

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

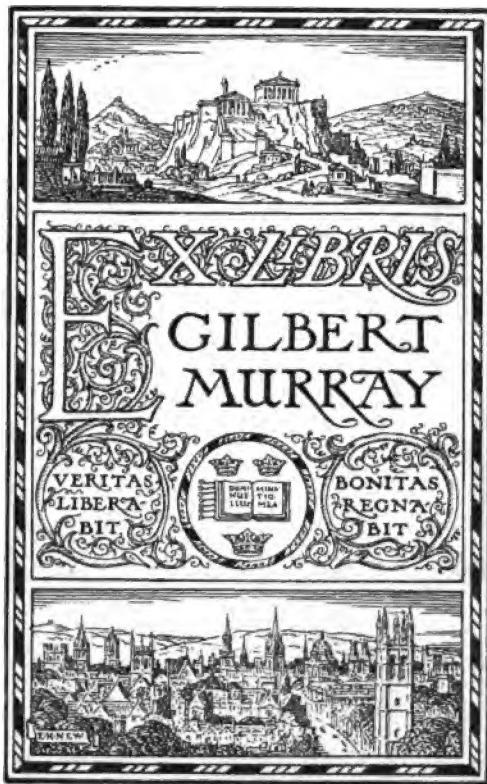
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

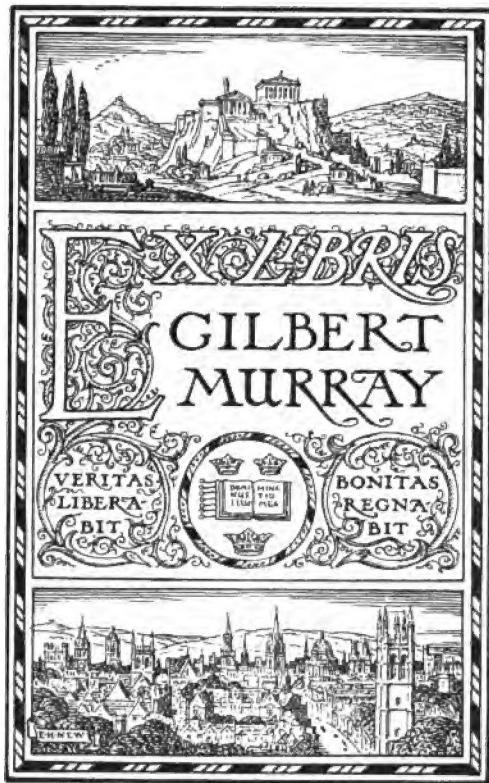
N. 201 CONFINED

303317878/

N. 201 CONFINED

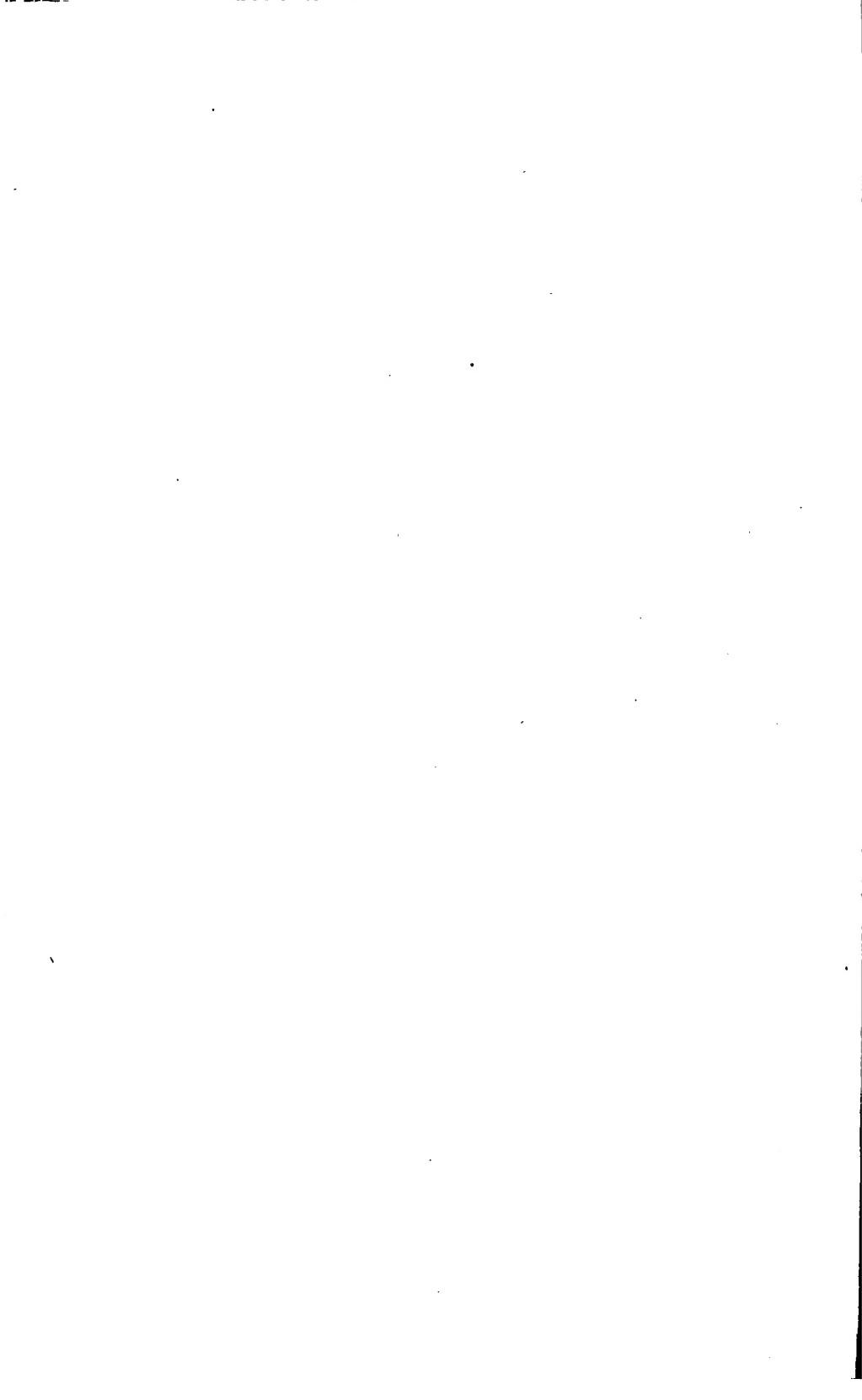

303317878/

H E R M E S I A N A X

HERMESIANACTIS

POETÆ ELEGIACI COLOPHONII

F R A G M E N T U M

NOTIS ET GLOSSARIO ET VERSIONIBUS

TUM LATINIS TUM ETIAM ANGLICIS

INSTRUxit

JACOBUS BAILEY A.M.
E COLL. TRIN. CANT.

APPENDICIS LOCO SUBJICIUNTUR

ARCHILOCHI AC PRATINÆ

FRAGMENTA DUO

SIMILITER INSTRUCTA

ACCEDIT GEORGII BURGESII EPISTOLA CRITICA

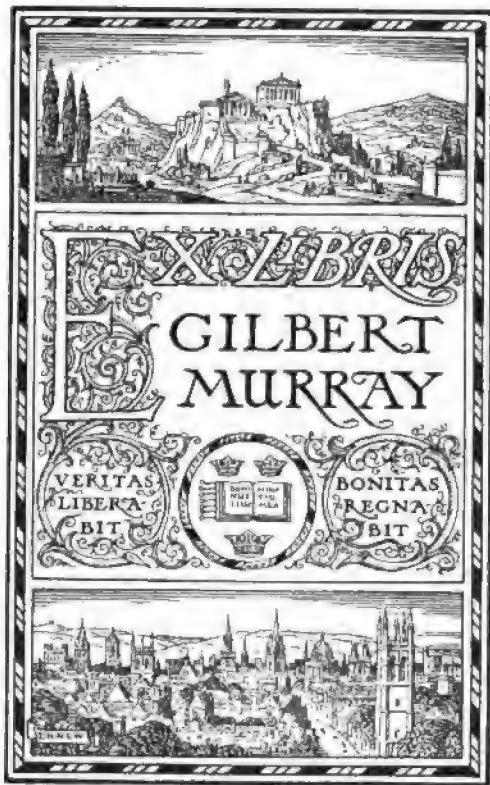
LONDINI

EXCUDERUNT R. ET J. E. TAYLOR

VENEUNT APUD WHITTAKER ET SOCC. LONDINENSES J. H. PARKER
OXONIENSEM ET T. STEVENSON CANTABRIGIENSEM

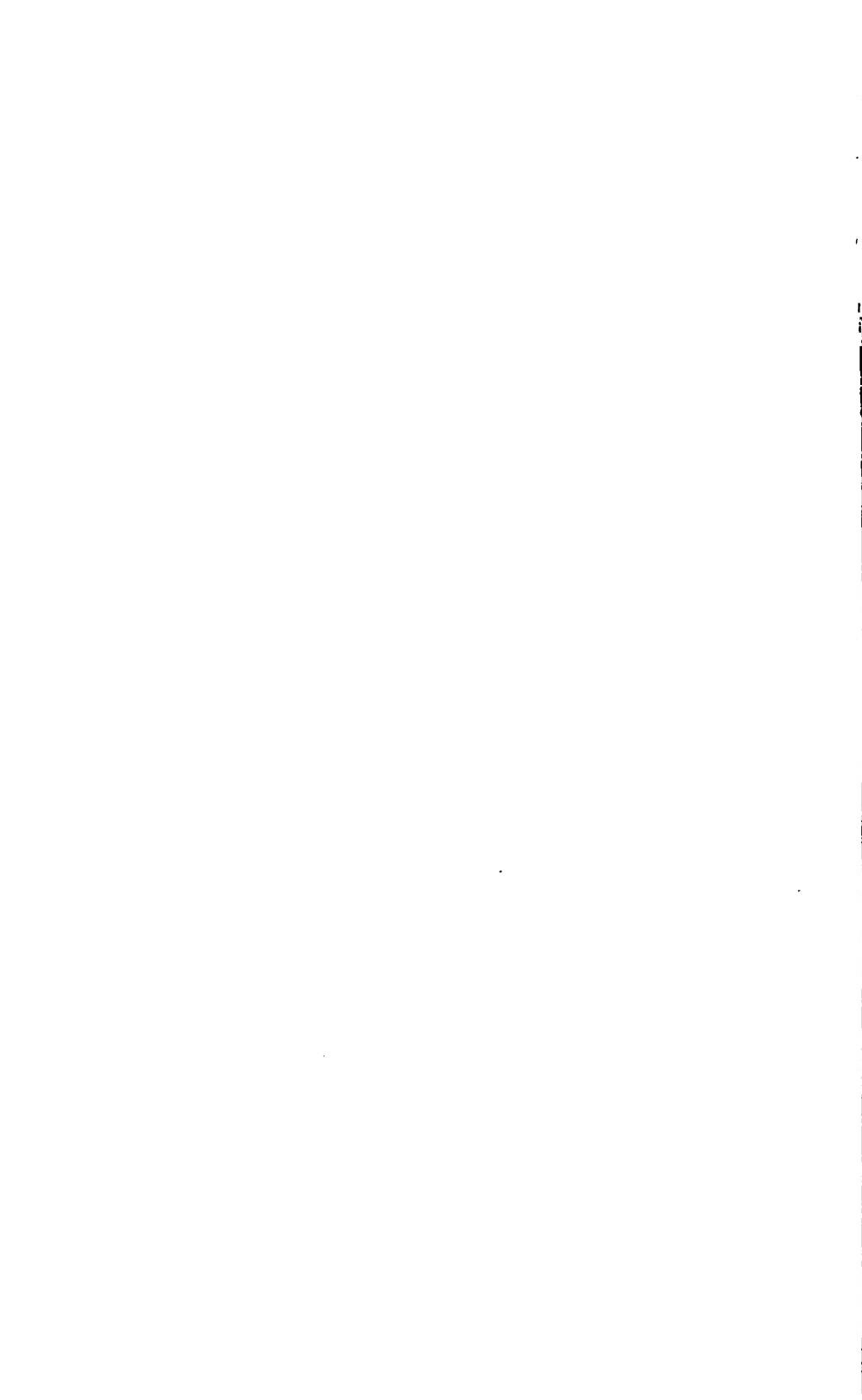
MDCCCXXXIX.

N. 201 CONFINED

303317878/

H E R M E S I A N A X

	SCHWEIGHÆUSER.	DINDORF.
V. 3.	Αἰδόθεν	‘Αιδόθεν
ibid.	ἐπλευσε	ἐπλευσεν
6.	δὶ’ ἐκ	διὲκ
7.	μονόζωστον	μονόζωστος
9.	μειδήσαντα.	μειδήσαντα
15.	ἔθηκεν	ἔθηκε
19.	ὅργιῶν	ὅργειῶν
ibid.	ἀνεμώλια ποιπνύουσα	ἀνέμω διαποιπνύουσα
20.	ἀΐδη	’Αΐδη
26.	ἀναρχόμενος	ἀνερχόμενος
28.	μουσοπόλων	μουσοπόλον
29.	λεπτήν γ’	λεπτήν
38.	εἰχε	σίχε
ibid.	συνεξανύων	συνεξαμύη
42.	ποταμοῦ.	ποταμοῦ
43.	Δαρδάνην	δαρδάνη
54.	δουρὶ	δοῦριν
58.	χοροστασίαις.	χοροστασίαις
61.	κάκεῖνον	κάκεῖνον
66.	ταμίην	ταμίην,
67.	εἰσόκε τοι	εἰσόκε
ibid.	εὐρεν	εὔρετ’
82.	κῦδος	κῦδος
ibid.	ἀρετή·	ἀρετὴ,
87.	εύρόμενον	εύρόμενον,
88.	ἐν	ἐνὶ
89.	ἔχοην πολλῶν	ἔχοη Ἀπόλλων
93.	οὐ δέ	οὐδέ
94.	λόγῳ	λόγων
ibid.	εύράμενος	εύρόμενος
96.	δεινόν·	δεινὸν,
97.	ἡνήνατο	ἡνήνατο

Est ubi VV. DD. emendationes certissimas inter Variantes Lectiones nimis religiose latitare passus est, interdum etiam eas prorsus prætermisit, immo et in uno alterove loco vulgatam lectionem secus mutavit. Certissima, meo saltem judicio, sunt ἀνεμώλια ποιπνύουσα v. 19. ἐκόνθ' v. 23. ἀπαρχόμενος v. 26. μουσοπόλων v. 28. κημωθεὶς—στένχε συνεξανύων v. 38. ἔξ ὄνιχων v. 62. εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐρυπίδη, v. 67. ἀνεθρέψαντο v. 69. ἐκτήσαντο v. 79. πυκνὰ v. 81. δεινὸς, v. 96. ἔξ Ἐφύρης ἐβλω v. ult. Vide Notas ad loca. Mitto certissimam Porsoni emendationem οὐδὲ μένων v. ult. Dobræi Adversariis necdum in lucem missis. Vellem autem ab incisorum usu minus sæpe manum abstinuisse Vir doctissimus, cum clausulæ non raro eo longitudinis accrescant, ut pæne anhelus ad metam devenias. Adde quod ex interpunctione minutiori locorum sententia clarius pateat necesse est. Exemplo sit v. 75. seq. quem locum sic uno flatu exhibit Dindorfius: δν Εύρυπύλον πολιῆται | Κῶοι χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ | Βιττίδα μολπάζοντα θοὴν, κ. τ. λ. Ubi conjectura plane opus est, qua assequaris, an ad θῆκαν, an ad μολπάζοντα, voces ὑπὸ πλατάνῳ pertineant. Quod si post πλατάνῳ leviter figas, plana fient omnia, neque ullus ambigendi locus erit. At neque vel aliis nominibus hac quidem in parte excusandus est Dindorfius. Etenim, si recte interpunxerit vv. 35. 89. protinus amovendum erit incisum post τὸν ἀοιδὸν v. 75. et clausula sic vel longius pertrahenda, eademque adhibenda erit medicina vv. 27, 69, 73. Sed hoc esset morbum augere, non minuere; nec rectius incisa amoveris, quam cola post Ἀντιόπην v. 16. et Πηγελόπης v. 30. Nec minus sibi impar est Dindorfius, dum in ipso Fragmenti initio pulmones lectoris ad hunc modum fatigat: Οἶην μὲν φίλος νιὸς ἀνήραγεν Οἰάγροιο | Ἀγριόπην Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην | Ἄιδόθεν. Namque clausula Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην incisis non minus recte dispescenda est, quam illæ, sive incisis, sive punctis plenioribus, ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένου, v. 11. Ράριον ὁργειὰν ἀνέμω διαποιπνύουσα | Δήμητρα· vv. 19, 20. ἰδίων ἀπτόμενος παθέων. v. 34.

ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου. v. 46. Σαπφοῦς φορμίζων ἴμε-
ρόεντα πόθον, v. 48. ὕμνων | Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδήγ.
vv. 49, 50. ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα | τόξου, vv. 63, 4. ἀμφὶ βλού
στυγγῶν ἀντιάσαντι κυνῶν. v. 68. ἀτονσα μέγαν πόθον, v. 73.
σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην, v. 80. ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης | εὐρό-
μενον, vv. 86, 7. οἰκλ' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· v. 93. λόγων πολ-
λὰς εὐρόμενος διόδους. v. 94. prout ipse Dindorfius dispescuit.
Idem tamen incisa omisit vv. 5. 9. 21. 24. 25. 27. 31. 35. 51. 57, 8.
Sed et merito dubitari potest, an Δυσηΐδος, Τήιον, absque diæ-
resis punctis, bene expressum sit vv. 41. 50. ex novo scribendi
genere, quod apud Germanos hodie obtinet. Quas quidem for-
mas improbabile Porsonum, testis est Dobræus Præf. ad Phot.
Porson. p. XIX. Nam quod diæresis punctis carent nonnulli
optimæ notæ codices manu scripti, quodque ea prorsus ignora-
runt veteres Græci, id sane nihil moror. Caput quæstionis illud
est, quatenus a bono editore servari debeant Grammaticorum
notæ, et inter has diæresis puncta, quatenus vero amandari. Si
quis eas penitus rejicere malit, ea longe alia res est. Quamvis
autem in Δυσηΐδος, Τήιον, et si qua sunt similia, nulla prorsus
exstet difficultas, (namque per iota subscriptum, ad distinctio-
nem, facile appingeretur diphthongus impropria) tamen, si a vo-
calibus H̄ incipiat nomen proprium, protinus exoritur ambigui-
tas, ut, an pro impropria diphthongo sumendæ sint hæc vocales,
an disyllabice pronunciandæ, haud facile dijudicaris. Exemplo
sit vocabulum 'H̄ιών, navale et emporium Amphipolitanorum,
cujus meminerunt Herod. VII. 25. Thucyd. I. 98. Plutarch. Vit.
Cimon. p. 482. D. Quod si scriptum fuerit 'H̄ιών, more hodierno
Germanico, qui, quæso, fieri potest, ut tecum statuas, an disyl-
labica sit hæc vox, an trisyllabica? In Lexicis Græcis vetusti-
oribus*, demtis diæresis punctis, confusio plane horrenda esset,
(ut quivis videbit, qui vel Hesychii voces, a vocalibus H̄ incho-

* In Photii loco, nervos fere omnes in Atticos scriptores intendentis, 'H̄ιθεος: ὁ
ῷραν γάμον ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς ὅμοιως δὲ καὶ η ἐπίγαμος, vix dubito,
quoniam 'H̄ιθεος rescribendum sit. Vide Eurip. Phœn. 952. Soph. Oed. R. 18.

antes, in examen revocarit) nec ab ista multum diversa, quæ in Scholiis Homericis Villoisonianis obtinet, ubi de accentuum minutis, sine accentibus, andabatarum more non raro dimicandum est. Quam ægre e libris impressis, ubi adscribitur iota*, eximatur hæc nota, vel cæco apparebit.

* De iota adscripto vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. XV. 4. Primus autem, (quod a bibliographis notandum est) qui ad hanc Porsoni legem librum Græcum vulgavit, fuit Burgesius, litera adscripta passim usus in Troadum Euripidis editione Cantab. 1807. Nam vix recte excipi possunt Anthologie Græce, Apollonii Rhodii, et quatuor Euripidis dramatum, Medee, Hippolyti, Alcestis et Andromachæ, editiones Florentinæ, cum eæ literis majusculis impressæ sint, iota adscripto dimidiato; quamvis exinde petita esse Porsoni literam, distinctionis causa, adscriptam minusculam nullus dubitem, id quod me monuit Burgesius. Quem deinde secutus est Porsonus in Hecubæ editione sua tertia Lond. 1808–11. cuius particulam tantum ipse prelo subjecit; nam quod reliquum erat ad editoris defuncti mentem fidissime procuravit Vir doctissimus, idemque Porsono amicitia conjunctissimus, Matthæus Raine S. T. P. Coll. Trin. Cant. e Sociis Senioribus, et Schola Carthusianæ Archididascalus. In qua tamen non nisi in contextu litera adscripta est. Accessit tandem Photius Porsoni Lond. 1822. accurante Dobræo, in quo (quod et in libro Burgesiano factum est) ad eandem normam cum ceteris efficta est litera adscripta, cum contra in Hecubæ editione dimidiata adscriberetur, perinde atque in Pluti apographo Porsoniano, in quo vulgando literam subscriptissime editorem desideratissimum, euidem non possum non mirari. Vide Præf. ad Porsoni Aristophanica p. IV. Quæ literæ servata statura, funditus diluuntur ea omnia, quæ de ambiguitate, ex hoc scribendi genere oriunda, occinuerunt timidiusculi quidam; quibus jam pro argumento vel istud videbatur esse, quod pro inciso, ita me Dii ament! inter legendum sumi poterat litera adscripta minuscula. Ceterum quod de Marcello, immatura morte prærepto, olim dictum est, vereor ne idem de hoc literæ adscriptæ usu ferme dicendum fuisset: *Ostendent terris hunc tantum fata, nec ultra i esse sinent.* Quanquam res longe secus, ut opinor, evenisset, si modo qui ex Porsoni disciplina protinus evaserunt præclarí editores, literam in dramatum, a se vulgatorum, contextu semper adscriptissent. Sed ipsa aliter visum est. Litem melius fortasse dirimunt posteri. Interim locis, quæ ex Athenæo XIII. p. 599. C. XY. p. 700. F. protulit Porsonus ad Hec. 2. ex quibus luce meridiana clarius patet literæ adscriptæ *alta vetustas*, etiam tertium addam ex Persis, Teleclidæ fabula, apud Athen. VI. p. 269. D. ὁ Ζεὺς δὲ ὅων οἶνω κακπτία καὶ τοῦ κεράμου βαλανεύσει. Sic, inquam, impressum est in Aldina. MS. Marcianus Venetus Bessarioneus, "scriptura," quod ait Dindorfius, "sæculo duodecimo non recentiore, nullis impedita compendiis, iota non subscripto sed adscripto," οἶνω οἰκαπτία exhibit. Neque aliter codex Palatinus, infimi ævi, lectione proculdubio ex Marciano derivata; cuius vice οἶνω κακπτία accurate exhibit Epitomes codex Parisinus, scriptura sæculum quartum decimum referente, prout edidit Casaubonus. Vide quæ pulchre ad antiquam scripturam, partim in MS. Veneto, partim etiam in Aldina latitantem, accedat totus versus (correcto etiam κατὰ, cum Cassubono) ad Porsoni mentem cusus: ὁ Ζεὺς δὲ ὅων οἶ-

De Notis meis τὸν Ἀργεῖον τρόπον, quod ait Pindarus, εἰρήτατο πον καὶ βραχίστοις. Atque illud in primis, in Fragmento corruptissimo, agendum curavi, ut præcipuas quasque VV. DD. Conjecturas, sive suis ipsorum verbis, sive ex mea narratione, ante oculos Lectoris ponerem: quibus diligenter excussis, meas rationes plerumque addidi, si quid in hisce vel rejiciendum videretur, vel amplectendum. Librorum tum scriptorum, tum etiam impressorum, Variantes Lectiones nusquam, quod sciam, commemini, nisi ubi necessarium esset ad Conjecturarum momenta accurate perpendenda. Si quid de meo pauculis in locis conjecerim, id in bonam partem æquus Lector velim accipiat.

Ceterum, quanquam in Notis creberrima (nec incassum, uti spero) usus sum locorum difficiliorum expositione, tamen, quo res magis in tuto esset, etiam Glossarium adjicere visum est. Cui profecto negotio me eo lubentius accinxii, quod voculis paulo insolentioribus, vel significationis haudquaquam quotidiana, interdum etiam ἄπαξ εἰρημένους, vel a Lexicographis prorsus omissis, passim scatet hoc Fragmentum. Nec mihi, uti auguror, hocce additamentum vitio vertet Juventus studiosa, ubi “via ipsa tam lubrica est, et confragosa, et virgultis hic illic interclusa, ut in ea vel progredi quisquam, vel consistere, sine casu aliquo et prolapsione vix possit.” Si vero, in hac Opellæ nostræ parte, novum aliquod in re etymologica forte fortuna recte excogitarim, vel Auctorum veterum loca aliquot in transcurso accurate exposuerim, interdum etiam et emendarim, id omne lucro apponam.

Glossarium excipit Georgii Burgesii Epistola Critica, cum Postscripto*, quam, postquam cetera confeceramus, in usum nostrum diserte scripsit Vir amicissimus; qui et plagulas libelli,

νωι καπνίαι κατὰ τοῦ κεράμου βαλανεύσει. Notandum autem, humani aliquid passum esse Dindorfium, dum lectionem *ἴκαπνίq* Aldinæ editioni obtrudebat. Debuit, quod vidimus, *ἴκναπνίq*.

* Addenda quedam Burgesiana infra vide in libelli calce.

prelo exeentes, lubens percurrit, et non uno in loco feliciter correxit. Piget me (neo diffiteor) horum temporum, dum tales Virum contemplor, adolescentem adhuc in nostra Academia non incelebrem, maturioribus annis a Dobræo et Elmsleio tantopere laudatum, hodie autem, si quis alias, turpiter neglectum. Adeo verum est illud, quod cecinit poeta, *Virtus laudatur, et alget**!

Sequitur Ruhnkenii *De Hermesianacte ejusque Elegia* brevis Dissertatio, (ad quam in Præfationis hujus exordio jam allusum est) quam protinus excipit Hermesianactis Westoni Censuræ Porsonianæ particula; quarum neutra, ut mihi quidem videbatur, recte abesse poterat.

De Versionibus jam pauca sunt dicenda. Prima e Latinis est Schweighæuseri. Secundæ naturam satis bene indicabit titulus, qui ei præfixus est, si modo in memoria teneas, unam fortasse atque alteram textus emendationem in Glossario propositam esse. Anglicarum primam olim publici juris fecit Cumberlandius in libello inscripto *The Observer*. In iis autem, quæ ibi præfatus est, Leontium Hermesianacteam cum altera Epicurea infeliciter confudit. Ait enim: *This Hermesianax must have been a contemporary of Epicurus, forasmuch as Leontium was the mistress of that philosopher, as well as of his disciple Metrodorus: it is plain therefore that the learned Gerard John Vos-*

* Magnopere dolendum est, apud nostrates in medio poni certaminum præmia ferme nulla, si forte laicus quis editor Græcis Latinisve literis operam feliciter navarit. Nam quæ ecclesiasticis patent, ea vere sunt munifica, ac tantum non regia. Nil mirum est ergo etiam Porsonum, Virum sane ingenio ac doctrina vix ipsi Bentleio secundum, ἀγέραστον plane et ἀδώρητον e vita excessisse. Sed nec sequum, neque magna gente satis dignum, candidiori cuivis homini esse videbitur, editorem quenquam classicum, utcunque Porsono inferiorem, tamen ob industriam suam de republica literaria bene meritum, inedia, id quod nuper Barkerο τῷ μακαρίᾳ ferme contigit, (et nescio annon reapse contigerit) jam tandem peritum. Si nihil aliud, præter Indicem illum in H. Stephani Thes. Gr. Ling. editionem Londinensem, opus sane Herculei laboris, et ab ipso solo summa cum cura, summaque diligentia, confiatum, post se reliquiaset Vir ille infelissimus, in hostes potius convertenda fuisset calamitas ista, quam in hominem probum, ingenuum, simplicemque, et doctrina haud-quaquam vulgari imbutum.

sus did not advert to this circumstance, when he puts Herme-sianax amongst the poets of a doubtful age. Leontium was an Athenian courtezan, no less celebrated for science than beauty; for she engaged in a philosophical controversy with Theophras-tus, of which Cicero takes notice [lib. 1. de Nat. Deor.]. Pliny also records an anecdote of her being painted by Theodorus sit-ting in a studious attitude. Atqui centesimæ nonæ Olympiadis anno tertio natus est Epicurus, teste Apollonio in Chronicis apud Laertium in Vita Epicuri, occisusque a Pausania est Phi-lippus (cujus, itemque Alexandri Magni, temporibus floruit Her-mesianax) Olympiadis centesimæ undecimæ anno primo, ut cre-dibile sit puerulum adhuc poetæ ætate viguisse philosophum. Recte igitur, ut videtur, statuit Schweighæuserus ad Athen. XIII. p. 597. A. Epicuri Leontium altera posteriorem esse. De Leontio Epicurea præter Ciceronem et Laertium, consulendus est Athen. XIII. p. 585. D. 588. B. et 593. B. C. itemque Plutarch. Non posse suav. vivi sec. Epic. p. 1097. E. Ne quis au-tem, stylo deceptus, (nam Bentleianum uno in loco ferme redo-let, sive id de industria factum fuerit, seu casu quodam evenerit) hæc e scriniis avitis hausisse autumet magni Bentleii nepotem, inque Laertii loco mendam aliquam latere, vel in temporum ra-tione ipsum Apollonium peccasse, is sciatur ex Menagii *Mulierum Philosopharum Historia* ea omnia prorsus derivata esse, cuius verba sunt hæc: “Leontium, sive hypocoristica forma Leonta-rium, Atheniensis meretrix; et ipsa Epicuri amica. Epicuri ad eam epistolæ meminit et Laertius in Epicuro. In qua sic eam compellat: *Dii immortales, Leontiola, quanto nos cum clamore, plausuque, epistolam tuam legimus!** Fuit et Metrodori Ath-

* Græca sunt: Παιάν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, οὗν κροοθορύβου ἡμᾶς ἐνέ-πλησεν ἀναγνότας σὺν τῷ ἐπιστόλῳ. De ἱερῷ ἀνακεραυγάσματι Epicureo Παιάν ἀναξ, φίλον Λεοντάριον, vide omnino Casaubonum ad locum. Quicum sane satis apte conferri potest illud Chauceri *The Dreame &c.* fol. 242. ed. 1598. *For I dare swere, without dout, | that as the sommers sonne bright | is fairer, clerer, and hath more light | than any other planet in heven, | the moone, or the sterres seven, | for all the worlde so had she | surmounten hem all of beaute, | of manner, and of com-*

niensis, qui ex illustribus fuit Epicuri discipulis, amica. Auctor Laertius. Hermesianactis Colophonii, Poetæ Elegiaci, amicam quoque fuisse Leontium, docet nos Athenæus libro XIII. qui et in ejus gratiam Elegorum plures libros scripsisse Hermesianatem testificatur; ex quorum tertio sex supra centum versus* profert. Inde ætatem Hermesianactis discere est, quem inter poetas incertæ ætatis recensuit Gerardus Johannes Vossius in libello de Poetis Græcis. Est autem Hermesianax ille, idem qui de patria Colophone egregium Carmen condidit, Pausaniæ memoratum. Leontium cogitantem a Theodoro depictam fuisse, scripsit Plinius libro XXXV. cap. XI. quod ipsum argumento est, Philosophicis eam meditationibus fuisse deditam. Scripsit aduersus Theophrastum. Qua de re sic Tullius libro I. De Natura Deorum: *Istisne fidentes somniis non modo Epicurus, et Metrodorus, et Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa est? Scito quidem illa sermone, et Attico.*" Hactenus Menagius. De mea ipsius, quæ agmen claudit, versione Anglica nil fere dicendum habeo, nisi me tetrastichis † ideo usum esse, quod metro elegiaco Græcorum unice apta et accommodata esse videbantur. Quod vero in tetrastichorum fine interpunctione minutula identidem sum usus, interdum etiam nulla, ita ut unum in alterum tetrastichum, absque ulla animæ interclusione, incurreret ‡, id a me de industria

linesse, | of stature, and of well set gladnesse, | of goodlyheed, and so wel besey. | Shortly, (what shal I more sey?) | by god and by his halowes twelve! | it was my swete, right all her selve. In versuum initio Pind. Ol. I. 7. seq. ob oculos habuisse videtur poeta. Versum pœnultimum adumbravit Scottius Marmion VI. 27. By heaven, and all its saints, I swear, | I will not see it lost!

* Immo vv. 98.

† De vi ac potestate hujus metri satis magnifice Drydenus in Præfatione ad *Annum Mirabilem*: *I have chosen to write my poem in quatrains, or stanzas of four, in alternate rhyme, because I have ever judged them more noble, and of greater dignity, both for the sound and number, than any other verse in use amongst us.*

‡ Miror Drydenum in *Anno Mirabili*, quod carmen versus non minus 1216 comprehendit, in fine tetrastichorum ad unum omnium plene punxisse. Quem errorem (si sit error) felicissime evitavit Grayius, aurum sane teretum ac religiosarum poeta

factum esse lubens confiteor, cujus aures in Græcorum modulis hac in parte jam tandem acquiescunt; quibus, quod norunt docti, moris fuit Pentametrorum versuum fines minus arcte similiter devincire. Quod tum in Tyrtæo, Mimnermo, Solone, Antimacho, Hermesianacte, Phanocle, Callimacho, ceterisque versuum elegiacorum scriptoribus Græcis saepius factum vides, tum etiam in Catullo ac Propertio, qui Græcam accurate imitando poesin effinxerunt Latinam. Ex qua licentia numeris elegiacis, ut mihi quidem videtur, accedit major vis, majorque virilitas. Namque, etsi plurimum mellis in se habent disticha singula Ovidiana*, tamen, cum in fine alterius versus tantum non ubique gravius pungatur, exinde exoritur *ταυτοφωνία* quædam, quæ auribus (de meis certe loqui licet) non modo non grata est, sed et molesta atque injucunda. Mitto illud, quod *ταυτοφωνίαν* istam magnopere auget vocis disyllabicæ in fine ejusdem versus nimis frequens usus: etsi probe scio eam formam pentametri versus numerosissimam esse. Sed ipsa sibi sua officit dulcedo, perinde ac si in campanarum concentibus recto (quanquam et is sit numerosissimus) pulsationum ordine semper utare. Usque adeo verum est illud incerti philosophi, Μηδὲν ἄγαν, Angl. *too much pudding will choke a dog*. Mitto etiam obscuritatem saepius natam ex sententiæ, spatiis iniquioribus inclusæ, nimis artificiosa compressione. Quod autem in Elegiacis suis observarunt Græci, ut in distichorum fine saepenúmero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapidine, id agerent, ut ex uno in alterum disticho audacter incurreretur, idem similiter in Alcaicis, inque ceteris strophicis, vel in primis observasse videntur, et ex eorum imitatione Hora-

ut cummaxime, subactique, si quis alias, judicii, in notissima illa, quæ in ore omni populo est, Elegia. Evitavit etiam Byronus in Spenserianis, idque non sine optimo effectu, ut vix et ne vix quidem posterorum poetarum nostratium aliquis ad *ταυτοφωνίαν* istam, vel, si mavis, *μονοτονίαν*, quæ ex schola Italica profluxit, unquam relapsurus sit.

* De distichis Ovidianis unice consulendus est Tatius noster, in libello inscripto *Richmond Rules to form the Ovidian distich*, Lond. 1835.

tius, in unicis Sapphicis fortasse taxandus, quod in Adonici versus fine fere semper plenius pungit. Cui quidem immutationi plane par est spreta illa in tribus prioribus versibus dipodia trochaica, etiam a Catullo, ut videtur, pæne exclusa; qua exsulante, funditus perit gratissima illa modulationis varietas, quam suis versibus diserte immiserat metri Sapphici inventrix. Quod vero versus Sapphicos Horatianos maxime omnium debilitat infirmatque, est cæsura post quintam syllabam nimis exacte, pæne dixeram et serviliter, servata: quo facto, rhythmī antiqui tenor plane invertitur, (namque exceptio fit regula) inque metrum ruit tanta *ταυτοφωνίας* tempestas, quantum in nullo alio facile reperias. Sed hæc paulo audacius fortasse sunt dicta.

Denique Appendicem subjeci, in qua inclusa sunt Archilochi Pratinæque Fragmenta duo, et ipsa ex recensione Dindorfiana, Notisque, et Glossariis, et Versionibus tum Latinis, tum etiam Anglicis, perinde atque Hermesianacteum, instructa. Quod ideo a me factum est, ut in hoc Opusculo omnia illa comparerent *ἀποσπασμάτια*, quæ a Cumberlandio Anglicis versibus redditæ sunt, exceptis tantum Comicorum Græcorum Fragmentis, quæ separatis potius edi debere videbantur, hodieque curis nostris sub prelo sudant, et perpaucorum mensium intervallo, Deo favente, lucem videbunt. De quo libello illud dumtaxat in præsens sufficiat monere, me in eo concinnando, inter alia subsidia, etiam novis quibusdam Versionibus poeticis Anglicis usum esse, quibus me pro benevolentia sua haud dignatus est donare Vir tum eleganti, tum etiam accurata doctrina spectabilis, Francis-cus Wrangham A.M. Archidiaconus Cestrensis.

Restat ut gratias agam Viro doctissimo Gulielmo Gilson Humphry A.B. Collegii Trinitatis apud Cantabrigienses Socio, qui schedas hasce nostras humanissime inspexit, et nonnulla acute admonuit, quæ mea in melius, uti spero, mutare, interdum etiam et abolere, protinus coegerunt. Et plura fortasse admonuisset, ni, dum ruri aliquantis per commorabatur, libro-

rum inopia necessario laborasset. Nec vero obliviscendus est, disciplinæ nostræ alumnus, Carolus Clayton A.M. Collegii Caio-Gonvillensis Socius, qui menda aliquot typographicæ e schedis duobus prioribus sustulit, quique, ni aliis ac gravioribus distric-tus esset negotiis, similem medicinam etiam ceteris (sat scio) li-benter adhibuissest.

Peckhamia, prope Londinum, d. 14 Oct. 1839.

M O N I T U M.

HODIE video me Addend. p. 134. in Antimachi emendationem Gaisfordianam imprudentem incidisse, id quod jam tandem di-dici ex Addend. Burges. p. 155. Nempe in Suida suo (uti me mo-nuit Burgesius) eandem medicinam loco corrupto adhibuit Græ-carum Literarum apud Oxonienses Professor Regius. Vide in Ὁργεῶνες, ubi omnia ex Photio desumpta sunt, etiam corrupta ista ἐν τῇ Λυδῇ γενεā, καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὄργεῶνας, prout exstant in editione Mediolanensi. Unde autem, et qui-bus rationibus, in hanc emendationem inciderim, nullo modo clarius apparebit, quam ex ipsius Friedmanni verbis exscriptis: "Schellenberg. (ad Antimach. Reliqq. 83.) metrum non curans, edidit e Valesii conjectura, quam neque Ruhnk. spernebat, uno versu, Γένναν Καβάρνουν θῆκεν ἀγακλέας ὄργεῶνας. Suspicatur tamen in v. Γενεᾶ libri Antimachei numerum latere. A qua sus-picione equidem tantum absum, ut pene assensuros mihi esse pu-tent lectores corrigenti: "Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὄργει-ῶνας. Factæ immutationis rationes apparent e vocum ΓΕΝΕΑ et

ENΩΑ similitudine. Γ natum videtur ex i ascripto, (Hermann. ad Aristot. Poet. 119.) vel e ductu calligr. (Jacobs. Actt. Monac. 1, 158.) et Ε cum Θ permutatum exquisitissimis exemplis illustrant Valck. Ep. ad Röv. p. xlvi. Bast. Comment. Palaeogr. 714. Formam ὄργεωνας defendet Homeri κυκεψ, Il. Λ. 623. 640.” Hæc ille. Scilicet in voce γενεψ libri Antimachei numerum latere suspicatus est Schellenbergius, ita tamen ut numerus, quisquis is fuerit, plene scribeatur. Friedmannus, postquam ἐνθα in γενεψ latere perspecte viderat, rationibusque etiam palæographicis feliciter defenderat, in γ litera hæsit, quam sive ex i adscripto in Δυδην antecedente, seu ex ductu calligraphico ortam esse putavit. Evidem in γ litera libri Antimachei numerum, compendio notatum, delitescere suspicatus sum. Hinc omne principium; huc refer exitum. At vero hodie (collatis Burgesianis) articulum abesse debere nullus dubito, locumque suspicor ita omnino restituendum esse: ἐν γ Δύδης Ἔνθα Καβάρνους κ. τ. λ. Sic Steph. Byz. in Δώτιον: καὶ Ἀντίμαχος ἐν β' Δύδης Φεύγοντας γαῖης κ. τ. λ. Nimurum τὸ γ, sic scriptum, pro τ, h. e. τῇ, summisse videtur festinus librarius, et γ in γενεψ ex s finali in Δύδης corruptum fuisse. De Γ et Τ permutatis vide Oudendorp. ad T. Magist. p. 897. Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 283. De Γ et Ζ confusis vide Markland. ad Iphh. p. 143. 288. Simili errore Scholia Veneta Homerica ad Il. Δ. 334. ad hunc modum corrupit Villoisonus: Πύργος, τάξις. συνέστηκε δὲ πύργος ἐκ τῶν ἔξηκοντα ἀνδρῶν. Lege, cum Bastio Comment. Paleogr. p. 850. et Append. ad Epist. Crit. p. 55. ἐκ τ ἔξηκοντα ἀνδρῶν, prout in codice scriptum est. Quin et in ipso textu voci πύργος superscripta est glossa τξ (360) ἀνδρες, notante Bastio. Eustath. ad Il. l. c. 250. p. 357. 19. Bas. πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἔξηκοντα τάξις αὐτη τετραγωνειδῶς πυκνούμενη. Mox addit: πύργος δὲ, ως καὶ πρὸ μικροῦ ἐρέθη, τάξις στρατιωτικὴ καθὰ καὶ τὸ πλινθίον. πεπύκνωτο δὲ τετραγωνοειδῶς κατὰ σχῆμα πύργου. Quanquam erunt forsan, quibus, in loco Antimachi, vel facilius erui posse videatur ἐν τῷ γ' Δύδης Ἔνθα κ. τ. λ. ut ἐν τῷ a (sic) τῶν Νόμων scriptum in MS. A. Athen. X. p. 432. A. Tutius esset ἐν τῇ γ' Λ. Sic Etymol. Mag. in Basileutωρ: Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαιδος. Bastius:

“*In libris citandis compendium ἐν τῷ aut ἐν τῷ expleri potest tam sic, ἐν τῇ τρίτῃ (subaud. βιβλῳ), quam sic, ἐν τῷ τρίτῳ (subaud. βιβλῳ).*” His autem corruptelis alteram germanam exhibet Athenaei locus XV. p. 699. D. prout exstat in edd. Ald. et Casaubon. Neánthην ἔνα τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστορικῶν. *Vertit Dalecampius*: Neanthem historiographum qui Attali seculo vixit. Quem secutus Villebrunius sic vertit: Neanthe un de historiens du temps d' Attalus. Sed optime Valkenærius ad Schol. Eurip. *Phœn.* 1123. scribendum vidit: ἐν ἀ τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστοριῶν in libro primo de rebus Attali historiarum. Et sic omnino scriptum in MS. B. apud Dindorfium, qui, pro ἐν ἀ, contra librorum ac codicum fidem, ἐν πρώτῃ plene edidit. Vide Porsoni *Advers.* p. 148. *Sequentia indicavit Bastius.* (I.) *Etymol. Mag.* in Λόγχας: “Ιων ἐν Κλου κτήσει, ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ubi, pro ποιεῖν, ποιεῖ ν, i. e. πεντήκοντα, recte legit Bastius, collato Orione Thebano in Λόγχῃ, et ἐν Χίου κτίσει Ἐκ κ. τ. λ. reporenandum, cum Bentleio *Epist. ad Mill.* p. 56. *Athenæus* (citante Bentleio) X. p. 426. E. περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ιων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χίου φησὶν, κ. τ. λ. Sic ἡ Χίων χώρα in Scylacis *Periplo* p. 36. correxit Vossius, ubi vulgo legitur ἡ Κίων χ. Pessime autem ἐκ τῆς τέως λόγχης, quasi *vertas* e priori portione, dedit Bastius. Meliora eum docere potuisse Bentleius *Epist. ad Mill.* l. c. qui de Ione notat: “Videlicet ipse fuit Chius natione, et insula Teos Chio propinqua est, non Cio.” In Orione omnino scriptum est: ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πεντήκοντα. ubi delendum videtur istud πεντήκοντα, numerali primitus ex explanatione superscriptum. (II.) *Apollonius Dyscolus* Περὶ Ἀντωνυμίας p. 135. Bekker. καὶ παρ’ Αἰολεῦσιν. Ἀλκαῖος ἐν πρώτῳ. Τὸ δ’ ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρα. ubi, pro ἐν πρώτῳ, olim corrupte legebatur ενα, quod in ἐν, vel ἐὸν, temere mutatum voluit Sturzius, sed recte in ἐν ᾱ mutavit Bastius ad Gregor. p. 616. qui tamen non vidit ἀγήσατο corrigendum fuisse in versu Alcaico, cuius sententiam optime illustrabit Virgilianum illud, Dux femina facti. *Constructio est*: τεὰ δὲ κόρα ἀγήσατο [σοι εἰς] τὸ ἔργον.

CORRIGENDA.

Pag. 4. l. 17. Apud Athen. XIII. p. 597. B.—599. B.

- 5. n. 3. l. 10. τόν τε
- 8. — 13. — 4. ἔχειν θ'
- 12. l. 14. φορβειάς.
- 14. n. 30. l. 3. ἐν
- 15. — 33. ll. 2, 5. δοῦριν
- — — l. 6. fortasse
- 16. l. 9. ὅν ἡράσθη
- 17. — 6. cecinerit
- — — 12. infra vv. 85, 89.
- 18. — 8. *dele*: Cf. Horat. Od. III. 6. 23.
- 20. n. 48. l. 1. λόγων conjicit Schweigh.
- 27. l. 15. *a fine*: Καὶ
- 30. *ad v.* 19. l. 9. Τριπτόλεμον ἐδίδαξε
- 35. l. 12. περιφραστικῶς dixere,
- — — 13. γνωτὸς
- — — 14. *scribe omnino*: ab Homero, Pindaro, Æschylo, (ni fallor) Sophocle, usurpata, una cum
- 36. — 12. *a fine scribe omnino*: unice amat, excepto tantum Hel. 41. ubi tamen γνωστόν τε corrigendum esse vix dubito. In choricis
- 37. — 7. *a fine*: ἡμίκανστος
- 38. *ad v.* 21. l. 7. Φημὶ
- 45. l. 18. Cum vero in
- 49. — 27. Bion ibid.
- 66. — 21. πολλῶν
- 73. *ad v.* 78. πᾶσαν
- 95. v. 38. Cumean
- — — 40. *dele incisum*.
- 99. *Archilochi v. 1. μέθυν, et mox scribe*: Apud Athen. I. p. 8. A. B.
- — l. ult. Ἐσθίων θ'
- 101. — 19. παρὰ τὸ
- 104. — 22. *scribe*: Apud Athen. XIV. p. 617. C.—F.
- 107. — 4. suffragatur
- 127. — 5. *scribe*: P. 4. l. 3. *a fine*:
- 128. — 14. *a fine scribe*: Hermanni Δημήτρᾳ,
- 131. — 24. *scribe*: Cic. Læl. 2. *Athenis unum accepimus, et eum quidem etiam Apollinis oraculo sapientissimum judicatum*. Poetam
- 135. — 5. *corrige*: P. 36. l. 17.

OPERIS CONSPECTUS.

Hermesianax	Pag. 1— 4
Notæ in Hermesianactem	4— 23
Glossarium in Hermesianactem	23— 69
Georgii Burgesii Epistola Critica	69— 74
Epistolæ Criticæ Postscriptum	74— 81
De Hermesianacte ejusque Elegia	82— 83
An Extract from Porson's Review of Weston's Hermesianax	84— 86
Versiones Latinæ	86— 91
Versiones Anglicæ	91— 99
Appendix	99—126
Addenda	126—149
Addenda Burgesiana	149—156
Indices	157—176

HERMESIANAX¹.

Οἰην² μὲν φίλος νιὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
Ἄγριόπην Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην
Αιδόθεν. ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον³,
ἐνθα Χάρων κοινὴν⁴ ἐλκεται εἰς ἄκατον
ψυχὰς οἰχομένων, λίμνης δὲ ἐπὶ μακρὸν ἀϋτεῖ 5
ρέυμα διὲκ μεγάλων ρυομένης δονάκων.⁵
ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μογόζωστος κιθαρίζων
Ὀρφεὺς, παντοίους⁶ δὲ ἐξανέπεισε⁷ θεούς.
Κωκυτόν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὁφρύσι μειδήσαντα
ἡδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς⁸, 10
ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένου, ἐν πυρὶ δὲ ὅμμα ἐν δρὶ μὲν πυ.
σκληρὸν τριστοίχοις δεῦμα φέρον κεφαλαῖς.
ἐνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
Ἄγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.
οὐ μὴν οὐδὲ νιὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκε 15
Μουσαῖος, Χαρίτων ῆρανος⁹, Ἀντιόπην·
η τε πολυμνήστησιν¹⁰ Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν
εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,
Πάριον¹¹ όργειῶν ἀνέμω διαποιπυύουσα
Δήμητρα· γνωστὴ δὲ ἐστὶ καὶ εἰν Ἀιδη. 20
φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρα¹²
Ἡσίοδὸν, πάσης ῆρανον ιστορίης,

Ασκραίων¹³ ἐσικέσθαι ἔχοινθ Ἐλικωνίδα κώμην·

ἐνθεν ὁ γ' Ἡοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν 24
πείσας οὐ¹⁴ πόλλ' ἔπαθεν¹⁴, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράφατο βίβλους
ῦμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἴσα φυλάσσει
ἡδιστον¹⁵ πάντων δαιμονα μουσοπόλον¹⁶,

λεπτὴν εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὁμηρος
φόδῆσιν πινυτῆς εἴνεκα Πηνελόπης· 30

ἥν διὰ πολλὰ παθῶν¹⁷ ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον
πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος·

ἔκλαιεν δ' Ἰκάρου¹⁸ τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
καὶ Σπάρτην, ἵδιων ἀπτόμενος παθέων. 34

Μίμνερμος δὲ τὸν ἡδὺν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνατλᾶς¹⁹
ἡχον καὶ μαλακοῦ²⁰ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου²¹,
καίετο μὲν Ναννοῦς²² πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ
κυημωθεὶς κώμους σίχε συνεξαμύη²³.

ἢχθρὸν μισήσας τοιάδ' ἔπειμψεν ἔπη²⁵. 40

Λυδῆς²⁶ δ' Ἀντίμαχος Λυσητίδος ἐκ μὲν ἔρωτος
πληγεὶς Πακτωλοῦ ρέυμ' ἐπέβη ποταμοῦ·
δαρδάνη²⁷ δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαιαν
κλαίων, αἰάζων δ'²⁸ ἥλθεν ἀποπρολιπὼν 44
ἄκραν²⁹ ἐς Κολοφῶνα· γόων δ' ἐνεπλήσσατο βίβλους
ἰρὰς³⁰, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο³¹ κώμους,
Σαπφοῦς φορμίζων ἴμερόεντα πόθον,
γιγνώσκεις. ὁ δὲ ἀοιδὸς ἀηδόνος ἡράσαθ', ὕμνων
Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη. 50

—εν Ἀνακρέων καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίληστ' Ἀνακρείων³²
στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσι·

φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
οἰνηρὴν δοῦριν³³ κεκλιμένην πατρίδα,

Λέσβον ἐς εὔοινον τὸ δὲ δὴ ρίον εἴσιδε Λέκτου
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας. 56

'Ατθὶς δ' οἵα μέλισσα³⁴ πολυπρήνωνα κολώνην³⁵
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ὥδε χοροστασίαις

Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτ' ἀγειραιθειαρειδος

* * * Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ³⁶. τελετή φυλακῶν 60

φημὶ δὲ κάκεινον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα

οὐκοδος ορατ. Βελεστίνης; Οινόρος?
καὶ πάντων μῆσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν³⁷ πάσας ἀμφὶ γυναικας, ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα

τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὁδύνας.

ἄλλα Μακηδονίης πάσας κατενίσατο³⁸ λαύρας, 65

Αἰγείων³⁹ μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰσόκε δαιμῶν⁴⁰ Εύριπίδη εὗρετ' ὅλεθρον,

ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν⁴¹.

ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν ἀνετρέψαντο⁴² τιθῆναι, τοκονικός
Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην, 70

Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον, οἴα τιναχθεὶς μούσος
ώρυγῇ ταύτης ἥλθε διὰ πτόλεως,
γιγνώσκεις, ἀίουσα⁴³ μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις.

οἰσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδὸν, ὃν Εύρυπύλου πολιῆται

Κῶοι χάλκειον θῆκαν⁴⁴ ὑπὸ πλατάνῳ 76

Βιττίδα⁴⁵ μολπάζοντα θοὴν, περὶ πάντα Φιλητᾶν φίλητας της οἰκιστικής
ρήματα καὶ πᾶσαν ρύμανον λαλιήν.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ⁴⁶ ὄπόσοι σκληρὸν βίου ἐστήσαντο⁴⁷

ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην, 80

οὐς αὐτὴν⁴⁸ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις

καὶ δεινὴ μύθων κῦδος⁴⁹ ἔχουσ' ἀρετὴ,

recte

οὐδὲ οἰδ̄ αἰνὸν⁵⁰ ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν οὐδὲ δί λειψόν
φαινόμενον⁵¹, δεινὸν δὲ ηλθον υφὲ ηνίοχον.
οἴη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς 85
Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ⁵² γεωμετρίης
εὐρόμενον, καὶ κυκλὸν, ὃσον περιβάλλεται αἰθὴρ,
βαιῆ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον⁵³.
οἶω δὲ ἔχλιγνεν ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ 90
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθεῖν⁵⁴
ψυχῆς κουφοτέρας⁵⁵ ἔξεπόνησ' ἀνίας,
οἰκὶ ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος οὐδέ τι τέκμαρ
εὑρε⁵⁶, λόγων⁵⁷ πολλὰς εὐρόμενος⁵⁸ διόδους. 94
ἀνδρα Κυρηναῖον δὲ εἰσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ
δεινὸν⁵⁹, ὃ τὸ⁶⁰ Ἀπιδανῆς Λαῖδος ἡράστατο
οὖν⁶¹ Ἀρίστιππος, πάσας δὲ ηνήνατο λέσχας
φεύγων, οὐδαμένον⁶¹ ἔξεφόρησε βίω⁶².

Apud ATHEN. XIII. p. 597. B.

NOTÆ IN HERMESIANACTEM.

¹ “Hermesianactis carmen emendare et explicare conati sunt Ruhnkenius in Appendice ad epistolam criticam alteram, et Westonus in libro quem Hermesianactis nomine inscriptum edidit.” DINDORF. Emendare etiam conatus est, et cum notis criticis et historicis, novaque versione metrica Latina, edidit Anonymus quidam Lond. apud Ricardum Priestley, 1825. Idem fecerunt, carmenque Latinis versibus expresserunt, F. A. Riglerus et C. A. M. Axtius Colon. 1828. Est et editio Nicolai Bachii Halis Sax. 1829. qui hoc Fragmentum, una cum Philetæ Coi atque Phanoclis reliquii, emendavit et illustravit, addita etiam Rigleri et Axtii versione, multis locis immutata, itemque annotationibus quibusdam, in libelli fine, ex Hermanni Programmate (Lips. 1828.) desumitis. Carmen Hermesianacteum corruptissimum pronunciat Porsonus *Tracts* p. 39. de eo sic loquens: *a fragment of Hermesianax, which has come*

down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions. Æstatem autem Hermesianactis in Philippi et Alexandri tempus incidisse, ex Pausan. Attic. c. 9. et Scholiasta ad Nicandri Theriac. 3. probavit Ruhnkenius. Vide n. 52.

² Ante Οἴην supplendum γιγνώσκεις vel οἰσθα. Vide infra vv. 49. 73. 75. itemque n. 43. Mox confer Senecæ Herc. OEt. 1033. *Tangens Threiciam chelyn | Orpheus.*

³ “ἀπειθέα χῶρον. Quod quidem eleganter dictum esse observat Heinrichius, allato Propertio V [IV], 11, 2. *Panditur ad nullas janua nigra preces. Cum semel infernas intrarunt funera leges, Non exorato stant adamante via.*—Hermannus mavult ἀπειθέα χῶρον, sive is ignorabilis intelligentus, sive ex quo nulla venit fama.” BACH. Cum Hermanni emendatione conferendum est Shakspearianum illud: *The undiscover'd country, from whose bourn no traveller returns.* quod expressum fortasse ex Christophoro Marlowe, *Edward II.* in fin. *Farewell, fair queen; weep not for Mortimer, | that scorns the world, and, as a traveller, | goes to discover countries yet unknown.* Eurip. Herc. F. 426. τὸν πολυδάκρυον | ἔπλενος ἐσ “Αἰδαν, πόνων τελευτῶν, | ἵν' ἔκπεραινει τάλας | βίοτον, οὐδὲ ἔβα πάλιν. | στέγαι δὲ ἔρημοι φίλων, | τὰν δὲ ἀνόστιμον τέκνων | Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα | βίου κέλευθον ἄθεον, ἄδικον. Antipater Brunck. Anal. II. p. 37. ἐσ γὰρ ἀκαμπτον, | ἐσ τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων. Quæ loca editorum Shakspearianorum diligentiam fugebunt. Vulgatum autem verum esse ostendit etiam Phanoclis Fragmentum apud Stob. T. 64. 14. ubi de eodem Orpheo agitur: ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρῆν θέσαν, η καὶ ἀνάδους | πέτρας, καὶ Φόρκου στυγγὸν ἐπειθεν ὑδωρ. ἀηδέα χ. conjicit Osann. Auctar. Lex. Græc. p. 174. memor forte Virgiliani *illætabilis ora*, Æn. III. 707.

⁴ Libri ἀκοὴν, unde ἀκρην conjectit Valckenærius Diatr. p. 280. κοινὴν Lennepius, ut apud Propert. III. 16. 24. *publica cymba senis.* Casaubonus αἰνὴν proposuerat, vel πικρὰν, vel λυγρὰν, vel simile epitheton. Westonus conjectit ἀχόρην, *sine choris, illætabilem*, Angl. *cheerless*, collato Soph. OEd. Col. 1223. Saltem ἀχορον debebat. Schweighæuserus *dkorō*, quod idem atque ἀκόρεστον valeat, *insatiabilem*, propositus. Blomfieldius in Diario Classico, Fasc. VII. p. 238. ὠχοὴν conjectat. Hermannus ἀόκην mavult, quod eadem medela eget, qua Westoni conjectura, et præterea scansioni ægre satisfacit: nam de pœnultimæ syllabæ quantitate merito dubitari potest, cum nihil tale apud Hermesianactem reperiatur, tum stili, tum etiam metri, epicæ maxime studiosum. Gu. Ern. Weberus propositus conjecturam ἀκαλήν. Hesych. Ἀκαλα. (sic) ἀψοφα, ἥσυχα, et Ἀκαλὸν, ἥσυχον, πρᾶον, μαλθακόν. Equidem κοιλὴν prætulerim cum Toupio ad Theocr. p. 399. et Ilgenio, *capacem*, juxta Horatia-

num illud: *Omne capax movet urna nomen*. Vide Damm. Lex. Hom. in κοῖλος. Nec ab hac emendatione abhorret locutio *Æschylea πάνδοκος θεωρίς Sept. c. Theb. 858. cymba omnes recipiens*, ideoque *capax*.

⁵ Correxit Ruhnkenius, vertente Schweighæusero: *et paludis late resonat unda, ex vastis profluens [profuentis J. B.] arundinetis*. Vulgo λίμνη, et ρυμένη, locum sic interpretante Ilgenio: *et alte murmurat lacus infernalis, longa ex arundine undas trahens*. Vulgatam lectionem etiam Bachius probat. Evidem, retentis Ruhnkenianis, δύτει de Charonte ipso vociferante intellexerim, non de lacu resonante, vel, si mavis, murmurante. Verterim: *et super paludem alta voce clamat ex vastis arundinetis undas trahentem*. Sic Hom. Il. Y. 50. de Minerva: ἀλλοὶ ἐπ’ ἄκταν ἑριδούπων μαρὰν δύτει. Charontis vociferationem satis bene illustrabunt Eurip. Alc. 253. seq. Aristoph. Ran. 180. seq. et Lys. 606. Machonis Fragm. apud Athen. VIII. p. 341. E. et Lucianus in Mortuorum Dialogis. Quanquam alteram interpretandi rationem tueri videtur Callim. Hymn. in Dian. 58. μεγάλην δὲ βοήν ἐπὶ Κυρνὸς δύτει. Adde Hom. Il. Σ. 576. πάρ ποταμὸν κελάσοντα, πάρα ράδαλὸν δονακῆν. In ρυμένης inest notio liberandi, sive extricandi, eandemque constructionem habet Pind. Pyth. XII. 31, 32. “Si quid suspectum in hoc loco, est id ρυμένη, inusitata, sed propria tamen significacione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen, συρομένη præstaret aliis conjecturis.” HERMANN. Cum Hermanno aliquatenus facere videtur Dionys. Perieg. 296. τῆς διὰ μεσσατῆς καρασύπεραι ὑδατα Ρήνου | ὑστάτου ποτὶ χεῦμα βορειάδος Ἀμφιρίγης. Cf. et vv. 16. 46. 137. 433. 475. Si quid mutandum, malim διὲκ μ. χενομένης δ. Similiter confusa sunt προρέειν et προχέειν, notante Heynio ad Hom. Il. Φ. 366. Vide infra n. 45. Ceterum χεῦμα, pro ρεῦμα, mavult Ruhnkenius; sine causa, opinor. Dixit Hermesianax ρέῦμα ποταμῶν infra v. 42. ρεῦματα τῶν ποταμῶν Herod. II. 24.

⁶ Ruhnkenius aliquando ποτπαίον: Valckenærius ἀγραίον: Blomfieldius in Diarii Classici l. c. ἔγγαιόν proposuit. Sed nihil opus est mutatione. Hom. Od. P. 485. καὶ τε θεοὶ ξείνοισι FeFouó̄tes ἀλλοδαποῖσι, παντοῖοι τελέθοντες, κ. τ. λ. Virg. Æn. VIII. 698. Omnigenumque Deum monstra.

⁷ “Hermannus pro verbo ἔξανέπειας, quod non solum propter aoristum pro imperfecto positum, sed magis etiam propter totius loci rationem vitiosum esse versus 13 doceat, reponendum censem ἔξανέλισσε, quo poeta significet Orpheum securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum.” BACH. Unice verum est ἔξανέπεισε. Sensus est: *flexit, ut ex inferis Agriopa evaderet*. Cf. vv. 13, 14.

⁸ “Hermannus proposuit: Κώκυρόν τ’ ἀνέθιστον ἐπ’ ὄφρύσιν οἰδήσαντα | εἰδε, καὶ αἰγοράτου β. ν. κ.” BACH. Elegans, si non certa,

est conjectura Hermanni *dyéθιστον, insolitum*, proponentis. In ceteris Viro celeberrimo non queo acquiescere; vix hodie ipse sibi, credo, acquiescat. “*Vulgatum ἐπ’ ὄφρύσι in ὑπ’ ὄφρύσι mutavi. Apoll. Rhod. III.*

1023. *Ιμερόεν φαῦλρῆσιν ὑπ’ ὄφρύσι μειδίωντες.* RUHNKEN. Recte, ^{Δευτ. 22} opinor, Ruhnkenius: *ὑπ’ ὄφρύσι μειδ. superciliis subridentem.* Ad sententiam Hymn. Homer. in Cerer. 357. *μειδησεν δὲ Φάναξ ἐνέρων ἈΦιδνεὺς | ὄφρύσιν.* Horat. Od. III. 11. 21. *Quin et Ixion Tityosque vultu | risit invito.* Mox vide annon *τεθωμένον* scribendum, ut βλέμμα κυνὸς sit pro κύνα, perinde atque τὸ Δῖον ὅμμα dictum pro Ζεὺς Άesch. Prom. V. 675. Vide Matthiae Gr. Gr. 430. 6. Quam lectionem præ oculis fortasse habuit Hesychius: *τεθωμένον, ὀξυμένον, (ώξ. Albert.) καὶ έθώσα, (Hom. Od. I. 327.) ὀξυνα.*

⁹ Cf. infra v. 22.

¹⁰ Dativum *πολυμνήστησιν* ad sequens ἔξεφόρει εὐασμὸν refert Ilgenius, ut sit: *in honorem dearum venerandarum*, h. e. Cereris et Proserpinæ. Quæ interpretatio qua ratione ex Græca voce elicienda sit, equidem non video. *πολυμνήστοι* Vossius ad Hymn. Homer. in Cerer. p. 130. Blomfieldius in Diarii Classici l. c. legendum proposuit ἡτε *πολὺν μύστησιν Ἐλευσῖνος, κ. τ. λ. πολὺν μύστησιν,* inquit, “pro πολυμνήστησιν tam certum est, quam quod certissimum.” Equidem concereram legendum simpliciter: ἡτε *πολυμνήστη ποτ’* vel *πολυμνήστευτος.* Cf. Hom. Od. Δ. 770. Ξ. 64. Ψ. 149. Blomfield. Glossar. in Άesch. Agam. 1434.

¹¹ ‘*Παριάδ’ ὄργειῶν* Vossius. Steph. Byz. ‘*Πάριον πεδίον, ἐν Ἐλευσίνῃ καὶ Παρίᾳ γῆ καὶ Παριὰς ἡ Δημήτηρ.* “Ante omnia scribendum est ‘*Πάριον, spiritu leni, docente Hermanno ad Hymn. Cerer. 451. ex Scholiis ad Homer. Iliad. A. 56.*” BACH. Locus, cui alludit Bachius, hic est: πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασίνεται, πλὴν τοῦ φάρος. Quod Grammaticorum somnium e porta eburnea emissum videtur esse. Mox ὄργιῶν Schweigh. (ὄργιῶν Ald.) Sic Hymn. Homer. in Apoll. 389. *οὔστινας ἀνθρώπους ὄργιον εἰσαγάγοιτο.* Idem Vir doctissimus dñemώλια ποιπνύουσα edidit, ex præclara Lennepii emendatione. Hermannus: ‘*Πάριον ὄργειῶν νόμῳ διαποιπνύουσα | Δημήτρᾳ.* Blomfieldius: ‘*Πάριον ὄργειῶνα νόμῳ διαποιπνύουσα | Δημήτρος.* Fortasse legendum: ‘*Παριάδ* (h. e. ‘*Παριάδι*) vel ‘*Παρίῳ ὄργιών ἀνεμώλια ποιπνύουσα | Δημητρι.* Rharie sacerdos incassum ministrans Cereri. ποιπνίω, saepius sine casu positum, cum accusativo personæ, cui ministratur, vix construitur; semel cum dativo constructum videtur Il. Ω. 473, 5. Fabula est ex obscurioribus. Voluit Hermesianax, ni fallor, Antiopam, Cereris sacerdotem formosissimam, eandemque a Musæo adamatam, immaturam mortem obiisse, a qua eam ne pietas quidem sua, officiumque Cereri sedulo præstitum, servare potuerunt: porro, quam, dum in vivis erat, concele-

bravit Musæus, eam carminibus prosecutum esse, etiam postquam in Orcum descenderat. Cf. Hom. Od. O. 244. seq. Eurip. Orest. 943. seq. Virg. Æn. II. 429. Fuit autem Antiopa Melissarum, quas vocabant, una, de quibus consulendi sunt Schol. ad Pind. Pyth. IV. 104. Lactant. I. 22. Blomfield. ad Callim. Hymn. in Apoll. 109. Hesychius: Μέλισσαι. *ai τῆς Δήμητρος μύστιδες.*

¹² μέλαθρον edd. Bas. et Casaub. et MS. Palatinus, et sic Ruhnken. Hermann. Bach. “Hermanno, quum μέλαθρον vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum apte Boeotus dici videtur Hesiodus. Itaque commendat Rigleri et Axtii conjecturam Κυμαῖον ἀποπρολιπόντα μέλαθρον. Sed quæritur, an Hesiodus non eodem jure vocari possit Βοιωτὸς, quo Mynnemus, Colophone natus, etiam Smyrnæus, Tyrtæus, natu Atheniensis, etiam Milesius, atque alii aliter denominati sunt a sedibus postea electis.” BACH. Vide omnino Hesiod. Op. et D. 633. (253.) seq. unde patet ἀποπρολιπόντα μέλαθρα Anglice simpliciter vertendum esse: *having quitted his home.* Βοιωτὸς plane dictus Hesiodus a sede postea electa.

¹³ Ἀσκραῖν (pro Ἀσκρην) Ilgenius, absque ulla necessitate. Constructio est: ‘Ησιόδον ικέσθαι ἐς κώμην Ἐλικωνίδα Ἀσκραῖν. Steph. Byz. Ἀσκρη, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς Κόρη, Τερψιχόρη. Τὸ ἔθνικὸν, Ἀσκραῖος, Ησιόδος. Μox ἔχεινθ' Lennepius: ἐκόνθ' Heinrichius, præeuntibus Dalecampio et Pursano; quod prætulerim. ἔρωνθ' Riglerus, probante Bachio. In Aldina ἔχων legitur. Primus Casaubonus ἔχονθ'.

¹⁴ Pro ἔπαθεν conjectit Casaubonus ἔμαθεν, (de qua mutatione vide Dobræi Advers. T. I. p. 492. Bast. Ep. Crit. p. 282.) etiam λόγων in λέγων mutato. Idem βιβλους ὑμνων intelligit de Hesiodi *Magnis Eœis*, sive *Kataλόγῳ γυναικῶν*, probante Ruhnkenio. Sed recte se habent vulgata, et βιβλους λόγων conjungendum est, locusque, ni fallor, intelligendus de sacris quibusdam Commentariis ab Hesiodo exscriptis, vel potius conscriptis. Vide infra v. 45. Dobræi Advers. T. I. p. 256. Namque sacerdotibus constat magna in gratia olim fuisse poetarum genus, qui eorum in usum, dum varias sive urbes, sive regiones, peragabant, permulta, vix aliunde petenda, de die in diem collegerunt, inque Commentarios digesserunt, exinde sacri dicti; ut vix opus sit ad illud provocare, quod retulit Galenus Protrept. ad Artes T. IV. p. 1. de Archilochi interfectorre, qui, cum oraculum accederet, ab eo his verbis repulsus est: *Μονάνθαν θεράποντα κατέκτανες ἔξιθι νηοῦ.* A quibus, ut videtur, etiam conficta sunt oracula illa, apud Herodotum puta, veram poesin saepius redolentia. *Μονάσας δὲ ἐλέγων ἀν. β. conjectura est Anonymi supradicti.* Sed elegos nec scripsit Hesiodus, nec scripsisse potuit, cum suis temporibus nondum inventi sint. Tum ἀπαρχόμενος

legerim, cum Ilgenio et Bachio, ut sit ἀπαρχόμενος ὑμινων. Canteri
ἀπαρχόμενος vox nauci est.

¹⁵ “Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate
censeatur, vix dubitari potest, quin vere conjecterim: κύδιστον πάντων,
κ. τ. λ.” RUHNKEN. Male, opinor. Pind. Nem. VII. 29. ἐγώ δὲ πλέον
ἄλπομαι | λόγον Ὀδυσσέος, η πάθεν, | διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ “Ομηρον.
Boeth. V. metr. 2. *Homerus melliflui oris.*

¹⁶ μουσοπόλων Ald. et sic Casaub. Ruhnken. Bach. quod verum
censeo. “Hermannus, qui comma posuit post φυλάσσει, simplicem
sententiam amplectitur, æternum esse Homerum; unde sic poetam
scripsisse suspicatur: ηδίστον πάντων δάμονα μουσοπολῶν φέγγοιν. hæc
enim verba conjungenda sunt: *dulcissimum deorum Amorem carminibus*
colens. Recordabatur, nisi fallor, quod Hesiodus dixit, ηδ “Ἐρος, ὃς
καλλιστος ἐν δθανάτοισι θεοῖσιν. Non habeo aliud exemplum verbi
μουσοπολεῖν, sed exemplis in hoc genere non opus. Eodem modo, nisi
quis forte id hic quoque præferat, μουσοποιεῖν dixit Aristoph. Nub. 334.”
BACH. Si Hermanni mentem recte capio, ad hunc modum connecti ac
complanari, quæ sequuntur, voluit: φέγγοιν, λεπτὴν ἀνετέλλετο θεοῖς
“Ομηρος | eis Ἰθάκην πινυτῆς, κ. τ. λ. Alioqui trajectio est durissima.
μουσοποιῶν, hoc est μουσοποῶν, Bachianum vix ferendum credo in Her-
mesianacte. Ceterum, qui δάμων μουσοπόλων hic, locutione minus
usitata, vocari videtur Homerus, is θεοῖς “Ομηρος, et θεοπέσσος, et ὁ θειό-
τατος, sæpius audit, v. g. Aristoph. Ran. 1032. Callim. Epigr. VI.
Aristot. Poet. 38. Athen. II. p. 41. A. Sotadi apud Stob. T. 98. 9.
“Usu valuit, ut princeps sui quisque generis diceretur *deus*: ita Ci-
cero N. D. II. 12. 32. *Platonem* vocat *quasi quandam deum philosopho-
rum.* Idemque Ep. ad Attic. IV. 16. post init. *Deus ille noster Plato.*”
BACH. Adde Colum. de R. R. I. Præf. *Parens eloquentia, deus ille Me-
onius.*

¹⁷ “Expressit Propertius II. 7. 23. *Omnia formosam propter Bri-
seida passus.*” RUHNKEN.

¹⁸ Hermannus, revocata forma Homericā: κλαῖεν δὲ Ἰκαρίον, κ. τ. λ.
nimis argute fortasse.

¹⁹ “Evidem dubius sum, an vere conjecterit Huschkius ad Tibull.
p. 678. et in Comment. de Annio Cimbro p. 57. πολλὸν ἀνακλᾶς, allato
Anacreontis exemplo apud Hephaest. p. 59. 8. ἡριστησα μὲν ἵριον λεπ-
τοῦ μικρὸν ἀποκλᾶς. ‘Quod etiam,’ inquit, ‘hanc ob caussam probable
est, quod nec Græci scribunt πολλὸν ἀνατλῆναι, sed πολλὰ, nec Latini
multum pati, sed multa. Cic. I. Off. 31. *Quam multa passus est Ulysses.*
Virg. I. Æn. 5. *Multa quoque et passus.* Horat. I. Epist. 2. 21. *Aspera
multa pertulit.*’ Assentiri videtur Jacobsius.” BACH. Evidem πολ-
λὸν ἀνακλᾶς verum censeo, quod Hermesianacteum esse potest, quam-

vis nec purum putum sit Homericum. Præ oculis habuit Hermesianax Hom. Od. II. 205. ἀλλ' ὅδ' ἔγώ τοιόσδε, παθὼν κακὰ, πολλά τ' αἰατλᾶς, | ἥλυθον είκοστῷ Φέτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.

²⁰ Ovid. ex Pont. Ep. III. 4. 85. *Ferre etiam molles elegi, &c.*

²¹ " Similem Latinorum usum ostendit Heinrichius ad Museum 32. p. 52. seq. ex Lucret. II. 50. *fulgorem ab auro.* Virg. Georg. II. 243. *dulces a fontibus undæ.* Cf. Jacobsii Animadv. in Athen. p. 321." ΒΑΣΗ. Virgilii locum imitatus est Goldsmithius nostras, *Edwin and Angelina: water from the spring.* Lennepius autem, satis eleganter: *πνεῦμα τὸ πενταμέτρου.*

²² "καίεσθαι Ναννούς cum non sit Græcum, clarum ex eo scribendum esse καίετο μὲν Ναννούς ὑπο." CASAUBON. "Locutionem καίετο Ναννούς adversus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vol. VI. T. I. p. 302." RUHNKEN. "καίεσθαι τίνος temere damnatum a Casaubono, ut parum Græcum. Est phrasis elliptica, ut ὄρεγεσθαι vel ἐφίεσθαι τίνος: licet minus usu trita. Dixit et Parthenius (in Eroticis c. 12.) Circen ὑποκαιομένην [deest Lexicis hæc verbi significatio. *J. B.*] Ὁδυσσέως, et plene (c. 14.) de Cleobœa, καιομένη σφοδρῷ ἔρωτι τοῦ παιδός." ΚΟΡΑΥ. "καίεσθαι Ναννούς intell. ὑπὸ Ναννούς, vel expleas: καίετο ὑπ' ἔρωτι Ναννούς, ut Callim. H. in Apoll. 49. ἥθεον ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. Eadem loquendi ratio apud Charit. IV. 6. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκαίετο τῆς Καλλιφόρης." HEINRICH. "Explatio prorsus indigna tanto philologo, nec hodie (ut persuasissimum habeo) ipsi amplius probata. Genitivus positus est ex more Græcorum solemni, ut in formula ἐρῶν τίνος, ad exprimendum animi appetitum et affectum. Qua de re verissime disputavit Hermannus ad Viger. p. 875. Nullus, inquit, uberior est male fictarum ellipsis fons, quam qui positus est in non animadversa confusione duarum loquitionum, quarum altera ad sensum magis, quam ad verba refertur. Ita τρύχεσθαι, καίεσθαι, ἀλώναι τίνος, στεφανοῦν πίνος, quia animo cogitatur, πόθον, ἔρωτά τίνος ἔχειν, στέφανον πίνος ἐπιτιθέναι." ΒΑΣΗ. καίεσθαι Ναννούς verte Anglice: *to be enamoured of Nanno.* Theocr. Id. IV. 59. ἡ ρ ἔτι μύλλει | τήναν τὰν κυάνοφρυν ἔρωτίδα, τὰς ποκ' ἐκνίσθη; Qui locus paene gemellus est. Utrumque citat Matthiae Gr. Gr. 328. Vide et Thiersch. Gr. Gr. §. CCLIV. 8. Machon Athen. XIII. p. 577. E. ἡς σφόδρ' ἥδεως | σχεῖν φησὶ κνισθῆναι τε τὸν Δημήτριον. Ita Porsonus Tracts p. 245. Vulgo ἔχειν. Ceterum (mitto illud, quod ὑπ' ἔρωτι nunquam dicunt Græci, sed ὑπ' ἔρωτος tantum) etiam in alium errorem, ut videtur, incidit Heinrichius: nam sententia Callimachi plane διπροσδόνυσσος est, cum constructio sit ὑποκεκαυμένος ἔρωτι Ἀδμήτοιο, quemadmodum ἐκπλαγεῖσα ἔρωτι Ἰάσονος dixit Euripides Med. 8. Nec profecto magis ad rem est alter Parthenii locus, a Corayio allatus, sed cum Callimacheo plane

conferendus. Notandum autem, Mimmermi carminis elegiaci, Nannonis inscripti, versus aliquot extare apud Athen. XI. p. 470. A. B. alios autem nonnullos apud Stob. T. 11. 1. T. 116. 33. 34. et Strab. XIV. p. 634. Casaub. Cf. n. 43. "Nullo pacto fieri potest, quod Ruhnkenio videbatur, ut πολλὸν ἀνατλᾶς conjugatur cum καίετο μὲν Ναυροῦς. Alia haec mala, quam amoris curas, fuisse crediderim: ac mox graves inimici memorantur Hermobius et Pherecles." HERMANN.

²³ Locus corruptissimus, et varie a viris doctis tentatus. Casaubonus conjectit: τῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ | κυημωθεῖς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίῃ. et κυημωθεῖς pro διαφθαρεῖς accepit, auctore Hesychio. Lennepius: πολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκις οὐδῷ | κυημωθεῖς, κώμους στεῖχε σὺν ἀδρανίῃ. ita ut πολιῷ οὐδῷ eodem sensu dicatur, quo γύραος οὐδῷ apud Homer. Il. Ω. 487. Ruhnkenio aliquando placebat πολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ, ut in Phaniæ Epigr. II. 6. (Brunck. Anal. p. 52.) πολιῷ γνῖα δεθεῖς καμάτῳ. Ex codicis lectione autem eruit: πολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι κώλῳ | κυημωθεῖς κώμους στεῖχε σὺν Fr. Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 48. extremum verbum intactum relinquens, reliqua sic commode constitui posse autumat: πολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι λωτῷ | κυημωθεῖς κώμους εἶχε .. quod a lectione Venet. Codicis λώτῳ proxime abest. Sed ipse novem post annis aliam ingressus est viam ad Anthol. Gr. II. 1. p. 143. χωλῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι κώλῳ, | κυημωθεῖς, κώμους στεῖχ', ἀνακοιφανέων. "Poetæ (*inquit*) comissiones agenti tribuitur κώλον χωλὸν propter numeros impariter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus Ovidii locus l. III. el. 1. 8. *Venit odoratos Elegeïa nexa capillos: Et, puto, pes illi longior alter erat.*" Tertiam denique conjectandi iniit viam in Scriptis miscellaneis: πολιὸς δὲ ἐπὶ πολλάκι λωτῷ | κηλωθεῖς κώμους εἶδε συνεξανύων. Suidas: κηλέομαι. θέλγομαι οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφυνίαις. εἶδε κώμους formulam poeticam esse ait ad lectoris animum alicui rei advertendum, sicut Latinum *videre*. Ilgenius olim: σκολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι λωτῷ | κηημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανύειν. ita ut λωτὸς σκολιὸς idem valeat, quod Ovid. Fast. IV. 190. *lotos adunca*, et Theocr. Id. I. 129. σύριγξ καλὰ, περὶ χειλος ἀλικτά. Verbum κηημοῦν revocavit ad originem κνάω, *scalpo, rado*; jam sicut a κνάω fit alia forma κνίζω, quae ad amorem transferatur, ut κνίζομαι sit *prurio libidine, amore titillor, amore uror*; ita κηημούν eundem habere posse sensum putavit. Sen-sus: *sæpius autem, quum amorem ureret, ad comedationes ivit, et ad lotos aduncam cantilenas cecinit*. Postea conformavit idem: πολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι μώλῳ | κηημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανύειν. i. e. *sæpius autem longa militia confectus ad comedandum ivit*. Aliquando etiam: κώμους ἤχεε συνδρομή, ut hoc esset *concursu rivalium*, et pertineret ad κηημωθεῖς. Heinrichius: πολιὸς δὲ ἐπὶ (vel ὑπὸ) πολλάκι λωτῷ | κηημωθεῖς κώμους εἶχε σὺν ἀδρανίῃ, *cum infirmitate, tanquam senex, qui Cupidinis*

arma aliis tradere debuisset." Schweighæuserus : πολιῷ δ' ἐπὶ (vel ἔτι) πολλάκι λωτῷ | κνημωθεῖς, κώμους εἶχε (vel ἥχε) συνεξανύων. "Fuerit εἰχε συνεξ. periphrastice dictum pro συνεξήνυκε." Weberus conjicit : κώμους ἔκλυσιν εἶχ' ἀνίης. sive ενὸς ἀνίης. Hermesianactis Editor Anonymus : κ. ἔστιχεν ἔξανύτων vel κ. στεῖχε συνεξανύτων, frequentavit cætus mystice perfectorum. Hermannus ad Orphei Argon. 1293. πολιῷ δέ τε (postea librorum lectionem δ' ἐπὶ retinendam censuit) πολλάκι λωτῷ | κημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανύειν. "Κημωθέντα vocat, qui φορβεῖq utitur." πολιῷ, nisi forte σκολιῷ, Hermannus exquisitus dictum arbitratur de senili tibia; συνεξανύειν autem ad Mimmernum refert, quod Nannonem tibicinam ipse tibia canens sequebatur. Ceteris intactis, Blomfieldius in Diaro Class. Fasc. VII. p. 238. itidem reposuit κημωθεῖς, ex noto tibicinum more, qui κημοὺς induerent, vel, ut Sophocles dixerit, φορβεῖas. v. Schol. Aristoph. Equit. 1147. Hactenus hæc, maximam partem ex Bachii annotatione desumta : cui præ ceteris probabile videtur id, quod Hermannus protulit, ita tamen ut retineatur pro δέ τε lectio librorum δ' ἐπὶ, quam, cur minus respexerit mirum est, præsertim quum ea etiam sit aptior. Etenim præpositio ἐπὶ exprimit hoc loco causam finalē, ob quam κημωθεῖs fuit tibicen. Itaque κημωθεῖs ἐπὶ λωτῷ proprie denotat : *capistro indutus, ut tibiam ex loti ligno confectam inflaret.* Hæc, inquam, Bachius; qui tamen κώμους συνεξ. simpliciter per κ. ἄγειν explicat, collato Bion. Id. XVI. 4. seq. Quibus quidem præmissis, ipsi jam tandem experiamur, quomodo ex hac conjecturarum tempestate commodissime evadamus. Et vide annon, ad κώμους apposita præpositione ἐπὶ, locus sic omnino constituendus sit et explicandus : σκολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ | κημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανύων. et sæpe cum adunca tibia capistratus comissatum ibat una cum Nannone viam conficiens. Tum στεῖχεν ἐπὶ κώμους ipsum illud erit, quod βαδίζειν ἐπὶ κώμον Aristoph. Plut. 1040. ἕρπειν ἐπὶ κώμον Eurip. Cycl. 444. et post συνεξανύων subaudiendum ὁδὸν, δρόμον, πορείαν, vel simile quid. Vide Brunck. ad Aristoph. Av. 241. Markland. ad Eurip. Suppl. 1152. Schweigh. Lex. Herod. in Ἐξανύειν. Mimmernum autem (quod non viderunt VV. DD.) redamavit Nanno, quæ ἡ Μιμνέρμον αἰλῆτρη audit Athen. XIII. p. 597. A. et inde ratio appareat, cur una cum ea viam conficeret. Exinde etiam, ni fallor, Aldinae lectionis συνδραμή origo patet. Nimirum συνδρομέων voci paullo difficiliiori συνεξανύων, loco glossæ, superscriptisse videtur librarius, memor forte verbi κωμοδρομέω, de quo Pollux IX. 11. Est autem κωμοδρομέω idem quod κωμάζω. Nec profecto durius est στεῖχεν ἐπὶ κώμους λωτῷ, quam ἀντεῖνετο φῶτσιν supra vv. 29, 30. Quod ad κημωθεῖs attinet, conferenda plane hæc vox est cum ἐμπεφορβιωμένος (ἐμπεφορβειωμένος Eustath.) Aristoph. Av. 861. ubi prodit in scenam

tibicen, corvino vultu ornatus, et tibicinum more capistratus. Schol. ad l. φόρβιον δέ ἔστι τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Marsyas capistrati figuram habet apud Salmas. in Solin. p. 833. Obiter corrigendus est Photius p. 162. Κημᾶν : φύμον· χαλινοῦν. Legendum : Κημοῦν. Poscit enim analogia : Κημὸς —Κημῶ—Κήμωσις.

²⁴ “Hermannus, observans verbum ἀχθέω æque inusitatum esse ut ἐχθέω, totum locum optime sanare videtur : δῆχθη δ', Ἐρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν ἡδὲ Φερέκλην | ἐχθρὸν μισήσας οὐ ἀνέπεμψεν ἔπη. i. e. *Penituit eum carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem Hermobium inimicumque Phereclem odio persequeretur.* Acute enim perspexit Herm. hanc in verbis illis sententiam requiri, amore constrictum odium abjeccisse Mimnermum inimicorum, cum quibus antea graves iras exercuisset; quemadmodum Hermesianax in fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicat.” **BACH.** πληχθεὶς δ', et amore percussus, conjicit Bachius. Fortasse legendum : ἐχθρὸν δ' Ἐρμόβιον, τὸν ἀεὶ βαρὺν, κ. τ. λ. Μοχ Φέρεκλον Casaubonus. “Hermobius et Pherecles quinam fuerint, alia quidem rerum monumenta non docent; sed totius loci sententia declarat illos fuisse Mimnermi rivales, quos infelices amoris auctores in carminibus perstrinxisse ἐρωτομανῆν [ἐρωτομανῆ J. B.] verisimile est.” **BACH.**

²⁵ “τοῖανδ' Β. τ' οἰαν A. apud Ruhnkenium, τοῖαν apud Schweigh.” **DINDORF.** Bachius edidit : τοῖ δινέπεμψεν ἔπη, talia carmina emisit, protulit, edidit, suadente Jacobsio in literis ad eum datis.

²⁶ “Scribendum est Λύδη nomen mulieris; sed nomen gentile Λυδὴ παροξυτονεῖται. [όξυρονεῖται J. B.] Itaque Dindorfius falso scripsit Λυδῆς. v. Valck. ad Eurip. Phoen. p. 607. Jacobs. ad Anth. Palat. p. 465.” **BACH.** Recte. Et sic Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 106. B. In Asclepiadæ Epigrammate (Brunck. Anal. I. p. 219.) Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὔνομα, κ. τ. λ. mulieris nomen gentili dignius est. Μοχ χρυσηῖδος Ald. unde Χρυσηῖδος Casaubon. sine causa, opinor; nam et alterum potest patronymicum nomen esse. Antimachi carmen Lydam inscriptum meminerunt Plutarch. l. c. Athen. XII. p. 597. A. et Photius in Ὁργεῶνες. Cf. n. 43.

²⁷ δαρδάνην impressum in Aldina. Σαρδιανὴ Lennepius et Westonus, probante Hermanno : sed obstat quantitas metrica, ut vel ex Ionico Σαρδιηνὸς patet. Ion tragicus apud Athen. XV. p. 690. B. βακκάρεις δὲ καὶ μύρα | καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἰδέναι χροὸς | ἀμεινον ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον. Δαρδανίην Editor Anonymus supradictus, et Geettingius. Δαρδανίη Bachius. Neutrūm intelligo. Ruhnkenius, allata MS. Ven. scriptura δαρδάνη : λάρνακί νιν δὲ θ. provocans ad Hom. Il. Ω. 795. et ad Epigr. Anal. Brunck. T. III. p. 292. Videndum autem,

anon veræ lectionis vestigia servarit codex Palatinus, in quo περδάνη scriptum est, singulari discrepantia. Legendū opinor: Περγαμή δὲ θαυμόσαν, κ. τ. λ. et in Pergamo mortuam, &c. Pergamum inter urbes Sardes metropolim circumiacentes commemorat Anton. Itin. p. 176. Vide et Constant. Porphyrog. de Them. I. 3. Nempe, dum eas urbes, una cum amica sua, tibicinum more, quos *les troubadours* vocant Franco-galli, peragrabat Antimachus, in Pergamo, uti contigit, diem supremum obiit Lyda; qua ibi sepulta, protinus, mærore afflictus et profligatus, Colophonem abiit, juxta illud Amphidis Stob. T. 104. 6. ἐν οἷς ἦν δρυχήση τις ἄνθρωπος τόποις, | ἥκιστα τούτους πλησιάζων ἤδειαι. Origo autem corruptelæ fuerit hæc: primum, veræ voci (mitto τ., sive adscriptum, sive subscriptum) δαρδάνη superscripsit de Pergamo Trojano somnians librarius: mox, elapoτι, περγάμη scribi cœptum est, et aequo passu, ut ne periret altera lectio, δαρδάνη, prout hodie exstat in codicibus Marciano et Laurentiano: περδάνη autem ex utraque menda natum est. Περγαμή (subauditō χώρᾳ), pro usitatiore Περγάμη, eadem ratione dixerit Hermesianax, qua urbs Cretæ cognominis Paterculo ac Plinio *Pergamus* audit, Straboni autem ac Scylaci Περγαμία, Virgilio *Pergamea*, nisi et hic per i scribendum sit.

²⁸ Ita Ilgenius, nisi quod τ' dedit. MSS. καλλιωναῖςαον et καλλιωνᾶον, Ald. καλλίον' ἵζαον. Casaubonus omnino: Σάρδεις Ἱαόνων δ', metro responde, cum prima in Ἱάονες brevis sit, secunda autem longa. Hom. Il. N. 685. ἔνθα δὲ Βοιωτοί, καὶ Ἱάονες ἐλκεχίτωνες. Hermannus ex glossa Hesychii (Αἰζάνων ὁρῶν ἴψηλῶν) legendum conjicit: Τμώλιον αἰζάνων δ', et Tmolium verticem, h. e. Tmoli montis cacumen. κάλλιον αἰάζων δ' edidit Bachius. Fortasse legendum, commate post γαῖαν posito: αἴλινον αἰάζων δ'. Cf. infra n. 43. Sic αἴλινον προκλάω dixit Eurip. Phœn. 1535. et αἴλινον ιαχεῖ Herc. F. 348. αἴλινα στοναχεῖτε, et μύρεσθε, Mosch. Id. III. 1. 14. ubi tamen αἴλινα fortasse adverbialiter accipiendum est pro θρηνητικῶς, quemadmodum in Callim. Hymn. in Apoll. 20. οὐδὲ Θέρις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. In Callimacho malim: οὐδὲ Θέρις γ'. ne *Thetis* quidem. Cf. Aristoph. Vesp. 480.

²⁹ “Cum Hermanno scribendum ἀκρην.” BACH. Pro γών vide annon λόγων legendum. Cf. supra v. 25. De λόγος et γώος confusis consulendus Porsonus ad Eurip. Orest. 1020. et Phœn. 1329. 1355. Musgrav. ad Ion. 638. Mox ἀνεπλήσσατο Ald. et Casaub.

³⁰ iερᾶς duo MSS. iερᾶς unus. Ald. ipas. “Postrema hæc lectio prælata est ab editoribus, synizesis immemoribus. Hom. Od. Ζ. 94. οὐποθ' ἐν iερείνοσ' iερήνον, οὐδὲ δύ' οἴω.” BACH. iερᾶς etiam Hermannus. Vide Thiersch. Gr. Gr. § CXLIX. 3.

³¹ “Doctus amicus meus et ingeniosus legendum putat ἀνεδείματο, condidit. Quanta carmina, ut Latini aiunt, condidit, et ut Milton in

nostram etiam linguam transtulit, *to build the lofty rhyme*. Forsan repnere debemus ἀνεπλέξατο, contexuit. Occurrunt in Auctoribus πλοκαὶ ὄνομάτων, et πλέκειν τὴν φόην. Metaphora est indubitanter satis elegans." WESTON. ἀνεδείματο esset *reædificavit*. ἀνεδείξατο conjicit Mitscherlichius ad Hymn. Homer. in Cerer. 473. notante Bachio, qui vulgatam lectionem probat, et κώμους ἀναδέχεσθαι Latine exprimit *comissiones suspicere*. Fluxit autem locutio Miltoniana ex Aristoph. Ran. 1002. vel forte ex Antipatri Epigrammate Anthol. III. p. 110. Jacobs. p. 393. Brod. *Edificare nomen* dixit Ennius apud Macrob. VI. 1.

³² "MSS. Ἀνακρέων, quod præferrem, si ἐφωμίλησεν plene scriptum invenirem. Valde enim insolenter penultima sub ictu versus producitur, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς Ἀνακρειῶν ἐφίλησεν—." HERMANN.

³³ Antipater Anthol. III. c. 23. p. 380. (Brunck. Anal. II. p. 29.) οὐδὲ ὑπὸ δύσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Pro δούριν Hermannus proposuit δούρει, sicut δάρει dicitur, teste Etymol. Mag. p. 284. 31. quamvis ne-
mo (inquit Bachius) facile inveniat, quo illud exemplo defendi possit. Putaram δορὶ δὴ κεκλ. collato Eurip. Hec. 903. Sed δούριν, pro δόρα-
σιν, forte Hermesianacteum est. Vel lege et transpone: δούρασιν
οἰνηρὴν κ. π. δούρασιν semel dixit Homerus Il. Φ. 162.

³⁴ Schol. ad Soph. Aj. 1199. ἡδιστος δὲ ὡν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ
ἴδιον ἥθος ἔκλινεν ἐν τοῖς μέλεσιν ὅθεν καὶ μέλιττα ἔκληθη. Suidas
v. Σοφοκλῆς: προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. Auctor Vitæ So-
phoclis: μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἔκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὸ καὶ
μέλιττα ἐλέγετο. Hesychius Milesius de Philosophis p. 60. Σοφοκλῆς ὁ
τραγικὸς μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἥδυ. Hinc ὁ μελιχρὸς audit Sophocles
Simmiae Theb. Epigr. 2. (Brunck. Anal. I. 168.)

³⁵ "πολυπρήνα κολώνην Ruhnkenius. Libri πολυπρίωνα κοδώνην.
πολυπρήνα Κόλωνον Lennepius." DINDORF.

³⁶ Locus in primis vexatus. αγειραιθειαρεῖδος duo MSS. quæ reliquiæ
(inquit Dindorfius) esse videntur verborum inter voces "Ἐρωτα et Ζεὺς
deperditorum, male in unam vocem conjunctæ. ἀγειραιθ * aρειδὸς ed.
Ald. Conjecturæ virorum doctorum sunt hæ. Ruhnkenius correxit:
"Ἐρωτα γεραιραι . . . collato Hymn. Homer. in Mercur. 428. μνημοσύνην
μὲν τρώσι θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῆ. Idem vir doctissimus etiam post
v. 60. sibi lacunam deprehendisse visus, plena distinctione figit post
χοροστασίαις. Valckenærius Βάκχον καὶ τὸν "Ἐρωτα cum ἥδε, deleta
distinctione, conjungit, ut Sophocles in canticis choricis Bacchum et
Cupidinem cecinisse dicatur. Nimirum hodieque extant duo cantica
chorica, in quibus Sophocles Amorem et Bacchum celebravit: unum
est Antig. 781. seq. "Ἐρως ἀνίκαρε μάχαν, κ. τ. λ. alterum ejusdem

tragœdiæ 1115. seq. πολυώνυμε, Καδμείας | Νύμφας ἄγαλμα, κ. τ. λ. Quorum locorum cum priore conferendum est Sophoclis Fragmentum insigne, ex fabula incerta, apud Stob. T. 63. 6. (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 62.) itemque aliud ex Phædra (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 59.) Quum autem Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas nominari, unius Sophoclis amicam retinuerit, suspicatus est Lennepius, in corrupto θειαρεῖδος nomen Θεωρὶς latere. Athenæus XIII. p. 592. A. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδιοποὺς ἡδη γέρων ὥντι ράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας.—τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει, λέγων ἔν τινι στασιμῷ οὔτως φίλη γὰρ ἡ Θεωρὶς. Lennepii vestigia persecutus Ilgenius totum distichum ita refinxit: Βαίχον καὶ τὸν "Ἐρωτ·" ἡγειρε Θεωρίδος εἶδος, | ἦν φδῆς τεχνὴν Ζεὺς ἐπορεύ Σοφοκλεῖ. *Theoridis pulcritudo canendi artem, qua Jupiter Sophoclem donarat, excitavit et inflammavit.* Riglerus aliam ingressus est viam: B. κ. τ. "Ἐρωτ·" γέρων δὲ Θεωρίδης ἀδεκν | φδῶν, ὥντε χάριν Ζ. ἐ. Σ. Et sic metrice interpretatur: *Scilicet exornat dulci ille Theorin honore | cantus, quem Sophocli Jupiter ipse dedit.* Bachius edidit: B. κ. τ. "Ἐρωτ·" γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cum lacuna duorum versuum, tertiique dimidiati, donec deuentum est ad voces Ζεὺς ἐπορεύ Σοφοκλεῖ: "namque ea," Bachii sunt dicta, "nobis saltem longior esse videtur, quam ut unius hemistichii spatio expleri queat." Idem Bachius censet, ad verba γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cogitatione supplendum esse ἄσμασιν ἦνεσε, sive ὑμησε, sive simile quiddam; immo et in lacuna fortasse preter ea, quæ ad Theoridem spectant, factam esse etiam mentionem alterius amicæ, de qua Athenæus ibid. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὥν τοῦ βίου, ἃς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίππην ἡγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονύμουν κατέλιπεν. δρε δὲ γηραιῷ ὅντι τῷ Σοφοκλεῖ συνήν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἔραστης Σμικρίνης, ἐρωτώμενος ὑπό τινος τι πράττει Ἀρχίππη, χαριέντως ἔφη "Ωσπέρ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται." Editor Anonymus supradictus: B. κ. τ. "Ἐρωτ·" ἀνακείρα τ' εἰαροειδῶν | ὥρην Ἀρχίππης Ζ. ἐ. Σ. provocans ad Pindarum apud Athen. XIII. p. 574. A. ἐρατεινᾶς ἐν εἴναις | μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. Poterat citasse Aesch. Suppl. 658. ήβας δ' ἄνθος ἀδρεπτον | ἔστω· μηδ' Ἀφροδίτας | εἰνάρωρ βροτολογίγος "Α- | ρης κέρσειεν ἀντον. Estque illi εἰαροειδῆς vernicolor, cui vocabulo, inquit, maxime germanum est εἰαρόμαστος Rufini in Anthol. Gr. VII. p. 616. Brod. Sed hæc, puto, aptius dicta essent de virgine, quam de meretrice, quæ, veteri amatore amandato, Sophocli seni jam tandem cesserat. Westonus conjecterat: B. κ. τ. "Ἐρωτ·" ἐγέραιρεν θεῖος ἀνιδός. | Z. ἐ. Σ. Schweighæuserus: B. κ. τ. "Ἐρωτ·" γεραιρειν θεῖῃ ἀνιδῇ | Z. ἐ. Σ. Nec dissimulandum, prius hemistichium etiam in Aldina editione constituere voces Ζεὺς ἐπορεύ Σοφοκλεῖ. In re desperata etiam meam, qualis fuerit cunque, conjecturam, etsi non

valde fidenter, visum est apponere. Certe locus nondum persanatus est, nec persanandus fortasse nisi codicum meliorum ope. Totum locum sic refingo : 'Ατθίς δὲ οἰα μέλισσα, πολυτρίψαντα Κολωνὸν | λείποντο', ἐν τραγικαῖς ὃδε χοροστασίαι, | Βάκχον καὶ τὸν "Ἐφωτα λέγων" ὁ γὰρ αἰθεροειδῆς | Ἀρχίππην γεραιῷ Ζεὺς ἐπορεύεται Σοφοκλεῖ. Attica autem qualia apie, columbis abundantem Colonus linquens, in tragicis cecinit choreis, Bacchum et Amorem narrans: εἰθερευς enim Archippam seni Jupiter dedit Sophocli. οἴα vulgo interpretantur ut vel *ceu*; quæ quidem interpretatione, quamvis per se bona, ne hilum quidem ad loci sententiam proficit. Est οἴα ὃδε conferendum plane cum πόσους ἀνεδέξατο κώμους supra v. 47. et supplendum utробique γιγνώσκεις vel οἰσθα, ut supra v. 1. infra vv. 71, 85, et 89. Vide n. 2. Si quæras, qua auctoritate dicatur πολυτρίψαντα Κολωνός; respondeo, nulla. Atqui nec ipsa vox πολυτρήσων uspiam exstat, et, si exstaret, cum κολωνῇ (nec diffiteor) Ruhnkeniano jungi quidem poterat, neutiquam vero cum Κολωνός. πολυτρήσων κολωνῇ esset *collis multa habens cacumina*: πολυτρήσων Κολωνός vertat, qui possit. Loca apud veteres Græcos, quæ epitheto ornantur columbarum abundantiam exprimente, tria, nisi vehementer erro, tantum sunt, Thisbe urbs Bœotia, Messa urbs Laconia maritima, et Salamis insula. Utraque urbs πολυτρήσων audit Hom. Il. B. 502. 582. insula autem πελειοθρέμμων Aesch. Pers. 314. Salaminem rupibus excelsis abundasse, facile vel ex Aeschyle Persia colligetur; Messam inter rupes sitam fuisse, vel ex eo sequitur, quod littus, ubi fuit, valde scopolosum est atque abruptum. De Thisbe sic diserte Eustathius ad Homeri locum priorem: Θίσβη δὲ καὶ Θίσβαι, οἰκεῖται μικρὸν ὑπὲρ θαλάσσης χωρίον δύμορον Θεσπιεῦσιν, ἐν τῇ Κορωνειακῇ ὑποκεπτωκύς ἐκ νότου τῷ Ἐλικῶνι ἐπίνειον αὐτῆς πετρώδες, περιστερών μεστόν· ἔνθα σημεωῦται καὶ ὅτι λίαν περιέργως ἔξει ήνοχεν ὁ ποιητὴς τὸ πολυτρήσων Θίσβην. Nempe, cur columbis abundantare hæc loca, in causa erat scopolorum frequentia, quibus innidificabant: nam columbis sylvestribus, quarum non est proprium gregatim convolare, quæque in arboribus sepibusque nidificant, plane hic locus est nullus. Poterat igitur, opinor, scripsisse Hermesianax πολυτρήσωνα Κολωνὸν, columbis abundantem, atque adeo scopolosum; quæ notio huic χώρῳ satis convenire videtur, ut patet ex Coloneo Cœdipo. Venio ad λέγων, quod cum Σοφοκλῆς subintellecto concordare potest per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον; de qua figura consulendus Fischer. ad Anacr. Od. III. 17. et ad Aristoph. Plut. 292. Matthiae Gr. Gr. 434. 1. seq. Porson. Tructs p. 42. et ad Eurip. Orest. 596. Nimirum ad λείποντο usque sermo est quasi de vera ape, juxta illud Anth. Gr. VII. p. 583. Brod. ἀνθοδίαιτε μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἡλιούρας | ψαύεις, ἐκπρολιπούντος εἰαρινὺς κάλυκας; Mox ad masculinum genus labitur Hermesianax, relicta ambiguitate, qua in sententiæ initio usus est. In ceteris

nulla est difficultas. Velle videtur Hermesianax, Archippam amatorem senilem blandimentis suis adeo delectasse, ut Bacchi et Amoris laudes insolens concelebraret.

³⁷ ἐκ συνοχῶν, Westonus interpretatur *ob continentiam*. Casaubonus conjectit ἐκ δακέων, *ex maledictis*. Lennepius: ἐξ ἀλόχων, item πάντως, pro πάντων. Jacobs. ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. ἡδὲ ἀπαλῶν μ. κ. ἐξ ὄνυχων κ. τ. λ. collato Automedontis Epigr. 3. τὴν κακοτέχνους | σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινημένην ὄνυχων. Cf. Horat. Od. III. 6. 23. Ba-chius edidit: κ. πάντως μ. κ. ἐξ ὄνυχων. Et sic etiam Blomfieldius.

³⁸ “Ita libri scripti et editi. Casaubonus primus sine justa causa κατενίσσατο scrispsit duplaci litera σ. Etenim per se jam produci antepenultimam temporis futuri νίσοραι docet Homerus Il. Ψ. 76. νίσοραι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.” BACH. Vide Eustath. ad Homeri locum p. 1397. 5. Bas.

³⁹ “Casaubonus scribit Ἀργείην, quod nomen proprium est apud Theocr. Eid. XVII. 53. et Apollod. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicae postulat.” RUHNKEN. Jacobsius proponit Ἀντεῖαν, quod nomen exstat in Catalogo meretricum apud Athen. XIII. p. 593. F. Ilgenius, transpositis literis, Αἴγεινώ corrigeendum censem, ut Θεανώ, Κελαινώ, Κρινώ, Κοριανώ, &c.

⁴⁰ εἰσόκε τοι δ. Ald. quo servato, Εὐριπίδη casu vocativo scribit Porsonus *Tracts* p. 245. Vide et Dobræum in Addendis ad Porsoni Aristophanica p. (131.) Ita etiam Jacobsius ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. no-tante Bachio. εἰσόκε δὴ δ. conjicit Schweighæuser.

⁴¹ “Hanc de Euripidis morte narrationem refellit *Addæus* Anthol. III. 25. p. 396. Οὐ σε κυνῶ γενὺς εἶλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναῖκος Οἰστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον, Ἄλλ' Αἴδης καὶ γῆρας· ἵπαλ Μακέτη δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἔταιφει τίμιος Ἀρχέλεω.” RUHNKEN.

⁴² “Lenissima medicina corrigeendum ἀνεθέψαντο, ductore Adr. Heringa Observ. c. 31. p. 284.” BACH. Ita etiam Dalecampius, ut vide-tur, vertens: *educarunt*.

⁴³ Correxit Ruhnkenius. καὶ οὐσα corrupte Ald. καίονσα Casaub. Cf. supra n. 28. Λεόντιον, amicam suam, alloquitur Hermesianax, a cuius nomine inscriptum est carmen elegiacum, unde hæc Ecloga de-sumta est. Mox ad προγόνοις conferendus est Hesychius: Πρόγονοι. οἱ πρωτόγονοι ἄργε. Clausulam illustrabit Virg. Ecl. I. 39. *Ipsæ te, Tityre, pinus, ipsi te fontes, ipsa hæc arbusta vocabant.*

⁴⁴ “χάλκειον θῆκαν solenni dicendi more. Theocr. 17. 8. in Epichar-mum: ὁ Βάκχε, χάλκειόν τιν ἀντ' ἀληθινοῦ Τίν ωδὲ ἀνέθηκαν. Sic χαλκοῦν τινα ἴσταντι passim apud oratores. v. Bergler. ad Alciphr. I. 30. s. fin. et Hemsterhus. in Lucian. T. I. p. 165. Stare voc. solenne de statuis ap. Romanos. Virg. Ecl. VII. 31.—levi de marmore tota Pu-

niceo stabis suras evincta cothurno. h. e. tibi statua ponetur, interprete Heynio." HEINRICH. Herod. IX. 81. ἀπ' ἡς (δεκάρης sc.) δεκάπηχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν. Theocr. Epigr. 20. 6. in statuam Pisandri: τοῦτον δὲ αὐτὸν ὁ δῆμος, ὡς σάφ' εἰδῆς, | ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Horat. Sat. II. 3. 183. *Aeneus ut stes.* Huc pertinet insignis locus Homeril. B. 317. seq. αὐτῷ ἐτεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε (δράκων sc.) στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, | τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, δύσκερ ἔφηνε· | λάθαν γάρ μν̄ ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω· κ. τ. λ. Nimirum in luco, in quo, dum in Aulide detinebantur, sacrificabant Græci, statuam lapideam serpentis καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, portenti in loco, Homeri temporibus ostentasse videntur sacerdotes, mirifica ea omnia, quæ de serpente vivo tradit Homerus, cultoribus dei evomentes quam religiose! Quæ res ab Homeri interpretibus parum percepta est. Voces autem ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavit Ruhnkenius, ut cum μολπάζοντα coniungerentur, loco de poeta umbram sectante satis male intellecto.

⁴⁵ " *Battidem Philetæ amicam* vocat Ovid. Trist. I. 6. 2. *Nec tantum Coo Battis amata suo est.* III. ex Pont. 1. 58. *quo non Inferius Coo Battide nomen habes.* Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. Battida in Hermesianacte legit. *Bittis* [Bittis J. B.] tamen, *Bittw*, et *Bittrov* usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331." RUHNKEN. De sequentibus sic Schweighæuserus: "Græca ista latine sic reddidit Dalecampius: *Philetam Battida canentem, alacrem, totis suis carminibus, loquaci verborum prolixitate.* Similiter Gallicus interpres: *qui chanta cette maîtresse si volage, et pour la quelle il répandit tant de plaintes.*—Ruhnkenius in eamdem fere cum Dalecampio sententiam præscripta verba accepisse videtur: nihil quidem aliud adnotavit, nisi *vocem λαλιῶν in bonam partem pro στωμάτιa sumi.* [Cf. Aristoph. Ran. 1067. J. B.] Nobis longe aliud hic dixisse Hermesianax visus erat. Novimus quidem esse viros doctos, (in his Toupin, in Indice ad Addenda sua in Theocritum) qui diversum statuant *Philetam*, elegiacum et epigrammaticum *poetam*, a *Phileta*, *docto Grammatico et Glossographo*, sæpius citato ab Athenæo.—Sed *eudem virum* fuisse *diserte* Suidas docet; nec, cur diversos statuamus, ulla ratio subest: fuisseque *eudem* Hermesianactis non modo *æqualem*, sed et *amicum* et *præceptorem*, partim ejusdem Suidæ testimonio constat, partim Scholiastæ Nicandri ad Theriac. v. 3. Jam hoc ipsum dicere nobis visus erat Hermesianax, poetam illum *Philetam*, qui *Bittidem amicam cecinit*, *eudem etiam omne genus verborum antiquorum, et universum veterem sermonem*, in suis *Glossarum libris servasse*, et ab interitu (aut certe a tenebris quibus premebantur) vindicasse. *ὑνεσθαι, est servare, conservare:* et ad hoc ipsum verbum referenda *præpositio περὶ*; ut *περιφένομαι* similiter dictum sit, idemque valeat, ac *περισώζω, facio*

ut supersit, in columem conservo, ab interitu vindico." Ita Schweighæuserus, etiam novo, pro re nata, excogitato vocabulo. Ecquis autem scriptor Græcus λαλιὰν usurparit de sobriis Grammatici dictatis? Ceterum, pro ῥύμενον, χευόμενον scribendum esse censeo, facili mutatione. Vide supra n. 5. Et tmesis est. Sic περιχένεσθαι χρονὸν dixit Homerus, Od. Ψ. 159. Verte: *Philetam tota sua carmina et loquacem verborum prolixitatem* Bittidi circumfundentem. Angl. liberius: *plying her with all the wordy craft of the poetic art.* Dixit Quintilianus XII. 10. *circumfluentes undique eloquentia copie.* Locutionem Hermesianactem illustrabit Homeri locus, Il. B. 41. θείη δέ μιν ἀμφέχντ' ὄμφή. Scholiasta, exscribente Hesychio: Ἀμφέχντο, περιεκέχντο.

⁴⁶ οὐδὲ μὴν οὐδὲ corrigendum esse censem Blomfieldius Diar. Class. Fasc. VII. p. 239. et Mus. Crit. Cant. T. I. p. 54. ut supra v. 15. sine causa, opinor. οὐδὲ μὲν οὐδὲ formula est epica, vix aliud valens quam οὐδὲ. Sic qui Il. M. 212. dixerit Homerus ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ΦέΦοικε, idem simplicius dixit Il. A. 119. ἐπεὶ οὐδὲ ΦέΦοικε. Est ubi οὐδὲ μὲν valet οὐδὲ μὴν, id quod notavit Hesychius. Vide Il. A. 154. ubi οὐδὲ μὴν etiam Gazæ Paraphrasis.

⁴⁷ ἐκτῆσαντο Porsonus Advers. p. 138. Diphilus apud Athen. VI. p. 247. B. ἀνὴρ γάρ ὅστις εὐ̄ βίον κεκτημένος, | μὴ τοὺλάχιστον κ. τ. λ. Incertus poeta apud eund. XIII. p. 596. A. ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον. Quæ loca attulit Porsonus l. c. Adde Eurip. Antiop. Fragm. XXIII. p. 83. Dindorf. ἀνὴρ γάρ ὅστις, εὐ̄ βίον κεκτημένος, | τὰ μὲν καὶ οἴκους κ. τ. λ. Vides integrum senarium Euripideum in suas partes Diphilum traxisse. Ejusdem fabulæ Fragm. XXXII. p. 84. Dindorf. εἰ δὲ εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος | μηδὲν δόμοισι κ. τ. λ.

⁴⁸ αὐλ' ἡ—λόγων Schweigh. Male, opinor. Mox πνκνὰ, pro πικρὰ, conjicit Porsonus *Tracts* p. 245.

⁴⁹ κῆδος MS. Ven. apud Ruhnken. veteres Schweighæuseri membranæ, et Schweighæuserus ipse.

⁵⁰ οὐδὲ οὐ δεινὸν Ald. quod tueri videtur locus Hom. Il. Z. 58, 59. οὐδὲ οὐδὲ αἰνὸν, quod dedit Dindorfius, conjecterat Westonus, ob adjectivum δεινὸς intra trium versuum spatium ter repetitum, assentiente Porsono *Tracts* p. 40.

⁵¹ Heinrichius: μαινόμενον. Editor Anonymus: μαινομένον, ut referatur ad Ἔρωτος. Bachius edidit: φαινομένον. Mox κεῖνον pro δεινὸν Heinrichius, improbante Bachio. De Amore ἡμιόχῳ vide Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 308. et ad Anth. Gr. I. 1. p. 17.

⁵² καμψά conjectura est Heinrichii; atque ita edidit Bachius. Sed recte se habet vulgata. καμψά σοφίσματα dixit Eurip. Antiopæ Fragm. apud Stob. T. 56. 13. Mox εὐράμενον Casaubonus, prout citat Benkleius, de toto loco audiendus, *Dissertation upon Phalaris*, p. 66. Another

Confirmation of Aristoxenus's Account, that Pythagoras was but XL, when he first came to Italy, is his marrying a Wife at Crotona, Theano the Daughter of Brontinus, by whom he had two Sons and two Daughters. About his Love to Theano we have these elegant Verses of Hermesianax, the Colophonian Poet, that lived in Alexander's time: Οἴη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανός Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης Εὐράμενον, καὶ κύκλον δύον περιβάλλεται αἰθήρ, Βαιῆ τ' ἐν σφαιρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Here we see, he had such a Passion for his Mistress Theano, that the Poet calls it Madness. Which better agrees with the Age of 50, than 70, after he had stay'd 7 years in the Vault.

⁵³ “Hemsterhusius malebat: Βαιῆ τ' ἐν σφαιρῃ πάντ' ἀπομασσόμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiae, etiam Wyttēbachio placebat.” RUHNKEN. Mox ἔχρη Ἀπόλλων | ἀνθρώπων εἶναι est ex emendatione Porsoni Tracts p. 41. Wyttēbachii conjectura εἶναι Ἀπόλλων | ἔχρησ' ἀνθρώπων adjuti. Ald. et Casaub. ἔχρην (sequitur lacunæ indicium) εἶναι | πολλῶν δ' ἀνθρώπων.

⁵⁴ “ἔκ δὲ βαθεῖς κ. τ. λ. Ex precedentibus supplendum est οἵω, ita ut hæc etiam verba, quorum subjectum est Socrates, dependeant a verbo γιγνώσκεις subaudiendo. Itaque post vocem μένει comma ponendum est, non colon, ut vulgo.” BACH. Hoc supplementum non intelligo. Collocatio particulae δὲ ea est, quam supra habuimus v. 3. Ceterum οὐδὲ βαθεῖς Jacobsius, unde nihil proficimus.

⁵⁵ “Praeclare Codices Venetus et Mediceus κουφορέπας pro vulgato κουρορέπας. Κουφορέπας ἀνίας vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur. Theocr. Eid. XVII. 52. μαλακὸς μὲν ἔρωτας Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.—Theocritum, vel Hermesianactem, imitatur Propertius II. 9. 4. *Et levibus curis magna perire bona.*” RUHNKEN. qui mox ἔξεφόρησ' conjicit. Ilgenius et Heinrichius: ἔξεσόβησ', expulit, juxta illud Paul. Silent. c. 34. (Brunck. Anal. III. p. 81.) ἔγω ξανθίσ-ματι χατίης | ἔκχυτον ἔκ στέρων ἔξεσόβησα νόον. ἔξεσόβησ' etiam Jacobsius. Recte autem ἔξεπόνησ' retinet Bachius, sed perperam notat, verbum ἔκπονει hic loci respondere Latino *elaborare*, enīti, Germanico *herausarbeiten*, (Angl. *to work out*) collato Horat. Od. III. 1. 19. *Non Siculae dapes | dulcem elaborabunt saporem.* Vide Glossarium.

⁵⁶ Citat Ruhnkenius Propert. II. 12. 29. *Errat, qui finem vesani querit amoris. | Verus amor nullum novit habere modum.*

⁵⁷ “Libri omnes λόγῳ, cuius loco Heringa p. 281. scripsit λόγων. Sed non est opus hac conjectura, quum, Ilgenio potissimum doctore, vulgata lectio λόγῳ eodem tendat, quo λόγων, modo pro dativo commodi, quem dicunt, non pro dativo instrumenti capiatur.” BACH. Recte Heringa λόγων. Similiter διέξοδον τοῦ λόγου dixit Galenus apud Budæum p. 332.

⁵⁸ "Legebatur εὐράμενος." DINDORF. Vide supra n. 52.

⁵⁹ δεινὸς Ruhnkenius, quod prætulerim. Sic *dira cupido* dixit Virgil. Georg. I. 37. et *dira fames* Aen. III. 256.

⁶⁰ ὅτ' Ald. et sic edidit Ruhnkenius, Primus Schweighæuserus ὅ τ', i. e. καὶ ὁ, ut sit articulus, ad ὃξὺς Ἀρίστικτος transferendus, probante etiam Bachio. Male, opinor. Vide autem annon omnino legendum sit: ὅτε χλιδανῆς Λαῖδος ἡράσαρο. Sic et Penelopam, et Bittidem, epithetis ornavit Hermesianax supra vv. 30. 77. Eurip. Cycl. 500. ξανθὸν | χλιδανῆς ἔχων ἑταῖρας | μυρόχρυσον λιπαρὸν βόστρυχον. Ἀπιδανῆς vox nulla est, quod vidit Ruhnkenius.

⁶¹ "φεύγων οὐδὲ μέγων—Confer Oraculum apud Herod. I. 55. Athen. XIV. 630. D. R. P. MSS." DOBR. Ipse etiam sic conjecteram, putans Homericam locutionem esse, Oraculique apud Herodotum oblitus. Cf. Damm. Lex. Homer. in μέρω sub init. (ubi τῷ μένειν opponi τὸ φεύγειν notat Lexicographus ille) Eustath. ad Il. B. 333. p. 175. 21. Bas. Vide et Il. E. 527. Sic Xen. Cyrop. III. 3. 28. οἵ γε μὴν πολέμοι οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἐφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. φεύγων οὐδὲ μέγων ἔξεφόρησε βίον etiam Friedmannus in libro de media syllaba pentam. p. 298. notante Bachio. Vide notam sequentem.

⁶² "Postquam ad finem difficilium Hermesianactei hujus carminis salebrarum evasisse nobis gratulabamur, supererat in ipsis extremis verbis, οὐδαμένον ἔξεφόρησε βίω, difficultas quæ vereor, ne prorsus sit ineluctabilis.—Lubens equidem ab omni conjectura abstinuisse: sed quum in latina versione aliquid tamen fuerit ponendum, ita interpretatus sum, quasi scriptum esset,—οὐδαμινὴν ἔξεφόρησε βίον." SCHWEIGHÄUSER. Saltem οὐδαμινὸν. Sed unice vera, nec cara auro contra, est Porsoni emendatio ἐξ Ἐφύρης ἐβίω scribentis, pro corrupto ἔξεφόρησε βίω, Tracts p. 246. Qua emendatione cum altera Viri summi, quam in n. 61. commemoravi, consociata, nil ultra quærendum est. Totum locum sic verte: *fugitque et omnes repudiavit disputationes philosophicas, nec domi (h. e. Athenis) manendo ab Ephrya semotus vixit.* Angl. he discontinued his philosophical lectures, and forsook Athens for Corinth. Et olim fuerunt λέσχαι loca, quo convenientes philosohabantur. Photius: Λέσχη: πολλὴ ὄμιλία· φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν ἀ φιλοσοφουμένων. Quæ verba exscripsit Suidas. Aristippum Corinthum navigasse, ac Laide scorto usum esse, tradit Laertius in Vita, ex auctoritate Sotionis. Totum autem versum, Porsoni emendatione abusa, sic concinnavit Bachius: φεύγων, οὐδὲ ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης ἐβίω. Cujus ultimas voces sic vertit: neque Ephrya semotus vixit. Atqui hoc esset ἀπέχων Ἐφύρης, non ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης, quod solœcum est. De Ephrya sic Plin. l. et c. 4. Medio intervallo, quod

Isthmon appellavimus, adplicata colli habitatur colonia Corinthus, antea Ephyra dicta. Vide Hom. Il. B. 659. Z. 152. et ad utrumque locum Scholiastam.

GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

V. 1. Οἰην, qualem. De ellipsi vide n. 2. Edidit Hermesianax Ele-giacorum Libros tres, quos ab amasiae sue nomine *Leontium*, perinde atque ejus imitatione Propertius Librum primum *Cynthia*, inscripsit. E tertio autem Leontii Libro, in quo *Karálogon ἐρωτικὸν* fecit, hoc apospasmation desumtum est. Mirum vero est, neminem interpretum vidisse, totius Libri rationem eam fuisse, quam in *'Hoīas μεγάλας*, sive *Karalόγη γυναικῶν*, consecutus est Hesiodus, et hoc plane referenda esse iterata illa, Οῖην μὲν v. 1. Ἀτθίς δὲ οὐα μέλισσα v. 57. οὐα τιναχθεῖς v. 71. οῖη μὲν v. 85. οἴψ δὲ ἔχλιγγεν v. 89. quae aliter expressa sunt vv. 15. 21. 27. 35. 41. 47. 61. 69. 75. 79. 95. Audiendus Canterus Nov. Lect. IV. 3. "Hesiodus inter cetera, quæ Pausanias Boeticis enumerat, scripsit etiam μεγάλας Ὡλας, ut vocat idem Pausanias, et præter hunc Athenæus, atque insuper Apollonii, Pindari, Sophoclis interpretes: in quibus præclarissimas quasque mulieres et heroinas perpetuo carmine celebravit, vel ut singulas pro exemplo proponeret, vel ut unam aliquam illustrissimam cum reliquis contenderet. Hinc enim dictæ sunt Ὡλα, quod singulæ similitudines ab his vocibus, η οῖη, inciperent: ut in Homeris Bœotia factum cernimus, et apud Hebræos in Pentateucho. Quo etiam contigit, ut Ὡλην posteriores poetæ ab Hesiodo fuisse adamatam, et hoc modo celebratam putarint: ut et ab Homero Penelopen, et ab aliis alias. Huc enim pertinet elegantissima Hermesianactis, Cophoniæ poetæ, elegia, ab Athenæo descripta." Exempla aliquot Hesiodea apponam: (1.) η οῖη Υρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην. Ita corredit Gaisfordius, ope usus Schol. Ven. ad Hom. Il. B. Cat. 3. cum apud Eustathium corrupte legeretur, ην δίη Υρίη Βοιωτίης τρέφε (Βοιωτίης τρέφε etiam Schol. Ven.) κούρην. Sed legendum, ni fallor: η οῖη Υρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην. vel qualem *Hyria Bœotia aluit puellam*. Antio-pam sc. collato Steph. Byz. in Υρία. (2.) η οῖη Διδύμους iεροὺς ναινοῦα κολωνοὺς | Δωτὶψ ἐν πεδίῳ πολυβότρων ἀντ' Ἀμύρου | νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. (3.) η οῖη Φθίη Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσα, | Πηγειοῦ πάρ' ὕδωρ κυλῆ ναίεσκε Κυρήνη. (4.) η οῖη Υρίη πυκνόφων Μηκιονικη, | η τέκεν Εύφημον γαιαόχω Εννοσιγαλω | μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσουν Αφροδίτης. Locum servavit Schol. Pind. Pyth. IV. 35. qui, dum Doricum scriptorem tractabat, γαιαόχω festinanter dedit, cum deberet γαιηόχω. (5.) οὐα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ χθος, | σὺν δέ πόδας χειράς τε

δέει, γλῶσσάν τε, νόον τε, | δεσμοῖς ἀφράστοισι φίλει δέ Φε μαλθακὸς ὑπνος. Sunt Fragmenta IV. XIX. XXXV. XXXVI. XLIII. Gaisford. Egregie autem a Cantero, vel potius Joanne Aurato, observatum est, Scutum Herculis, quod hodie exstat, Hesiodeum nihil aliud esse, nisi 'Ηοίων μεγάλων Fragmentum, proprio tamen Scuti insigniri nomine, quod ejus præcipua sit in hac comparatione descriptio: sicut Græcis in Homero Διταλ, et apud Latinos Somnium Scipionis dicitur. Exinde ad Scuti initium recte intelligendum demum patuit via. Est autem hoc: ή οἵ προλιπούσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν | ἥλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἄρχ-ιον Ἀμφιτρύων, | Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόφον Ἡλεκτρίνων. Supple γινώσκεις, vel οἰσθα, ut in Fragmento Hermesianacteo. 'Hōias autem Hesiodeas imitatus est Sosicrates Phanagorita, ignotus alioquin scrip-tor, catalogum certorum hominum exhibens, in quo omnia exempla a voce οἴους initium cepissent; itemque Nicænetus Samius, sive Abderita, in Katalόγῳ γυναικῶν. Utrumque meminit Athenæus XIII. p. 590. A. ἔπει τερ ήμέν ἐμποδὼν ἐγέρου κατάλογον γυναικῶν ποιουμένοις, οὐ κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίου 'Hōious, η τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου η Ἀβδηρίου. Cf. Casaub. ad Strab. I. p. 42. Schweigh. ad Athenæi l. c. Et hoc scribendi genus ob oculos habuisse videtur Propertius I. 3. init. Qualis Thesea jacuit cedente carina | lan-guida desertis Gnossia litoribus: | qualis et accubuit &c. Adde I. 22. init. Ceterum, quas Hesiodo 'Hōias tribuunt Eustath. ad Il. B. p. 200. 49. Bas. et ad Od. N. p. 523. 33. Schol. Ven. ad Il. B. Cat. 3. Strabo IX. p. 640. Schol. Pind. ad Pyth. l. c. et ad IX. 6. Schol. Soph. Trach. 1174. Porphyrius apud Schol. Ven. ad Il. Ξ. 200. εε a nonnullis scrip-toribus tanquam sublestæ fidei citantur. Pausan. Βœot. IX. 36. Υγρου δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη σύνθεις, ἃς μεγάλας 'Hōias καλούσιν "Ελληνες. Id. ibid. 40. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη, τὰς μεγάλας 'Hōias, ποιήσας. Schol. Pind. Pyth. III. 14. ἐν δὲ τοῖς eis 'Hōiōdon ἀναφερο-μένοις ἔπεσι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος. Qui locus, ut credibile est, Εœas pertinet. Hesiodo ascribit Athenæus X. p. 428. C. διὸ καὶ 'Hōiōdos ἐν ταῖς 'Hōiais εἶπεν. Idem tamen aliter VIII. p. 364. B. ἀπερ πάντα ἐκ τῶν eis 'Hōiōdon ἀναφερομένων μεγάλων 'Hōiōν παρφόδηγατ. Pro genuinis accipit Hesychius: 'Hōiai. ὁ κατάλογος 'Hōiōdon. Hesiodo etiam tribuit Suidas in 'Hōiōdos; qui tamen inter Εœas et Scutum Her-culis ibi distinguit. Ejus verba sunt hæc: ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα. Θεογονία. "Ἐργα καὶ Ἡμέραι. Ασπίς. Γυναικῶν Ἡρωῖνων Κατάλογος ἐν βιβλίοις ε'. κ. τ. λ. Obiter tentabo Hesiodi Fragmentum apud Schol. Theocr. Id. XI. 75. νήπιος δι τὰ ἔτοιμα λιπῶν, ἀνέτοιμα διώκει. Angl. A bird in the hand is worth two in the bush. ubi δι τά γ' Gaisfordius. Legendum videtur δστις. Sic Soph. Elect. 146. νήπιος δστις τῶν οἰκ-τρῶς | οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

Ibid. ἀνάγω, *sursum duco*, notante ἄνω præpositione, quasi sit ἄνω ἄγω. Hesiod. Theog. 626. ἀνήγαγον ἐς φάσι αὐτις. Pind. Isth. VI. 91. ἀν δ' ἄγαγον ἐς φάσι οἵ | αν μοιραν ὑμων. Eurip. Bacch. 289. ἐς δ "Ολυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον. Sæpius autem ad mortuorum resuscitationem pertinet. Æsch. Agam. 990. οὐδὲ τὸν ὄρθοδαῆ | τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβεῖα | Ζεὺς ἀν αὐτ' ἐπανσεν. Soph. Scyriarum Fragm. apud Stob. T. 124. 17. νῦν δ', ὡ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει, | τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν | καμοὶ γὰρ ἀν πατήρ γε δακρύων χάριν | ἀνήκτ' ἀν εἰς φῶς. Eurip. Herc. F. 1322. θαρόντος δ', εὐτ' ἀν εἰς "Αἰδουν μόλης, | θυσίαισι λαΐνοισι τ' ἔξογκώμασιν | τίμιον ἀνάζει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις. Quanquam non deerunt forsitan, qui ἀνήγαγεν pro simplici ἦγαγεν apud Nostrum sumendum esse autument, et ἀνάγειν Ἀιδόθεν ipsum illud esse, quod ἄγειν ἄνω dixit Eurip. Alc. 869. et πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Sophocles l. c. Certe redundare videtur præpositio Alc. 1007. τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάζεις ποτ' ἐνερθεν | κλάων τοὺς φθιμένους ἄνω. Cf. Damm. Lex. Hom. in Ἀνάγω, Eustath. ad Il. Θ. 203. p. 593. 38. Bas. Hesychius: Ἀνάγειν. ἄγειν.

V. 2. στειλάμενος κιθάρην, rariori locutione, *cithara instructa*, vel *aparata*, Angl. *having trimmed his harp; having strung his lyre*: estque στειλάμενος, hoc in sensu, idem quod παρασκενάσας, εὐτρεπίσας. Hom. Il. Δ. 294. Φοὺς Φεράποντος στέλλοντα. h. e. ἔτοιμάζοντα, διατάσσοντα, ut exponit Scholiasta. Sic et, notione *contrahendi, legendi*, vocem tum activam, tum etiam medium, hoc verbum amat. Od. Γ. 11. ιστία νηΦὸς ἐΦίσης | στεῖλαν αἴραντες: Il. A. 433. ιστίι μὲν στεῖλαντο. Photius: στειλάμενοι: στεῖλαντες.

V. 3. ἐπλευσεν, *navigavit*. Necyiæ initium respexit Hermesianax.

V. 5. μακρὸν ἀντεῖ, si de unda locus sit intelligendus, *late resonat*; si vero de Charonte, *alta voce clamat*. Vide n. 5. et Homeri locum ibi citatum. Et proprie est *resonat*, sive *clamat*, *ita ut e longinquo exaudiri possit*: tum generaliter accipi potest pro μέγα ἀντεῖ. Hesiod. Scut. Herc. 319. ἐπὶ δὲ πλῆμαν μέγ' ἀντεύν. Æsch. Choeph. 305. Δίκη μέγ' ἀντεῖ. Sic qui μακρὸν ἀντεῖ dixerit Homerus Il. Γ. 81. E. 101. 283. idem μέγ' ἀντεῖ dixit Il. Ξ. 147. Φ. 328. Schol. ad Il. Γ. l. c. μακρόν. μέγα. Hesychius: Μακρὸν ἀντεῖ. μεγάλως ἐβόησεν.

V. 6. διέκ, (vox Lexicis adjicienda) *ex*; et proprie motum exprimit, qui per aliquem fit locum, evadendi causa. Angl. *through and out of*. Hom. Il. O. 124. ὥρο διέκ προθύρον. Sic scribendum videtur, ubi vulgo διέκ π. Vide et Od. P. 460. Σ. 385. Φ. 298. Similiter ὑπὲκ conjunctim impressum in ed. Ven. Il. O. 628. ubi male Heynus divisim scribit. De παρὲκ et παρὲξ vide Eustath. ad Il. Λ. 486. p. 800. 28. Bas.

Ibid. μεγάλαι δόνακες sunt *arundines proceræ*, Angl. *tall, rank*. Ovid.

Metam. XIII. 891. *Vivaque per rimas, proceraque surgit arundo.* Hinc, ut videtur, explanandus est Propert. II. 27. 13. *Jam licet et Stygia sedat sub arunâline remex, | cernat et infernæ tristia vela ratis.* Quem locum variis modis torserunt interpres.

V. 7. ἔτλη, *sustinuit, pertulit.* Hesychius: Ἔτλης. ὑπέμεινας. Cf. Hom. Il. E. 382. seq. et Eustath. p. 427. 1. Bas. Monk. ad Eurip. Alc. 285. Matthiae Gr. Gr. 250. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 148. et de constructione Matthiae Gr. Gr. 549.

Ibid. μονόζωτος, et μονόζωνος, *unicum cingulum habens;* et conferendum plane est cum οἰόζωνος Sophocleo (quod vidit Ruhnkenius) CEd. R. 846. quem locum attulit Suidas in *Μονόζωνοι.* Sophoclis Scholiasta: οἰόζωνον. μονόζωνον, μόνον. Hesychius: οἰόζωνον. μονόστολον. Eurip. Phœn. 754. μονοστόλον δορός. h. e. μόνης τῆς ἑαντοῦ λόγχης, uti exponit Scholiasta. Schol. ad Alc. 418. μονόστολος ἀντὶ τοῦ ἔρημος. μονόζωτος igitur, apud Hermesianactem, vertas licet: *solus, solitarius.* Non multum tamen repugnem, si per μονομάχος exponas, ut valeat: *solus cum inferiorum monstris concertans.* Hesychius. *Μονόζωνοι.* οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι. ή μάχιμοι, οὐδὲ ἡμεῖς, μονομάχους.

V. 8. Ὀρφεὺς. “Antiquum quidem Orpheum, qui antiquissima Dorica lingua usus fuisse dicitur, non habemus; sed Onomacritus, Atheniensis, Pisistratidarum et Xerxis, Persarum regis, ætate, non omnia quidem, ut nonnulli opinati sunt, confinxit, sed, conservatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutavit, nonnullis quoque pro suo arbitrio forsitan additis, aut demitis.” HARLES. *Orphica,* cum notis H. Stephani, Eschenbachii, Gesneri, recensuit Godofr. Hermannus Lips. 1805.

Ibid. ἔξαναπείθω. Vide n. 7.

V. 9. ἀνέθιστος, *insolitus, insolens.*

Ibid. ὑπομειδάω, (vox Lexicis adjicienda) *subrideo.*

V. 10. ὑπέμεινε. ἔτλη. Vide ad v. 7.

V. 11. θοώ, (a θοὸς, *celer*) *acuo.* Vide n. 8. “Θοοῦσθαι φωνὴν est incitata voce latrare: θοοῦσθαι ὅμμα, oculos acriter intendere.” Nicand. Ther. 227. αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φοινίσσει τεθωμένος. Oppian. Hal. II. 525. σενογται λύσσῃ τεθωμένοι. Nonn. XLVII. p. 1238. Μή σε πάλιν μανίη τεθωμένον ὄψε νοήσω.” RUHNKEN.

Ibid. ὅμμα σκληρὸν, *obtutum durum,* h. e. *trucem.* Ovid. Pont. III. 1. 165. *Sint utinam mites solito tibi more; tuasque | non duris lacrymas vultibus aspiciant.* Id. Trist. V. 7. 17. *Vox fera, trux vultus.*

V. 12. *τρίστοιχος*, proprie, *tres ordines vel series habens, ut τριστοῖχος οἰσόντας* dixit Hom. Od. M. 91. itemque Aristot. Hist. An. II. 1. e Ctesia: et hoc loco valet *tergeminus, triplex.* Ovid. Trist. IV. 7. 16. *Tergeminumque virum, tergeminumque canem.* Tibull. III. 4. 87. Nec

*canis anguinea redimitus terga caterva, | cui tres sunt linguae, ter gemini-
numque caput.* Adde Propert. III. 6. 23. IV. 7. 52.

V. 13. ἀοιδιάω, i. q. ἀείδω. Hom. Od. E. 61. ή δ' ἔνδον ἀοιδιάσουσ' ὅπλι
καλῆ. Hesychius: 'Αοιδιάει. ἄδει, ὑμεῖ.

V. 14. μαλακοῦ βιόρον, *mollis vitæ*, h. e. dulcis, felicis, præ ea, quæ
apud inferos agitatur. Ovid. Fast. VI. 416. *Quod superest ævi, molle sit
omne, tui.* Id. Trist. V. 3. 9. *Quique prius mollem, vacuanque laboribus,
egi | in studiis vitam, Pieridumque choro; | nunc procul a patria, &c.*

V. 15. ἀγέραστος, (a γεράζω, honoro) *inhonoratus*. Hom. Il. A. 118.
σφρα μὴ olos | Ἀργειών ἀγέραστος ἔω. Hesychius: 'Αγέραστος. ἄτμος.
Cf. Horat. Od. IV. 9. 30. *Non ego te meis | chartis inornatum silebo.*

V. 16. Μουσαῖος. Ejus patriam incertam fuisse docet Photius in
Μουσαῖος: περὶ δὲ Μουσαίου, οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασι τὸν ἄνδρα εἶναι
οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσίνος. "Multa scripsisse fertur; nihil vero
præter poema de Hero et Leandro ad nostram pervenit ætatem. Neque
tamen id carmen antiquum illum Musæum habet parentem, neque, ut
Jul. Cæsar Scaliger perverse, nec acute sensit, ante Homerum fuit fu-
sum, (nam in codd. Musæus nominatur Grammaticus;) sed auctorem
ad tempora Nonni Panopolitani sæc. V. demittendum esse, abunde pro-
barunt recentiores Musæi interpres." HARLES. Pseudo-Musæi car-
men de Herone et Leandro Anglicis versibus reddidit Christopherus
Marlowe, itemque Fawkesius.

Ibid. Χαρίτων ἥρανος, (ex ἥρα, τὰ, grata, jucunda) *Gratiarum custos*,
fere atque *Hesperidum templi custos* dixit Virgil. Æn. IV. 484. et *Triviae
custos Opis* Id. ibid. XI. 836. Hesiodum πάστος ἥρανον ιστορίης, *omnis
doctrinæ custodem*, dixit Noster infra v. 22. Apoll. Rhod. citante Ety-
mol. Mag. in *'Αθαμάντιον*: καὶ μιν ἐῶν μήλων θέσαν ἥρανον, δοσ' ἐνέ-
μοντο | ἀμπεδίον Φθίης *'Αθαμάντιον. ovium custodem.* Vertit autem
Dalecampius *Gratiarum præses*; quod eodem reddit. Cic. pro Dom. 55.
Custos ac præses templi. Id. 2 Agrar. 6. *Tribunus plebis, præses libertatis ac custos.* Hesychius: "ἥρανος. βασιλεὺς, ἄρχων, σκοπὸς, φύλαξ.
Idem: "ἥρανον. τὸν βασιλέα, στρατηγόν. Idem: "ἥρανέων. βοηθῶν. χα-
ριζόμενος. Etymol. Mag." *ἥρανος, βασιλεὺς, ἦ βοηθός.* Suidas: "ἥρα-
νος. Παιῦλος Σιλεντιάριος" Ἰλαθι τολμήνετι μεγασθενὲς ἥρανε γαίης. πρὸς
βασιλέα Ιουστινίανον ἐν τῷ Ἐκφράσει τῆς Ἁγίας Σοφίας. Est ubi ἥρα-
νος valet ὁ ἑράσμιος, *amasius*, teste Etymol. Mag. quemadmodum in
Hermesianactis loco perperam vertit Schweighæuserus. Eustathius ad
Od. Γ. 164. p. 119. 20. Bas. ἥρανον, τὸ ἐπιθυμητόν. Quoniam autem
Χαρίτων ἥρανος ob carminum suavitatem audierit Mussæus, cum hoc
loco satis apte conferri potest Eurip. Phœn. 799. μέλπει | μοῦσαν, ἐν
ꝝ Χάριτες χοροποιοί.

V. 17. *ἡ τε*. Scribendum *ἡτε* conjunctim. "Οστε i. q. δοτις. Vide Damm. Lex. Hom. in v. Caret hoc pronomine Lexicorum vulgus.

Ibid. πολυμνήστη et πολυμνήστεντος, cui multi sunt μνηστῆρες, sive proci; multis ambita; a multis in uxorem petita. Hom. Od. Σ. 64. Φοίκον τε, κληρόν τε, πολυμνήστην τε γυναικα. Hesychius: Πολυμνήστην. ἀγαθὴν, σώφρονα. Theocr. Id. XXVII. 22. πολλοὶ μ' ἐμνῶντο, νόον δὲ ἐμὸν οὐτις ἔΦασεν. Ovid. Heroid. Ep. XVII. 103. Tunc ego te vellem celeri venisse carina, | cum mea virginitas mille petita procis. Id. Trist. II. 375. Aut quid Odyssea est, nisi femina, propter amorem, | dum vir abest, multis una petita procis? πολύμνηστος, genere feminino, exhibet Persæ Epigramma apud Pierson. ad Mcer. p. 235. cuius particulam prius ediderat Oudendorpius ad T. Magist. p. 422. ultimum autem versiculum servavit Suidas in 'Πυρῆρα: "Ολβία (corrigere Ολβία) Εἰλείθυια, πολυμάστοι φίλασσε | Τισίδος ὡδίνων ρύσια δέξαμένα. Voce autem πολυμνήστεντος usus est Plutarchus Erotic. p. 766.D. τὴν Γοργὴν διὰ πλοῦτον, ὡς ἔοικε, περιμάχητον οὐσαν, καὶ πολυμνήστεντον, ἥτει γυναικα, συγγενῆς ὄν.

Ibid. πέζα, extrema cujusque rei pars, extremitas; unde, in vestimento, sæpius valet fimbria, limbus, instita. Photius, a Suida exscriptus: Πέζα. τὸ ἄκρον, ἡ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος. In Nostri loco margo, crepido, sive ora, vertendum est. Dionys. Perieg. 931. πέζα δὲ οἱ νοτίη, τετραμένη ἀντολήγιδε, | κλύζετ' ἐρυθραιοῖς ὑπὸ κύμασιν Ὀκεανοῖ. ubi πέζα valet πλευρὰ, latus, limes, terminus, ora, quemadmodum πλευρῆς ζεφυριτίδος dixit Id. 346. Idem 504. ἄντα δὲ πέζης | Αἰγυπτίης 'Ρόδου ἔστιν, Ἰηλουίων πέδον ἄνδρων. ex adverso orae. ubi notat Eustathius: διτι ἀντικρὺ τῆς Αἰγυπτίας πέζης, ἥγουν τῆς τοῦ Δέλτα βορεας κρηπίδος, ἥ στάσεως, ἥ βάσεως, ἥ 'Ρόδου κεῖται. Exscribendus Eustathius ad Dionys. 334. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ κρηπίδας ἔφη τὰς προφρόθεισας τριγωνικὰς πλευρὰς, ὡς εἴ τις εἴποι βάσεις, διὰ τὸ ἔκαστην τῶν τριῶν εἰς βάσιν δύνασθαι λογισθῆναι. κρηπίς γάρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπὶ τε θεμελίου καὶ ἐπέρων τινῶν. προϊὸν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰρίαν. Ad rem etiam Dionys. 29. Λοκροῖ παρ' ἐσχατὴν ζεφύρῳ. De montis radicibus usurpat idem Dionys. 535. καὶ Χίος, ἡλιβάτου Πελληναίων ὑπὸ πέζαν. Id. 814. ἡ κεῖται ὑπὸ ζαθέης πόδας "Ιδης. Similiter et 1039. ἀλλ' ἡτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιάνων | Πάρθοι ναιετάοντιν. sub ora. Dixit Miltonus, Par. L. VI. 51. the brow of Heaven: quæ locutio cum Hermesianactea plane conferenda est. Nec vero displicet ratio Schweighæuseri, notantis, quum Eleusis in Atticæ ora fuerit sita, peraptam huic loco fore illam vocabuli πέζα notionem, quæ ab H. Stephano annotata est, nempe πέζας maris exponi τὰ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ

μέρη, id est, ora maritima. Cf. Dionys. 820. *τήνδε μέτ' Αιολίδος περιπέπταται ἥθεα γαιῆς, | Αἰγαίου παρὰ χεῖλος. justa Δεξαὶ marginem.*

V. 18. *ενασμὸς, proprie, vociferatio bacchantium, sive evantium, et exinde ad aliam vociferationem tralatum; et hic intelligendum de λαϊ clamore mulierum in sacris Cereris.* Est autem ab εὐάζω, εναὶ clamo, bacchor, quod ex εἴοι descendit, perinde atque ex σαβοὶ σαβάζω. Dionys. Perieg. 704. εἴοι Βάκχε λέγοντες. Ad quem locum sic Eustathius: ὑμητικὸν δὲ ἦν τοῦτο τὸ λόγιον, τῷ Διωνύσῳ ἐπιφωνούμενον, ὥσπερ καὶ τὸ Εὐάν. ὅθεν καὶ τὸ εὐάζειν παράγεται, καὶ ὁ Διόνυσος Εὐίος λέγεται. Hesychius: Εὐάζει. θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται. Idem: Εὔσαμα. ἀναφώνημα εὐαστικὸν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν. καὶ Σαβαῖον, βακχεύοντες. Quæ glossa fridissime turpificata est, eo facilius mendæ carens suspicione, quod Εὔσαμα, corruptum vocabulum, recte disposuerat male sedulus librarius, quod ad literarum seriem attinet. Vide infra ad v. 67. Legendum omnino: Εἴοι σαβοῖ. ἀναφώνημα εὐαστικὸν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν καὶ σάβοι, οἱ βακχεύοντες. (De μ et β confusis vide Schaefer. ad Gregor. p. 1002. et ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 5887. Bast. Ep. Crit. p. 278. et Append. p. 28. De α et οι confusis consulendus Porson. ad Eurip. Phœn. 1358. et Med. 44. 675.) Respxit Lexicographus insignem locum Demosthenis De Corona §. oī'. τοὺς ὄφεις τοὺς παρελας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βωῶν εἴοι σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος κ. τ. λ. Ad quem locum sic Scholiasta: εἴοι σαβοῖ. Βακχικὸν τι ἐπίφθεγμα κατὰ τὴν Φρυγῶν διάλεκτον, ἵνα οὕτως ἔχωσιν εὖ οἱ μύσται. Et notandum, de acclamatione εἴοι σαβοῖ, quam ceteri fere omnes meminere Lexicographi antiqui, ne verbum quidem proprio loco apud Hesychium extare. Photius: Εἴοι· σαβοῖ: Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Βακχικὸν τι ἐπίφθεγμα ἔστιν. Idem: Εἴοι· σαβοῖ: μυστικὰ μέν ἔστιν ἐπίφθέγματα· φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύστας δηλοῦν· ἀφ' οὐ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος. Quæ in Lex. Rhet. Bekker. p. 257. sic decurtata sunt: Εἴοι σαβοῖ: μυστικὰ ἐπίφθέγματα. Quod dedi apud Hesychium σάβοι, extra omnem aleam dubitationis ponit locus Scholiastæ ad Aristoph. Av. 873. σάβους δὲ ἐλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους, καὶ τοὺς βάκχους τοῦ θεοῦ. Vide et Steph. Byz. in Σάβοι, Phot. in Σαβοῖ et Σαβούς. Cum vero utriusque interjectionis eadem fere fuerit significatio, idem ex utraque contigit pari passu derivatis vocabulis. Schol. Aristoph. l. c. τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν λέγοντοι. Quem locum exscripsit Suidas, tetigit Etymol. Mag. in Σαβάζιος. Hesychius: Σαβάζειν. εὐάζειν, βακχεύειν.

Ibid. ἐκφορέω, (ornatus dictum quam ἐκφέρω) effero, foras vel in vulgus effero, arcanum enuntio, enuntio, effari. Quæ verbi significationes Lexicis desunt. Hesychius: ἐξεφόρουν. ἐξέφερον.

Ibid. λόγια, oracula, responsa divina, effata. Hesychius: λόγια. θέσφατα, μαντεύματα, φυτεύματα, φῆμαι, χρησμοί. ubi, pro φυτεύματα, (φυτεύματα ed. Hag.) legendum προφητεύματα, cum Palmerio, collato Photio, qui Θεοπρότιον exponit τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἢ προφήτευμα. Similiter Hesychius, sub voce Θέσφατον, ceteris expositionibus etiam illud addit, τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, προφητεία. Quanquam suspicionem movent voces προφήτευμα et προφητεία, quæ a Christianis quibusdam interpositæ esse videntur.

V. 19. 'Pários, Rharius. 'Páriov πέδιον, Rharius campus, a Rharo, Triptolemi patre. Hesychius: 'Páros. ισχυρός. καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτόλεμου πατρός. Photius: 'Páρος: Τριπτόλεμον πατέρος. ubi excidisse videatur terminatio, et 'Páros reponendum, cum Albertio ad Hesychii l. Et notat Pausanias Attic. XIV. p. 34. extr. εἶναι μὲν πατέρα Τριπτόλεμφ τὸν 'Páρον. Aliter Suidas: 'Pariás. ἡ Δημήτηρ. 'Páros γάρ ἔσχεν νιὸν Κελεόν. Κελεὸς δὲ, Τριπτόλεμον. ὁ δὲ 'Páros, πλανωμένην τὴν Δημητραν, καὶ ζητούσαν τὴν Κόρην, ὑπεδέξατο ἐν τῷ σίκῳ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὐν χάριτος ἡ Δημήτηρ τὸν ἀπόγονον 'Páron Τριπτόλεμον, ἐδίδαξε τὴν τοῦ σίτου γεωργίαν. De Cerere Rharia, sive Rhariade, consulendus est Ruhnken. ad Hymn. Homer. in Cer. 450. Vide et Stephani Byzantii locum citatum in n. 11.

Ibid. ὄργεῶν, ὄνος, et epice ὄργεων, (ab ὄργια, orgia) qui orgia deorum peragit, sacerdos. Photius: "Οργια: μυστήρια, ierá. Idem: 'Οργεῶν: οἱ τοῖς ιδίαις ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὄργιαζοντες' ὄργιάζειν δέ ἐστι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν· τουτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα. Suidas: 'Οργεῶν. οἱ θύται. Hic vero feminine usurpatur, ut Latina sacerdos, antistes, valetque ieris, iéreia; quanquam desint exempla, quibus hic usus firmetur. Sed nec temere aspernanda est forma ὄργιων, oνος, quam tuetur Hymn. Homer. in Apoll. locus citatus in n. 11. Hesychius: 'Οργίων. ierῶν, ἡ ieré. ubi, pace codicis Schowiani, vide annon legendum sit: 'Οργίων. ierēns, ἡ iéreia. Statim subjungit: 'Οργεῶναι. iéreiai. Et notanda est Suidas glossa, cum altera ejusdem Lexicographi conferenda: 'Ιέreia. θύτρια. Hujus formæ memor fuisse videtur librarius, qui Photii codicem Galeanum exscripsit, dum apud Antimachum in Lyda, (in Δῆδης Γενεῷ oscitanter H. Stephanus in 'Οργεῶν) pro vera lectione ὄργειων, ὄργιων negligenter exaravit. Vide Photium in 'Οργεῶν, itemque Blomfield. Diatr. de Antimacho (Diar. Class. Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips. T. III. p. 350.).

Ibid. ἀνεμώλιος, sine effectu, irritus, vanus, inanis, frustraneus, frivolus, futile. Hom. Il. E. 216. ἀνεμώλια γάρ μοι ὅπαδει. Et Φ. 474. νηπύτε, τί νν τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αἴτως; Od. Δ. 837. et Λ. 464. ζώει δγ', ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. Dionys. Perieg. 751. οὐ γάρ σφι θέμις (lege θέμις γ') ἀνεμώλια βάλλειν. ubi notat Eustathius: τοῦτο

δὲ παρῳδία ἔστι τοῦ παρ' Ὁμήρῳ Ἀνεμώλια βάζειν. De derivatione variis disceptatur. Eustathius ad Il. E. 216. p. 409. 48. Bas. ab ἀνέμος et ὅλην μι, mira cum levitate, deducit, ut fuerit ἀνεμόλια, καὶ κατὰ κρᾶσιν ἀνεμώλια. Dissentit Etymol. Mag. Ἀνεμώλιος, ὁ μάταιος. παρὰ τὴν ἀνέμου γενικὴν ἀνεμώνιος, καὶ ἀνεμώλιος. οὐκ ἔστι σύνθετον, τὰ ἄπ' ἀνέμων ὅλλύμενα. Qui et similia docet in Ἐτάσιος. Schol. ad Il. Δ. 355. Ἀνεμώλια. ἀνεμόφθορα. μάταια. ἀνέμοις ἑοικότα. Quæ expositio utramque derivationem complecti videtur. Aliter prorsus Hesychius, in analogiam peccans: Ἀνεμώλια. μάταια, ἀκαιρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα. Ad ἀνέμος referunt omnes, etiam recentiorum temporum Lexicographi, inter eos H. Stephanus et Dammus. Cui notioni favere videntur sequentia: Eurip. Suppl. 1165. λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν | ἀέρι φερόμενον σίχεται. Id. Troad. 420. Φρυγῶν ἐπανέσεις | ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. Id. Bacch. 350. καὶ στέρματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθες. Theocr. Id. XXII. 167. ἵσκον τοιάδε πολλάτ' τὰ δ' εἰς ὑγρὸν φύχετο κῦμα, | πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. χάρις δ' οὐχ ἔσπειρο μύθοις. Mæcius Anth. Gr. IV. p. 469. Brod. κωφοῖς πέμπε λίτας ἀνέμοις. Incerti Epigr. ibid. III. p. 416. ιὰ κακοπάρθενε μοῖρα, | Σπειρογόνας στοργὰν ἐπτυσσεις εἰς ἀνέμους. Pseud-Anacr. Fragn. II. 9. 10. ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραι | φέρειν ἔδωκα λίτας. Lucret. IV. 929. Tu fac, ne ventis verba profundam. Catull. LXII. 142. Quæ cuncta aerii discerpunt irrita venti. Id. LXVIII. 4. Mulier cupido quod dicit amanti, | in vento, et rapida scribere oportet aqua. ubi frustra Burmannus secundus in vino. Virg. Æn. V. 446. Entellus vires in ventum effundit. Id. ibid. VI. 75. Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Et IX. 312. Sed auræ | omnia discerpunt, et nubibus irrita donant. Et X. 652. Nec ferre videt sua gaudia ventos. Horat. Od. I. 14. 15. Tu, nisi ventis| debes ludibrium, cave. Id. ibid. 26. 1. Tristitiam et metus | tradam protervis in mare Creticum | portare ventis. Propert. IV. 7. 21. Cujus fallacia verba | non audituri diripiure Noti. Ovid. Heroid. Ep. II. 25. Ventis et verba et vela dedisti. Id. Amor. I. 6. 41. An somnus (qui se male præbet amanti) | verba dat in ventos aure repulsa tua? Sic et Rowius nostras, The Fair Penitent II. 1. Be gone my cares! I give you to the winds. Sed longe aliam hujus vocis derivandæ ineundam rationem esse, suadere videtur vox μετανεμώλιος, et ipsa Homerica, ejusdemque cum altera significationis; etenim qui supra dixerat Homerus ll. cc. ἀνεμώλια βάζειν, idem Od. Σ. 331. et 391. μετανεμώλια βάζεις dixit. Quam vocem etiam ab ἀνέμος deducit Scholiasta ad Il. Δ. 363. assentientibus, inter recentiorum temporum philologos, Dammio, Heynio, Buttmanno, ut sit pro μετανεμώλιος (aiunt) per syncopen factum. Qua derivatione vix quidquam, ut mihi quidem videtur, incredibilis esse potest. Alii volunt esse ex μετὰ, μὴ, et ὅρῳ obs. juvo. Ernestius dicit ex μετὰ, et

μάω, μάομαι, *studeo, cupio, labore*, ut ωλιος mera sit terminatio, et μετα-
 μάλιον valeat *id, cuius studium mutatur alio*. Sed neque haec placent.
 Singulare est illud Schol. Aristoph. Pac. 117. τὸ δὲ μεταμώνιος, οἱ μὲν
 ἔξεδέξαντο μαρατῶς καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δέ φασιν ιδίως μεταμώ-
 νιον τὸν ἑτέρωθεν μετέωρον σημαίνειν, πιστούμενοι τοῦτο παρὰ Σιμω-
 νίδον οὗτα εἰπόντος, Κορία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἡέρθη. (Simoni-
 dis locum prætermisit Gaisfordius.) Namque notandum cum ν ser-
 ius scribi coeptum esse, v. g. apud Pind. Ol. XII. 8. et Pyth. III. 40.
 Theocr. Id. XXII. 181. cum apud Homerum, ex veteri Ionismo, per λ semper scribatur, ut λίτρον, πλεύμων, olim dictum est, pro recenti-
 oribus νίτρον, πνεύμων. Vide Eustath. ad Od. B. 98. p. 83. 41. Bas.
 qui et variam lectionem πλεύμονι II. Δ. 528. ibi commemoravit. Cf.
 Latinum *pulmo*, ex quo patet vocabulum Græcum per λ etiam Άεoles
 scrisisse. Sed audiendus Hesychius : Μώνιον. μάταιον, ἀχρεῖον.
 Idem : Μώνιή. ὀλιγωρία. Quibus glossis perfectis, μεταμώνιος (anti-
 quitus per λ scriptum) ex μετά et μώνιος compositum esse quis non
 videt? Fuerit autem μώνιος, quasi μὴ ὄντος, non venalis, nullius pre-
 tii, Anglice *not saleable, good for nothing, useless*. Sic μωρὸς ex μὴ
 et ὄρα fit, teste Etymol. Mag. Μωρὸς, παρὰ τὸ ὄρα, (corrige ὄρα) ὁ ση-
 μαίνει τὴν φροντίδα, μετὰ τῆς μὴ ἀπαγορεύσεως, καὶ συγκοπῇ, οἷονεὶ ὁ
 μηδὲν φροντίζων. Ad rem Drydenus, *Cymon and Iphigenia* 84. de Cy-
 monē fatuo : *He trudg'd along, unknowing what he sought, | and whistled
 as he went for want of thought.* Sic et μῶν conjunctio ex μὴ et ὄντε,
 quod antiquum, Doricum, et Ionium, pro οὖν, conflatum est; de quo
 vocabulo conferendus est Etymol. Mag. in v. Et hoc compositorum
 genus imitatos esse Latinos veteres, vel ex nemo patet, quod ex *ne* et
hemo factum est, perinde ac *nullus ex ne et ullus*. Quorum quidem na-
 tura paullo attentius considerata, aures minus graviter ferient synizeses
 Atticæ, μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, μὴ ἀλλὰ, μὴ ἀναχαίτισει, μὴ ἀντὶ, et similia,
 de quibus consulendus est Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 14. Verun-
 tamen, ut ad rem redeam, paulloque audacius loquar, cum ἀνεμώλιος
 unica sit vox, quæ cum altera comparari possit, (namque ἀντιμώλιος, et
 ἑτερομώλιος, sciens prætero, pro ἀντιμόλιος, et ἑτερομόλιος, aliquoties
 prave scripta) ejusdemque, quod dixi, significationis sit, nequeo non
 suspicari veram formam primitus fuisse ἀνιμώλιος, ex ἀνὰ et μώλιος
 scilicet, eamque vel antiquioribus temporibus in ἀνεμώλιος degenerasse.
 In nostra lingua similiter sæpius peccatum esse, omnes novimus : nec
 fortius fortasse exemplum adduci potest, (quamvis sit ex tritioribus)
 quam illud, quod vocabulum *sparrowgrass* præbet, ex *asparagus* corruptum,
 tum forma genuinæ vocis, tum etiam etymologia, penitus extincta.
 Simili ratione vocem *stavesacre* in linguam nostram induxere nonnulli,
 (quod ab amico meo desideratissimo Gulielmo Stephano Dobson olim

*examplum;
nec cont.*

notatum est) ex *astaphisagria* Plinii, vel *staphisagria* Palladii, (*σταφίς ἄγρια*) turpiter corruptam. Quidni autem et in Græca similia reperi-antur? Obiter tentabo Hesychii locum, mea saltem sententia, corruptissimum: *Μεταμωλίας. ἐμπόλεμον, μετὰ μάχης, καὶ φροντίδος.* Quam glossam intelligat, qui possit. Lege: *Μετὰ μῶλον "Αρης. ἐν πολέμῳ, μετὰ μάχης καὶ φρύγματος.* Respexit Lexicographus II. H. 147. Quod autem dedi φρύγματος, id confirmat alia Hesychii glossa: *Μόλος. πόνος, μάχη, φρύγμα.* ubi quo minus *Μῶλος* corrigitur, obstat nomen proprium *Μόλος*, cuius meminit Etymol. Mag. in *Μηριόνης*. Vide et Hesych. in *Εὔμολα* et *Εὔμολος*. Illud *μῶλον "Αρης* geminata expositione illustrat etiam Gazæ Paraphrasis ad II. Σ. 134. ubi τὴν συμπλοκὴν καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πολέμου exponitur. Sic et Etymol. Mag. καὶ *μῶλον "Αρης. τὸν ἐν τῷ πολέμῳ μολυσμὸν καὶ τὴν μάχην.*

Ibid. ποιπνύω, proprie, præ nimio labore anhelitum duco, et exinde, satago, ministro, sedulo ministro. Hom. II. Ω. 473. τῷ δὲ δύ' οἴω, | ήρως Αὐτομέδων τε, καὶ "Αλκιμος ὄζος "Αρης, | ποιπνυον παρεόντε. Etymol. Mag. *Ποιπνύειν, ἐνεργεῖν, διακόνειν, οἰονεῖ τὸ μετὰ σπυνδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν τῇ τῷ γάρ ἐσπουδάκοτι ἐνεργεῖν ἔπειται τὸ πνευστιὰν. πνέειν οὖν καὶ πνύειν καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ποι ποιπνύειν.* Hesychius: *Ποιπνύει. ἵπουργεῖ, διακονεῖ.* Idem: *Ποιπνύων. ἐνεργῶν, θεραπεύων.* De constructione vide n. 11.

V. 20. *γνωστὸς, notus, cognitus; item cognoscendus.* Æsch. Choeph. 688. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὡδὸν εὑδαιμοσ | κεδνῶν ἔκατι πραγμάτων ἀν- | ήθελον | γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι. ubi tamen *γνωτὸς* malim, quæ forma antiquior est, id quod vel Latinum *notus*, (unde *noti, orum, γνωτοὶ*) suadet. Eustath. ad II. Γ. 174. p. 303. 22. Bas. *Γνωτὸς* δὲ οἱ ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σ., καλῶς. οὕτω γὰρ καὶ ἀλλόγνωτοι λέγονται, τινὲς δὲ καὶ πολύγνωτοι. καθ' ὄμοιότητα δὲ καὶ τὸ Γνωτὰ κούκ ἀγνωτά μοι, τὸ τραγικόν. (Soph. ΟΕd. R. 58.) τὸ γὰρ μετὰ τοῦ σ. λέγειν γνωστοὺς καὶ τὰ κατ' αὐτὸν, οὐκ ἀπὸ τοῦ γνῶσων γίνεται ἀπαθῶς. ἀλλὰ ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ σ. η καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρήγτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνῶθι η γνώσω. οὖς οὐδὲ ηκουσέ τις. ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτὸν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν, τὸν γνωστὸν, καὶ τῶν ὄμοιων αὐτῷ. χρήσιμον δὲ ὠδὲ, καὶ τὸ ἄσω- | τος, καὶ τὸ θαυματά, ηγουν θαυμαστά, παρὰ Πινδάρῳ. (Ol. I. 43. ubi vide Boeckh. Pyth. X. 47. Sic Hesiod. Scut. Herc. 165. τὰ δὲ δαιτο θαυματὰ Φέργα) Id. ad Od. B. 364. p. 103. 23. δῆμος δὲ ἀλλόγνωτος, η ὁ πολέμιος, η ὁ ἄλλα γινώσκων ἥπερ ήμεῖς, η ὁ ἄλλοις καὶ οὐκ ήμεῖν γι- | νωσκόμενος. ἐκ τοῦ γνωτὸς δὲ σύγκειται ὁ ἀλλόγνωτος. ον γνωστὸν φασιν οἱ ὕστερον. δοκεῖ δὲ ἀλλόγνωτος μᾶλλον εἶναι, ο ἄλλοις γνωτὸς, ηγουν κατὰ γένος οἰκεῖος. παρὰ τοὺς γνωτὸὺς ητοι ἀδελφοίς. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐκώλυε τὸν ποιητὴν εἰπεῖν "Αλλογνώστῳ ἐνὶ δήμῳ, καὶ ὄμοιότητα τοῦ, "Αγνωστον πάντεσσιν, ὡς πρὸ ὀλίγου (v. 175.) ἔφη. ὅτι δὲ δήμως καὶ γνω-

τὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Γνωτὰ κούκ ἄγνωτά
μοι Προσήλθεθ' ἴμείροντες. (Ed. R. l. c.) Id. ad Od. II. 111. p. 596. 12.
Τὸ δὲ Ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, ἀναλόγως ἔχει. εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἀνυστὸν, ἔστι
καὶ τὸ ἀνήνυστον. τὸ δὲ ἀνήνυστον, ἀπέρριψε τὸ σίγμα, δμοίως τῷ, γνω-
τὸς καὶ ἀλλόγνωτος. ὃν προϋπάρχει τὸ γνωστός. ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἑρα-
τὸς ἑρατὸς, ὁ ἐπιθυμητός. θίνει καὶ ἡ Ἐρατῶ Μοῦσα. καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω
ἀγαστός. καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθόν. (cor-
rige ἀγαθός) κεῖνται δὲ ἐτέρωθι καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὃν καὶ τὸ, θαυμαστὰ
θαυματὰ παρὰ Πινδάρῳ. δοκεῖ δὲ δμως καὶ τὸ ἀνήνυτος, ἐκ τοῦ ἀνυτὸς
γίνεσθαι. οὐ δίδωσιν ἔμφασιν ὁ Ἀνυτος τὸ κύριον, προταρξένθεις πρὸς
σημασίαν διάφορον. Quæ loca, inter se collata, nonnihil habere diffi-
culturatis, eo lubentius fatendum est, cum in iis complanandis ne Ste-
phanus quidem viam invenerit. Hæc autem planissima sunt: Primum,
γνωτὸς analogiæ magis consentaneum esse, quam γνωστὸς, censuisse
doctissimum Archiepiscopum; tum, γνωστὸς, pro γνωτὸς, Homeri æstate
prorsus incognitum fuisse eum voluisse; denique, hæsitabundum, forte
et sui oblitum, de pristina sua sententia paulisper decessisse, ita tamen
ut ad eam protinus tantum non reverteretur. Mirum autem videri
potest Eustathium, dum exemplum τοῦ γνωτὸς, pro quo γνωστὸς dice-
bant recentiores, quærebant, ad Sophoclem provocaturum fuisse, cum
exempla Homericæ, quanquam bina tantum, præsto fuissent, si modo ea,
per memoriam licet, consecutus esset. Il. H. 401. γνωτὸν δὲ, καὶ ὃς
μάλα νήπιος ἔστιν. Od. Ω. 181. γνωτὸν δὲ ήν, δέ ρα τις σφι θεῶν ἐπι-
τάρροθος ἦν. Mirum certe est eum, postquam Homero formam γνωσ-
τὸς abjudicaverat, ἀλλόγνωτος (contra suorum codicum fidem) recte
apud Homerum scribi posse existimasse. Legitur quidem ἄγνωτον
Od. B. 175. N. 191. 397. quibus tamen in locis ἄγνωτον unice verum
esse nullus dubito. Notat H. Stephanus, γνωτὸς poeticum potius esse.
Rectius, opinor, notasset, si pro archaismo poetico puro puto summis-
set. Et quis nescit, uniuscujusque linguae vocularum antiquiorum vesti-
gia apud poetas potissimum indaganda esse? Hesychius: Γνωτόν.
εἰνεπίγνωστον. Idem: Γνωτοί. ἀδελφοί, γνωστοί. Schol. Pind. Nem.
X. 57. Γνῶτ' ἀειδὼ θεῷ τε. εὐγνωστα δὲ λέγω αἰτῷ τῷ θεῷ. Nec leve
argumentum, atque indicium hujus formæ antiquitatis, præbent Ἀρι-
γνωτος, Διόγνωτος, Πολύγνωτος, nomina propria Attica, e veteri Ionismo
prorsus deducenda. Fit autem γνωτὸς a γνώ, vel potius γνόFω, (unde
et γνώFω, collato Hom. Il. A. 302. Ψ. 610. 661. Ω. 688. Cf. Latinum
noVi, itemque Anglicum knoW) pervetusto et obsoleto verbo, cuius
vestigia habes in ἀλλογνώσας Herod. I. 85. ut a τρόFω obs. (unde et
τρόFω Od. Φ. 293. Cf. Latinum triVi ejusdem stirpis) τρωτός; a βρόFω,
βρώFω, obs. (unde Latinum rodo, et antiquitus raVdo, omissio β, ut in
rosa a βρόδον, insertoque d, ut in gaudeo, tendo, a γαFίω, τείνω) βρω-

rós; a στρόφω, στρώφω, obs. (cf. Latinum *straVi*) στρωτός; a σέφω obs. (unde et σώφω Od. Θ. 363. I. 430.) σωτός obs. unde ἀσωτος; et a σάφω (cf. Latinum *serVo*) σαφωτός obs. Quæ revera sunt vetera participia Graeca passiva, id quod ex cognatis Latinis *notus*, *tritus*, *rosus*, *stratus*, *servatus*, satis manifestum est. Confer Latina *fractus*, *porrectus*, *lectus*, *actus*, *pactus a pango*, *natus*, *mistus*, *datus*, cum Græcis originibus βρακτός Ἀελ. pro ὥρκτος, ὥρεκτος, (sic ὕστερος in *posterus* cessit) λεκτός, ἄκτος obs. unde ἀκτέος, πακτός Ἀελ. pro πηκτός, γνητός et Ἀελ. γνατός obs. unde γνήσιος, μικτός, δοτός denique. At γνωστός, ex recentiore analogia, ad perfectum passivum ἔγνωσμαι referendum est; quod tempus prorsus ignorasse veteres Græcos, suadet Latinorum usus, qui illud similiter ignorarunt, ejusque vice *amatus sum*, *amatus es*, &c. dixere, perinde atque γνωτός ἐμμι, γνωτός ἐστι, &c. dixerint Ἀeoles. Forma autem γνωτός, ab Homero, Pindaro, Sophocle, usurpata, (apud Ἀeschylum et Euripidem non comparet) una cum compositis suis ἀγνωτος, (Soph.) ἀλλόγνωτος, (Hom.) ὑρίγνωτος, (Hom. Pind.) αἰτρόγνωτος, (Soph.) πολύγνωτος, (Pind.) εὐγνωτος, (Soph. ut mox ostendam) cito exolevit, quanquam γνωτοφόντις, ex antiquorum imitatione, habet Lycophr. 1318. et γνωτοφόνος Nonn. Dionys. XXVI. 82. Sic et θαυματός antiquum (perinde atque digammi usus) e Pindaro pene evanuit, pro quo θαυμαστός sæpius usurpat. Neque θαυματός, neque θαυμαστός, agnoscit Homerus. Γνωτός autem etiam in dialogum introduxit Sophocles φιλόμηρος, quod vidimus, CEd. R. 58. Adde Inachi Fragm. apud Stob. T. 46. 13. ἐκ κάρτα βασῶν γνωτός ἀν γένοιτ' ἀνήρ. ubi male Grotius γνωτός. In CEd. R. 361. γνωτὸν, contra librorum omnium fidem, edidit Elmsleius, quod hanc formam unice Atticam esse credebat. Assentit Dobraeus Advers. T. II. p. 32. Idem tamen Elmsleius ad Eurip. Heracl. 436. in scriptura ξυγγνωστὰ hærens, priore sententia mutata, utramque formam apud veteres in usu fuisse statuere videtur, notatque eodem modo fortasse dirimendam Grammaticorum litem de κλαυτός et κλαυστός. Hermannus ad CEd. R. l. c. retento γνωστὸν, (contra Elmsleium) hec ibi annotavit: “Recte libri γνωστός, quod non forma tantum, sed etiam significatu a γνωτός differt. Γνωτός enim *notum*, γνωστός *eum*, qui potest nosci, significat. Unde εὐγνωτος et δύσγνωτος dicuntur.” Vide et ad CEd. Col. 1362. Quæ distinctio etiamsi vera esset, vel exinde, opinor, sequeretur, γνωστὸν in Sophoclis loco stare non posse. Sensus clausulæ plane est is: *non ita, ut cognitum dicere queam*, Angl. *not so as to say of my own knowledge*, vel *not so as to speak as though I took your meaning*. Schol. ad l. οὐχὶ ξυνῆκα οὔτως, ὅστε εἰπεῖν ἔγνωσμένον ὁ ἐνόησα. Et tota responsio tantundem valet, ac si οὐδαμῶς simpliciter Oedipus dixisset. Si vero Hermanno auscultemus, sensus erit Angl. *not so as to make myself intelligible to you*. Quale

36 GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

responsum præ altero nive frigidius fuerit, nec ab OEdipo, de Tiresiae obscuritate conquerente, expectandum, immo et, me saltem judice, imbecillum, fatuum, atque insulsum. Plena sententia est: οὐχὶ ξυνῆκα, ὥστε γ' εἰπεῖν ἔχοντα ἐκ σοῦ γνωτόν. Cf. ejusdem fabulæ v. 396. ήν οὖτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προφάνης ἔχων, | οὗτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν. Ceterum notandum, Elmsleii correctione admissa, duo tantum superesse exempla Sophoclea, in quibus forma recentior appareat. Unum est Aj. 704. ἄναξ Ἀπόλλων | ὁ Δάλιος, εὐγνωστος, | ἐμοὶ ξυνείης διὰ πάντος εὑφρων. Ita libri omnes, tum scripti, tum cusi. Sed εὐγνωτος rescribendum suadet etiam Zonarae codex: Εὐγνωτος. φανέρος. Quæ glossa ex Scholiasta ad Ajacis locum plane derivata est. Alterum præbet Creusaæ Fragm. apud Stob. T. 12. 4. συγγνωστὸν εἰπεῖν ἔστι καὶ τὸ μὴ καλόν. ubi si quis in loco solitario Sophocleo formam recentiorem retinuerit, is sane suo, per me licet, fruatur judicio. Evidem̄ ξυγγνωτὸν legerim. Nempe, dum inter γνωτὸς et γνωστὸς lata via distinguit Hermannus, oblitus fuisse videtur Vir πολυμαθέστατος adjectivorum verbalium passivorum, duplicitis potentia, in τος; qualia sunt ἄβρωτος, *inesus*, et *non esculentus*, ἄτρωτος, *invulneratus*, et *invulnerabilis*, ἀνάλωτος, *inxepugnatus*, et *inxepugnabilis*, ἄρρητος, *indictus*, et *ineffabilis*, ἀτελεύτητος, *infectus*, et *qui finiri non potest*, ἀθέατος, ἀόπατος, *invisus*, et *invisibilis*, et id genus alia; quorum pars etiam priorem significationem amisere, velut περάτος i. q. *περάσιμος*, *permeabilis*, δυστήρητος, *servatu difficilis*, αἰτητὸς, *petendus*, &c. Quidni igitur antiqui dixerint γνωτὸς, *notus*, et *noscodens*, ἄγνωτος, *ignotus*, et *qui cognosci nequit*, εὐγνωτος, *bene cognitus*, et *cognitu facilis*, συγγνωτὸς, *condonatus*, et *ignoscendus*, et sic deinceps? Cf. Cattier. Gazoph. Gr. p. 18. Quamvis autem Sophocli, itemque Æschylo, recentiorem terminationem eximendam putem, longe tamen aliter de Euripide statuerim, scriptore sane gravitatis antiquæ parum studioso, quique verbis (ut cum Porsono loquar) e medio sumtis perpetuo utitur, ut ad humile et abjectum dicendi genus proprius non-nunquam accedat. Is enim in dialogo terminationem recentiorem unice amat. In choricis Euripideis nulla exstant loca, ex quibus conjectare liceat, utra terminatione in hac dramatis parte poeta usurus esset. Hactenus de γνωτὸς ejusque compositis. Jam vero de κλαυτὸς, antiquo vocabulo, deque compositis ejus ἄκλαυτος, πολύκλαυτος, &c. pauca, pace lectoris, sunt dicenda: in quibus eo minus difficultatis erit, quia has formas Æschylo partim libri, passim vero vindicavit Blomfieldius. Vide Sept. c. Theb. 323. 363. 693. 1067. Pers. 680. 827. Agam. 726. Quo magis miror (ut ad alteram vocem recurram) acutum Editorem formam γνωστὸς stare passum esse Choeph. I. c. E Sophocle, poeta Ὁμηρικωτάρη, nihil minus expungendæ videntur esse formæ recentiores. Favent etiam libri. Vide omnino Elmsleium ad OEd. Col. 1360. et 1708. Her-

mann. ad Antig. 825. 840. 868. Trach. 649. et Elect. 1074. In Euripide ἄκλαντος passim scribendum censeo, cum nusquam nisi in dialogo reperiatur hæc vox; sed alteram terminationem apud illum in choricis ubique retinendam esse. Sic πολύκλαυτος scriptum videmus Ion. 869. Herc. F. 1427. Iph. A. 787. idque absque ulla lectionis variantia. Unicus locus Euripidis, ubi πολύκλαυτος reperitur, est Iph. A. 784. in loco choricō, ubi, cum trium tantum versuum intervallo altera forma occurrat, πολυκλαύτος reponendum esse nemo, opinor, inficias ibit. In Homero, e quo in Tragicos fluxit vetus terminatio, simplex κλαυτὸς non reperitur: quod tamen apud Tragicos semel occurrit, nempe Έsch. Sept. c. Theb. 323. ex correctione Blomfieldii. Compositum ἄκλαντος est Il. X. 386. κεῖται πάρ νύΦεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄθαπτος, | Πάτροκλος. Ita Heynius, pro vulgato ἄκλαντος, auctoritate fretus trium MSS. edd. Ven. Rom. Eustathii, et Pollucis II. 64. neque aliter edidit Wolfius. Quem locum ob oculos habuit Eurip. Hec. 28. κεῖμαι δὲ ἐπ' ἀκτᾶς, ἀλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, | πολλοὶ διαύλοις κυμάτων φορούμενος, | ἄκλαντος, ἄταφος. Cetera loca Homericā sunt Od. Δ. 494. Λ. 54. 72. in quibus omnibus ἄκλαντον habet ed. Rom. Eustathii, probante itidem Wolfio. Præclare igitur Dammius in v. ἄκλαντος: "Recentiores dixerunt ἄκλαντος, quam formam etiam Homero obtrudunt quædam exemplaria, contra usum Ionicum et antiquum." Sic καντὸς potius, quam καντός, veteres Græcos dixisse, suadet Herodoteum ἐπίκαντος VII. 71. et 74. ubi ἀκόντια ἐπίκαντα (staves in fier warm'd Spenser. F. Q. II. 9. 13.) eadem ratione dixit vetus historiographus, qua καντὸν μοχλὸν, vectem ustulatum, sive præsumtum, Euripides Cycl. 629. Singulare est illud Triclini ad Soph. Elect. 1085. (1074.) ἀλλὰ καὶ πάγκλαντον. (sc. χρὴ γράφειν) οὐτῷ γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ., ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμήρῳ. Nam si Attica sit hæc figura, quid de Homericis dicendum erit ante Atticam dialectum natam formis effictis? Et nescio annon Elmsleio fraudi fuerit hic Triclinii locus, cum γνωστὸς, et κλαντὸς, cum compositis, e scena Attica ablegatum ierit. Vide et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 430. Quod autem me maxime omnium torquet, illud est, quod Blomfieldius, postquam κλαντός, ἄκλαντος, πάγκλαντος, πολύκλαντος, &c. apud Έschylum unice scribenda esse docuerat, ad Pers. 403. annotavit, antiquos dicere γνωστὸς, κλαντὸς, ἡμικαντὸς, recentiores sigma omittere. Quæ si vera sint, ipse (nisi me fallit animus, et parum prospiciunt oculi) sua vineta cædit, et κλαντὸς, ἄκλαντος, &c. Έschylo protinus restituendum est. In quo tamen, opinor, nemo, perpensis locis Homericis, facile acquiescat. Etiam κέλευμα, quod delicatioris ævi fuisse pronuntiat Blomfieldius l. c. exhibent probi nonnulli codices Herod. IV. 141. et VII. 16. notante Schweighæusero. Exhibent etiam Έschyli edd. Ald. Robort. Turneb. Choeph. 739. eaque

forma usus est Sophron, scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti, apud Athen. III. p. 87. A. et Etymol. Mag. in v. Κέλενμα. παρακέλενμα etiam exhibet ed. Ald. Eurip. Suppl. 1165. quod in loco chorico fortasse tolerandum est. Atque hæc de vocabulis antiquis γνωτὸς et κλαυτὸς, deque eorum compositis, satis superque dicta sunt. Ter obiter corrigendus est Hesychius. Prior locus est: Κλαυτάν. ποιάν φωνήν. Lege: Κλαυσιάν. ποιεῖν φωνήν. Etiam Heinsius Κλαυσιᾶν; et ποιεῖν φωνὴν dixit Lexicographus, ut ποιεῖν ψόφον, de tegula, Thucyd. III. 22. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. 1097, 1099. Eustath. ad Od. Φ. p. 748. 6. Bas. et Suid. in Κλαυσιᾶν. Alter locus est: Ἀγνωστος. μὴ τειθόμενος. Lege: μὴ πυθόμενος. Respxit activam vocabuli significance. Lucian. in Alcyone init. κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον οὐσαν, καὶ ἀπιστον, καὶ ἀόρατον. ignaram. Tertius est: Παλινδεές. παλιγγωστον. ubi legendum, ni fallor: Παλινδέης. παλιγγωστος. recognoscens. Cf. omnino Cattier. Gazoph. Gr. I. c. Monk. ad Eurip. Alc. 174. Ceterum (quod in nota prætermiseram) cum toto loco Hermesianacteo conferendus est Theocr. Id. I. 103. Δάφνις κείν 'ΑΦίδης κακὸν ἔστεαι ἄλγος ἔρωτος. ubi κῆν scribendum, ut κῆγάν, κῆδωκε, κήκ, κήματὸν, κήπει, &c. passim apud Theocritum. Idem Id. XV. 8. ὁ τριφίλατος 'Αδωνις, ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται. ubi ὁ est relativum epicum, (vide Gregor. p. 327.) ut in ὁ σφιν ἐνύφρονέων, et ὁ σφῶι προτεί, II. A. 73. 336. uti recte scribit Aristarchus. Sic et 388. ἡτείλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστι. Od. A. 47. Φῶς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCVI. 21, 22. et §. CCLXXXIV. 15. Matthiae Gr. Gr. 291.

V. 21. φημὶ, ἀξιωματικῶς dictum, aio, inquam, confirmo, assevero. Vide infra v. 61. Hesiod. Op. et D. 654. ἐνθα με φημὶ | ὑμνψ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὡτώντα. Pind. Pyth. IV. 24. φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἀλεπλάγ- | κτον ποτὲ γᾶς, Ἐπάφου κύραν | Φαστέων μίζαν φυτεύ- | σεσθαι μεληστιμβροτον. Id. ibid. 180. φαμὶ διδασκαλίαν | Χείρωνος οἰσειν. Simon. Fragm. XLII. φημὶ Γέλων', Ιέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον | παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, κ. τ. λ. Id. Fragm. CIII. Φημὶ τον οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττυγος ἀεθλον | τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειφ. Sic Ennius apud Cic. Divin. II. 116. Aio te, Άεacida, Romanos vincere posse.

V. 22. Ἡσίδον. Hesiodi quæ supersunt, edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr.

Ibid. ἥρανον. Vide supra ad v. 16.

V. 24. ὅγε, (nam sic conjuncte scribendum) hic, ex ὁ compositum, pronomine demonstrativo, et γε particula. Hesychius: "Ογε. οὐτός γε. Hom. Il. A. 65. εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται. Et mox 68. 101. ἡτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Ita recte legitur, quod ad sententiam attinet. Sed unice verum est: ἡτοι ὁ Φῶς Φειπὼν, κ. τ.: λ. Nempe istud

γε in versum infersere scriptores librarii, quo hiatum evitarent. Sic ἀρα Φιδίσων recte restituit Blomfieldius Theocr. Id. III. 37. pro corrupto ἄρα γ' ίδησων. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLXIII. 1. a.

Ibid. Ἡοίην, Εσαν. Vide supra ad v. 1.

Ibid. μνάομαι, ambo, uxorem peto. Hom. Od. A. 248. II. 125. τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνώνται, τρύχονοι δὲ Φοῖκον. Photius: μνώμενος: μνηστευόμενος. Cf. supra ad v. 17.

V. 25. ἀνεγράφατο, *sibi in acta retulit, in corpus rededit, conscripsit, prescripsit, composuit.* Confer Athen. XV. p. 672. A. ἐγὼ δ' ἐντυχὼν τῷ Μηνοδότου τοῦ Σαμίου συγγράμματι, σπερ ἐπιγράφεται Τῶν κατὰ τὸν Σάμον ἐνδόξων Ἀναγραφή. Id. I. p. 5. A. ὅτι δείπνων ἀναγραφὰς πεποίηνται ἄλλοι τε καὶ Τιμαρχίδης ὁ Ρόδιος δι' ἔπων ἐν ἔνδεκα βιβλίοις ἡ πλείστη. Vide Porson. *Tracts* p. 247.

V. 26. ἀπαρχόμενος, auspicatus, inchoans. Vet. Gloss. Ἀπάρχεται. Auspicatur, Delibat, Libat.

V. 28. μουσοπόλος, qui circa Musas versatur, Musarum famulus, poteta. Eurip. Alc. 457. πολλά σε μουσοπόλοι μέλ- | φονοι καθ' ἐπτάτονόν τ' ὄρειαν | χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις κλέοντες ὑμνοις. Telestes Athen. XIV. p. 617. A. μουσοπόλων σοφᾶς ἐπίθεονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος. Adjective μουσοπόλον στοναχάν dixit Eurip. Phoen. 1514. ubi μουσοπόλων manuit Valkenærius, collato Alcestis loco, notatque poetas vocari ἀοιδοπόλους, ὑμνοπόλους, et μουσοπόλους. Tullius Laurea Anth. Gr. III. p. 404. Brod. τὰν Μιτυληναῖαν ἔννεπ' ἀοιδοπόλον. Leonidas ibid. p. 405. παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοισι μέλισσαν | Ἡρινναν, Μονσῶν ἄνθεα δρεπτομένην. Hesychius: Μουσοπόλος. ποιητῆς. Ad rem Miltonus, Sonnets I. Whether the Muse, or Love call thee his mate, | both them I serve, and of their train am I.

V. 29. λεπτὸς, tenuis, hic vero cuius solum tenuer est, λεπτόγαιος, λεπτόγειος, λεπτόγεως. Cf. omnino Hom. Od. Δ. 605. I. 27. K. 417. 463. Λ. 480. N. 242. Hesychius: Λεπτόγεων. (Phot. et Suid. cum Hesychii MS. Schow. Λεπτόγεα: Albert. conjicit Λεπτόγεως) κακὸς ἄγρος. ή λεπτὴ γῆ, καὶ μὴ λιπαρά. Idem: Λεπτή. ἀσθενής, ισχνή, λεπτή. ubi delendum λεπτὴ finale, ob proxime sequentem glossam, quae et ipsa ad hunc modum corrupte legitur: Λεπτήναντον. (MS. Schow. Λεπτήν, αὐτὸν) σινδών. λεπτή. στενή. ή ἀκριβής. Pro Λεπτήναντον autem Toupius Λεπτήνητος legit, collata glossa Hesychiana, Λεπτόμιτον φάρος, λεπτὸν ἴμάτιον. Saltem λεπτόγεως debuit. Sed altius, opinor, radices egit corruptela. Legendum, ni fallor: Λεπτότηνος ὑμήν. σινδὼν λεπτὴ, ή στενή, ή ἀκριβής. Λεπτότηνος, ut videtur, errore scribarum ob dictationem properatam, in Λεπτήνος degeneravit, et inde extra ordinem literarum de suo loco motum est, in Λεπτήνα protinus corruptum, ΟC in a coalescente. Ex utro autem, quod superest, ὑμὴν eruendum esse

nullus dubito. Hesychius: Ὑμένιον. λεπτόν. Idem: Ὑμένας. ἐπί-
πλους. καὶ τὸ διαφανές. Lege: Ὑμένιον. Allusionem autem in ultimis
explanabit Suidas in Διαφανῆ χιτώνια, Pollux VII. 17. qui διαφανὲς ἔν-
δυμα ibi dixit. Confer Tibull. II. 3. 57. *Illa gerat vestes tenues, quas
femina Coa | texuit, auratas dispositaque vias.* Idem Hesychius: Ὑμε-
νῶdes. λεπτὸν, ἀροειδές. Idem: Ὑμι. εἶδος ἐνδύματος. Lege: Ὑμήν.
Etymol. Mag. Ὑμενῶdes, λεπτότατον καὶ οὐνον εἰπεῖν ἀερώδες. (ita etiam
huc usque Photius) ὁ δὲ ὑμὴν, ὑφῆν (vox est Lexicis adjicienda) τις ἔστιν.
ἢ ὑφασμα εἶναι λεπτὸν ὑμένα. Etymol. Gud. Ὑμὴν, ὑφῆν τις ἔστι, ἀπὸ^{τοῦ} ὡς ὑφασμα εἶναι, λεπτὸν ὄντα. Suidas: Ὑμὴν, ὑμένος. τὸ λεπτό-
τατον δέρμα. Ὑμὴν δε aranei tela usurpavit Diosc. II. 68. Respxit
autem Hesychius Eubulum, vel potius Philippum, Athen. XIII. p. 568. F.
ἐν λεπτοπήνοις ὑμέσιν ἔστωσις. ubi ὑφέσιν habet Porsonus *Tracts* p.
243. prout edidit Dindorfius. Quæ tamen emendatio vide annon Por-
soni juvenis fuerit, cum, collatis Etymologis Magno et Gudiano, ὑφέσιν
pro glossa habendam esse facile quis crediderit, etiamsi ex codice quo-
dam manuscripto profluxisset. Eadem verba habet Eubulus Pannyc-
hide Athen. ibid. p. 568. E. ubi ὑμέσιν in ὑφέσιν itidem mutavit Din-
dorffius. Utroque in loco λεπτονήτοις est lectio Aldi; quam meram
glossam esse vel illud indicare videtur, quod in posteriore λεπτοπήνοις,
altero superscripto, habet MS. C. apud Dindorfium. Quanquam non
deerint forsan, qui in loco Hesychii, de quo agitur, legendum omnino
(fere cum Toupio) esse autument: λεπτόνητος σινδών. λεπτὴ, ἡ στεγὴ,
ἢ ἀκριβῆς. Sed alterum corrigendi modum, ob rationes redditas, præ-
tulerim. Quod vero inserui ἡ, ante στεγὴ, illud quidem facile ob ho-
mœoteleuton exciderit.

Ibid. ἀνετείνετο, usu insolenti, tendebat, contendebat, iter suscepit.
Sic Cic. Attic. XVI. 5. *Dubito, an Venusiam tendam, et ibi exspectem.*
Virg. Aen. II. 29. *Hic Dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles.*
Quem locum imitatus est Ovid. Heroid. Ep. I. 35. *Illic Æacides, illic
tendebat Ulysses.* Nep. Cim. 3. *Contendere Lacedemonem.*

V. 30. πινυτὸς, cordatus, prudens, a πινύσκω, doceo, edoceo, quod ab
obsoleto πινύω (fuit autem i. q. πιέω) descendit, unde præteritum par-
ticipii πιπενυμένος, cordatus, catus, prudens, apud Homerum passim. Vide
Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 835. Hom. Od. Λ. 445. λίην γὰρ
πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα Φαιδε, | κούρη Ἰκαρίοι, περίφων Πηνελό-
πεια. ubi notat Eustathius: ὁ δὴ ἐπινός ἔστι σώφρονος γυναικός. He-
sychius: Πινυτός. σώφρων, συνετός. Idem: Πινυτόφρων. σωφρονέστατος,
συνετώτατος. Ad Homeri locum convenit illud Hesychii: Περίφων.
σωφρονέστατος, ἡ περισσῶς φρονῶν, συνετώτατος.

*Ibid. εἴνεκα 'poeticum' pro ἔνεκα minus recte appellat H. Stephanus
in Lexico, et post eum Maittair. Gr. Ling. Dial. p. 328. A. Est enim*

Ionicum purum pūtum. Herod. VIII. 112. καὶ τοι Καρυστίοισι γε οὐδὲν, τούτου εἶνεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένετο. Plura exempla suppeditabit Schweighæuseri Lex. Herod. in v. Vide et Gregor. p. 452. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXI. 7. Atticis poetis abjudicarunt Musgrav. ad Eurip. Androm. 408. Blomfield. ad Æsch. Prom. V. 353. et ad Matthiæ Gr. Gr. 26. Apud Pindarum, Doricum poetam, non comparet. Habet tamen Theocr. Id. XXVIII. 12. δἰς γὰρ ματέρες ἀργῶν μαλικῶν ἐν βοτάνᾳ πόκως | πέξαιντ' αὐτοφερεῖ, Θευγενῖδος γ' εἴνεκ' ἔυσφύρω. Sed recte, opinor, Brunckius ἔγεκ' (ἔνεκ' cod. Vat.) ex edd. Flor. et Ald. restituit. (Conferri possunt illa Hesychii, forte Æolica, Γλύκκα. ἡ γλυκύτης, et Γλυκκόν. γλυκύ.) Forma autem εἴνεκα, inter alios Ionismos, ex Homerica imitatione usi sunt seriorum temporum poetæ, v. g. Callim. Hymn. in Del. 151. μὴ σύν' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἴνεκα.

V. 31. εἰσνάμαι, vox Lexicis adjicienda, *sedem figo in aliquo loco*, Angl. *I take up my abode in*. Cf. Hesiod. Op. et D. 637. νάσσαστο δ' ἄγχ' Ἐλικώρος σῖζυρῆ ἐνι κώμῃ, | "Ασκρη. *sedem collocavit in vico*, Angl. *settled in the village as an inhabitant*. Hesychius: Νάσσαστο. κατώκησεν. Sic ἐν δὲ Κέφι κατενάσσαστο dixit Apoll. Rhod. II. 520. νάσσα aor. 1. act. habet Homerus Od. Δ. 174. καὶ κέ Φοι "Αργεῖ νάσσα. Eustath. ad l. τὸ δὲ νάσσα, ἀντὶ τοῦ κατύκισα. οὐ γὰρ ναίω μόνον, ἀλλὰ καὶ νάω. Cf. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 95.

V. 32. ἀπολειπόμενος πατρίδος, *remotus patria*, quod dixit Ovid. Pont. II. 2. 123. Et proprie est Angl. *severing himself from his country*, ut ἀπολείπεται ὑμῶν, Angl. *is parting from you*, Eurip. Troad. 605. notante G. G. Humphry. Xen. Apol. IV. 2. 40. καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτος, εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη. *a Socrate non aberat; Socratem non deserebat.*

V. 33. "Ικάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἀμύκλον, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedæmoniis. *"Ικαρον vocat*, quem Homerus Ικάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130." RUHNKEN.

V. 34. ιδίων ἀπτόμενος παθέων, ad verbum *sua attingens mala*, h. e. meditans, in mentem revocans, Angl. *touching upon, harping upon*, vertente G. G. Humphry. Eurip. Hel. 669. νέων δὲ πημάτων οὐχ ἀπτεται. Usitatus autem πάθη dicuntur ἀπτεσθαί τινος. Sic Soph. Œd. Col. 955. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἀπτεται. Eurip. Alc. 958. τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἀπτεται ποτε. Id. Med. 53. χυμοτοῖσι δούλοις ζυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτυοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. (*καρδίας ἀνθάπτεσθαι* dixit Idem ibid. 1357. Hel. 969.) Neque aliter Latini. Propert. III. 7. 68. *Et tu materno tactu dolore Thetis.* Virg. Æn. I. 466. *Sunt lacrymæ rerum, et mentem mortalia tangunt.* Ceterum notat Ruhnkenius, hanc sententiam Hermesianactem duxisse ab Homero II. T. 301. Φῶς ἔφατο κλαίοντο· ἐπὶ δὲ στενάχοιτο γυναῖκες, | Πάτροκλον πρόφασιν,

σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε' ἔκαστη. Conferri potest Grayius nostras, *Ode to Adversity* 15. *What sorrow was thou badst her know, | and, from her own, she learnt to melt at others' woe.*

V. 35. Μίμνερμος. “ Mimmernus, Colophonius, Solonis æqualis: poeta mollis, suavis, et Gratiarum alumnus.” FABRIC. Ejus Fragmenta edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr. Vide n. 22. fin.

Ibid. πολλὸν ἀνατλάς, h. e. πολύτλας. Hesychius: Πολύτλας. ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαιπωρος. Photius: Πολύτλας: πολλὰ ὑπομένων. Hesychius: Ἀνάτλας. ὑπομείνας. οὗθεν τλήμων, ὁ πολλὰ παθῶν, ἢ πάσχων. Unicum Homeri locum, in quo occurrit hoc participium, habes in n. 19. Vox autem ἀνάτλημι, sive ἀνατλάω, non exstat. Vide supra ad v. 7. Blomfield. Glossar. ad *Æsch.* Agam. 695.

V. 36. μαλακοῦ πνεύματος. “ Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. *Et frustra cupiet mollem componere versum.* I. 9. 11. *Plus in amore valet Mimmerti versus Homero.* Mimmerno etiam elegia inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Fragm. p. 439.” RUHNKEN. Ad locutionem μαλακοῦ πνεύματος confer Ovidii l. c. in n. 20. Similiter μαλθακὰ σὺν ἀοιδᾷ dixit Pind. Nem. IX. 116. et μαλθακόφωνοι δοιδαὶ Isth. II. 14. Ovid. Trist. II. 307. *Nec tamen est facinus molles evolvere versus.* Milton. Par. L. I. 550. *To the Dorian mood| of flutes and soft recorders.* Dryden. *The Flower and the Leaf* 359. *And the soft lute trembling beneath the touching hand.* Ad πνεῦμα, in re musica, conferenda sunt sequentia. Eurip. Bacch. 127. ἀδυβόρι Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. Id. Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλκει | μοῦσαν. Telestes Athen. XIV. p. 617. B. ἡ Φρύγη καλλιπνῶν αὐλῶν ιερῶν βασιλῆα | Λυδὸν, ὃς ἥρμοσε πρώτος | Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νομοαἰλον ὄμφῃ | πνεύματος εὐπτερον αύραν ἀμφιπλέκων καλάμους. ubi καλάμοισι reponendum est, ut versus sit heroicus, quales sunt vv. 1. 3. Simili errore χηλαῖς, pro χηλαῖσι, exhibet ed. Ald. Eurip. Phœn. 821. Pind. Nem. III. 136. Αἰο- | λίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν. Sic Πάνα μούσαν ἡδύθροον πνέοντα dixit Eurip. Elect. 707. et Μοῖσ' ἀδύπνοος Pind. Ol. XIII. 31. et ἀδυπνώρ φωνῇ Id. Isth. II. 38. et, mixta metaphora, καλλιρόοισι πνοαῖς, sc. τῶν μετ' αὐλοῦ ὑμνῶν, Id. Ol. VI. 143. Cf. et Horat. Od. III. 19. 18. *Cur Berecynthiae | cessant flamina tibiæ?* Adde Art. Poet. 205. Nemesian. Ecl. I. 16. *Nuper nam carmine victor | risisti calamos et dissona flamina Mopsi.* Phœdr. V. 7. 14. *Desiderari cœpit, (tibicen) cuius flatibus | solebat excitari saltantis vigor.* Et notandum ex Latino *flatus* fluxisse Italicum *flauto*, Francogallicum *flûte*, Anglicum *flute*. Rowius nostras, *The Fair Penitent* II. 1. *Let there be music, let the master touch | the sprightly string, and softly-breathing flute.* Meta-

phora autem a leniter spirantibus ventis, a Zephyris præcipue, ducta est, tralatione elegantissima. Quam tamen ignoravit Homerus, qui ἀνέμου et Ζεφύρου πνοιή proprie dixit Od. Z. 20. Δ. 402. Κ. 25. et alibi. Sic πνοαῖσι Ζεφύρου habet Eurip. Iph. T. 435. ἀνέμων ἡδοπνόος αὔρας Med. 834. πνεῦματ' ἀνέμων Herc. Fur. 102. πνεῦμ' ἀνέμων Andromedæ Fragm. XIX. 4. εναέισι ἀνέμων πνοὺς Hel. 1521. πνεῦμα καθαρὸν οὐρανῷ ibid. 873. et πνέοντιν αὔραι Elect. 1147. Ex eodem fonte derivatum est nostrum *air*, ut in illo Shakspearii, *Tempest* I. 2. *This music crept by me upon the waters, | allaying both their fury, and my passion, | with its sweet air.* Utramque notionem egregie copulavit Eurip. Phœn. 217. ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων | Συκελάς Ζεφύρου πνοαῖς | ιππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ | κάλλιστον κελάδημα. Achill. Tat. V. p. 315. Salmas. λιγυρῶς δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα. ἐμὸι μὲν ὑμεναῖον ἄγειν (lege ἁδεῖν, cum Schæfero) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα. Shakspearius, *The Twelfth Night* init. *That strain again: It had a dying fall; | O! it came o'er my ear like the sweet South, | that breathes upon a bank of violets.* Feliciter Shelleyus nostras: *A lute, on whose harmonious strings | the breath of heav'n did wander.* Qui tamen lyram, quam vocant, Æolicam ob oculos habuisse videtur. Verba tantum memini, non locum.

Ibid. πενταμέτρου. Scholiasta ad Hephæst. p. 186. Gaisford. Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρου, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτῷ φασιν εἶναι. Diomed. III. p. 502. Putsch. de Elego pentametro: *Elegum metrum binis versibus constat, hexametro heroico, subjuncto quinario.* De ejus inventore sic Marius Victor. III. p. 2555. Putsch. Considerantibus nobis, quot ex dactylico Heroo, per singulos prototyporum Canones, metrorum species procreantur, manifesta ratione reperio primam ejus veluti sobolem a pentametro versu cepsisse: unde consequenti ratione initium suscepti operis ab eodem ordinemus, quod metrum τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον Σαπφικὸν et Αἰολικὸν dicitur; quod invenisse fertur Callinous Ephesius. Alii vero Archilochum ejus auctorem tradiderunt: quidam Colophonium quendam: super quorum opinione apud Grammaticos magna dissensio est. ubi, pro Callinous, manifesto legendum Callinus. Qui vero Colophonius quidam audit Victorino, Mimnermus est.

V. 37. *kalero, ardebat.* Sic Virg. Ecl. II. 1. *Formosum pastor Corydon ardebat Alexia.* Horat. Od. III. 9. 5. *Donec non aliam magis | arsist.* Ita Bentleius, pro vulgato alia. Sed nil mutandum esse suadet locus Od. II. 4. 7. *Arsit Atrides medio in triumpho | virgine rapta.* Plenius, cum præpositione, Ovid. Metam. VIII. 50. *Merito Deus arsit in illa.* Id. Amor. I. 9. 33. *Ardet in abducta Briseide mæstus Achilles.*

Ibid. σκολῶς, curvus, aduncus, et hic quadrare videtur cum Theocrito περὶ χεῖλος ἐλικτὸς, circa labrum inflexus, ut ad tibiae ligulam per-

tineat. Vide n. 23. Virg. *AEn.* XI. 737. *Ubi curva choros indexit tibia Bacchi.* Ovid. *Fast.* IV. 189. *Sed me sonus æris acuti | terret, et horrendo lotos adunca sono.* Tibull. II. 1. 86. *Nam turba jocosa | obstrepit, et Phrygio tibia curva sono.* Stat. *Theb.* VI. 120. *Cum signum luctus cornu grave mugit adunco | tibia, cui teneros suetum producere manes | lege Phrygium mæsta.* Quibus in locis similiter exponenda sunt epitheta. Ne quis tamen putet de ipsa tibia intelligenda esse, et ad Pollucem provocet, qui αὐλὸς πολυκαμπῆς (Stephano *Multos habens flexus, Flexuosus*) dixerit IV. 9. is sciatus de modulationis inflexu Pollucem loqui, non de forma tibiæ. Idem ibid. καὶ Φρῦνιν δὲ, τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγουσι. Hesychius: Κάμπτειν. τὸ ἐν τῇ φόρῃ καμπᾶς ποιεῖν. Sic *tibia modulate canentes* dixit Cic. *Nat. Deor.* II. 8. Cf. Kuster. ad Aristoph. *Nub.* 966, 967. Nam tibias rectas fuisse, tum ex materia patet, ex qua sæpius sunt factæ, v. g. ex arundine, ex lauro, ex buxo, ex cruribus gruum, cervorum, asinorum, tum etiam ex Latino nomine, quod proprius os cruris exterius significat, exinde, a similitudine, de musico instrumento usurpatum.

Ibid. λωτὸς, *lotos*, arbor in ea parte Africæ nascens, quæ vergit ad Italos, magnitudine piri, incisuris tamen foliorum crebrioribus, ita ut illicis esse videantur. Lignum ejus colore nigro est: cariem vetustatemque non sentit: ad tibiarum cantus expetitur: e radice vero cultellis capuli fiebant. Vide Plin. *XIII.* 17. Ensium vaginas ex hoc ligno factas esse patet ex Theocr. *Id. XXIV.* 45. Sæpius autem ponitur pro tibia. Sic quæ Διβὺς λωτὸς audit Eurip. *Hel.* 169. Iph. A. 1036. Troad. 544. eadem Διβὺς αὐλὸς vocatur Alc. 356. (ubi vide Monkium) Herc. F. 685. Porro *Phrygiam loton* meminit Sil. *XI.* 432. Φρυγίων αὐλῶν autem Eurip. Iph. A. 577. Bacch. 128. Meleager Anth. Gr. III. p. 326. Brod. οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδην, ἐπινυμφίσιον Κλεαρίστη | δέξατο, παρθενίης ἀμπατα λυομένη. | "Ἄρτι γάρ ἐσπερίοιο νύμφης ἐπὶ δικλίσιν ἥχεν | λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι. ubi in primo versu respexit Epigrammatista Eurip. *Androm.* 103. Ἰδίψ αἰπεινῷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλὰ τιν' ἄταν | ἥγάγετ εἴναταν εἰς θαλάμους Ἐλέγαν: in tertio, an in ἐσπερίον, an in ἐσπέρων mutari debeat, H. Stephano dubium est. Verum fortasse est ἐσπερινοί. Philippus Anth. Gr. *ibid.* p. 327. ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἥδης ἐπηχεῖ | λωτος, καὶ γαμκοῖς ὅμνος ἔχαιρε κρύτοις. Hesychius: Λωτός. τράγημά τι. καὶ αὐλός. καὶ δένδρον. καὶ πόαν· κυρίως δὲ, τὸ ἐν ταῖς λιβάσι (recte Vossius ἐν τοῖς Διβύσι) φυόμενον. καὶ τὰν ἀνθος. ubi καὶ πόαν sive serius intrusum est, sive ex καὶ τὰν sequentibus exortum, ideoque ejiciendum, seu post φυόμενον (si modo πόα legas, cum Fabro) inserendum. Idem: Λώτινος αὐλός. ἐκ λωτίνου ξύλου. Idem: Λωτίνας ἀγένας. τούς αὐλούς. (Vide et in v. 'Αηδόνα) Idem, ci-

tante Burgesio ad Troad. l. c. Διβνς τε λωτός. ὁ ἀπὸ Διβνῆς αὐλός. Athen. IV. p. 182. D. οἱ δὲ καλούμενοι λώτινοι αὐλοὶ, οὗτοι εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φύτεγγες. κατασκευάζονται δὲ ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ, ξύλον δὲ ἐστὶ τοῦτο γινόμενον ἐν Διβνῇ. Pollux IV. 10. αὐλῶν δὲ εἰδη, πλάγιος, λώτινος, Διβνων τὸ εὑρημα πλαγίαυλον δὲ αὐτὸν Διβνες καλοῦσιν. A πλαγίαυλος autem fluxit Italicum flageoletto, Francogallicum flageolet, nostrum flagelet: quod Johnsonum, archilexicographum nostratem, fugit. Id. IV. 9. η δὲ ὄλη τῶν αὐλῶν, κήλαμος, η χαλκὸς, η λωτὸς, κ. τ. λ. In corrupto illo Hesychii loco, Λωτὸν τερενογλώττες. χόρτος γλυκὺς, οὗτον οἱ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν, ad aliud lotorum genus plane alluditur, forte ad illud, cuius meminit Zonaras p. 1324. Λωτός. τὸ γλυκυκάλαμον. Fuerit autem idem quod μελίλωτος, de quo sic Hesychius: Μελίλωτος. πόα τίς. καὶ λωτοῦ εἶδος. Et nescio annon intelligendum sit de λωτῷ τριφύλλῳ, τῷ ἐν χορτοκοπεῖοις γεννωμένῳ, cuius meminit Diosc. IV. 112. Ad vocis γλυκυκάλαμος conformatiōnem conferenda sunt nostra sweetcane, sweetbriar, sweetbroom, sweetcicely, sweetwillow, &c. ad μελίλωτος autem nostra honeyflower, honeysuckle, honeywood, honeypear, &c. Cum vero. in corrupto illo (quod dixi) Hesychii loco, Λώτο. τερεώτες. χόρτος γλυκὺς, κ. τ. λ. habeat codex Marcianus, legendum videtur omnino: Λωτὸς στερεώδης. χ. γ. κ. τ. λ. Nempe alteri lotorum generi, quod cavum fuit, opponitur λωτὸς στερεώδης, lotos solidā; ex qua materia, ut sæpius ex cornu, ex elephanto, factæ sunt tibiarum ligulae. Theophr. Hist. Plant. IV. 11. 13. ἔστι δὲ ὁ μὲν [κάλαμος] ἄφρην, στερεός: ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος. Idem ibid. 10. καλάμων τὸν μὲν εἶναι πυκνὸν καὶ τῇ συρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ μαρὸν καὶ διλιγογόνατον· καὶ τὸν μὲν, καῦλον, ὃν καλοῦσι τίνες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλον καὶ σαρκὸς, τὸν δὲ, στερεόν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Quanquam non multum repugnem, si legas: Λωτὸς στερεός. χόρτος τις γλυκὺς κ. τ. λ.

V. 38. κημόω, (α κημὸς, capistrum, camus, corium, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur) capistro, fræno. Est autem i. q. ἐμφορβιώ, sive ἐμφορβεώ, quod placet Eustathio ad II. E. 202. p. 408. 41. Bas. sic scribenti; ζωγόνον γὰρ η φορβὴ ὡς προσφερῆς καὶ αὐτὴ τῷ βίφ. ης παράγωγον κατά τινας καὶ η φορβεά. ηγουν τὸ περιστόμιον καὶ στόμιον, Ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον. Ιταὶ η ὥσπερ ἀρὴ η ἀπειλὴ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ει διφθόγγον ἀρει, οὕτω καὶ φορβὴ φορβεά. οὗτον καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐμπεφορβιωμένος. Comici locus est Αν. 861. οὕτω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Vide Schol. ad l. citatum in n. 23. Cum Eustathio facit Herodianus, citante eodem Scholiasta: φορβεά ἔστιν ο χαλινός. Ἡρωδιαὶ δὲ ἐν τῇ βίβλῳ φησιν τῆς Ὁδυσσειακῆς προσφύλας τὸ φορβεία διὰ τῆς ει διφθόγγον γράφεσθαι καὶ δξντόνως. Idem Schol. ad Equ. 1146. de κημῷ agens, addit: καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβεῖαι.

Vide et Phot. itemque Suid. in Κημός. Hesychius: Φορβειά. ἡ αὐλητικὴ στομίς. λέγεται δὲ ὁ χειλωτήρ. Pollux IV. 9. καὶ φορβειὰ δὲ προσῆκει τοῖς αὐλούσι. καὶ τὸν τῷ φορβειᾷ κατειλημμένον, ἐμπεφορβημένον ἔλεγον. Conferendum est insigne Sophoclis Fragmentum apud Cic. Attic. II. 16. φυσὶ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, | δλλ' ἀγρίαις φύσαις φορβειᾶς ἄτερ. Vertit Grotius: Non ille modicis tibiis ultra canit, | sed agreste tumidus inflat et sine fibula. Plutarch. de Adul. p. 56. E. citante Toupio ad Longin. III. 2. Πτολεμαίῳ δὲ τὶ περιάψεν ἄλλο φορβειὰν καὶ αὐλούς;

Ibid. ἐπὶ κῶμος στείχε, comissatum ibat. Vide n. 23. ad fin. locisque ibi citatis adde sequentia. Machon Athen. VIII. p. 349. A. ἐπὶ κῶμον ἐλθόντων δὲ τῷ ψάλτῃ τινῶν | ἐτέρων κατὰ τύχην, ὡς ἔουε, γνωρίμων, | ἔξοντος ὁ Σπρατόνικος ἐγένετο εὐθέως. Antiphanes ibid. VI. p. 243. C. ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, | ἰωμεν, ὅπερ ἔχομεν. Apollodorus ibid. VII. p. 281. A. πίνειν Ἀθηναῖον ἀπαντας τοὺς μέχρι | ἐτῶν τριάκοντ', ἔξιέντας, τοὺς δὲ ιππέας | ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα | στρεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον, κ. τ. λ. Quæ loca attulit Berglerus ad Aristoph. Plut. 1042. Gloss. Dorv. ad Pluti locum: τὸ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μέθην. Schol. ibid. 1048. μεθύνων δὲ φησιν, ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον ἀπήει, ὡς ἔφη. Vide et Suid. in Κῶμος. Hesychius: Κῶμος. εἶδος ὄρχησεως ποιμένος τινὸς, ἡ μένη τινός. Qui locus VV. DD. mire torsit. Toupius: "Scribendum ποιμενικῆς τινὸς, cæteris deletis, quæ emendatiuncula: nam cum male scriberetur ποιμένος τινὸς, adnotabat aliquis non male, ἡ ποιμενικῆς τινὸς, unde fluxerunt illa ἡ μένη τινός." Verum esse ποιμενικῆς τινὸς nullus dubito, collato Theocr. Id. III. In ceteris non se invenit Vir ille acutus. Cum enim μένους τινος habeat codex Marcianus, legendum plane, cum Schowio, ἡ μέλους τινός. Etymol. Mag. citante Schowio: Κωμάζειν, τὸ ποιῶν ὄρχεῖσθαι· ἐξ οὐ καὶ κῶμος εἶδος ὄρχησεως· οἱ δὲ, μέλους. Eadem habet Etymol. Gud. nisi quod κῶμα, pro κῶμος, ibi mendose legitur, solito errore. Hesychius: Κῶμοι. ἀσελγῇ ἄσματα πορνικά, συμπόσια, ωδαί. Photius: Κωμαστής: ὁ τρυφῶν μετ' ὠδῆς ἀσελγοῦς. Idem: Κῶμοι: ὠδαῖ· ἡ ὄρχησις μετὰ μέθης. Cf. Tryphonem apud Athen. XIV. p. 618. C.

Ibid. συνεξανύω, simul perficio; una iter facio. Vide n. 23. ad fin.

V. 39. βαρὺς, gravis, infensus, infestus, acer. Eurip. Med. 38. βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδὲ ἀνέξεται κακός | πάσχοντο. Id. ibid. 805. βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φιλοῖσιν εὑμενῆ. (Shakspear. Henry VIII. IV. 2. *Lofty and sour to those, that lov'd him not, but to those men, that sought him, sweet as summer.* Quem locum cum Euripideo contulit Caryus ad Dant. Vol. III. p. 217.) Id. ibid. 1263. βαρὺς χόλος. Cic. Off. III. 22. *Magnum illud bellum perfuga unus, et gravem adversarium imperii sustulisset.* Id. Ep. Fam. II. 18. *Graves te suscepturum inimicitiās.* Adde Sallust.

B. Cat. 49. Quod vero ad locutionem *τὸν ἀεὶ βαρὺν* attinet, in qua articulus, cum adverbio conjunctus, vice fungitur nominis adjективi, consulendus omnino est Mathiae Gr. Gr. 270. qui alias ejusdem generis nonnullas, v. g. η ἄνω πόλις, οἱ τότε ἀνθρώποι, Κάδμου τοῦ πάλαι, ibi commemoravit. *Imitati sunt Latini.* Plaut. Pers. III. 7. 27. citante Kiddio ad Dawes. p. 225. *Non tu nunc hominum mores vides?* τῶν νῦν. Ter. Andr. I. 2. 4. *Heri semper lenitas.* τὸ ἀεὶ ἡπιον. Virg. Aen. I. 202. *Neque enim ignari sumus ante malorum.* τῶν πρὸν κακῶν.

V. 40. *ροΐαδε ἔπη,* (si sanus sit locus) *talia carmina*, qualia hodie, ob asperitatem suam, omnibus innescunt: nempe quæ, in Hermobium et Phereclém invecta, et par illud rivalium nobilissimum diffamantia, Hermesianactis temporibus superfuerunt.

V. 41. *'Αντίμαχος.* Antimachi, poetæ Colophonii, Fragmenta edidit Schellenbergius, Hale 1786. De eo etiam consulendus est, præter Fabricium, Blomfield. Diatr. de Antimacho (in Diarii Classici Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.) itemque Villoison. Prolegom. in Homerum p. XXIV, XXV. Vide et n. 26.

Ibid. *Λυσηῖδος, Lyseidis.* Est patronymicum a Λύσης, ut Χρυσῆς a Χρύσης, Βρισῆς a Βρίσης. Vide quæ nos ad Hom. Il. A. 184. (Anal. Gr. Min. Dalz. p. *110.) Quis vero fuerit hic Lyses, cuius nomen filiæ suæ pulchritudo servavit, prorsus ignoratur.

V. 44. *αἰλινος, carmen lugubre, lamentatio.* "Proprie carmen erat, quo mortem Lini deplorabant, ab Apolline occisi; simpliciter etiam *Linus* dictum. vid. Pausan. IX. p. 766. ed. Kühn. et Herod. II. c. 79. p. 140. ed. Wessel." SCHUTZ. Hom. Il. Σ. 570. *Λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν ἀείδε.* ubi de chorda musica somniarunt ex interpretibus nonnulli, inter eos *Ælius Dionysius* apud Eustath. ad Il. Γ. 336. p. 319. 49. Bas. καὶ λίνον δὲ τὴν χορδὴν λέγειν, ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὑστερὸν καθήκει. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ Αἴλιος ὑποδηλοῦ. Photius: *Λινόν:* Ὁρακλείδης δὲ Ποντικὸς ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λινοῖς ἀντὶ χορδῶν ἔχρωντο· ἀλλὰ καὶ Ὁμηρος ἥδη χορδὰς ἐπιστάμενος λινὸν καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος. ubi nescio annon verum fuerit, *Λινόν:* χορδὴν, ὡς Ὁρακλείδης δὲ Ποντικός collato Photio in *Λίνοις* τελετα. Sed et post λινὸν καλεῖ· excidisse videntur quædam, tali fortasse modo supplenda et legenda: η ἀπό τινος Λίνου ἀνδρὸς ἥρωος. ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι· ὁ μὲν Καλλιόπης· ὁ δὲ Χαλκιόπης κ. τ. λ. Vide Eustath. ad Il. Σ. locum mox citandum. Unicus autem Homeri locus, in quo de chorda musica mentio fit, est Od. Φ. 406. ὡς δὲ ὅτι ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀνδῆς, | ῥῆδίως ἐτάνυσσε νέφι ἐπὶ (περὶ Eustath.) κόλλοκι χορδὴν, | ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐυστρεφὲς ἐντερον οἰδε, | Φὼς ἄρ' ἀτερ σκονοῦδης τάνυσσεν μέγα τόξον Ὄδυσσεος.

Hesychius: Λίνον. φόδης ὄνομα· κατὰ μέν τινας, ἀπὸ τοῦ κλωστοῦ λίνου. Schol. Ven. ad II. S. l. c. παρὰ Ζηνοδότῳ, λίνος δὲ ὑπὸ καλὸν ἄειδε. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὑμνου τὸν λίνον, ὥσπερ ἐλεγεν, Παιάνα ἦδεν, (Il. A. 473. X. 391.) ἡ τι τοιοῦτον, διὸ δὲ διπλῆ. τὸ λινὸν κατὰ βαρεῖαν τάσιν προεγκέτεον, (vide Photium supra citatum) διτὶ (h. e. δ τι) ἀν σημαίνη, εἴτε τὴν λινῆν ἐσθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάσσοιτο, εἴτε καὶ πάντο τὸ λεπτὸν νῆμα, εἴτε σημαῖνοι εἶδος ὑμνου ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς Παιάν καὶ διθύραμβος. "Αλλως λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν ἄειδε. ήτοι τὸν (lege τὸ) λίνον ἦδε, δὲ ἔξηπτο αὐτὴν τῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας, ἐπει οἱ πρώτοι τοῖς θεοῖς μετὰ φόδης ὑποκιθαρίζοντες, οὐκ ἔξι ἑτέρων (lege ἑντέρων, ex Schol. Didym.) κατεσκενάζοντο τὰς κιθάρας· οὐχ ὅσιον οὐδὲ θεοῖς αρεστὸν εἶναι ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ ἐκ νεύρων πεποιησθαι, ἀλλ᾽ ἐκ λίνου πεποιημένου. ἡ λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν ἄειδε, αὐτὴν τοῦ, τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδὶ, φόδην, ὅντα νηπίων, καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι πρώτην φύσεισαν. Schol. Ven. B. ibid. Ἀρίσταρχος εἶδος φόδης τὸν λίνον φησὶν, ὡς Παιάνα, καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἀπὸ Λίνου τοῦ ἥρως. ἡ δὲ κατὰ Λίνον ἴστορια παρὰ Φιλοχόρῳ ἴστορηται φασὶ γάρ διτὶ τὸ πρώτον αὐτὴν χορδῶν λίνῳ ἔχρωντο πρὸς τὴν κιθάραν· ὁ δὲ ἥρως οὗτος ὁ Λίνος καταλύσας τὸ λίνον, πρώτος χορδαῖς ἔχριστο, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀγηρέθη. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Θίβαις ταφῆναι καὶ τιμηθῆναι θρηνψέσιν φόδαις, ἃς λινφδίας ἔκαλεσαν. ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ισχυρωντας φόδομενος.^{7.50}

Chordæ lineæ musicæ notionem repudiat Suidas: Λίνος. εἶδος ὑμνου. "Ομηρος. λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν ἄειδεν. οὐ διὰ τὸ τὰς χορδὰς ἀπὸ λίνου εἶναι ἀλλ' εἶδος ὑμνου ἦδον, ὡς Παιάνος. (lege Παιάνα) ubi tamen prave additum, ex interpolatione: ἡ λίνας χορδή. Accedit Herodoti auctoritas II. 79. de Αἴγυπτοις sic loquentis: τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξια ἔστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἀεισμα ἐν ἔστι, Λίνος, ὥσπερ ἐν τε Φοινίκῃ δοιδίμος ἔστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ· κατὰ μέντοι ἔθνεα οὐνομα ἔχει, συμφέρεται δὲ ὕντὸς εἶναι τὸν οἱ "Ελλῆνες Λίνον ὄνομάζοντες δεῖδονσι. ὅστε πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀποθωμάζειν με τῶν περὶ Αἴγυπτον ἔοντων, ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν Λίνον ὄκθεν ἔλαβον" φαίνονται δὲ δεῖ κοτε τοῦτον δεῖδοντες. ἔστι δὲ Αἴγυπτοι τὸ Λίνος καλέμενος Μανέρως. ἔφασαν δέ μιν Αἴγυπτοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μονογονέα γενέσθαι· ἀποθανόντα δὲ αὐτὸν ἄνωρον, θρήγοισι τούτοισι ὑπ' Αἴγυπτίων τιμηθῆναι· καὶ δοιδήν τε ταύτην πρώτην καὶ μούρην σφίσι γενέσθαι. Gloss. Herod. apud Schweigh. Λίνον. φόδης ὄνομα ἡ λίνας χορδή. Quæ verba sunt etiam Gregorii p. 524. Alteram autem notionem vel physica de causa respuendam esse, me olim monuit Vir ingenio et varia doctrina spectabilis Martinus Davy, S. T. P. laudatus in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 167. Ecquis enim, ait ille, sonum musicum audivit, quem chordaicta reddiderit de lino facta? Nimirum, si eam solicitaris, mor-

tuo verba feceris. Fuerit igitur *Línos* cantilena in Lini honorem, ut Τελαμών, Αρμόδιος, &c. audiant scolia (Angl. *catches vel drinking-songs*) in Ajacis Telamonii, Harmodii, &c. honorem scripta, nominibus (dicta sunt Tyrwhitti) non ex auctore, sed ex materia, unicuique impositis. Sic et (1.) Παιὰν, (2.) Διθύραμβος, (3.) Ιάλεμος, dictæ sunt cantilenæ in honorem Apollinis, Bacchi, qui et Dithyrambus audiebat, Ialemi denique. (1.) Eustath. ad Il. X. 391. p. 1379. 5. Bas. ὅτι δὲ παιῆων οὐ μόνον ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὑμνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς ἐπὶ καταπάνσει κακῶν, ἡ ὄντων, ἡ ἐλπιζομένων, προδεδήλωται. (ad Il. A. 473. p. 104. 2.) καὶ ὅτι καὶ Ἀπόλλωνος ἔστιν ἐπίθετον. καὶ κύριον δὲ ὄνομα τοῦ παρὰ θεοῖς ιατροῦ. καὶ ὅτι ὁ φόδρος παιῆων, καὶ παιὰν ἐλέγετο. εὑρημα δέ φασιν Ἀπόλλωνος ὁ τοιοῦτος παιὰν, ἔξευρεθεὶς μετὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοῖ δρακόντος, ἔξ οὐ καὶ Πύθιος δοκεῖ λέγεσθαι. Hesychius: Παιήων. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον Παιᾶνα, ὑμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπάνσει λοιμοῦ φόδρος ποτὲ δὲ, θεόν τινα, δν συνιστησιν ιατρὸν θεόν. ἡ φόδη. ubi Ησίοδος, post συνιστησιν, recte supplet Guyetus, ut patet ex ipso Hesiodo apud Eustath. ad Od. Δ. 231. p. 165. 15. et θεῶν legendum, cum Salmasio. (2.) Suidas: Διθύραμβος. ὑμνος εἰς Διόνυσον. (3) Idem: Ιάλεμον τὸν θρήνον φασι. λέγουσι δὲ αὐτὸν νίον Καλλιόπης, κακοδαιμονα, καὶ ὑστερούμενον, καὶ ὄρφανόν. Αἴλινος autem suspicatus est H. Stephanus factum esse ex αἱ Λίνος, sive αἱ Λίνον, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem sæpe repeteretur, ut legitur αἱ, αἱ, καὶ τὸν "Αδωνιν" Bion. Id. I. 90. item, αἱ, αἱ, τὰν Κυθέρειαν ibid. 28. 37. 63. Quæ Stephani conjectura eo probabilior est, quod αἱ solum potius, quam geminatum, usurpasse videntur antiquiores Græci. Inde venit, Latino-rum αἱ, ab altero deductum, nusquam geminatum reperiri. Sic αἱ τὸν "Αδωνιν", ad veterum normam, dixit Bion. ibid. 32. Epigramma, cum initio ᾧ Λίνε, meminit Eustathius mox citandus. Etymol. Mag. Αἴλινον. τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο, καὶ ἐν τοῖς ἐφυμρίοις. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Λίνου τοῦ τῆς Καλλιόπης. Hesychius: Αἴλινος. ὑμνος, θρῆνος. Suidas: Αἴλινον. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου, καὶ ἐπὶ ὑμνον ἔστιν. ἀπὸ Αἴλινου τοῦ Καλλιόπης. ubi legendum videtur ἀπὸ τοῦ Λίνου τ. K. Soph. Aj. 626. αἴλινον, αἴλινον, οὐδὲ οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἀηδοῦς | ήσει δύσμορος, ἀλλ' ὅ- | ξυτόνος μὲν φόδης | θρηνήσει. ubi Schol. ad 1. εἶδος θρήνου. Eurip. Orest. 1393. αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτου | βάρβαροι λέγουσιν, αἱ, αἱ, | 'Ασιάδι φωνᾷ, κ. τ. λ. ubi vertit Prevostius *le chant de Linus*. Ovid. Amor. III. 9. 23. Ælinon in sylvis idem pater, ælinon, altis | dicitur invita concinuisse lyra. Plura exempla vide apud Blomfield. Glossar. in Æsch. Agam. 119. Vide et n. 28. Exscribendus autem omnino est Eustathius ad Il. Σ. 1. c. p. 1222. 41. Bas. Λίνος δὲ, εἶδος φόδης κατὰ Ἀρίσταρχον, ἡ ὑμνον, ὡς καὶ ὁ παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος. ὡνόμασται δὲ λίνος τὸ τοιοῦτον φόδικὸν εἶδος, ἡ ὡς μετὰ λίνου, ἦσι χορδῆς,

φδόμενος, ή ἀπό τινος Λίνου ἀνδρὸς ήρωος. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ποιημάτιον τι ἔκλη τῷ Λίνῳ εἶναι, ὁ σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς Ὀρφέα δὲ ἀναφέρεται. Φιλόχορος δὲ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναψεθῆναι τὸν Λίνον φησὶ, διότι πρώτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδὴ ἐχρήσατο εἰς μουσικῆς ὄργανον. ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν θρηνψέσιν ἀπαρχᾶις. εἰς δὲν καὶ Ἐπίγραμμά ἔστι τοιοῦτον· Ὡς Λίνε, πάντα θεῖσι τετύμενε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν Ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀείδειν Ἐν ποδὶ δεξιερῷ· Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ Μυρόμεναι μολπῆσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς. καὶ Ἡσιόδος· (Fragm. I.) Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον νίδιν, Ὁν δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις, ἡδὲ χοροῖσιν, (corrigit VV. DD. ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε) Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέονται. ὁ μέντοι τὸν Ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς Λίνος, κατὰ τὴν παλαιὰν ιστορίαν, ἔτερος παρὰ τοῦτον ἔστιν ὁ Θεόκριτος (Id. XXIV. 103.) μέμνηται, ὁ καὶ ιστορίσας ὅτι τὸν Ἡρακλέα γράμματα Λίνος ἔξεδίδαξεν, νίδιος Ἀπόλλωνος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι λίνῳ ἀντὶ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων πρὸς τὴν κιθάραν, ὕστερον μείναντος τοῦ ὄνδρος, ἡ χορδὴ λίνοι καλεῖται· ὕσπερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτε λίθος εἰς ἄγκυραν ἐχρημάτιζεν. ἄλλοι δὲ τὰ κατὰ τὸν Λίνον οὕτω συντομώτερον φράζουσιν· ἄγροικος νεανίας ὁ Λίνος, φῦλῆς τινος εὐρετής, Οὐρανίας νίδιος, δὲν ἀνειλεν Ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας, χροδαῖς ἐνέτεινεν ὄργανον. Ἡρόδοτος δὲ (II. 79.) λέγει, ὅτι παρὰ Αἴγυπτοις Λίνος τις ἀειδεταῖ· καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνος φησὶ τὸν Λίνον, ὁκόθεν ἔλιθε τὸ ὄνομα. λέγει δὲ καὶ δι, κατὰ Αἴγυπτοις, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενῆς ἦν· ἀποθανὼν δὲ ἄρως, θρήνοις ὃντ' Αἴγυπτίων ἐτιμήθη, καὶ ἀοιδὴ αὐτῇ καὶ μόνη σφίσιν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται ὅτι κυρίως αἰλινος, ὁ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ Λίνῳ αἰλιγμὸς, εἰ καὶ ἄλλως διφορεῖται τῇ σημασίᾳ κατὰ τὸν Ἀθήναον, (XIV. p. 619. B. C.) εἰπόντα, ὡς ἐν γαμοῖς μὲν φῦλη, ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, ίάλεμος. Λίνος δὲ καὶ αἰλινος, ἔν τε πένθεσι καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ δὲ μολπῆ (Athen. οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἄλλα καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῆ) κατ' Εὐριπίδην. (Herc. F. 347.) ἡ μέντοι ἐξ Ἐπιχάρμου (apud Athen. XIV. p. 618. D.) χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αἰλινον (ἔλινον Athen.) φῦλην τῶν ιστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλινῷ βούλεται, ἄλλα τὸ λίνον. ὡς δὲ καὶ πολλαὶ φῦλα ἡσαν, οἷον ἰούλος, ἡ τῶν ταλασιωργῶν, ἡ ἐριούργων· καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. X. 41.) εὐρεῖν· καὶ ὀλόφυρμὸς, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύκαις· καὶ βουκολισμὸς, ἡ τῶν βοσκόντων· καὶ ἐπιμύλιος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι. ἄλλοι δὲ, ἐπὶ λεπτοῦ τινος νήματος ἡ χορδὴς ἐνταῦθα τὴν τοῦ λίνου λέξιν τάττοντες, οὕτω νόσουσι τὸ, Λίνον δὲν καλὸν ἀειδεῖ Λεπταλέη φωνῇ, ἀντὶ τοῦ μετὰ λίνου λεπτόν τι ἀειδεῖ. ἡ δὲ ιστορία καὶ τρεῖς παραδίδωσι Λίνους, τὸν τῆς Καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Χαλκιόπης, καὶ τὸν Νάρκισον. (απ Ναρκίσου;) παραση-

μειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι χορδὰς ἐπιστάμενος "Ομηρος, ὅμως λίνον καλεῖ, καθὰ καὶ χαλκᾶ ὅπλα τὰ ἐκ σιδύρου. Ceterum quod citat Eustathius in Linum Epigramma, id sic mutilum legitur apud Schol. Ven. ad. II. Σ. I. c. ὡς Λίνε θεοῖς τετιμηένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἄνθραποι φωναῖς λιγυρᾶς ἀεῖσαι. Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν. Qua ἑκδόσει cum altera Eustathii commissa, totum Epigramma sic fortasse refingendum est: Ὡ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν | ἀθάνατοι πρώτῳ φωναῖς λιγυρῆσιν ἀεῖσαι | ἄνθραποι μέλος κοτέων δέ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξιέρφῃ. Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐτὰ | μυρόμεναι μολπῆσιν, ἐπεὶ λίπες ἥλιου αὐγύας. O! Line, a diis omnibus honorate, tibi enim primo dederunt immortales voce canora cantare hominibus carmina: indignatus vero te Phœbus dextro pede interimit: Museque te lamentabantur ipsæ cantibus plorantes, postquam reliqueras solis jubas. In primo versu respexit Epigrammatista Hesiod. Theog. 415. ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα, itemque 449. πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετιμηται γεράεσσι. In tertio conferri potest Hom. II. Ψ. 391. ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου νιὸν κοτέονσ' ἐβεβήκει. Mox cum ἀναιρεῖ conjungendæ sunt voces ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ: quali locutione usus est Hom. II. Η. 104. ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοι τελευτὴ | Ἔκτορος ἐν παλάμησιν, itemque Ω. 737. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαΐῶν | Ἔκτορος ἐν παλάμησιν ὁδὰξ ἔλον ἀσπετον οὐδές. Locus autem, prout apud Eustathium exstat, prorsus intractabilis est, cum nemo mortalium, ne hodiernorum quidem, quod sciām, pede sive dextro, sive sinistro, adhuc cecinerit. In quarto versu ob oculos habuit Epigrammatista Od. Ω. 60. Μοῦσαι δὲ ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ | θρήνεον. ubi, collatis ceteris locis Homericis, in quibus vocabulum occurrit, ὅπῃ digammo insigniendum, et Φοκὴ scribendum, mihi incidit suspicio. Hinc tandem, ut videtur, patet via ad etymologiam complanandam Latini *vox*, quod a Φοκῇ, Αἰolico pro ὅψῃ, (ὅπῃ) mutato π in κ, ut a ποτῇ fit κοτῇ, facile descenderit. Fuit autem, ut credibile est, Αἰolibus in usu duplex genitivus, Φοκὸς, et Φωκὸς, unde Latinorum *rēgēs*. Sic tum ρέyes, tum ρῆγες, dixisse Italicos, testatur Eustathius ad Dionys. Perieg. 340. et ab altera forma fluxit Latinorum *rēges*. A Φοκῷ autem genitivo fluxerit verbum Αἴolicum obsoletum Φοκῶ, (Cf. Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164.) unde Latinum *voco*. Pæne oblitus sum dicere Iliadis Σ. I. c. de cantilena, in Lini honorem scripta, recte intelligere, in Lexico suo, H. Stephanum. Idem tamen, dum λίνον à Λίνον, accusativo τοῦ Λίνος, etiam metricis nominibus distinguit, toto cœlo erravit. "At vero," inquit, "Λίνος priore producta, unde est ΙΙ. Σ. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀειδε." Qui Stephani error eo magis mirandus est, cum totus sic se habeat versus: ἴμερόν κιθάριζε· Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀειδε. Adde quod Fragmentum Hesiodeum, ab Eustathio (quod

vidimus) citatum, quanquam capite male detruncato, protinus subjungit. Tum λίνον, tum Λίνος, brevi pœnultima passim reperiri, docent Maltbyus et Brassius. Singularis est Latinorum distinctio, qui in nomine proprio quantitatem, a Græcis servatam, et ipsi servant; pœnultimam autem vocabuli *linum* constanter producunt. Virg. Ecl. IV. 57. *Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.* Id. Georg. I. 212. *Nec non et lini segetem et Cereale papaver.*

Ibid. αἰάζω, *lugeo, lamentor;* et proprie est αῖ clamo, ut placet H. Stephano. Immo potius αῖ αῖ clamo. Simili ratione ad ενοῖ, σαβόι, referenda sunt verba ενάζω, σαβάζω, (vide supra ad v. 18.) ad ἀλαλάζω, ad οἴμοι οἱμώζω, ad ὄτοτοι ὄτορύζω, ad παππαὶ obs. (Dor. παπαῖ) παππάζω, ad βαβαι βαβάζω, ad βᾶ βάζω, ad ιοὺ ιύζω, ad φεῦ φεύζω, ad μὺ μύζω, ad γρὺ γρύζω, ad ειὰ ειάζω, ad σὶ σίζω, ad οἱ οἵζω, ad ω̄ ω̄ζω, et ad ἄ ἄζω. Cf. Blomfield. Glossar. in Aesch. Sept. c. Theb. 8. Agam. 1287. Choeph. 321. 405. Hesychius: Αἰάζω. ἀναβοῶ, στενάζω. Idem: Αἰάζει. θρηνεῖ. Notandus est Brunckius ad Lex. Soph. "Αζειν. τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. ubi "Αζειν in Αἰάζειν immutatum voluit. Sed verum est vulgatum. Lex. Seg. p. 348. "Αζειν: τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγονσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἥχον τοῦ πνεύματος. οὐτῷ Νικόχαρις. Hesychius: "Αζειν. στενάζειν, ἡ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. Etymol. Mag. "Αζειν, τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. Eustath. ad II. Ε. 257. p. 974. 46. Bas. ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. ἔξ οὐ̄ ιώσι καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται. ubi αἰάζω ab αῖ et ἄζω duc-tum velle videtur, in analogiam peccans, Archiepiscopus. Naturam autem horum verborum conformatio-nis facile exponent illa, βὴ λέγειν, ρυππαταὶ εἰτεῖν, et similia. In corrupto illo Hesychii, Αιαλλὶ ḥσας. (Αιαλάσσας MS. Schow.) οἴμοι, οἴμοι, legendum conjicit Schleusnerus: 'Αλαλὰ ḥσας. οἴμοι, οἴμοι. Melius Kusterus: Αῖ, αῖ ḥσας. οἴμοι, οἴμοι ḥσας. Sed verum videtur: Αἴλινον ḥσας. οἴμοι ḥσας. Sic Λίνον ξειδε (quod jam vidimus) dixit Homerus Il. Σ. 570. et θρήνων φόδας Soph. Elect. 88. Cf. Eurip. Iph. T. 182. Hel. 165. et Iph. A. 1176.

V. 47, 48. 'Αλκαῖος—Σαπφοῦς. Alcae, itemque Sapphonis, Frag-menta edidit Blomfieldius Mus. Crit. Cant. Fasc. IV. et I. Repetitæ sunt hæ editiones in Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.

Ibid. ἀνεδέξατο, suscepit. Vide n. 31.

V. 49. ἀηδῶν, luscinia, ab ἀείζω, ut volunt, Aëlica mutatione ei diphthongi in η. (De substantivis quibusdam, quæ primitus participia fuere, vide quæ nos in Præfatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxv. Cf. et Hom. Il. Σ. 43, 44, 47.) Et hic, per prosopopœiam, de Sapphone poetria usurpatur. Eurip. Palamedis Fragm. apud Tzetz. in Lycophr. 384. et alios, a Musgravio laudatos: ἐκάνετ', ἐκάνετε | τὰν πάνσοφον, ὁ Δαναοὶ, | τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν | ἀηδόνα Μουσᾶν. Ion Anth. Gr.

III. p. 394. Brod. τὸν σκηνῆ μελίγηρυν ἀηδόρα. de Euripide. Callim. Epigr. 2. αἱ δὲ τειλ ζώουσιν ἀηδόνες. de carminibus. Plaut. Bacch. I. 1. 4. *Pol ego quoque metuo lusciniolæ ne defuat cantio.* de muliere loquaci.

Ibid. ἡράστατο, *amavit*, tanquam ab ἑράζω, (unde ἑραστής) cuius tamen thematis, etsi ejus meminerit Etymologus Magnus, nulla exempla afferuntur. Ad ἑρημη (unde ἑραμαι med.) refert Clarkius apud Heyn. ad Hom. Il. Ξ. 317. quod tantundem valet, cum et ista vox nauci sit. Il. Ξ. I. c. οὐδὲ ὅπτό τηρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχου. ubi Schol. exscribente Hesychio: ἡρασάμην. ἡράσθην. Philodemus Anth. Gr. VII. p. 610. Brod. καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἡράστατ' Ἀνδρομέδης. Adde infra v. 96. Absque augmento Hesiod. Theog. 915. Μημοσύνης δὲ ἔξαντις ἑράστατο καλλικόμοιο. Forma productiore ἑρατίζω, ab ἑρατός, usus est Homerus Il. Λ. 551.

V. 50. Τήιον ἄνδρα, *Teium virum*, sc. Anacreontem. Pseudo-Sappho Athen. XIII. p. 599. D. κεῖνον, ὁ χρυσόθρονος Μοῦσ', ἔνισπες | ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγυναικος ἐσθλᾶς | Τήιος χώρας ὃν πειδε τερπνῶς | πρέσβυς ἀγανός. Horat. Epop. 14. 10. *Anacreonta Teium.* Vide infra ad v. 54. Ceterum ἀναχρονισμὸν Hermesianacteum his verbis tetigit Athenaeus, de Pseudo-Sapphonis Fragmento loquens: ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ἄσμα παντὶ πον δῆλον. ἐγὼ δὲ ήγούμαι παίζειν τὸν Ἐρμησιάρακτα περὶ τούτου τοῦ ἑριτος. καὶ γάρ Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποὺς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖς δέραματι Σαπφοῦς ἑραστὰς Ἀρχιλοχον καὶ Ἰππώνακτα. Supradixerat: ἐν τούτοις ὁ Ἐρμησιάναξ σφάλλεται συγχροεῖν οἰόμενος Σαπφώ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κύρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλυάγτην τὸν Κροίσον πατέρα. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαῖρῃ δεῦτε με πορφυρέη Βάλλων χρυσοκόμης Ἐρως κ. τ. λ. καὶ τὴν Σαπφώ δὲ πρὸς αὐτὸν ταντά φησιν εἰπεῖν· Κεῖνον, ὁ χρυσόθρονος Μοῦσ', κ. τ. λ. Vide omnino Blomfield. ad Sapphonis Fragm. IX. ubi Volgeri argumenta, de hoc ἀναχρονισμῷ inepte disputantis, egregie diluit et infirmavit Vir clarissimus. Quod vero ad illa attinet, quæ ibi addidit, *Hæc fere visum est dicere, quia nuper Volgeri partes nescio quis male sedulus in se defendendas suscepit, libro istius ne semel quidem inspecto,* de me fabulam narrari lubens, ἀλλ' οὐδὲ ἐρυθριῶν, hodie agnosco. Scilicet Diario Classico paucula quædam, satis cruda, hac de re adolescens adhuc tradideram, eaque, (nec diffiteor) Volgeri libro ne semel quidem inspecto. Sed hoc obiter, et tanquam in transcurso, sit dictum.

Ibid. πολυφραδία, *peritia, solertia.* Vox autem vix alibi occurrit. Respxit Hermesianax illud Hesiodi apud Clem. Alex. Strom. I. p. 337. ΜουσάΦων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσαι | θέσπιον, αὐδήεντα. Exponit Clemens: εὔπορον μὲν γάρ ἐν λόγοις, τὸν πολυφράδμονα λέγει.

V. 51. *τὴν illam*. Hom. Il. A. 29. *τὴν δὲ ἑγώ οὐ λύσω*. ubi Gazæ Paraphrasis: *ταύτην δὲ ἑγώ οὐ λύτροις ἐλευθερώσω*. Hesychius: *Τὴν τάνδε, ταύτην*. Vide Matthiæ Gr. Gr. 262. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXXXIV. 15, 16, 17, 18.

Ibid. μελιχόρος, *melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus*. Sic et ὁ μελιχόρος audit Sophocles in Epigrammate citato in n. 34. Cf. supra v. 28. et n. 15. Apul. Florid. n. 4. *Tibicen omnis voculae melleus modulator*.

Ibid. ἔφομιλέω, *consuetudinem habeo, conversor*. Rara vox. Usurpavit Nonn. Dionys. V. 510.

V. 52. *στελλομένην*. Corrupta, ut videtur, hæc vox est. Dalecampio valet *incidentem*: Schweighæusero *ornatam*: Editori Anonymo *facie conspiendiām*: Bachio, ex Riglieri et Axtii versione, *conspicuam*. Quæ interpretationes displicant omnes. Vide autem annon ψαλλομένην legendum sit. Suidas: *ψαλλόμενος*. ὁ ἀκροώμενος ψάλτου. καὶ κιθαριζόμενος. Machon Athen. VIII. p. 348. F. ψάλτης κακὸς Στρατόνικον ἔστιών ποτε | ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον. | οὐσῆς δὲ λαμπρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς, | ψαλλόμενος ὁ Στρατόνικος, οὐκ ἔχων δ' ὅτῳ | διαλέξεθ' ἐτέρῳ, συγκατέθλα τὸ ποτήριον, | ἥτησε μεῖζον. Dumque hæc scribo, ob oculos habeo picturam, satis elegantem, in qua ex-primitur Rizzius, coram Maria, Scotorum regina, fidibus canens.

Ibid. ἄμμιγα, *mixtim, una cum, inter*. Apoll. Rhod. I. 573. ἄμμιγα ταῦpolis | ἄπλετοι. Incerti auctoris Epigramma Anth. Gr. III. p. 405. Brod. de Erinna: *ἔχειν δὲ χορὸν ἄμμιγα πιερίσιν*. Cum genitivo Simmia Theb. Epigr. citatum in n. 34. Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων. Cf. Virg. Ecl. X. 55. *Interea mixtis lustrabo Μænala nymphis*. Horat. Od. IV. 11. 10. *Huc et illuc | cursitant mistæ pueris puellæ*.

V. 53. *φοίτα, ventitabat*. Theocr. Id. II. 98. *τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δέ Φοι ἀδὲν καθῆσθαι*. Catull. VIII. 4. *Cum ventitabas, quo puella ducebatur | amata nobis, quantum amabitur nulla*.

V. 54. *οἰνηρὸς, vinarius*. Herod. III. 6. κεράμιον οἰνηρόν. Cratinus Athen. XI. p. 494. C. κοινὸν ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται. Eurip. Iph. T. 164. Βάκχου τὸ οἰνηρὰς λοιβάς.

Ibid. κεκλιμένην πατρίδα. “*De Teo, per Harpagum capta, vide Herod. I. 168.*” RUHNKEN.

V. 55. *εὗοινος, vino abundans, vini ferax*. Sic ἄμπελοι εὗοινοι dixit Poll. VI. 3. Cf. Hom. Od. O. 405. *de Syria insula*: *εῦβοτος, εῦμηλος, Φοινοπληθής, τολύπυρος*.

Ibid. *φίον, promontorium*. Hesychius: *Πίον. ἀκρωτήριον ὄρους*. Idem: *Πίον. ἀκρωτηρίου*. Schol. ad Theocr. Id. I. 125. *Πίον. τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιφέεισθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὅμβροις, καὶ πηγῶν ὑδασιν*. Etymol. Mag. *Πίον, τὸ ἀκρωτήριον*. ἐπεὶ περιφέεῖται ὑδατι. ἵσως δὲ

καὶ ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον γέγονε μείωσις· ἵν' αἱ τρεῖς πρῶται συλλαβαῖς ὡσιν ἀφγρημέναι. ἡ ὄριον ἔστιν· ἐξ οὐ ἔστιν ὥραν· καὶ γὰρ σκοπὴ λέγεται. Ceterum ρίον poeticum vocabulum, ἀντὶ τοῦ ἄκρα, appellat Casaubonus. Hom. Il. Ξ. 225. Φήρη δὲ ἀτέξασα λίπε ρίον Οὐλύμπου. Od. Γ. 295. ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαιὸν ρίον ὥθει | ἐς Φαιστον. Usus tamen est Thucyd. II. 86. citante H. Stephano in Lexico: ην δὲ τούτο μὲν τὸ ρίον φίλιον τοῖς Ἀθηναῖς. Et rursum ibid. οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ρίων ἐς τὴν εἰρυχωρίαν, φοβούμενοι τὸ πρότερον πάθος. Ita, inquam, Stephanus. Sed utrobique scribendum cum litera capitali, prout sensus postulat.

Ibid. Λέκτον, Lectum, sive Lecton, promontorium, Lesbi insulae parti septemtrionali obversum, disternans Ηολίδα et Τρόαδα, quod ait Plin. V. 30. Idæ montis pars fuit, teste Eustath. ad Il. Ξ. 284. p. 977. 31. Bas. ἔστι δὲ ὅλον μὲν ἡ Ἰδη, ὡς καὶ προδεδήλωται. (ad Il. Ξ. 230. p. 970. 28.) μέρος δὲ αὐτῆς, τὸ Λεκτόν. ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ Γάργαρον. Similia annotavit Strabo XIII. init. Vide Toup. ad Hesych. T. IV. p. 79.

V. 56. ἀντιπέρας, *ex regione, ex adverso*; estque adverbium substantivum compositum. Suidas: Ἀντιπέρας παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γάρ ἔστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. ἀντιπέρας Θάσου μέταλλά ἔστι χρυσοῦ. Respxit Lexicographus Thucyd. I. 100. χρόνῳ δὲ ὑστερον ξυνέβη Θασίους αὐτῶν ἀποστῆναι, διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκη ἐμπορίων, καὶ τοῦ μετάλλου, ἢ ἐνέμοντο. Vide Schol. ad l. cuius verba exscripsit Suidas. Cf. et Herod. VI. 47. Ad rem Etymol. Mag. Δηρὸν, ὀνοματικὸν ἐπίβρόμα. πολλὰ γὰρ εἰσὶ τοιαῦτα. ὅσπερ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τὴν πέραν καὶ ἐπίβρόμα, Πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων. (Ioan. XVIII. 1.) Cf. et Eustath. ad Il. B. 626. p. 231. 46. Bas. et ad 635. p. 233. 2. Vide Blomfield. Glossar. in *Æsch.* Agam. 183.

V. 57. Ἀρθίς μέλισσα, Attica apis; ut isto nomine ipse Sophocles designetur. Vide n. 34. Ἀττικὴ μέλιττα audiebat etiam Xenophon, teste Suida; de quo tamen paullo aliter Laertius Vit. Xenoph. sub fin. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀττικὴ Μούσα γλυκύτητι τῆς ἐρμηνείας. Ad hanc appellationem alludere videtur Cic. Orat. 62. Xenophontis voce Musas quasi locutas esse: ad illam autem idem ibid. 32. Xenophon, cuius sermo est melle dulcior. Incerti Epigr. Anth. Gr. p. 533. Brod. Σεινοφόων δὲ ἡστραττε, φεράσπιδος ἀστὸς Ἀθήνης, | ὃς πρὶν Ἀχαιμενίδαο μένος Κύροιο λιγαίνων, | εἴπετο φωνήεντι Πλατωνίδος ἥθει Μούσης, | ιστορίης φιλάεθλον ἀριστώδινος ὄπώρην | συγκεράσας ῥαθάμυγξι φιλαγρύπνοιο μελίσσης. De ipso Sophocle Erycius ibid. p. 396. αἱέτι τοι βούπταισι περιστάζοιτο μελίσσαις | τύμβος, 'Υμηττειψ λειβόμενος μελίτι, | ὡς ἂν τοι ῥέῃ μὲν ἀέναος (scribe ἀένναος) 'Ατθίδι δέλτρῳ | κηρὸς, κ. τ. λ. Vide et Leo-

nidæ Epigr. ibid. p. 405. de Erinna, supra citatum ad v. 28. Jocose Grayius nostras: *Melissa is her nom du guerre.*

Ibid. πολυτρίρων, *columbis abundans*. Hesychius: πολυτρίρων. πολ-λὰς περιστερὰς ἔχουσαν. Respexit Lexicographus Hom. Il. B. 502. Vide omnino n. 36.

V. 58. χοροστασία, *chorus, chorea*. Hesychius: Χοροστασία. χορός. Idem: χοροστατῶν. χοροῦ κατάρχων. Callim. Lavaer. Pall. 66. οὐδ' ὄ-ροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστάσιαι | ἀδεῖαι τελέθεοκον, ὅτ' οὐχ ἀγεῖτο Χαρικλώ. Quem ad locum sic Blomfieldius: “*χοροστασία, vox meliore Græcisæ ævo ignota, occurrit ap. Dionys. Perieg. 842. a Spanhemio indicatum.*” Vide et Spanhem. ad Aristoph. Nub. 270. Dignus, qui exscribatur, Dionysii locus est: οὐ μὰν οὐδὲ γυναικας ὄνόσσεαι, αἱ περὶ κείνῳ | θεῖον ἔδος, χρυσοῖο καὶ ιζύνος ἄμμα βαλοῦσαι, | ὥρχεύνται, θηητὸν ἐλισσόμεναι περὶ κύκλον, | εὗτε Διωνύσου χοροστασίας τελέοιεν. Notet Juventus Academica, quam feliciter, in Oda Sapphica, suum fecerit Callimachi locum V. D. Gul. Edv. Pretyman Tomline, Mus. Cant. p. 163. ἀλλ' ἐραν-νῶν οὐτ' ὀάρισμα νυμφᾶν, | οὐθὲ ἄβραι χοροστασίας ἄμιλλαι, | κ. τ. λ.

V. 59. αἰθέρειδής, *aetheris formam, sive naturam, habens*, et hic i. q. simplex αἰθέριος, *aetherius*. Est epitheton Jovis, pro quo Ὄλύμπιος dixerunt antiquorum temporum poetæ. Lucian. Philopatr. νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέ-ριον. (Sic νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον dixit Timocles Athen. XIII. p. 571. A.) *Æschyli Fragm.* apud Clem. Alex. Strom. V. p. 718. Ζεύς ἐστιν αἰ-θῆρ, Ζεύς δὲ γῆ, Ζεύς δ' οὐρανός | Ζεύς τοι τὰ πάντα, χῶρι τῶνδ' ὑπέρ-τερον. Quod tamen *spurium* esse vel illud suadere videtur, quod inter αἰθῆρ et οὐρανὸς vix distinxerit scriptor Atticus. Vide Valcken. Diatr. p. 45. seq. Fluxit autem hæc ῥῆσις, ni fallor, ex insigni Fragmento Euripideo, quod servarunt Plutarchus, Lucianus, Stobæus, Clemens, Eusebius. Est autem hoc: ὥρας τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἀπειρον αἰθέρα | καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις | τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Inde illud Ennii in Thyeste p. 127. H. Steph. *Aspice hoc | sub- lime candens, quem vocant omnes Jovem.* Virg. Georg. II. 325. *Tum pater omnipotens facundis imbribus Aether | conjugis in gremium &c.* *Aetherius pater* audit Jupiter Martial. Epigr. IX. 36. & 37.

V. 60. γεραῖφ, pœnultima brevi. Tyrtæus apud Lycurg. c. Leocr. §. κη'. μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραῖνος. Eurip. Hec. 64. γεραῖας χειρὸς προσλαζύμεναι. Id. Hipp. 170. ἀλλ' ηδε τροφὸς γεραῖα πρὸ θυ-ρῶν. Vide Gaisford. ad Hephaest. p. 216. Monk. ad Eurip. Hipp. l. c. Thiersch. Gr. Gr. §. CXLIX. 4. CLXVIII. 13. et CCXLIII. 8. Mat- thiæ Gr. Gr. p. 1021.

Ibid. ἔπορεν, *dedit, donavit, propriam dicavit*. Hesychius: ἔπορεν. ἔδωκεν, ἔχαρισατο. Schol. ad Hom. Il. A. 72. Πόρε. πάρεσχεν, ἔδωρήσατο. Hom. Il. I. 662. Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· πάρε δ' ἄρα καὶ τῷ | Fi-

φις ἐνζωνος, την Φοι πόρε διΦος 'Αχιλλεύς. Et Ω. 59. Αὐτὰρ 'Αχιλλεύς ἔστι θεάς γόνος, ἣν ἔγώ αἰνή | θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἄνδρι πόρον παράκοιτιν | Πηλέϊ, κ. τ. λ. Od. K. 7. ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν νιάσιν εἶναι ἀκοίτας. Eodem modo Latini dicunt *nuptui dare, in matrimonium dare, tradere, &c.* Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 124. ex versione desideratissimi Sandfordii: "Πορεῖτο bestow. Only in the 2nd aor. πόρε, πόρη, πόροι, πορών."

V. 61. φημὶ, ἀξιωματικῶς dictum. Vide supra ad v. 21.

Ibid. ἑκεῖνον ἄνδρα, hominem illum, δεικτικῶς, de Euripide μισογύνη. Hom. II. T. 344. κεῖνος ὅγε, προπάροιθε νεών ὄρθοκρατάων, | ήσται ὁδούρομενος Φέταρον φίλον. Aristoph. Nub. 1150. ὅδ. ἑκεῖνος ἄνήρ. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCCVI. 7.

Ibid. πεφυλαγμένον, cautum. Hom. II. Ψ. 343. ἀλλὰ, φίλος; φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι. Angl. be on your guard. Schol. ad l. Πεφυλαγμένος εἶναι. ἀντὶ τοῦ πεφύλαξο. Cum accusativo Hesiod. Op. et D. 704: εὖ ἐς ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι. observato, ne te oscitantem opprimant. Cum genitivo Aratus Phæn. 48. Ἀρκτοί, κνανέου πεφυλαγμέναι Ὀκεάνῳ. Quod expressum ex Hom. II. Σ. 487. Ἀρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, | ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τὸ Ὄριωνα δοκεύει· | οἵη δὲ ἄμμορός ἔστι λοετρῷ Ὀκεάνῳ. Hinc autem fluxit adverbium πεφυλαγμένως, caute, circumspecte, studiose. Etymol. Mag. Ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

V. 62. πάντων (vocem frustra solicitavit Lennepius) μῖσος. κτώμενος valet μίσημα πάσιν, quod dixit Eurip. Hipp. 409. Suidas: Κτώμενος. συνάγων. Athen. VI. p. 261. B. καὶ ταῦτ' αὐτῷ οὐ τὸ τυχὸν συνῆγε μῖσος.

Ibid. ἐξ ὀνύχων, a teneris unguiculis, h. e. ab infantia, ab incunabulis. Plutarch. de Liberis Educandis p. 3. C. ὡς ἀνὴν ἐνδοθεν, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἐξ ὀνύχων, ἀγαπῶσαι τὰ τέκνα. Horat. Od. III. 6. 23. Jam nunc et incestos amores | de tenero meditatur ungui. Cic. Fam. Ep. I. 6. Sed præsta te eum, qui mihi a teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus. Vide n. 37.

V. 63. ἀμφὶ γυναικας, circa mulieres, in re mulierum, h. e. ob mulieres despiciatu habitas. Æsch. Suppl. 245. εἱρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. in re amictus, de amictu.

V. 65. κατενίσατὸ esset descendit. Sic ἐξ ὥρέων κατανίσσεται dixit Apoll. Rhod. II. 976. Fortasse legendum: περινίσατο. Angl. went round. De κατὰ et περὶ confusis vide doctissimum Schaeferum ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4809. De scriptura futuri vide n. 38. Et notandum, in Iliadis loco, a Bachio ibi allato, νίσομαι quinque codicum lectionem esse, quamquam in impressis legitur cum duplici σ. Formam νίσομαι, præter Eu-stathium, probat Etymol. Mag. Νίσομαι, τὸ πορεύομαι· καὶ, νισόμενον

πόλεμον, σημαίνει τὸν περιγένησόμενον. ὥφειλε γάρ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. (ἀνεφάνη γάρ τὸ εἶν τῷ νέομαι) ἀλλ' η παράδοσις ἔχει τὸ ι θεματικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ νίω ἐνεστῶτος ὁ μέλλων, νίσω. τὸ νι, μακρόν. Eadem fere tradit, Etymologi Magni exscriptor, Etymol. Gud. nisi quod corrupta ista inter πορείομαι et ὥφειλε, a se minus percepta, omisit. Quæ ad hunc modum persananda esse videntur: καὶ, νισόμενον πόλεμόνδε, σημαίνει τὸν πολεμησόμενον. Respxit Etymologus Hom. Il. N. 186. Suidas: Νισόμενος. ἀναστρέφομενος. καὶ νίσοντο, ἀνεστρέφοντο. De scriptura præsentis vide Bentl. ad Horat. Od. I. 25. 7. Porson. ad Eurip. Phœn. 1249. Blomfield. Glossar. in Ἀesch. Prom. V. 540.

Ibid. λαύρα, vicus, platea. Fluxit autem a λαύρος, λάβρος, (vide Kidd. ad Dawes. p. 279.) *latus*, obsolete adjectivo, unde λάβρος, quod propræ ad fluminum *latorum* impetum pertinet, ut λαύρα sit quasi λαύρα ὄδδος, *lata via*. Sic λεωφόρος, *via publica*, quasi λαοφόρος, subintellecto ὄδδος, et *Appia*, *Flaminia*, &c. pro Appia via, Flaminia via, &c. absolute dictum est. Conferenda est etiam *platea Latinorum*, quod a πλατεῖα (Ἄεοlice πλάτεα) fluxerit, subauditio itidem ὄδός. A veteri autem epitheto fluxit *proculdubio Lætinum laurus*, a foliorum *latitudine* sic dictum. Quod fugit Etymologos. Nimirus veteris nominis substantivi duplex forma fuisse videtur, λαύρος, ρον, et λαυρὼς, ρόος, ροῦς, quod ex geminato genitivo Latinorum patet *lauri* et *lauriſ*. Hesychius: Λαύρον. τὴν δάφνην. Idem de λαύρᾳ vocabulo hæc tradit: Λαύρα. (sic) ρύμη, δι' ής ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ή (lege ή) φλόδ. (vide Toup. ad I. T. IV. p. 345.) οἱ δὲ, τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ, ἄμφοδα. οἱ δὲ, στενωπούς. καὶ διοδοι. (διόδους Salmas.) Idem: Λαύρη. δημόσιος στενωπὸς, καὶ ἄμφοδον, ρύμη, ὄδδος, δι' ής οἱ λαὸι ρέουσιν. Idem: Λαύρην. ὄδδον, τὴν ρύμην. Idem: Λαύρη. ρύμη στενή. Suidas: Λαύρα. δημόσιος στενωπός. ἄμφοδος. ρύμη. δι' ής οἱ λαὸι ρέουσιν. ή λαύρα η στενή ρύμη, ἔνθα πᾶσα ἀκαθαρσία, ή ὁ ρυταρὸς τόπος. (Cf. Schol. ad Aristoph. Pac. 98.) καὶ λαύρα η στενὴ κατοικία τῶν μοναχῶν. (Angl. a monk's cell.) καὶ ἔστιν ἐν τῷ οὐδὲ ὃς ἐσ λαύρην. λαύρα οὖν, παρὰ τὸ ρέειν ἐν αὐτῇ τοὺς λαούς. ubi ἐν τῷ Ἡν ὄδδος ἐσ λαύρην corrigendum est. Vide Hom. Od. X. 127. Quam emendationem alii fortasse præripuerent. Adi Suidam a Kustero, et nuper, uti audio, a Gaisfordio editum: quæ editiones quo minus pluteis etiam nostris accesserint, obstat pestis ista hominum literatorum laicorum tetra, foeda, ac formidolosa, RES ANGUSTA DOMI. Etymol. Mag. Λαύρα, η πλατεῖα ρύμη^τ οἷον, Ἡν ὄδδος ἐσ λαύρην. παρὰ τὸ λιαν ἔχειν αὐραν^τ η δι' ής ὁ λαὸς ρει εἰς τὴν ὄδόν. Λαύρας, τὰς ὄδοὺς, η τὰ ἄμφοδα, η τὰς πλατείας ρύμας. η παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν λαὸν ὄρούειν, τουτέστιν ὄρμαν. Gregor. p. 505. Λαύρας, τὰς ρύμας, ήγουν τὰς ἄμφοδους. Et notandum, de Ionibus κατ' ἔξοχὴν loqui Gregorium. Eustath. ad Il. II. 385. p. 1085. 47. Bas. λαυρότατον δὲ διὰ τοῦ ν γραπτέον, ἵσως ἀπὸ τοῦ

λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ρέειν. ἵνα γὰρ ὁ σπερ ἄρρηκτον αὔρηκτον παρ' Αἰολεὺς οὖτα καὶ λάρον καὶ λαῦρον. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὁδυσσείᾳ (X. 128. 137.) λαῦρα πλεονασμῷ τοῦ ν, δημοσίᾳ ὁδὸς, δι' ἣς λαὸς ρέει. λάβρος μέντοι διὰ τοῦ β, κ. τ. λ. Herod. I. 180. κατὰ δὴ ὥν ἐκάστην ὁδὸν ἐν τῇ αἴμασιν τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαι περ αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμόν. Gloss. Herod. Λαῦραι. ρύμαι, ἀμφοδοι. Athen. XII. p. 540. F. ὅθεν τῷ μὲν Σαρδέων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαῦραν ἀντικατεσκεύασεν (ὁ Πολυκράτης sc.) ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Λιδῶν ἄγθεσι πάντα ἐπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄγθεα. τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαῦρα στενή τις ἡν γυναικῶν δημιουργῶν κ. τ. λ. Ετ τοι: οὐδὲ δὲ κάγὼ παρὰ τοῦ ἐμοὶς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦραν τίνα καλούμενην μέχρι καὶ νῦν εὑδαιμόνων, ἐν γάρ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο.

V. 66. méthete, insecutus est, quæsivit. Schol. ad Hom. Il. Θ. 126. Μέθετε. ἐπήσει, ἐδίωκε, ἐζήτει. Hesychius: Μέθετε. δίωκε. Scribe ἐδίωκε, cum Albertio. Respexit Lexicographus Iliadis l. c.

Ibid. ταμῆ, femina cui penus cura demandata est, quæ penui præest, proma conda. Hesychius: Ταμῆ. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ κελλαρία πιστή. Idem: Ταμῆν. δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστῶσαν. Hom. Il. Z. 381. τὸν δὲ αὐτὸν ὄγρηρη ταμή πρὸς μῆθον ἔΦειπεν. Od. Γ. 479. ἐν δὲ γυνῃ ταμή σῖτον καὶ Φοῖνον ἔχενεν. Et H. 166. δόρπον δὲ ζείνω ταμή δύτω ἔνδον ἔοντων. Adde A. 139. Plaut. Mil. III. 1. 102. Quia nihil abstulerit, succenset cellararia, ubi alii legunt ceraria, alii geraria. Verum autem vulgatum esse vel ex Hesychii glossa priore patet.

V. 67. εἰσόκε, (eis δὲ κε) donec. Hom. Il. B. 332. εἰσόκε Φάστυ μέγα Πριάμοιο Φαλώρ. Et Γ. 409. εἰσόκε σ' ἡ ἀλοχον ποιήσεται, ἡ δύε δοϊλην. ubi, cum duo MSS. εἰσόκεν habeant, legendum fortasse, cum Barnesio: εἰσόκεν ἡ σ' ἀλοχον. Quod saltem numerosius est. Et notandum ποιήσεται 1. aor. subj. Ionicum esse, pro ποιήσηται. Eumelus apud Schol. ad Pind. Ol. XIII. 75. εἰσόκεν αἰτὸς ἵκοι'. ubi legendum videtur ἵκητ'. Schol. Ven. ad Il. Γ. 1. c. Εἰσόκε. ἐκ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τοῦ δὲ ἄρθρου ἀναφορικοῦ, καὶ τοῦ κεν συνδέσμου. ἔστι δὲ ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν. Hesychius: Εἰσόκεν. ἔως ἄν. Idem: Ίσόκεν. (sic) ἔως ἄν. Vides ex dictatione novum effectum vocabulum, inque ordinem alphabeticum qua jure quaque injuria ab interpolatore illatum; ut vel exinde pateat, quam parvi, in emendando Hesychio, habenda sit VV. DD. in alphabeticō ordine conservando nimis exacta diligentia. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 80. et quæ supra ad v. 18. Cum indicativo autem usurparunt seriores, ut in hoc loco Hermesianax. Apoll. Rhod. I. 830. εἰσόκε τις θεὸς ἄμυν ἴντερβιον ἔμβαλε θάρσος. Callim. Hymn. in Del. 150. εἰσόκε οἱ Κοιητὶς ἐκέκλετο. Falsus est Heynius, sic scribens ad Il. B. 1. c. "Apud Herod. et Hippocr. est δέκε pro ὅτε, quod in Homero non occurrit. Dicas in εἰσόκε occurrere." Nam neque apud Herodotum occurrit istud

όκε, neque apud Hippocratem, uti valde suspicor; quamvis de hoc scriptore eo cautius dicendum sit, cum libro medico hodie caream. Quod ad vocabulum εἰσότε attinet, nullibi a me id lectum memini, præterquam in Odysseæ loco B. 99. repetito T. 144. et Ω. 133. κοῦροι ἐμοὶ μηνοτῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖΦος Ὄδυσσεὺς, | μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φάρος | ἐκτελέσω μή μοι μεταμώλια νίματ' ὄληται, | Δαέρητη ἥρωι ταφήιον, εἰσότε κέν μιν | Μοῖρ' ὅλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτου. Eustathius ad l. ὅτε ἀν αὐτὸν μοῖρα καθέλη θανάτου, δέ ἐστι καταφρίψη. Sed legendum videtur: ὄππότε κέν μιν. Sic Od. Γ. 237. ὄππότε κεν δὴ | Μοῖρ' ὅλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτου. Notandum est Maittair. Gr. Ling. Dial. p. 245. B. qui apud Bion. Id. II. 14. εἰσόκα μή μιν ἔλης, κ. τ. λ. εἰσόκα dictum vult pro εἰσότε. Est pro εἰσόκε, quod plano planius est.

V. 68. ἀμφὶ βίον, *de vita*, Angl. in the struggle betwixt life and death. Confer Euripidea ψυχοφραγεῖν, ψυχοφραγῆς, Alc. 20. Iph. T. 1478.

V. 69. ἀναρρέφω, *alo*, *nutrio*, *educo*, Angl. *I bring up*, *I rear*. Vim autem præpositionis optime. illustrabit Homer. locus Σ. 54. ὡς μοι ἐγὼ δειλὴ, ὡς μοι δυσαριστόκεια, | ἦτ' ἐπεὶ ἂρ τέκον νιὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε, | ἔξοχον ἥρωῶν. ὁ δὲ ἀνέδραμεν ἔρνει Φίσος· | τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν Φῶς γονυφά ἀλωῆς, | νησὶν ἐπιπροέκα κορωνίσι Φίλιον εἴσω.

V. 70. ταμίην, *promum condum*, ut vertit Schweighæuserus. Malim *custodem*. Sic Χαρίτων ἥραγος, *Gratiarum custos*, audit Musæus supra v. 16. Hesychius: Ταμίας. φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οικονόμος, διοικητής. Eurip. Ion. 53. ὡς δὲ ἀπηνδρώθη δέμας, | Δελφοὶ σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ | ταμίαν τε πάντων πιστὸν, κ. τ. λ.. Hom. Od. K. 21. de ΆEolo: κείνον γάρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. ubi verterim *custodem*. Cf. Virg. ΆEn. I. 140. *Illa se jactet in aula | ΆEolus, et clauso ventorum carcere regnet*. Ovid. Metam. XIV. 224. ΆEolus Hippotaden; cōhibentem carcere ventos.

V. 71. Φιλόξενον. Philoxeni Fragmenta, quæ supersunt, nemo, quod sciām, ad hunc diem collegit.

Ibid. οἴλα, et usitatius οἶνον, quo pacto, quomodo, qualiter; et jungendum cum ἥλθε. Hom. Il. O. 555. οὐχ ὄράς, οἶνον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπονσιν; Pind. Ol. IX. 134. οἴλα δὲ ἐν Μαραθῶνι, συ- | λαθεὶς ἀγενεῖων, | μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων, | ἀμφὶ ἀργυρίδεσσιν. Id. Pyth. I. 50. θαύμα δὲ καὶ παριόν- | των ἀκούσαι, | οἶνον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ- | λοις δέδεται κορυφᾶις, καὶ πέδῳ.

Ibid. τιναχθεὶς, *motus*, *percensus*; pro quo usitatius ἐκπληχθεὶς, et ἐκπλαγεὶς, dicitur, ut ἐκπληχθεῖσα φρίκη Eurip. Troad. 183. θάμβει ἐκπλαγέντες Auctor Rhesi 291. Sic et Eurip. Suppl. 162. νέων γάρ ἄνδρων θόρυβος ἔξεπληγσέ με. Vocabulo Hermesianacteo usus est Apoll., Rhod. IV. 641. φόβῳ δὲ ἐτίναχθεν αὔτης.

V. 72. ὠρυγὴ, proprie *ululatus*, Angl. *a howling, a yell*, ab ὠρύω, *ululo*, quæ canum, luporum, et id genus animalium, vox est. Theocr. Id. I. 71. τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Et II. 35. Θέστυλι, τὰ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται. Exinde ad clamorem alium transfertur, ad *rigitum*, ad *ejulatum*, &c. Hic autem loci exponentum videtur, cum Schweighæusero, *acclamatio, plausus*. Hesychius: 'Ὀρυγή. φωνὴ. θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Idem: 'Ὀρύεσθαι. κλαίειν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν. Idem: 'Ὀρύεται. ὑλακτεῖ. Idem: 'Ὀρυόμενος. βρυχόμενος, ὑλακτῶν. Idem: 'Ὀρυομένων. κραζόντων. κυρίως δὲ ἐπὶ λιμῷ κλαιόντων λύκων, ἡ λεόντων, ἡ κυνῶν. Suidas: 'Ὀρυγή. βοή. ἐκ τοῦ ὠρύων. Etymol. Mag. 'Ὀρύων, σημαίνει τὸ κλαίω. Etymol. Gud. 'Ὀρυγή, ἡ βοή, ἐκ τοῦ ὠρύσσων, ὠρύων. (legendum videtur: ἐκ τοῦ ὠρύων, ὠρύσσων) ὠρυγὴ τοῦ ζώου. Idem: 'Ὀρυόμην, καὶ ὠρυόμενος μετοχὴ, ἀπὸ τοῦ ὠρύων πρωτούπου διὰ τοῦ ω μεγάλου' σεσημείωται πέντε: καὶ ὠρύων τὸ βοῶν, ὁ τὸ τύζειν βοῷν, ροίζησεν, ἐφώνησεν, ίνγμὸς, βοή, φωνὴ, ηὔδησεν, ἐφώνησεν, ηὔσεν, ἐβόήσεν· ιնζει, βοᾶ, κραυγάζει, ιφι βοᾶ, μεγάλως. Cuius loci pars posterior, ut quinque exinde eruantur significaciones, ad hunc modum fortasse complanandus est: καὶ ὠρύων τὸ βοῶν ὁτοτύζειν, βοῷν ροίζησεν, ἐφώνησεν· ηὔδησεν, ἐφώνησεν, ηὔσεν, ἐβόήσεν ινζει, βοᾶ, κραυγάζει, ιφι βοᾶ, μεγάλως. Quæ glossarum farago quedam videtur esse, unde unde collectarum, et quasi in unum sacculum conjectarum; pertinetque ad ὠρύων, ὠρύεσθαι, ὠρύσατο, et ὠρύεται. Voces vero ίνγμὸς, βοή, φωνὴ, a librario nescio quo, ultimis ινζει, βοᾷ, κ. τ. λ. superscriptæ videntur fuisse. Quinæ autem illæ significaciones, si qua fides obscuro Etymologo sit, sunt hæ: (1.) *ululare*, ut canum ac similiūm. (2.) *ejulare*. Cf. Incerti Epigr. Anth. Gr. III. p. 416. Brod. πένθος δ', οὐχ Ὑμέναιον, ἀνωρύνοντο γυναικες. Vide et Æsch. Choeph. 321. (3.) *sonum quendam ἄσημον edere, sibilare*. Cf. Hom. Od. O. 162. Pind. Pyth. IV. 422. itemque Etymol. Mag. in v. "Ινγξ. (4.) *clamare*. (5.) *vehementer exclamare, vociferari*. Fuit autem vetus verbum ὠρύγω, unde Latinum *rugio*, ut ab ὥραμνος *ramus*, ab ὥρέγω *rego*, &c. Namque duplex olim, ut videtur, horum vocabulorum fuit forma, dictumque ῥύγω et ὠρύγω, ῥάμνος et ὥραμνος, ῥέγω et ὥρέγω, perinde atque etiam Atticis mansere κέλλω et ὀκέλλω, δύρομαι et ὀδύρομαι, μόργνυμι et ὀμόργνυμι. Vide Porson. Præf. ad Eurip. Hec. p. XXVIII. et ad ipsius fabulæ versum 734. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 191. Huc pertinet corrupta Hesychii glossa: "Ὀρυγμός. βρυχόμενος. Legendum videtur, cum Guyeto: 'Ὀρύγμενος. β. Est vetus participium præteritum passivum, retracto accentu, et comparandum plane cum βλήμενος, δέγμενος, ἀκαχήμενος, et similibus. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCXII. 35. c. et §. CCXVIII. 59, 60, 61, 62, 63. Matthiae Gr. Gr. 164. et 222. Ceterum Schweighæuseri expositionem egregie

confirmat Herodoti locus IV. 75. οἱ δὲ Σκύθαι, ἀγαπώμενοι τῇ πυρίῃ, ὠρύονται. lætum clamorem tollunt. Vide Schweigh. Lex. Herod. in Ὁρύεσθαι, qui optime confert Cæs. B. G. V. 37. Suo more Galli victoriam conclamant atque ululatum tollunt. Adde Lucan. VI. 260. Non tu bellorum spoliis ornare Tonantis | templa potes, non tu letis ululare triumphis.

Ibid. ταῦτης ἦλθε διὰ πτόλεως. per hanc venerit urbem; nempe Colophonem, ubi vixit Hermesianax. De Philoxeno autem sic Schol. ad Aristoph. Plut. 290. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἡ τραγῳδοῦσα καλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. Et mox: Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ ὅτι ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ παλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονυσίος ἔξωρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεὶ δρᾶμα τὴν Γαλατείαν ἐποίησεν, ἐνῷ εἰσῆνεγκε τὸν Κύκλωπα ἑρῶντα τῆς Γαλατείας, τοῦτο δὲ αἰνιττόμενος εἰς Διονύσιον ἀπεικασε γάρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπειὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὄντος δόρκει. Athen. I. p. 6. F. συνεμέθεν δὲ τῷ Φιλοξένῳ ἡδέως ὁ Διονύσιος. ἐπειὶ δὲ τὴν ἑρωμένην Γαλατείαν ἐφωράθη διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη· ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα συνέθηκε τὸν μῆθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιος Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δὲ αὐλητρίδα Γαλατείαν, ἐαυτὸν δὲ Ὀδυσσέα. Huc referenda est fabula Ovidiana Metam. XIII.

V. 73. γιγνώσκεις, άτονσα. Ita optime correxit Ruhnkenius. Vide n. 43. Cum loco autem aliquatenus quadrat illud Miltoni *Par. L.* VII. 560. *The earth, the air | resounded, (thou remember'st, for thou heard'st) | the heav'ns and all the constellations rung, | the planets in their station list'ning stood, | while the bright pomp ascended jubilant.*

V. 74. μύλειος, ovinus, ovillus. Archestratus Athen. VII. p. 305. F. ἄρθρων μηλειών ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλων. Herod. I. 119. παρειθέατο τράπεζαι ἐπιτλέαι μηλειών κρεῶν.

Ibid. “θίκαθ’ ὑπὸ, (sive rectius accentu ob anastrophē retracto) pro ὑπεθήκατο, supposuit, finxit, desiderium et amorem ipsis inesse agnis.” SCHWEIGHAUSER. Immo recte ὑπὸ, (namque post casum tantum re-trahitur accentus) ut Hom. Il. M. 195. ὅφρ’ οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ’ (non ἀπ’) ἔντεα μαρμαίροντα. ὑπεθήκατο autem vertas licet suggestit. Hom. Od. Δ. 163. ὅφρα Φοι ἡ τι Φέπος ὑποθήσεαι, ἡέ τι Φέργον. Activa voce utitur Pindarus Ol. I. 30. νόσον ὑπὸ γλυκυτά- | ταις ἔθηκε φροντίσιν. h. e. inversa constructione, νόσῳ γλυκυτάρας ὑπέθηκε φροντίδας. Obiter notandum, ex loco Pindarico fluxisse Euripideum γλυκεῖα φροντίς Med. 1032.

Ibid. προγόνοις, primogenitis, Angl. firstlings. Vide Hesychii l. c. in n. 43. ubi citasse debueram Hom. Od. I. 221. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χω-

πὶς δὲ μέτασσαι, | χωρὶς δὲ αὐθὲντοι. Quem locum et ipse Hesychius citavit.

V. 75. Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶοι, *Eurypyli cives Coi*. Hom. Il. B. 677. καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν. Schol. ad l. τὴν Κῶν λέγει, ἐπεὶ Εὐρύπυλος ἦν Ἡρακλένος καὶ Χαλκιόπης παῖς, διὸ ἐβασίλευσε τῇ Κῷ. Propert. IV. 5. 23. *Eurypylique placet Coæ textura Minervæ*.

V. 76. χάλκεον θήκαν, απευμ posuerunt. Vide n. 44. locisque ibi allatis adde Posidippi Epigr. apud Athen. X. p. 412. E. καὶ περὶ συνθεσίν ἔφαγόν ποτε Μηδόνιον βοῦν | πάρη γὰρ βρώμην οὐκ ἀν ἐπεσχε Θάσος | Θευγένει. ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήγεον εἰνεκεν οὔτω | χάλκεος ἐστήκω, χεῖρα προΐσχόμενος.

V. 77. θοὴν, celerem, agilem. Angl. *nimble, sprightly*. Soph. Trach. 859. ἀ τότε θοὰν νύμφαν | ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς | τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῆ. ubi frustra sudat Schol. θοὰν ἀντὶ τοῦ θωᾶς. τινὲς δὲ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν.

Ibid. Φιλητᾶν. Philetæ reliquias edidit Bachius. Vide n. 1.

V. 78. περιχενόμενον, circumfundentem. Vide n. 45.

Ibid. λαλίν, loquacitatem, garrulitatem. Vide n. 45. Totam autem sententiam illustrabit Scholiastæ locus ad Theocr. Id. III. 2. ἀποτερασόμενος αὐτῆς, διὸ φίδων καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων.

V. 79. σκληρὸν βίον, duram vitam, vite institutum durum et asperum; pro quo (ait Stephanus) Philo dicit τὸν αὐτητὸν καὶ σκληροδιαιτον βίον. Phrynicus Bekker. p. 62. Σκληροβίοτος: ὁ σκληρῷ βίῳ καὶ δυσχερεῖ χρώμενος. Ter. Adelph. V. 4. 5. *Nam ego duram vitam, quam vixi usque adhuc, | prope jam excuso spatio, mitto.* Opponitur ὑγρὸς βίος. Alexis Athen. VI. p. 258. C. πειρῶν ἐπιθύμουν θατέρουν βίου λαβεῖν, | δὲ πάντες εἰώθασιν ὀνομάζειν ὑγρόν. Crobylus *ibid.* πάλιν δὲ τοῦ βίου | ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε. τὴν ἀστίαν | ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινὲς.

V. 80. σκολιὴν σοφίην, tortuosam sapientiam. Hesychius: σκολιά. δυσχερῆ, ἐπικαρπῆ, ἄνυστα, δύσκολα. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Σκολιὰ ἐνθυμίματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, [Dionys. H. de Thucyd. J. B.] Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione." Sic ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν dixit Lucianus. Cic. Acad. IV. 31. *Ut omnes istos aculeos, et tortuosum genus disputandi relinquamus.*

Ibid. μαιόμενοι, quærentes, indagantes. Hesychius: Μαίεσθαι. ζητεῖν, ἐρευνῆν.

V. 81. περὶ πυκνὰ, circa prudentia, h. e. in rerum naturis perscrutandis: et subintelligendum βουλεύματα, vel νοήματα. Hesychius: Πυκνὰ, συγχρά, συνερά. Pind. Ol. XIII. 72. Σίσυφον μὲν | πυκνότατον παλάμαις. Fit autem πυκνὸς per contractionem pro πυκνός. Hesychius:

Πυκινόν. συνετόν. Hom. Il. I. 74. ὅς κεν ἀρίστην | βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαΐοὺς | ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς.

Ibid. λόγοις ἐσφίγξατο, *ratiocinationibus constrinxit*, dura lōcutione, cum σφίγγειν λόγους potius diceretur, perinde atque *vincere verba*, et *comprehensione devincere verba*, dixit Cic. Orat. 13. Brut. 37. Est autem *vincere verba*, ita verba et sententias sibi jungere, ut ex pluribus propemodum vel unum verbum, vel una sententia facta videatur. Vide Ernest. Clav. Cic. in *Vincere*.

Ibid. μῆτις, consilium, solertia, scientia. Hesychius: Μῆτις. σύνεσις. βουλή. τέχνη. γνώμη.

V. 82. μόθων, *disputationum, dialogorum*. Plat. Phædr. p. 235. Heindorf. καὶ οὐτῷ δὴ ὁ μῦθος, ὃ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ, τοῦτο πείσεται. *hæc disputatio*, vertente Heindorfio. Id. Theæt. p. 330. Heindorf. τῇ δὴ οὖν ἡμῖν βούλεται οὐτὸς ὁ μῦθος, ὡς Θεαίτητε, πρὸς τὰ πρότερα, ἄρα ἐννοεῖς; Id. Phædr. p. 347. Heindorf. παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδίαν, ὡς Σώκρates, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παιζειν δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὥν λέγεις πέρι μυθολογοῦντα. Quem ad locum sic Heindorfius: “Μυθολογεῖν h. l. non est *fabulis ludere*, neque hic de discriminis, quod inter μῦθον et λόγον intercedit, cogitandum.” Discriminis, quod plerumque servatur, naturam satis illustrabit locus Plat. Gorg. p. 262. Heindorf. ἄκουε δὲ, φασὶ, μάλα καλοῦ λόγουν, δὲν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον, ὡς ἔγώ οιμαι, ἔγώ δὲ λόγον· ὡς ἀληθῆ γάρ ὄντα σοι λέξω ἢ μέλλω λέγειν.

Ibid. ἀρετὴ, *virtus, vis*. Confert Ruhnkenius Theogn. 900. κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει. (Cf. Pind. Ol. II. 152. φωνᾶντα συνετοῖσιν.) Cic. de Orat. II. 27. *In quo oratoris vis illa divina, virtusque cernitur.*

V. 83. κυδοιμὸν, *tumultum*. Hesychius: Κυδοιμός. πόλεμος, θόρυβος, ταραχή.

V. 84. *φαινόμενον*, proprie, *se ostendentem, in conspectum prodeuntem*, et hic simpliciter pro ἐλθόντα, *venientem*.

Ibid. ἡνίοχος, auriga, de Amore scilicet. Vide n. 51. Conferendum Anacreon Athen. XIII. p. 564. D. ὡς παῖ, παρθένιον βλέπων, | δίξημαί σε, σὺ δ' οὐ κλένεις, | οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς | ψυχῆς ἡνίοχεύεις. ubi κλένεις, pro vulgato ἀτείς, correxerunt Erfurdius et Buttmannus. Corrigendum est etiam τὴν ἐμὴν ψυχὴν: namque ἡνίοχεύων est verbum transitivum. Incerti Epigr. Anth. Gr. IV. p. 509. Brod. ἄξιος ἐστι πόλιν καὶ τέρατον ἡνίοχεύειν. Error inde ortum esse videtur, quod in codice quodam scriptum fuit, ex explanatione, ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὰ ἡνια ἔχεις. Similis est corruptela, quam exhibet Athenæi Epitomes codex Parisinus, in quo, pro οὐκ εἰδὼς, mendose οὐ γάρ οἴδας exaratum est. Propert. III. 15. 9. *Nec femina post te | ulla dedit collo dulcia vincla meo.* Cf. et Horat. Od. I. 33. 11. III. 9. 18.

V. 85. *μανίη, furor, vel flagrans amor*, quod dixit Horat. Od. I. 25.
 13. Soph. Antig. 790. ὁ δὲ ἔχων (τὸν ἔρωτα sc.) μέμητε. Theocr. Id. XI.
 10. ήπαρο δὲ οὐτι ρόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, | ἀλλ' ὄλοφαις μανίαις.
 Mosch. Id. VI. init. ήπα Αχῶς τὰς γείτονος, ήπαρο δὲ Αχώ | σκιρ-
 τητά Σατύρω, Σάτυρος δὲ ἐπεμάνετο Λύδη. Pseudo-Musaeus 85. ἄλλο-
 θεν ἄλλος | Ἐλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κούρης. Virg. Aen. IV.
 101. *Ardet amans Dido, traxitque per ossa furorem.*

V. 86. “*ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης, si modo sanum, haud admodum*
perspicue dictum. τὰ κομψὰ, puto, θεωρήματα intelligi debent. ἐλίκας,
curvas lineas interpretatus est Gallicus interpres: nos generatim de
complicatis figuris accepimus cum Dalecampio, qui totam phrasin sic
reddiderat: qui circumvolutos et implexos Geometricarum linearum an-
fractus adinvenit.” SCHWEIGHAUSER. Ad κομψὰ conferendus est Ari-
 stoph. Av. 194. qui νόημα κομψὸν dixit, h. e. περιτρανὸν, περιλαὸν,
 πιθανὸν, τεχνικὸν, ut exponit Scholiasta. Vide n. 52.

V. 87. *κύκλου, cæli orbem, cæli convexa.* Aristoph. Av. 1713. ὁσμὴ
 δὲ ἀνωνύμωσος ἐσ βάθος κύκλου | χωρεῖ, καλὸν θέαμα. ad alta cæli con-
 vexa. Virg. Aen. VIII. 97. *Sol medium cæli concenderat igneus orbem.*
 Et IV. 451. *Tædet cæli convexa tueri.* Et II. 250. *Vertitur interea cæ-
 lum.* h. e. *cæli orbis, κύκλος, collato Ennio apud Macrob. VI. 1. Vertitur
 interea cælum cum ingentib' signis.*

Ibid. περιβάλλεται, circumjicitur, circumfit, cingit, amplectitur, Angl.
encompasses, invests. Xen. Cyrop. VI. 3. 30. δοφει μεῖζον χωρίον περι-
 βάλλωνται. Cf. Virg. Aen. VI. 640. *Largior hic campos aether et lumine
 vestit | purpureo.* h. e. circumdat, περιβάλλεται, Angl. vests, vertente
 Dryden.

V. 88. *σφαῖρα, sphæra, globus;* et hic de sphæra, quam dicunt, cœ-
 lesti intelligendum est. Pseudo-Plato in Axiocho p. 371. τοῦ πόλου ὄν-
 τος σφαιροειδοῦς, οὐ τὸ μὲν ἔτερον ἡμισφαιρίου θεοῦ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ
 δὲ ἔτερον οἱ ὑπένερθεν. Cic. Tusc. I. 25. *Archimedes lunæ, solis, quin-
 que errantium motus in sphæram illigavit.* Qui tamen locus de sphæra
 astronomica, quam Anglice dicimus an orrery, potius intelligendum est.

Ibid. ἀπομασθέμονος, certis in sedibus collocantem, definitem, dige-
 rentem. Adverbio ἀποτεγμένως, definite, terminate, utitur Orig. c.
 Cels. IV. p. 221. notante Joanne Seagero ad H. Steph. Thes. Gr. Ling.
 ed. Lond. p. 9064. “*ἀπομασθέμονος* merito laudavit Ruhnk. Perapta
 sane sententia, *imitando expressit, effinxit.*” SCHWEIGHAUSER. Longe,
 ut opinor, præstat vulgatum.

V. 89. *ἔχλιγεν, calefecit, tepefecit.* Ovid. Heroid. XI. 26. *Nescio*
quem sensi, corde tepente, deum. h. e. calente ex amore. Claudian. B.
 Gild. 182. *Ut vino calefacta Venus.* Notandum autem, antepænultimam
 in χλιτάνω ancipitem esse, quod notavit Maltbyus. Alexis Athen. IX.

p. 379. **Β. έστ'** ἡ προοπτίσαντα χλιάνειν πάλιν. Sophoclis Epigr. ibid. XIII. p. 604. F. ὁς με χλιάίνων | γυμνὸν ἐποίησεν.

Ibid. ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων κ. τ. λ. Laert. Vit. Socratis: ταῦτα δὲ καὶ τοιαῦτα λέγων καὶ πράττων, πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη, Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον. Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Schol. ad Aristoph. Nub. 142. δῆμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφήγτιος. τούτῳ καὶ ἡ Πυθία δοκεῖ τὸν περὶ τὸν Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν. Σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δὲ Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Pergit Scholiasta: τοῦτον τὸν χρησμὸν ὄμολογῶν (ὅ Δημοχάρης supplet Menagius) ἐν τῇ κατὰ φίλοσοφων ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γάρ Πυθικοὺς χρησμὸν ἔξαμέτρους εἶναι. Sed hæc sive Democharis, sive ignoti scriptoris, protinus refellit Vetus Interpres, adductis nonnullis vel antiquiorum temporum responsis, metro iambico conscriptis, recentiorum autem ejusmodi, sua ætate editorum, mentione de industria missa. τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἑμοῦ, ait ille, μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθιον οὔτω, παρήσω λέγειν. Quae verba Scholiaste antiquitatem satis luculententer demonstrant. Audiendus Athen. V. p. 218. E. Κάν αλλοι δὲ ὁ Πλάτων φησὶ Χαιρεφῶντα ἐρωτῆσαι τὴν Πυθίαν εἰ τις εἴη Σωκράτους σοφώτερος· καὶ τὴν ἀνελεῖν, μηδένα. κάν τούτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Σενοφῶν (Apolog. 14.) φησι “Χαιρεφῶντος γάρ ποτε ἐπερωτήσαντος ἐν Δελφοῖς ὑπέρ ἑμοῦ, ἀνείλεν δὲ Ἀπόλλων πολλῶν παρβούτων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μήτε δικαιότερον μήτε σωφρονέστερον.” πῶς οὖν εὐλογον ἡ πιθανὸν Σωκράτη τὸν ὄμολογοῦντα μηδὲν ἐπίστασθαι σοφώτατον ἀπάντων ὑπὸ τοῦ πάντα ἐπισταμένου θεοῦ ἀναρρήθηναι; εἰ γάρ τοῦτό ἔστι σοφία, τὸ μηδὲν εἰδέναι, τὸ πάντα εἰδέναι φαντάστης ἀν εἴη. Quem locum hodiernorum temporum τοῖς παντολόγοις, quos vocant, lubens propino.

Ibid. χράω, χρῶ, oraculum edo. “Sophocles Electr. 35. χρῆ μοι τοι-αῦθ' ὁ Φοῖβος, ὅν πενσει τάχα. ΟΕd. Col. 87. Φοῖβῳ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, “Ος μοι, τὰ πόλλ' ἔκειν' δ' ἔξέχρη κακά, Ταῦτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος “Ἐχρη.” ΡΟΒΣΩΝ. Gloss. ad ΟΕd. Col. 1. c. ἔξέχρη. ἐμαντεύετο. Etymol. Mag. Χρῶ, τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, Τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρῆ. ubi Electra locum, memoriae vitio, depravavit.

V. 91. Κύπρις μηνίουσα, *Venus irata*. Cf. Theocr. Id. I. 95. ἥνθε γε μὰν ἀδεῖα καὶ ᾧ Κύπρις γελάοισα, | λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δὲ ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. Hesychius: μηνίειν. ὄργιζεσθαι. De paenultima ancipiti vide Maltbyum et Brassium in v.

Ibid. πυρὸς μένει, ignis violentia, h. e. igne. Hom. Od. Λ. 219. ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο | δαμνῷ. Hesychius: Πυρὸς μένος. πῦρ, περιφραστικώς. ἥγουν, πυρὸς δύναμις. Sic ἀνέμων μένος, pro ἀνεμοι, dixit Hom. Od. E. 478. T. 440. ut *Fis* ἀνέμου ετ ποταμοῦ, pro ἀνεμος ετ ποταμὸς, II. O. 383. Φ. 356. Eadem ratione κλεινὴν Πολυ-

velkovs βιαν, pro τὸν ἔνδοξον Πολυνείκην, dixit Eurip. Phœn. 55. (vide Schol. ad l.) Βόλβης ἔλειον δύνακα, pro Βόλβην ἔλειον καὶ δονακώδη, Aesch. Pers. 500. notante Blomfieldio, *summa opum vi*, pro summa ope, Virg. Aen. IX. 532. ex Ennio apud Macrob. VI. 1. *vis innumerabilis servorum*, pro servi innumerabiles, Cic. Harusp. Resp. 11. *Lentuli somnum*, Cassii *adipem*, *Cethegi temeritatem*, pro Lentulum somnolentum, Cassium obesum, Cethegum temerarium, Id. 3 Cat. 7. Sic et Drydenus nostras, de Miltono: *The force of Nature could no further go.* h. e. *Nature*. Chattertonus nostras, *Battle of Hastings* 526. *The curlynge force of smoke he sees in vayne.* h. e. *the curling smoke.* Vide Matthiae Gr. Gr. 430. 6. Thiersch. Gr. Gr. §. CCCXIV. 6. b.

Ibid. ἐκ δὲ βαθεῖς ψυχῆς, et ex profundo animo. Aesch. Sept. c. Theb. 590. βαθεῖαν ἄλοκο διὰ φρενὸς καρπούμενος. Id. Suppl. 410. δεῖ τοι βαθεῖας φροντίδος σωτηρίου. Quanquam suspicor vertendum potius esse, et ab imo pectore, vel corde. Hom. Il. T. 125. Φῶς φάτο τὸν δ' ἄχος δὲν κατὰ φέρα τύψε βαθεῖαν.

V. 92. κονφοτέρας ἔξεπόνηστάντας, leviores solicitudines egessit. Xen. Mem. I. 2. 3. τὸ δὲ στα γ' ἡδέως η ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ικανῶς ἔκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Ovid. Trist. IV. 3. 37. *Est quædam flere voluptas: | expletur lacrymis egeriturque dolor.* Horat. Epop. XIII. 14. *Levare diris pectora | sollicitudinibus.* Vide n. 55.

V. 93. οἰκλ' ἐστιν Ἀσπασίης πωλεύμενος, in domo Aspasia versans, ad Aspasiam ventitans. Est autem πωλεύμενος Ionicum pro πωλούμενος. Hom. Od. B. 55. οἱ δὲ εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡμata πάντα. Et X. 351. ὡς ἔγω σύτι Φεκὼν ἐστὶ σὸν δόμον, οὐδὲ χαρίζων, | πωλεύμην. Hesychius: Πωλεῖσθαι. ἐπιμελῶς, τὸ πολλάκις φοιτᾷ. ubi ἐπιμελῶς καὶ π. φ. Taylorus ad Lys. p. 179. notante Albertio. Malim: ἐπιμελῶς τε καὶ π. φ. Idem: Πωλεῖται. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αἰτὸν τόπον παραγίνεται. Cf. supra ad v. 53. De hujusmodi formis Ionicis, etiam in scena Attica latitanibus, consulendus omnino est Elmsleius ad Eurip. Med. 413. De Socrate et Aspasia vide Plutarch. Vit. Pericl. p. 165. B. Athen. V. p. 219. B. et 220. E. XIII. p. 569. F. 570. A. et 589. D.

Ibid. οὐδέ τι τέκμαρ εὑρε, neque exitum ullum invenit. Adumbravit Hermesianax Hom. Od. Δ. 373. ὡς δὴ δῆθ' ἐνι νήσῳ ἐρύκεα, οὐδέ τι τέκμαρ εὑρέμεναι δύνασαι, μενύθει δέ τοι ἥπορ ἐταίρων. Vide et 466. II. H. 30. ὑπέρερον αὐτε μαχήσοντ', εἰσόκε τέκμαρ | Φίλιον εὑρωσιν. Cf. Propertii locum allatum in n. 56. Hesychius: Τέκμαρ. πέρας, τέλος. Idem: Τέκμαρ. τέλος. Homerum in Odyssea imitatus est Miltonus, Par. L. II. 561. *And found no end in wand'ring mazes lost.*

V. 94. λόγων πολλὰς εὑρόμενος διόδους, qui quæstionum multos exitus noverat. h. e. qui cujusque sermonis, cujusque rationis, aut quæstionis

propositæ, multos exitus reperire potis erat. Est autem δίοδος i. q. διέξ-
οδος. Hesychius: Διεξόδους. οὗθεν ἐκπορεύονται.

V. 95. ἄνδρα Κυρηναῖον δ' κ. τ. λ. Hunc versum citat Dausqueius ad Sil. Ital. VIII. 57. tanquam exemplum, quo probetur, primam in Κυρήνη interdum corripi. Vide omnino Maltbyum in v. qui notat plerumque produci hanc syllabam. Eadem est ratio quantitatis apud Latinos. Vide Facc. et Forc. Lex. in Cyrene sub fin.

V. 96. χλιδανὸς, *mollis, delicatus, luxuriosus*, Angl. *soft, delicate, voluptuous*. Hesychius: Χλιδανῆ. τρυφηλῆ. Æsch. Pers. 550. χλιδανῆς ήβης τέρψιν. Vide et Eurip. Cycl. I. c. in n. 60. Pseudo-Phocyl. 200. Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξὶν. *deliciae, luxus*. Nisi potius de cincinnis delicatis locus intelligendus sit, ut in Soph. Elect. 52. καραρόμοις χλιδαῖς | στέψαντες. Vide Suid. in Χλιδῆ. Notandum autem pœnultimam in χλιδῇ Pseudo-Phocylidem produxisse, quæ in probæ notæ scriptoribus semper brevis est. Ceterum cum emendatione mea facere videtur Antipatri Sidonii Epigr. Anth. Gr. III. p. 327. Brod. τὴν καὶ ἄμα χροσῷ καὶ ἀλουργίδι, καὶ σὺν ἔρωτι | θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κυρίδος ἀβροτεράνην, | Λαΐδ' ἔχω, πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου.

Ibid. ήράσατο. Vide supra ad v. 49.

V. 97. ὄξης, *acutus, acer*. Thucyd. VIII. 96. διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὅντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὄξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Cic. Attic. XII. 38. *Homo acutus magis quam eruditus*. Id. Nat. Deor. II. 6. *Acerrimo ingenio vir*. Hesychius: Ὁξές. ταχὺς, δρυμὺς, φρόνιμος.

Ibid. ήνήνατο, (ab ἀναίνομαι) abnuit, detrectavit, repudiavit, Angl. shunned, avoided, eschewed, slighted. Hom. Il. Σ. 450. ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ήνήνατο λογίον ἀμύναι. ubi male Heynus ήναίνετο. Oppian. Cyneg. III. 375. citante Ruhnkenio: εἰ δέ κ' ἀνηγαμένη φεύγη φιλοτή-
σιον εὐնήν. Hesychius: Ἦνήνατο. ὑπερηφάνησεν.

Ibid. λέσχη, proprie, colloquium, confabulatio, sermocinatio, et inde locus, quo convenientes confabulabantur, vel philosophabantur. Vide n. 62.

V. 98. φεύγων, οὐδὲ μένων. Vide nn. 61, 62.

Ibid. Ἐφύρη, *vetus nomen Corinthi*. Vide n. 62. et Steph. Byz. in Ἐφύρα et Κόρινθος. Agathias Anth. Gr. III. p. 328. Brod. ἔρπων εἰς Ἐφύ-
ρην, τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον | Λαΐδος ἀρχαῖς, ὡς τὸ χάραγμα λέγει. Simonides apud Plutarch. de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύραν πολυτίδακα ναιετάοντες, | παντοῖς ἀρετῆς ἕδρες ἐν πο-
λέμῳ, | οἵ τε πόλεις Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες. Ubi inter Ephyrā et Corinthum distinguit Simonides. Nempe in unum coaluere hæduæ urbes, perinde ac nostræ London et Westminster. Est Fragm. XX. Propert. II. 6. 1. Non ita complebant Ephyreæ Laidos ædes, | ad cuius jacuit Græcia tota fores.

Ibid. ἐβίω, vixit, 2. aor. tanquam a βίωμι. Hom. Il. K. 174. ή μάλα λυγρὸς δλεθρος Ἀχαΐοις, ἡὲ βιῶναι. Herod. IX. 10. οὐ πολλὸν χρόνον τινὰ βιούς. ἐπεβίων habet Thucyd. V. 26. ἀνεβίω autem Andocid. de Mysteriis p. 62. Reisk. Vide Matthiae Gr. Gr. 226. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 30.

GEORGII BURGESII EPISTOLA CRITICA.

JACOBO BAILEIO GEORGIUS BURGESIUS S.

Enixe tibi petenti, Vir amicissime, ut plagulas tui libelli jam prelo madidas percurrerem, fuisse, mehercule, omnis humanitatis expers, ni, quantum in me esset, satisfacere conarer. Neque id a memetipso impetrare potui, quin dapibus a te undique conquisitis meam quoque symbolam conferrem. Etenim mensam vidi oneratam magis quam ornatam; unde conviva quilibet elegantior abiturus erat, potius id, quod non scriperat Hermesianax, eductus, quam eo, quod scripsit, delectatus. Notas igitur ad te misi brevissimas, (nam prolixiores usque sum aversatus) plenasque conjecturarum; quia locis plane desperatis unica via salutis pandetur ab artis conjectandi peritis. Hermesianactis fragmentum Critici, sat scio, tractaverunt primarii; quorum vestigia mihi satis erit adorare; sequi etenim non nisi longo post intervallo mihi a natura concessum fuit. Igitur non ægre feram, si forte a scopo, quem illi non poterant attingere, visus ipse fuero deflecti; neque magnopere gloriabor, fortuna usus feliciori. In his enim studiis sæpe evenit, ut errores aliorum rectam aliis viam monstrent.

V. 3. Vice ineptiarum ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χώρον, lege ἔπλευσεν δὲ ἀκάκου κατὰ βένθεα χώρου. Redde ἀκάκου sine noxa. Sic et in Psalm. David. *Yea, though I walk through the valley of the shadow of Death, I will fear no evil.* Cf. et Horatianum, *Te vidit insons Cerberus: ubi insons est idem atque innocuus.*

4. Vice ἀκοήν haud male Lennepius κοινῆν, qui poterat advocare Sophocleum τὸν πολύκοινον "Αἰδαν" in Aj. 1193. Mihi tamen præplacet νεκύων, propter Homericum νεκύων κατατεθνειώτων, et Sophocleum οἴχεται θαυμῶν in Phil. 415.

5, 6. Plane inepta sunt μακρὸν ἀντεῖ 'Ρεῦμα. Fluvius scilicet, Camo similis, inter arundines lente fluens, magnos clamores, torrentis instar, cire poterat! Lege, quod scripsit, nihil enim aliud poterat scribere, Poeta, μακρὸν ἀντεῖ—Hesych. 'Αντεῖ.—κοιμᾶ. Ergo μακρὸν ἀντεῖ concinit cum illo Moschi, εῦδομες εὐ μάλα μακρὸν—ἄπνον.

70 GEORGII BURGESII EPISTOLA CRITICA.

6. δὲκ μεγάλων ρυμένης δονάκων. Inepte, ut solet, Hermannus συρρέτης. Palus scilicet aquæ modo non stagnantis σύρεσθαι potest! Lege φθειρομένης—De φθείρεσθαι, *vagari*, vid. Brunck. ad Soph. OEd. T. 1502. χέρσους φθαρῆναι. Quod ad μεγάλων δονάκων, etsi epitheton tale stare poterat, prætulerim tamen μαλακῶν, *rotten*.

8. Frustra conatus es tueri παντοῖος ope loci Homerici, cujus ratio est plane diversa. Unice verum est, quod conjectit Valckenær. ἀντατοῦ—Vide mea in Æsch. Suppl. p. 194. et Blomfield. ad Callimach. H. in Dian. p. 104.

9, 10. Κώκυτόν τ' ἀθέμιστον—'Ηδὲ—Misere se vexant Critici emendando istud ἀθέμιστον. Neque id mirum est. Nemo etenim vidit Poetam scripsisse, Κώκυτον (θαυμαστὸν) ὑπ' ὄφρύσι μειόσαντα Εἰδε. Ineptit more solito Hermannus insolito suo ἀνέθιστον.

13. μεγάλους—ἀνακτας. Mirum profecto dictum hoc de Plutone et Proserpina. Lege "Ενθεν ἀιδίαν λιγέ οὐν ἀνέπεισεν ἀνακτος. Meum οὐν—ἀνακτος ulnis ambabus amplexus esset Grayius, si superstes esset, uti auguror e suo, *Or Flattery soothe the dull cold ear of Death.* De οὐν sæpe depravato, et præcipue quum sermo fiat de auribus deorum, vide mea ad Eum. 120.

17. In πολυμήστραις egregie vidit Blomfieldus μύστησιν latitans. Sed et me male habet istud παρὰ πέζαν. Legere soleo "Ἡτε πάλαι μύστησιν Ἐλευσίνος περιπλέξαι Ενασμὸν κρυψίων δεῖξ" ἔφορος λογίων.

19. Verissime Blomfield. Πάριον ὄργειώνα νόμῳ—

21. Jure hærent VV. DD. in Βοιωτόν. Emendare debebant Φήμι δὲ Κυμαῖον τὸν—

22. πάσης ἥρανον ιστορίης. Hoc plane ineptum est; quasi Hesiodus esset historiæ omnis peritus. Legi debet πάσης ἥρανον εἰστορίης. Respxit Hermesianax ad Hesiodi præcepta agri de colendi, unde uberrimus proventus fieri solet, ratione.

23. Probe VV. DD. ἐκόνῳ—

24. Ἡοίνη. Lege Ἡσιόνην, quo nomine fuit Promethei uxor, uti patet ex Æsch. Prom. 569.

25, 6. βιβλους, "Υμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος. Ista nemini intellecta omnes, quasi facilima essent expeditu, sicco pede prætergressi sunt. Scripsit Hermesianax Ἡοίων πρώτης παιδὸς ἀπ' ἀρχόμενος. Anglice, *Beginning from the damsel, the first of the "Hoiæ.* De præpositione ita nomini postposita quid verbi opus est?

27. αἴρος δ' οὐρὸς ἀιδός. Ita jungi nequeunt voces istæ; quasi de Homero dici poterat οὐρὸς, iste. Scripsit Poeta Αἴρον δ' οἰδας ἀιδὸν—Cf. infra 49. Γιγνώσκεις. Mox lege λεπτὴν δ'—cum MSS. 3.

28. Verissime Ruhnken. Κύδιστον—

31, 32. Plane inter se pugnant ὀλίγην—νῆσον et εὑρεῖης—πατρίδος.

Lege Πολλὸν περιπατησ—Fuit Ithaca saxosa, uti patet ex Od. Δ. 605. I. 27. &c.

35. Jure statuit Huschkius Græce dici debere πολλὰ, minime vero πολλὸν, ἀνατάς, uti patet ex Homerico, quod ipse citasti, Od. II. 205. Inde suspicor Hermesianactem scriptuisse Μίμυερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὁ εὐρ', ὅτε πόλλ' ἀνίq τλη, Ἡχον—

37, 8. Præ conjecturis aliorum vide num meæ sordeant: Καίτο μὲν Ναννοῦς· σκολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ Κημὸν θεῖς, κοίμασ', ή σφ' ἔχε σύχν', ἀνίην. Vero proxime accedebat Weber cum suo ἔκλυσιν εἰχ' ἀνίης.

39. Verbum nauci est "Ηχθεε. Lege Εσχεθε"

40. Vice τοιάδ' opportune MS. A. exhibet τ' οιαν. Ibi latet ποίημι— Redde Inimicum exosus, voces remisit ultrices.

43. Lege, cum Goettingio, Δαρδανίην δὲ θαυμόσαν.

44. Feliciter conjecisti Αἴλιον αἰάζων.

51. Intelligere nequeo Καὶ γὰρ τὴν ὁ μέλιχρος ἔφωμίλησ' Ἀνακρείων. Poteram vero intelligere Καὶ χάρτ' ἦν ὁ μέλιχρος, ἐφ' φ' μελῆσ', Ἀνακρείων Στελλομέτρῳ. Et suaveolens Anacreon, cui arridebat (Sappho), fuit deliciis illi arcessitæ a puellis Lesbiorum.

54. Vice οἰνηρήν δούριν quantocius reponε ήνορέη δούρων.

55. Λέσβον ἐς εὔονον. Cf. Soph. Phil. 548. ἐς τὴν εὐβοτρυν Πεπάρθον.

57, 8. 'Αρθὶς δ' οῖα μέλισσα πολυπρήωνα κολώνην Λείπονος'. Quid sibi velit πολυπρήωνα κολώνην juxta cum ignarissimis nescio. Scio tamen auctorem scriptuisse 'Αρθὶς δ' οῖα μέλισσος ἀπ' ἀλης τὸ ρέυμα Κολωνοῦ Λείβουσ'. Anglice, And as the Attic bee after its wanderings distils its stream at Colonus. In animo habuit Hermesianax Aristophanis verba, quæ conservavit Sophoclis Vitæ scriptor Anonymous; φησὶν οὖν 'Αριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθίζετο τοῖς χειλεσιν αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένον—Unde nullo negotio Comici verba possunt erui, ἄλλ' ᾧδε μοι τὰ Σοφοκλέους, Οὐ μέλιτι τὸ στόμ' ἦν δολον κεχρισμένον, "Οτε κηρὸς ἐπεκαθίζετ' αὐτοῦ χειλεσιν. Ita enim ᾧδε μοι τὰ Σοφοκλέους ad amussim conveniunt cum Aristophanico in Δαιταλ. Fr. XVI. 'Αισον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίον κάνακρέοντος: necnon Ecpantideo 'Εκ Μεγαρικῆς κωμῳδίας φόρ' ᾧδε μοι: uti probe emendavi ineptum φόρμα δίειμαι ad Eumen. 710. quod facere non poterant Meinekus ad Menand. p. 382. Bakus in Biblioth. Crit. Nov. T. IV. p. 3. Goetting. ad Aristot. Polit. p. 460. Cum Aristophanicis confer illud Eupolideum Πειθώ τις ἐπεκαθίζετ' ἐπὶ τοῖς χειλεσιν, necnon ignoti fragmentum Comici apud Philostratum p. 884. ed. Olear. η πον τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ἐπὶ σοὶ Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον—ubi legi debet manifeste—Μουσῶν ἐκ Κολωνοῦ—unde verba, opinor, Aristophanis eruas Μουσῶν ἀπὸ Κολώνηθεν διων ἀνθρήνιον. 'Ο δὲ παῖς καδίσκου περι-

έλειχε τὸ στόμα. Quod ad ἀπ' ἄλης, rectius fortasse diceretur ἐξ ἄλης, uti patet e notis meis ad Eurip. Troad. 503. βασιλικῶν ἐκ δεμνίων, et Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 209. qui poterat emendare Philemonis Ephebi fragmentum legendo Kai νύκτα χειμασθέντες, εἰτ' ἐκ τοῦ κακοῦ Σωτηρίας ἐπέτυχον· η τὸ πνεῦμα γὰρ Αὐτὸς ἔσωζε, η 'ν ἡμέρᾳ φανεῖς λιμήν: necnon fragmentum Cratineum in Δηλιάσιν, "Ιν' ἐκ σιωπῆς τῆς τέχνης Πάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον: fuit enim sermo de Pythagoræ discipulis, quibus silentium per quinquennium indicebatur. Quod ad vocem ἄλη sic in pejus mutatam, Wakefieldus eam egregie detexit latenter in ἄλλοισιν, cuius in locum substituit ἄλαισιν in Eumen. 237. Verba Hermesianactis satis bene explicat Horatius, *ego apis Matinæ more modoque—per laborem plurimum—carmina fingo.*

59, 60. Ilgenio adjutus et Lennepio, verba Hermesianactis restituere conabor legendo Βάκχον καὶ τὸν "Ἐφωτ" ἐγέραιρε Θεωρίδος εἶδος, "Ην ὅπα Μουσάων αλσ' ἐπορεύονται Σοφοκλεῖ. Voce Musarum, qua Sors donavit Sophoclem, ille Theoridis formam concelebravit. Ilgenii est εἶδος.

62. Kai πάντων μῖσος. Haec sunt plane inepta; quæ corrigere poteris legendo τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα Κύπριν, τὸν μῖσος κτύμενον—Nempe Κύπριν pendet de πεφυλαγμένον. Sæpe sic perfectum passivum activi regimen sibi vindicat.

63, 4. Vice σκολῶιο—τόξου prætulerim σκοτίοιο. Certe arcus obliquus a scopo aberret necesse est. Hinc intelligas Eurip. Augæ Frigm. 13. Dind. et corrigas legendo Ἡ κέρας ὄφιον ην καὶ τευρά. Fuit enim sermo de Diana venatrice. Cum σκοτίοιο—τόξου conferri potest Euripiendum in Herc. F. 199. Τυφλοῖς πρόσωθεν οὐτάσας τοκεύμασι. Certe Cupidinis sagitta dici potest σκοτία. Is enim, si quis alias, inter tenebras arcum tendere solet.

65, 6. Μακηδονίης πάσας κατενίσατο λαύρας Αἰγαίων μέθετεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην. Loca tantopere corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulant. Idcirco ipse nullo molimine veram scriptoris manum restituere possum. Lego igitur—Μακηδονίης πάσης κάλ' ἀείσατο λαύρα, Αἴγης ὄμμαθ' ὅτ' ήδ' Ἀρχέλεω τ' ἀνίην. Puella Macedonica, nomine Αἴγη, cuiusque in honorem, uti suspicor, scripsit fabulam ὄμώνυμον Euripides, poetam regi videtur prætulisse; atque ita, quæ Archelao fuerat olim gratissima, ingrata maxime facta est. De prosopopœia ἀείσατο λαύρα cf. Virgilianum *ipsa hæc arbusta vocabant*. Vid. mea ad Soph. Phil. 1122. Archelai quoque in honorem scripsit Euripides fabulam Temenum, uti patet ex Agatharcide apud Phot. Biblioth. p. 444. ed. Bekker.

67. Recepta lectio Aldina Εἰσόκε τοι δαίμων Εύριπιδη—legi debet εὑρεν vice εὑρετ', juxta illud ἔφυγεν κακὸν, εὑρε δ' ὀλεθρον—Anglice *out of the frying-pan into the fire*.

71. 2. Φιλόξενον, οὐα τιναχθεὶς Ὀρυγῆ ταύτης ἥλθε διὰ πτόλεως. Inceptum est, ut nihil supra, istud ὡρυγῆ, et ταύτης—πτόλεως vix et ne vix quidem intelligi potest. E Schol. ad Theocr. XI. 1. patet Philoxenum scripsisse carmen titulo Κύκλωψ; et e Marone novimus Cyclopem esse Αἰτναῖον. Inde elucebit veritas conjecturæ meæ, Φιλόξενον, οὐα τιναχθεὶς Κῆρ λέγ', ὃς Αἰτναις—Ibi λέγ' est ἔλεγε. Redde κῆρ, cor, sensu Homericō. De voce Αἰτναῖος alibi depravata vid. mea in Platon. Hipp. Maj. c. 24. n. 13.

73. 4. Γιγνώσκεις, ἀποστα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης Αἴτοις μηλεῖοις θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις. Verba proxima nequeo intelligere. Nihil hic habet formula notissima αἴτοις μηλεῖοις. Nec priora satis intellexit Ruhnkenius. Vidisset enim aliqui in scriptura corrupta καὶ οὐσα latere emendatam—ἴν' ἔκανο μέγας πόθος ὃν Γαλατείης Εὐ τοῖς μηλεῖοις κάρθε' ἐπη προγόνοις. Redde Anglice *You know where a great passion burnt him, who made verses on the firstlings of Galatea's flock.* Ita Shakspearus amatorem depingit, *Sighing like furnace with a woeful ballad Made to his mistress' eyebrow.* Syntaxis est—ἔκανο μέγας πόθος ὃν Γαλατείης Εὐ τοῖς μηλεῖοις κάρθε' ἐπη προγόνοις.

78. πασαν ρύθμενον λαλίην. Vice inepti ρύθμενον lege τριβύμενον, exercitatum. Vid. Lexica in Τριβών.

81. 2. Parum mihi satisfaciunt περὶ πικρὰ, vel περὶ πυκνὰ, et δεινὴ μύθων κῦδος—sed nihil habeo, quod reponam probabile; idemque dictum puta de φαινόμενον in v. 84.

88. βαῖη ἐνὶ σφαιρή πάιτ' ἀποτασσόμενον. Hæc emendare voluit Ruhnken, legendo ἀποτασσόμενον. Scripsit Hermesianax πάντα τάδ' εἰσάμενον. Hesych. Εεισάμενος. ὄμοιώσας, ex Hom. Il. B. 22. II. 720. &c. Redde πάντα τάδε, hoc universum. De formula πάντα ταῦτα vid. Heindorf. in Platon. Phædon. p. 75. E.

91. 2. Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθεῖης Ψυχῆς κονφοτέρας ἔξεπόνηστρος ἀντασ. Hæc, quæ nemo intellexit, omnes emendare conantur. At nulli res prospere successit. Lege Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· εἶσε βαθεῖας Ψυχῆς κονφοτέρας ἔξαπίνως ἀντασ. Hesych. Εέσαι. καῦσαι. Respxit Hermesianax ad Hesiodeum Εέσαι ἀτερ δαλοῦ.

93. 4. Lege Οἰκλ' ἐς Ἀστασίης πωλεύμενος οὐκ ἔτι τέκμαρ Εύρ' ὁ λόγων—

96. Vice inepti Ἀπιδανῆς Λαῖδος lege ἡπεδανῆς Δαῖδος. Hesych. Ἡπεδανός. ἡλίθιος. Quod epitheton probe opponitur illi οὔσι.

Hæc sunt, quæ nostra liceat te voce monere; Vade age, et exiguae Musæ fer ad æthera Graæ Reliquias. Sed vehementer metuo ne tu librum sis editurus eo tempore, quo literæ omnes, nisi quæ schedas Pickwickianas, et ineptias ejusdem farinæ, redoleant, lectores aut nulos, aut paucos, allicere queant. Omnes enim hodie loquimur de semitis ferreis; de machinis vapore motis; de viis etiam sub Thamesim flu-

vium actis; de ossibus fossilibus, mundi jam per millia annorum extinti documentis mehercule! quantivis pretii: et adeo fervent studia Pantologiæ, ut satius fuerit mori quam e domo exire, nisi sis paratus lingua volubili, et cerebro scientiis refertissimo, de rebus omnibus et quibusdam aliis disputare. Igitur, ne mortuus esse videar inter Philosophos vivos et florentes, Pantologiæ me totum dedi. Fuit tamen quum literis Græcis haud segniter incumbebam, et loca innumera emendationibus optimis sanabam. At vidi tandem eas editores Germanos suis popularibus tribuere solere, Britannos vero negligere penitus, et constitui mecum omnia mea blattis reservare, ne porci margaritas projicere viuderer, aut fures thesauris insperatis ditare; neque tecum hæc communicassem, nisi tibi voluissem ostendere quanta cum voluptate perlegerim annotationes tuas doctas simul et ingeniosas. Vale.

EPISTOLÆ CRITICÆ POSTSCRIPTUM.

P. 44. l. 5. a fin. Atqui Hesych. scripsit ἐν γίαις Λιβύσι.

P. 45. l. 19. Hesychii gl. emendavit Porson. ope cod. Schow. legendo Λωτοῦ τ' ἔρωτες—uti jam monui ad Eurip. Troad. 447.

P. 49. l. 19. In Suidæ gl. Ἰάλεμον—λέγοντι δὲ αὐτὸν νιὸν Καλλιόπης κακοδαιμονα καὶ ἴστερούμενον καὶ ὄρφανόν—lege quantocytus—καὶ ἑστηρημένον νοῦ—Ita Beattie de suo *Minstrel* cecinit, ‘Some deem’d the boy was crazed, some thought him mad.’ De νοῦ ubique depravato poteram equidem multa dicere. Sed uno loco contentus ero. In Soph. Aj. 404. vulgo legitur ‘Ω δύστάλαινα, τοιάδ’ ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, & πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτ’ ἄν. At in tali re minime se alloqui Tecmessam decebat. Omnis sermo ad Ajacem unum debebat dirigi. Scribe, quod scripsit Tragicus, ‘Ω δύσταλαν, νοῦ τοιάδ’ ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, & πρόσθ’ ἄνους τις οὐκ ἔτλη ποτ’ ἄν. Ita enim probe inter se opponuntur νοῦ χρήσιμον, et ἄνους. Amice quoque conspirat Sophocleum νοῦ—χρήσιμον cum Euripideo τὸ χρήσιμον φρενῶν in Phœn. 1730. Interpungi potest et ‘Ω δύσταλαν νοῦ—cui simile est Δεῖλαις τοῦ νοῦ in CEd. T. 1347. et Δύστηνος φρενῶν Herc. F. 480. Quod ad ἄνους attinet, ab amentibus librariis scriptum, et editoribus acceptum, satis superque rem persecutus sum ad Popponis Prolegomena p. 106. 276. 300. Poteramque etiam hodie Monkio dicere verbis Euripideis in Alc. 803. Ταῦτ’ οὐν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἔννου πάρα—in posterum, Praesul, ede meum ἔννου vice inficieti ἐμοῦ, quod ter ad minimum edidisti.’

Ibid. l. 20. Si quid video, Αἴλινος est nihil vox, quæ fuit sincera at λίνον. Id patet e Xenoph. K. II. II. 26. ἔννοι καὶ ἐν φᾶσις καὶ ἐν

λίνοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες. Ad hanc normam redigendi sunt et Pindarus in fragmento apud Schol. Vatican. in Pseud-Euripid. Rhes. 895. ἀ μὲν ἀχέραν λίνον αἴλινον ὑμνεῖν—et *Æschylus* in Agam. 119. Αἱ λίνον, αἱ λίνον εἰπέ τὸ δὲ εὐ νικάτω: et Euripides in Orest. 1393. Αἱ λίνον, αἱ λίνον, ἀρχῆ θανάτου βάρβαροι λέγουσιν, αἱ, αἱ, Ἀσιάδι φωνῇ: et Ovid. Αἱ λίνον in sylvis idem pater αἱ λίνον altis Dicitur invita concinuisse lyra: ubi Græca vocabula inter Latina miscentur, sicut sæpe apud Lucretium et Ciceronem: unde, ut id obiter moneam, corrigas Horatianum ‘*Liparæ nitor Hebrei*’ legendo ‘λιπαρωτοῦ nitor “Αβροῦ”; atque ita λιπαρωτοῦ concinet cum Venusino, *vultus nimium lubricus aspici*. Sed ut ad αἱ λίνον redeam. In Aj. 626. si Lobeckius ‘fonte labra caballino proluisset,’ illico gustasset insipida ista, quæ hodie præbent membranae, et respuisset verba Sophocle plane indigna. Mel ipse primus e favo Coloneo elaboratum, ni fallor, promisso dicar: ‘**Η που παλαιῷ | μὲν ίνιν τροφὸς ἀμέρρᾳ | λευκῷ δὲ γήρᾳ- | φ μάτηρ, ὄπε- | ταν νοσοῦντα | φρενομόρως ἀκούσῃ, | οὐν λίνον, αἱ λίνον, | οὐδὲν οἰκτρᾶς | γόνον ὄρνιθος ἀείδονσ'** ήσει δύνσμορος, ἀλλ' ὁξετόνους μάλ' αὐδὰς | θρη-
νήσει—quibus respondeant antithetica, Κρείσσων γάρ “Αΐδα | κέκευθ,
φ νόος ἦν ματῶν, | ὃς θ' εὐ πατρῷ- | ας ἡκων γενεᾶς ἄγωθεν | πολυπόνων
‘Αχαιῶν | οὐκέτι σύντροφος | ώρμαῖς αἱ πεδὶ, ἀλλ' ἐντὸς ὄμιλεῖ· | ὡς τλά-
μον πάτερ, οἵ- | αν σε μένει πυθέσθαι | παιδὸς—Inter hæc dedi μὲν
ίνιν τροφὸς pro μὲν ἔντροφος—ubi ἔντροφος intelligi nequit. E contra
meum τροφὸς indicat matrem tempore præterito solitam esse nutricia
muneribus fungi, quod et apertius indicatur infra 835. ‘**Αγγειλον ἄτας | τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ, | Η παντά- | λαινα, (Vulg. ‘**Η που τάλαινα**) τὴνδὲ ὅταν κλύη φάτιν, | Ήσει λυγρὸν κω- | κυτὸν ἐν τ' ἄσῃ πολύν.** Vulgo hic τροφῷ de nutrice accipitur: sed ali-
ter intellexit Billerbeckius, qui citat Phœn. 703. τροφὸς πάντων γά, et po-
terat citare magis ad rem Hesych. Τροφός.—μήτηρ. Meum quoque
ίνιν pro suo libenter agnoscisset, si in vivis esset, Sophocles; quod et
Euripides fecisset, cui ipse ante Seidlerum vocem illam restitui in Iph.
T. 1240. latenter in νιν. Diu quoque emendavi ineptum ὄρνιθος ἀη-
δῶν in ὄρνιθος ἀείδονσ', improbante Lobeckio, cui satis a me responsum
est ad Poppon. p. 261. Et nunc emendo μὲν φδὰς in μάλ' αὐδὰς: ita
enim ὁξετόνους μάλα fiet climax rhetorica post γόνον: et ne quis hæreat
in μὲν et μάλ' immutatis, is adeat mea ad Troad. 899. Neque pluribus
mutandis opus erat in antistrophicis, ubi hodie legitur Κρείσσων γάρ
“Αΐδα κεύθων ὁ νοσῶν μάραν. At nullus hic sermo est de homine morbis
oppleto, verum de parum sano. Id sentit et Scholiastes, cujus verba sunt,
ὅ γάρ μεμηνώς καὶ τὰς φρένας διεφθαρμένος κρείσσων φδὰ κεύθων: unde
illico erui—φ νόος ἦν ματῶν—memor *Æschylei ματὰ τούργον* in Prom.
57. et Hesychii gl. *Ματῶν. ματαιωτραγῶν* ἡ μάτην ποιῶν: et sane Mus-

grav. voluit ματῶν, advocate Hesych. Márais. ματαιότησι, et poterat ad-
vocare CEd. T. 891. θυμὸν ματάζων. Nemo tamen hominum perspexit κείθων esse Tragici ab usu alienum. Semper alibi κεύθω est verbum transitivum. Citat quidem Billerbickius CEd. T. 977. θανὼν Κεύθει κά-
τω γῆς. Verum ibi Sophocles proculdubio scripsit Κέκευθε κατὰ γῆς: uti patet ex CEd. C. 1523. Μήθ' οὐ κέκευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις. An-
tig. 911. Μητρὸς δὲ ἐν "Αἰδον καὶ πατρὸς κεκευθότοιν. Statuit, probe scio, Elmsleius ad CEd. C. 74. κεύθειν esse intransitivum; sed plane oblitus erat Homerici κεύθει νόφη, et Euripidei κεύθει σώματ' Ἰδαῖα κόρης. Debuit statuere κεκευθέναι verbum esse neutrum, et emendare Iph. A. 111. ἀ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς, legendo ὡν δὲ κέκευθε (adeo ut ὡν pendeat de πάντα in versu sequenti) et in Soph. El. 1120. τόδε Κέκευθεν αὐτὸν τεῦ-
χος, scribere τόδε Κεύθει νιν' ὄντ' οὐ τεῦχος—ubi ὄντα οὐ idem sonant atque οὐκ ὄντα. Mox Ald. et MSS. omnes exhibent ὃς ἐκ πατρών
ἡκων γενεᾶς, metro laborante; cui Triclinius opitulari voluit inserendo ἄριστος e vetusto, uti ait, libro. Scilicet legerat in Schol. ὃς ἀνωθεν κατὰ πατρών γενεᾶς ἄριστα ἡκων· λείπει γὰρ ἄριστος. Atqui illud ἄριστα est interpretatio vocis εὐ, in ἐκ depravata: idcirco εὐ ἡκων le-
gebat Schol. quam phrasin satis illustravit Valcken. ad Hippol. 432. ne-
que debebat Triclinius infercire ἄριστος, verum eruere ἀνωθεν adhuc in Scholiis latenter; ita enim ἀνωθεν reperitur in Theocr. Id. XV. Κο-
ρίνθιαι εἰμὲς ἀνωθεν: quod notare neglexi ad Soph. Phil. 180. ubi So-
phoclis locum jam sex plus annis exactis emendavi, et, sicut Cassandra,
'Dixi Germanis criticis non credita verba.' Postremo vice ineptiarum ὄργανις ἔμπεδος perquam opportune Schol. exhibet ὄρμαῖς: quod dicit ad ἀμ πεδ', scil. 'per campos Trojæ.' Homericum est 'Αμ πεδίον Il. E. 87.
96. Sed nimis longe sum ab αἱ λίνον deflexus. Redeo igitur, sicut canis ad corium. In Epigrammate, quod Eustathius unus servavit, legi debet "Οὐ γ', δοσοὶ ἀμβροτοὶ εἰσιν, ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ Πάντες ἄμ' ἐν θρήνοις (νέον εἰλ' δν ἄρ' αἰσ') ἀχόροισιν, 'Αρχύμενοι τε Λίνον καὶ λή-
γοντες καλέονται. Ibi vulgantur "Οὐ δὴ δοσοὶ βροτοὶ εἰσιν—Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις ἥδε χοροῖσιν: quae sunt, ut nihil supra, inep-
tissima, ne quid de vitio metrico dicam. Poetae scilicet Linum inter epulas choreasque erant ploraturi! et illum Linum, de quo alter Epig-
rammatista cecinit, 'Ω Λίνε, πλεῖστα θεοῖσι τετιμένε· σοὶ γὰρ ἔδωκαν
'Αθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώπουσι ἀεῖσαι Φωγῆσι λιγυρῆσι· κότῳ δὲ
σὲ Φοῖβος ἀναιρεῖ "Εν τ' ὅπι λοξοτέρᾳ· Μούσαι δὲ σὲ θρηνεύοντιν. Ita
enim legendum est, vice 'Ω Λίνε θεοῖσι τετιμημένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος
ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώπουσι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι· Φοῖβος δὲ σὲ κότῳ
ἀναιρεῖ, Μούσαι δὲ σὲ θρηνεύοντι ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ. Ecquis enim nescit
Pseud-Hesiodeum 'Αθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένος ἐστὶ μάλιστα, (unde in-
serui πλεῖστα) aut non recordatur Anacreonteam Πῶλε Θρηκίη τί δῆ με

Λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα, ad meum ἐν τ' ὅπῃ λοξοτέρᾳ explicandum simul et confirmandum ? quoniam ὅτι hic sonat *vulnus*, non, ut alibi plerunque, *voce*; nisi quis prætulerit *Æolicum κόρον*? Οππατι λοξοτέρῳ. Verum, quicquid de ὅπῃ vel ὅππατι statuas, noli dubitare de λοξοτέρῳ, pro δεξιτέρῳ: ita enim per lusum respicitur ad *Λοξίας* Apollinis nomen; et, si forte quæras aliud exemplum vocis λοξὸς corruptæ, repieres tale quid in notis meis ad Platon. Hipp. Maj. §. XVIII. n. 2. ubi emendavi εὐδόκως in οὐ λοξῶς, memor Lucianeorum: quibus et alium locum ejusdem scriptoris afferre possum in Jov. Confut. §. 14. λοξὰ καὶ ἔπαιμφοτερίζοντα τοὺς πολλοὺς χρᾶν εἰώθαρε. Quod ad alterum epigramma attinet, ibi nihil hæsitan reposui Πάντες ἀμ' ἐν θρήνοις, νέον εἳλ' ὁν ἄρ' αλσ', ἀχόροισιν: ad quæ me quasi manu duxit Euripides in Tro. 118. Ἐπάγουσα δὲ καὶ δακρύων ἐλέγοις, Μοῦσ' ἔτ' ἀκεῖται τοὺς δυστήνους, "Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους: necnon in Androm. 1038. ἀχόρους στοναχὰς μέλποντο: unde corrigas Cycl. 487. Ἀχαριν κέλαδον μουσιζόμενος legendo ἀχορού: et e contrario Soph. El. 1069. ἀχόρευτα φέρονος ὀρείδη, legendo ἀχάριστα. Hinc egregie restituit Tyrwhittus Herc. F. 879. μανιασι Δύσσας χορευθέντ' ἀναύλοις: quomodo legebat MS. Par. e prima manu, et confirmat ipse Tragicus suo κῶμον ἀναυλότατον in Phœn. 802. Neque distant illa in Æsch. Eum. 347. ὑμνος—ἀφόρμιγκτος. Agam. 999. τόνδ' ἀνεν λύρας—ὑμνῳδεῖ θρῆνον Ἐριννύς. Athen. II. p. 55. A. φόργυγοις ἀλύρους θρηνοῦμεν. Et nunc demum intelligi potest et corrigi θρηνῳδέσιν ἀπαρχαῖς in θρηνῳδέσιν οὕτι χορειαῖς apud Eustathium, quo teste Linus ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν πάντων θρηνῳδέσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. l. 23. In Bion. Id. I. 90. vice Αἱ, αἱ, καὶ τὸν "Αδωνιν ἔτι πλέον—legi debet καλὸν vice καὶ τὸν, ubi καὶ est plane ineptum. De τ et λ permutatis vide Pierson. ad Moer. p. 254. ubi restituit egregie λαραγὰς pro ἀλλαγὰς. Similiter in Hom. Il. X. 402. Κνάνεαι πιλναντο, Ernestius reperit πίγναντο in MS. Unde in Eurip. Orest. 823. Τὸ δὲ αὐτὸν κακουργεῖν ἀσέβεια μεγάλη, ubi versus antitheticus Πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων postulet creticum vice anapæsti, legi potest ἀσέβειά τ' ἐσχάτη. Cf. ἐσχάτον θράσους in Antig. 853. Metro quidem succurrunt ποκίλη in MS. K. manifesta metri cujusdam interpolatio. Dindorfius cæcūs cæcum ducem sequitur Hermannum, cuius e cerebello venit μαινολίς, unde belle fit ταύτολογον in μαινολίς et παράνοια. Verum hoc est inter Germanos hodie sapere.

P. 52. l. 17. a fin. In corrupta gl. Hesych. Αἰαλλιάσας manifesto legi debet Αἱ αἱ μάλ' ἄσσας. Cf. Æsch. Choeph. 862. Οἴμοι πανοίμοι, et corrigi Οἴμοι, μάλ' οἴμοι. Soph. El. 1416. οἴμοι μάλ' αὐθίσι.

P. 53. ad v. 50. l. 7. In Athen. vice παντί που δῆλον prætulerim μύοντι τῷ δῆλον. Vid. mea ad Platon. Hipp. Maj. §. XVII. n. 5. ubi vice "ineptiarum" Αλλὰ μέντοι δῆλον reposui 'Αλλὰ μύοντι δῆλον. Locis ibi ci-

tatis adde Xenoph. K. II. VIII. 3. 27. καν μύων βάλης, οὐκ ἀν ἀμάρτοις. Lucian. Rhetor. Praecept. §. 11. καν μύοντι—εἰποι τις. Plato Sophist. p. 239. Ε. δόξει ἡ μύειν—η οὐκ ἔχειν ὅμματα. Shakspeare, *A man may see how this world goes with no eyes.* Vulgatum tamen tueri videtur Pseudo-Platon. Alcib. I. sub initio, Καὶ τοῦτο μὲν δὴ (lege μὰ Δία) παντὶ δῆλον ἰδεῖν ὅτι οὐ φεύδει. Sed et ibi prætulerim μύοντι τῷ—

P. 54. ad v. 52. l. 7. In Athen. VIII. p. 348. F. malim περὶ τοῦ πτονὸν. Cf. Aristoph. Eq. 87. περὶ πτονοῦ γοῦν ἐστὶ σοι; et lege—νοῦς—Sic Terent. ‘animus est in patinis.’

P. 55. ad v. 57. l. 9. Nequeo intelligere λιγαίνων, et ἀριστώδινος, in Epigrammate: poteram vero Κύρου λόγῳ αἰνῶν—’Ιστορίης φιλαληθέ’ ἀριστ’ ἄρ’ ὅδ’ ήννοσ’ ὑπάρην—Certe ineptum est φιλαέθλον.

P. 56. ad v. 59. l. 5. Æschyli fragmentum apud Clem. Alex. fuit, opinor, e fabula Satyrica. Lego igitur Ζεὺς ἐστιν αἰθῆρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δὲ αὐτὸν, vice οὐρανός. Exstat ράνις in Eurip. Iph. A. 1515. necnon in Aristoph. Acharn. 171. ράνις βέβληκτο με. Mox dici nequit Ζεὺς τοι τὰ πάντα. Debuit Ζεύς ταῦτα πάντα.

Ibid. ad v. 60. l. 9. Num ex Homericō *Fίφις* venit Anglicum *Wife*?

P. 57. ad v. 61. l. 4. Frustra Thierschius in Gr. Gr. §. CCCVI. 7. tueri vult ὅδ' ἐκεῖνος ἀνὴρ in Aristoph. Nub. 1150. et 'Αλλ' ἔσται τὸν ἀνδρ' ἐκεῖνον, οὐπερ ἐστ', εἶναι κάτω in Pac. 632. Etenim in priore loco scribi debet "Ιδ", ἐκεῖνος ἄρ' ήν, et similiter in CEd. C. 137. "Ιδ", ἐκεῖνος ἔγω, vice "Οδ" ἐκεῖνος ἔγω. In posteriori vero quantocuyus repone 'Αλλ' ἔσται τὸν ἀνδρ' ἐκεῖ νῦν, οὐπερ ἐστ', εἶναι κάτω. Etenim ἐκεῖ—κάτω fuit δεικτικῶς ad inferos dictum. Cf. Hec. 422. 'Εκεῖ δὲν "Αἰδου. Med. 1041. Εὐδαιμονοῖτον' ἀλλ' ἐκεῖ. Aristoph. Ran. 82. 'Ο δὲν εὐκολος μὲν ἐνθάδ, εὐκολος δὲν ἐκεῖ. Plato Sympos. p. 192. E. ἐκεῖ αὐτὸν "Αἰδου. Rep. I. p. 330. D. τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην. Dionys. Hal. p. 785. τῶν ἐκεῖ δικαστῶν. Exstabat olim in Philoct. 261. "Οδ εἰμι ἔγω σοι κεῖνος: verum ibi diu emendavi κλεινὸς, et similiter in Cycl. 105. 'Ο κλεινὸς αὐτὸς εἴμι—vice "Ἐκεῖνος οὐδότε εἴμι.

P. 62. l. 11. In Schol. Aristoph. Plut. 290. vice παρὰ Δωριεῦσι malim παρὰ Δηοῦσι ἱερεῦσι, et προσέλαβε vice προσέβαλε.

P. 63. ad v. 77. Manifesto satis in Soph. Trach. 859. vice ἀ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰτεινᾶς τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῇ legi debet ἀ γ', ἀπε θεάν, νυμφάν—ἀκμάν. Bothei felici conjecturæ debetur νυμφᾶν—ἀκμάν, qui citare poterat Hesych. Παιδὸς ἀκμῆς. Meum quoque ἀπε θεάν tuetur Euripides suo "Ιση θεῆσιν in Hec. 360.

P. 64. ad v. 84. l. 4. In fragmento Anacreoneto apud Athen. XIII. p. 564. D. lege Διζημαὶ σ', ὃς ἀνήκοος τὸ Οὔτ' ἴδων ἔτι ταῖς ἐμαῖς Ψυχαῖς ήνισχεύεις. Hinc Plato pigmentum non suum hausit de equis animaliæ in Phædro.

P. 65. ad v. 85. l. 1. *μανίη*. Locis a te allegatis poteram addere sexcenta. In Callimach. Epigr. LXII. Εὐδαιμων, ὅτι τὰλλα μανεῖς, ὡργεῖσος Ὀρέστας Δευκαρέταν μανῶν οὐκ ἐμάνη μανῶν, legebat V. D. in Maty's Review, May 1783. Δευκάδ—et Bentleius, ἐρωμανῶν, Blomfieldo, ut videtur, inscio. Locum illum citare debui ad Tro. 376. quo melius eluceret conjecturæ venustas mea legentis:—Οἱ δὲ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν ἐρωμανοῦντες μηρίους ἀπώλεσαν, vice Θηρῶντες Ἐλένην, quasi Ἐλένην non movisset nauseam post γυναῖκα. E contra ἐρωμανοῦντες plane convenit cum Theognideo v. 1231. Σχέτλι' Ἐρως, Μανία σ' ἐτηθηνήσαντο λαβοῦσαι· Ἐκ σέθεν ὄλετο μὲν Φιλίου ἀκρόπολις. Cf. et Iph. A. 1264. "Εμῆνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατόν: ita enim Lobeck. ad Soph. Ajac. 705. vice Μέμηνε—στρατῷ: unde eximie se tueritur emendatio mea ad Tro. l. c. in Iph. A. 392. ή δὲ Κύπρις ἔμηνε νιν, θεός τ' Ἐξέπραξε τοῦτο μᾶλλον ή σὸν καὶ τὸ σὸν σθένος—vice ή δέ γ' ἐλπὶς οἷμαι μὲν θεὸς: quasi μὲν ita sequi poterat οἷμαι positum παρενθετικῶς: quod quidem Hermannus, ad talia cæsus usque, minime perspexit, neque meminit, opinor, Epigrammatis apud Suidam v. "Αἰδης. —ή καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα: cui simile est illud in Apoll. Rh. I. 1232. τοῦδε φρένας ἐπτοίησε Κύπρις: neque longe distat Sophocleum in Trach. 1158. Τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἔκμηναι πόθον: quem locum una cum aliis in animo habuit proculdubio Valckenaer. dum scriberat in Phalarid. Epistol. Praef. p. xiii. "rarius simplex μῆναι: legitur tamen in Aristoph. Thesm. 568. ως φαρμάκοις ἐτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν [ubi, ut id obiter moneam, scripsit Comicus στείρα]: at multo frequentius ἔκμηναι. Notum est illud, quod tribui solet Platoni, "Ω ἐμὸν ἔκμηνας θυμὸν ἔρωτι, Δίων." Tametsi meum ή δὲ Κύπρις ἔμηνε νιν θεὸς tacuit Hermannus, tacebuntque alii, quibus volupe fuerit nubem pro Junone amplecti, est tamen verissimum, uti patet ex Iph. A. 411. Ἐλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινά: unde melius hodie, quam olim ad Tro. 222. emendare possum Iph. A. 77. ή δὲ καθ' Ἐλλάδ' οἰστρήσας μόνος, Ὁρκοὺς παλαιοὺς Τυνδάρεων μαρτύρεται—legendo—Μενέλεων ὁ δ' ἵκεθ' Ἐλλάδ' οἰστρήσας, μανεῖς τ'—ubi perbellè junguntur Ἐλλάδ' οἰστρήσας, et μανεῖς. Fuit enim, si quis alias, Menelaus ἐρωμανής, i. e. ὁ ἐν τῷ ἔρωτι μανύμενος, ut verbis Suidæ utar, vel γυναιμανής, ut loquar cum Hesychio, ὁ ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς. Unde tacite ad Prom. 649. emendavi Sophoclis fragmentum maxime corruptum legendo Γυναικα δ' ἔξελόντες, ή "θρασσέν γε νοῦν Μαστῷ Μενέλεω παραφρόνως γυναιμανῶς, vice η θρασσεῖ γε νῦν ως του μεν αιωλον γραφίοις ενημμενοις. Respexit etenim Sophocles ad rem, quam Euripides depinxit et Comici plus semel deriserunt, uti patet ex Androm. 628. ubi Peleus ita Mene-laum alloquitur. Οὐκ ἔκτανες γυναικα, χειρίαν λαβὼν, 'Αλλ', ως ἐσεῖδες μαστὸν, ἔκβαλὼν ξίφος, Φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα, "Ησσων

τεφυκὼς Κυπρίδος, ὡς κάκιστε σύ: quæ Comicus facete detorquet in Lys. 155. 'Ο γῶν Μενέλαος, τᾶς Ἐλέρας τὰ μᾶλ' ὅκα Γυμνᾶς σπερῶν ἴδεν, οὐκ ἔβαλ' οἷον τὸ ξίφος; ubi luditur in dupli sensu vocis ξίφος, quem enucleavit Hesych. Σκίφος· ξίφος· οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ αἰδοίον. Certe in tali loco vulgatum οἴω stare nequit. Lampito etenim minime, quid ipsa reputaverit, verum quid alia norint, edicere debebat. Neque locus hic est unicus ubi Euripides ad istam de Menelai amore insano historiam respexit. Cf. El. 1027. Νῦν δὲ οὐνεχ' Ἐλένης μαργός ἦν τις, ὃς, λαβὼν Ἀλοχον, κολάζειν προδότιν οὐκ ἡπίστατο. Fuit enim Helenæ suum τὸ κάλλος, ut Anacreon cecinit, ἀντὶ ἀσπίδων ἀπασῶν: et jure sciscitatur Electra, 'Αρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη in Orest. 1288. Ipsa Menelai verba, cædem patrare nolentis, latent inter verba Scholiastæ ad Eurip. Med. 1010. ita eruenda, Τὸν φόνον οὐκέτι τολμῷ ψυχή· Μὴ ἀλλ' ἐκλέλυμαι πᾶς ἐν χαρίσιν Τῶν ὄφθαλμων ἀτενίζοντων Εἰς ἐμὲ, καὶ πως φηλούντων νοῦν. Sed ut redeam ad aman-tium insaniam, Euripides iterum est in partes vocandus in Antig. Fr. VII. "Ηρων" τὸ μανεσθαι δὲ ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς: vocandus et Plutarch. de Audiend. poet. II. p. 43. C. περιμανής ἐξ ἔρωτος ή ἐπιθυμία Κινούσα χορδὰς ἥτις ἀκινήτους φρενῶν: vocandus denique Plato in Phædr. ss. 107. μανίαν—ἐφήσαμεν εἶναι ἔρωτα, necnon incertus ille cum suo ἄκρατος ἔρωτος μανίᾳ ἔοικε: quo respxit Eustath. in Il. Γ. p. 380, 9=287, 45. δῆλον δὲ ὅτι ὁ ἄκρατος ἔρωτος μανίᾳ ἔοικε· διὸ τὸν τοῦτο πάσχοντα γυναιμανὴ λέγει, δύοισι τῷ ἱππομανής καὶ χρυσομανής· ὧν πρὸς δύοισι τηταὶ καὶ ἡ ἔρωμανία εἴρηται: εὐι νοξ cognata exstat in Pseud.-Orph. H. in Ven. LIV. 4. ἔρωμανέων ὑπὸ φίλτρων: et in Lucret. IV. 1159. 'Ισχὺὸν ἔρωμανέων tunc fit, cum vivere non quit Præ macie'—qui videtur in animo habuisse Platonis verba in Rep. V. citata Plutarcho II. p. 44. F.—His jam scriptis memini Caspar. Orellium ad Æneas Tactic. Praef. p. x. legere velle 'Ἐξεμάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμεῖς—vice 'Ἐξεδάμην—in Theog. nidi. 1350.

Ibid. I. 4. In Mosch. Id. VI. "Ηρατο Πάν' Ἀχῶς τᾶς γείτονος—vice ineptiarum τᾶς γείτονος lege αἰγόστομος—ita enim probe comparatur Πάν—αιγόστομος cum Σκιρτητά Σατύρω. Fuit deus ille Αἰγόκερως et Κριοπρόσωπος dictus.

Ibid. ad v. 86. Vice κομψά lege καμψά. Hesych. Καμψόν. καμπύλον.

Ibid. ad v. 87. κύκλον. Citare poteras Soph. Phil. 811. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

P. 66. 1. 9. In Schol. Aristoph. Nub. 142. τοῦτον τὸν χρησμὸν δύολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων—legi debet,—οὐδὲ βιολογῶν ἐν τῇ ἵκατῃ i. e. δεκάτῃ. Ille vitarum scriptor fuit, opinor, Bion, cuius mentio a se apud Diogenem est facta. Toto cœlo errat Menagius cum suo Δημόχαρης.

P. 67. ad v. 93. l. 5. Bene se habet emendatio Taylori. Nempe καὶ excidit propter ὡς in ἐπιμελῶς. De ὡς et καὶ permutatis vide mea in ‘Poppo’s Prolegomena,’ p. 112. Ibi Marklandi notam ad Iph. A. 171. allegavi, et potui allegare Schaefer. Meletem. Crit. p. 73. Boissonad. ad Eunap. p. 566. et Jacobs. in Achill. Tat. II. 10. Hinc in Ἀelian. V. H. III. 7. ubi MSS. Par. exhibent καλῶς ὡς δέον, MS. Sluisk. καλῶς καὶ ἐς δέον: quocum Perizonius comparat II. 37. νόμοι κάλλιστα καὶ εἰς δέον κείμενοι.

P. 68. ad v. 97. De voce ὀξὺς, acer, multa Porson. ad Ἀesch. Suppl. 901. Locis ibi citatis, necnon a Blomfieldo in *Edinburgh Rev.* No. 30. p. 320. addas Platon. Rep. VI. p. 484. C. VII. p. 519. A. Legg. XI. p. 927. B. Theætet. §. 51. Epist. VII. p. 327. A. et quæ concessit Bloomfieldus ad Thucyd. II. 11. in versione Anglice scripta.

P. 70. ad v. 9. Ad meum θαυμαστὸν intelligendum advocare debebam illud Horatianum, ‘mirum quod foret omnibus,’ necnon corrigere Flacci Serm. II. 3. 28. ‘Novi, Et morbi miror purgatum te illius. Atqui Emovit veterem mire novus, ut solet, in cor Trajecto lateris miseri capitise dolore.’ Verum ibi mire plane pugnat cum verbis *ut solet*: quia solita sunt minime mira. Lege—‘Emovit veterem (*haud mirum*) novus:’ —Similiter in Ovidiano, ‘Frondibus arboreis et amara pascitur herba,’ reposui ‘et (*mirum*)’ ad Ἀesch. Suppl. 44. De particula negativa sœpe omissa multus est Jacobsius in Lucian. Alexandr. Excurs. p. 137–142. Hinc optime in Horat. Od. I. 8. 4. ‘cur apricum Oderit campum, *patiens* pulveris atque solis’—J. Clericus in Bibliothèque Ancienne et Moderne t. V. p. 383. legit *impatiens*: et sic nestio quis Crusius, teste Gesnero, qui nimis patienter vulgatum tulit. Hac occasione arrepta, liceat mihi supplere omissa in ‘Poppo’s Prolegomena,’ p. 195. ubi e Vallæ verbis, ‘Se classe multum Atheniensibus antecellere, peditatu vero inferiores esse,’ in Thucyd. VII. 41. καὶ τὴν ἐλπίδα ἥδη ἔχυρὰν εἰχον ταῖς μὲν νωσὶ καὶ πολὺ κρείσσους εἶναι, ἐδόκουν δὲ καὶ τὸν πεζὸν χειρώσεοθαι, erui—καὶ τὸν πεζὸν οὐ χειρῷ ἔσεσθαι—nec tamen monui Vallam scripsisse, *non inferiores*, et similiter in VI. 12. ‘*imeritam* gratiam’ non ‘meritam,’ uti patet e Thucydidis verbis, χάριν μὴ ὀξιαν.

P. 76. l. 6. a fin. Hodie vero præplacet Ὡπὶ τε λοξοτέρᾳ. Hesych. Ὡπὲς ὀφθαλμοί. Redde igitur, ‘lumine obliquiori,’ et confer illud Ma-ronianum, ‘transversa tuentibus hircis,’ i. e. præ invidia, necnon Horatianum, ‘Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat.’

DE HERMESIANACTE EJUSQUE ELEGIA.

EX RUHNKENII EPISTOLA CRITICA II.*

In priore hujus Epistolæ editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenæus XIII. p. 597. conservavit, digressione quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, præsertim cum adjumenta quædam e libris scriptis accepissem. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc † instituto alienum sit, facturus videor, si totum carmen, quo, in tanta Veterum Elegiarum jactura, vix quicquam præstantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuero.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poetis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scripserit περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phœnicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cuius testimonio sære utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitæ Homeri p. 283. Aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. c. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est : Λυσίμαχος συνέκισε καὶ Ἐφεσίων ἄχρι θαλάσσης τὴν νῦν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἑκεῖνων ἀνελῶν πόλεις ὡς Φοίνικα, ιάμβων ποιητὴν Κολοφῶνιν, θρηνῆσαι τὴν ἀλωσιν. Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ τὰ ἐλεγεῖα γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περὶην πάντως γάρ που καὶ αὐτὸς ἀν ἐπὶ ἀλούσῃ Κολοφῶνι ἀδύρατο. Has autem urbes a Lysimacho eversas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat : 'Ο Ἐρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητῷ καὶ γνώριμος ἦν.—ο Νίκανδρος μέρμηται τοῦ Ἐρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολόφωνος ποιητῶν. Eadem ætate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est : Φιλητᾶς, Κώως, νιὸς Τηλέφου, ὃν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου—ἐγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου. Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus

* Ex altera, multis partibus locupletiore, Epistolarum Critt. editione, Hymno Homerico in Cererem, Anno MDCCCLXXXII. repetito, adjecta. Utor autem Opusculorum Ruhnkenianorum editione, a Joanne Theodoro Bergmanno procurata, Lugd. Bat. MDCCCXXIII.

† "Suspicio hic excidisse præpositionem ab." BERGMANN. Nodum in scirpo quæserit Bergmannus. Vide Ciceronis et Gellii loca apud Facc. et Forc. in Alienus.

vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et ejusdem artis aemulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cuius honorificam mentionem facit in hac Elegia v. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles in primis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicæ nomine Λεόντιον inscripsit. Athenæus XIII. p. 597. A. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἐρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Λεόντιον ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αὐτῷ γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Scholiastes Nicandri: τούτου δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην. A Parthenio Erot. c. 5. laudatur Ἐρμησιάναξ Λέοντι. Sed corrigendum esse Λεοντίῳ, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Græc. III. p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. c. 39. Ἰστορεῖ Ἐρμησιάναξ Λεοντίῳ β'. Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros Λεόντιον, sic ejus imitatione Propertius librum primum Elegiarum *Cynthia* inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine v. 73. Γιγνώσκεις ἀτούσα μέγαν πόθον. Ter elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Bœot. 35. Inde etiam, præter Antonin. Liber. l. c. amatorias narrationes excerptis Parthenius c. 5. et 22. fortasse etiam c. 2. Nam ubi vulgo editur, Ἰστορεῖ Φιλητᾶς Ἐρμῆ, scribere malim, Ἰστορεῖ Φιλητᾶς καὶ Ἐρμησιάναξ. Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca summis Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argomento Eid. IX. In *Leontio* tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἡ Ὄλενος, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγεῖον εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἐρμησιάνακτος πεποιημένον. Cujus carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymous de XII. Certaminibus Herculis, ab Allatio editus, c. 5. πρὸς Ὄλενον δὲ Ἡρακλῆς προσδεξάμενον ἵκετο, καὶ Μνησιάχην τὴν Ὄλένου ρύσαμενος Εὐρυτίωνος, ἥκεν εἰς Εὐρυσθέα. Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. *Eurytion*. Denique Hermesianax *Persica* scripsit. Scholiast. Nicandri: τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται. Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium c. 22. quam ex Elegis, duc-tam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiae partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenæo l. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἐρωτικῶν, sive perdite amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. *Elegiam in Orpheum* inscribi.

AN EXTRACT FROM PORSON'S REVIEW OF
WESTON'S HERMESIANAX.

Hermesianax ; sive Conjecturæ in Athenæum atque aliquot Poetarum Graecorum Loca, quæ cum corriguntur et explicantur, tum Carmine donantur. Auctore STEPHANO WESTON, S. T. B. Coll. Exon. in Acad. Oxon. Soc. et Eccles. Mamhead in Agro Devon. Rectore. pp. 124. Nichols. [Lond. 1784. J. B.]

The author of this book, in a proœmium, where he explains the nature of his undertaking, has the following paragraph: *Tota artis criticæ materia in tres partes distribuitur, ut debeat monstrare primum principia, et causas scribendi recte, quæ philosophica dici potest, deinde de consuetudinibus, præscriptis, moribus, elocutionibusque versari, quæ historica appellari solet; denique de correctione agere ex collationibus manuscriptorum, optimisque editionibus librorum impressorum exquisita; nec non de conjecturis tractare, varia eruditione, et editorum acumine excogitatis, quam hypotheticam appellare possumus.* In this publication, Mr. W. professes to deal only in the hypothetical sort of criticism; and further observes, *plus in bona (conjectura) laudis, quam in mala vituperationis, esse.* Whether he will have any cause to avail himself of this plea, my readers may determine for themselves, from the specimens I shall hereafter produce. It must be owned, even by those who disapprove of his conjectures, that they are often supported with learning and ingenuity, and they who are dissatisfied with his criticisms cannot complain of his want of civility, that great opprobrium of the sect. But, generally speaking, there is not that felicity in his emendations, which instantly compels the reader's assent, and supersedes the necessity of a long defence, or explanation. Mr. W. is somewhat unlucky in setting out with a fragment of Hermesianax, (*Athenæi p. 597.*) which has come down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions*. It is not, therefore, to be wondered at, if Mr. W. has done but little towards restoring this fragment to its first integrity. His best conjecture is, I think, that on v. 83. I shall, therefore, transcribe the

* Bentleium præ oculis plane habuit Porsonus, *Remarks upon a late Discourse of Free-thinking* p. 92. In Profane Authors (as they are call'd) whereof One Manuscript only had the luck to be preserv'd, as Velleius Paterculus among the Latins, and Hesychius among the Greeks; the Faults of the Scribes are found so numerous, and the Defects so beyond all Redress; that notwithstanding the Pains of the learned'st and acutest Critics for Two whole Centuries, those Books still are and are like to continue a mere Heap of Errors.

lines. After enumerating the most famous poets that were lovers, Hermesianax proceeds to show, that even philosophers, in spite of their gravity, were "the sons of women." Οὐδὲ μὲν οὐδὲ ὄπόσοι σκληρὸν βίον ἔστήσαντο Ἀνθράπων, σκολὴν μαιόμενοι σοφίην, Οὐδὲ οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπεγρέψαντο κυδοιμὸν Φαινόμενον, δεινὸν δὲ ηλθον ἵψ' ἡνίοχον. For Οὐδὲ οἱ δεινὸν, to avoid the repetition of the same word, Mr. W. reads, Οὐδὲ οἴδε αἰνὸν. This seems perfectly right (though not having either Lennep or Ruhnkenius at hand, I am not certain whether this conjecture has been anticipated or not); but in the verses immediately following, Mr. W. is less happy. I shall quote the passage, and, for particular reasons, subjoin a Latin commentary. Οἵη μὲν Σάμιον μανὴ κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης Εὐράμενον καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἰθῆρ, Βαῖη τέ ἐν σφαῖρῃ πάντα ἀποταστόμενον. Οἴψ δὲ ἔχλειημένον ἔξοχον ἔχρην . . . εἶναι Πολλῶν δὲ ἀνθρώπων Σωκράτη ἐν σοφίᾳ Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει.

V. 89. seq. Corruptissimus locus, et qui sensu et rhythmo omnino vacat. Prima egregie emendavit A. Heringa, Οἴψ δὲ ἔχλιγνεν, ὃν—quod cum Cl. Westonus se vix capere fateatur, judicium ejus desidero. Ut antea, Οἵη μανὴ κατέδησε, sic nunc, Οἴψ ἔχλιγνε πυρὸς μένει. Planiissimus vero sensus. *Quam violento igne Socratem Venus irata calefecit.* Sed interjecta adhuc medicinam implorant. Rescribendum ex verissima Wytttenbachii emendatione, Οἴψ δὲ ἔχλιγνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίᾳ, Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. Paullo quidem aliter (si rite audita recordor) verba constituerat Wytttenbachius, ita nempe: ξέ. εἶναι Ἀπόλλων "Ἐχρησ' ἀνθρώπων—Sed alterum ordinem prætuli, primum ob numerorum facilitatem, deinde ordo, quem ille sequitur, in nullo, quantum sciamus, MS. comparet; alter vero in Codice Veneto, teste Ruhnkenio; postremo cum verbum ἔχρη paullo rarius sit, eo proclivius erat librariis vulgatiorem formam supponere. Sophocles Electr. 35. ΧΡΗ μοι τοιαῦθ' ὁ ΦΟΙΒΟΣ, ἢν πεύσει τάχα. CEd. Col. 87. ΦΟΙΒΟΙ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, "Οι μοι, τὰ πόλλα ἔκειν' ὅτ' ΕΞΕΧΡΗ τακὰ, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. Ἐπεὶ μάλα δεξιά ΦΟΙΒΟΣ ΕΧΡΗ. * * * *

As the author professes, in his title page, to have turned some of the Greek into Latin verse, I should produce a specimen of his performance in that way; but, to speak ingenuously, I think he has been impolitic in choosing such difficult and unpromising originals. Without doubt, the fault is in the materials, not in the artificer*. To translate Hermesianax, or Hedylus, to any purpose, he should have been first sure of their sense. Even the great Grotius himself, when he translated the

* Drydenum adumbravit Porsonus, *Of the Original and Progress of Satire: The fault was in the tools, and not in the workman.*

scattered fragments of Greek poets, committed a multitude of the grossest mistakes. But had Grotius succeeded ever so well, that success could give no inferior critic or poet a reasonable pretext to follow his example.

VERSIONES LATINÆ.

- Qualem (*nostri*) carus *Œ*agri filius reduxit
Agriopen, Thracia instructus cithara,
ex Orco. Navigavit vero improbam et intractabilem regionem,
ubi Charon communem (*s. insatiabilem*) trahit in cymbam
animas defunctorum, et paludis late resonat 5
 unda, ex vastis profluens arundinetis.
Constanti tamen animo juxta fluctus solitarium carmen cithara cecinit
 ORPHEUS, omnigenosque flexit Deos,
ipsumque *Cocytum* horrendum, superciliis subridentem.
 Quin et truculenti adspectum tulit canis, 10
igne vocem acentis, igneque acentis obtutum
 durum, triplici ex capite terrores inferentem.
Ibi suo cantu magnos flexit reges, eisque persuasit,
 Agriopa ut dulcis vites reciperet spiritum.
At nec filius Selenes inhonoratam præsttit 15
 MUSEUS, Gratiarum amasius, Antiopen :
quæ (*virginibus*) multorum votis expeditis in Eleusinis solo
 lætas voces occultorum efferebat oraculorum,
Rhariae sacerdos frustra ministrans
 Cereri: celebrata vero est etiam in Orco. 20
Dico vero etiam *Bœotum* relicta domo
 HESIODUM, omnis custodem doctrinæ,
Ascræorum venisse in Heliconidem vicum :
 ubi Ecam ambiens Ascraicam
multa passus est, et omnes sermonum suorum libros conscripsit, 25
 carminum ab hac puella primo auspicio capto.
Ipse vero ille cantor, quem Sors ex Jove custodit
 suavissimum omnium deum *Musas-colentium*,
tenuem in Ithacam contendit divinus *HOMERUS*
 suis cum carminibus, prudentis Penelopæ caussa : 30
quam propter multa passus, exigua insulam habitatum concessit,
 longe a lata remotus patria :
deflevitque Icari genus, et Amycli gentem
Spartamque, propriorum sensu malorum tactus.

MIMNERMUS vero, suavem qui reperit, multa perpessus,	35
sonum, et mollis pentametri spiritum,	
ardebat Nannus amore : et cana adhuc sœpe tibia,	
prurigine concitatus, comessationes cum ea instituebat.	
Oderat Hermobium semper violentum : item Pherecli	
inimico infensus, talia carmina misit.	40
Lydæ vero Lydæ ANTIMACHUS amore	
captus, Pactoli amnis adiit fluenta.	
Mortuam vero Sardica sub arida posuit terra	
plorans ; et cum lamentis (<i>eam</i>) relinquens abiit	
altam Colophonem, querelisque replevit libros	45
sacros, ab omni labore requiescens.	
Lesbius ALCÆUS quot suscepérit comessationes,	
Sapphus cithara canens amabile desiderium,	
nosti. Amabat nempe lusciniam cantor, et carminum	
solertia doloribus Teium virum urebat.	50
Cum hac enim consuevit etiam mellifluus ANACREON,	
ornata multis inter Lesbias :	
veniebatque, modo Samum relinquens, modo ipsam	
vini feracem armis subjugatam patriam,	
In Lesbium vino excellentem, promontoriumque sœpe conspiciebat	
Lectum in opposito Æolici fluctus litore.	56
Attica vero apis (<i>nosti</i>) qualia, multi-collem relinquens	
clivum, cecinerit chororum in stationibus.	
Bacchum et Amorem divino honorare cantu	
Jupiter dedit SOPHOCLI. — —	60
Dico vero et illum semper caventem virum,	
qui omnium odium incurrit ex abstinentia [<i>sive, ob convicia</i>]	
omnes circa mulieres, obliquo percussum	
arcu, nocturnos non deposuisse dolores.	
Sed Macedoniæ vias omnes pervagatus est,	65
Ægeorum quærens præfectum Archelai ;	
donec Deus EURIPIDI reperit exitium,	
diris occurrenti canibus, ut de vita ejus ageretur.	
Virum vero Cytherium, quem educarunt nutrices,	
Bacchi tibiæque fidissimum promum condum,	70
Musæ, alumnum PHILOXENUM, quo pacto perculsus	
clamore per hanc venerit urbem,	
nosti ; audivisti enim ingens desiderium Galateæ, quod	
ipsis ovium supposuit primogenitis.	
Nosti vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives	75
Coi æneum posuerunt, sub platano qui	

Battidem cecinit alacrem, **PHILETAM**, qui cuncta
vocabula omnemque posteris conservavit sermonem.
Nec vero quicunque hominum durum vitæ institutum
secuti sunt, tortuosam quærentes sapientiam, 80
nec rursus quos acerba ratiocinationum constrictos habet scientia,
aut valida virtus quæ orationem curat : [vel, orationis virtus, quæ
in honore habetur :]
ne hi quidem dirum amoris aversati sunt tumultum,
cum se illis offerret ; sed gravis aurigæ jugo colla submisere.
Qualis quidem Samium furor adligavit Theanoni 85
PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum pulcram
scientiam
invenit, et magnum cœli orbem, quantum quantum cingit æther,
minuta in sphæra totum digessit.
Qualem porro accedit in **SOCRATE**, quem oportebat superiorem
vulgo esse hominum in sapientia, 90
Cypris irata vehementiam ignis. Ex profundo ille suo
animo levioribus operam dedit curis,
domum Aspasie frequentans : nec vero exitum
reperit is, qui cuique quæstioni propositæ plures exitus noverat.
Cyrenæum virum solerter intra Isthmum amor 95
traxit, et Peloponnesiam (*sive*, et sibi haud facilem) deperiit Laidem
acutus **ARISTIPPUS**, omnes autem repudiavit disputationes
fugitque, et nugatoriam edidit vitam.

SCHWEIGHÆUSER.*

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorfianum, partim etiam
ad emendationes propositas, accommodata.*

Qualem (*O! Leontium, nosti*) carus Cæstri filius eduxerit
Agriopam, Thracia instructus cithara,
ex Orco. Navigavit vero in impiam et intractabilem regionem,
ubi Charon capacem trahit in cymbam
animas defunctorum, et super paludem alta voce clamat, 5
ex proceris arundinibus fluentum pertrahentem.
Sed pertulit juxta fluctus solitarius citharizans
ORPHEUS, et omnigenos flexit deos :
Cocytumque, præter solitum superciliis subridentem,
atque etiam gravissimi aspectum tulit canis, 10
igne vocem acuentis, igne autem obtutum
durum, ternis capitibus terrorem afferentem.

* Textus Schweighæuserani cum Dindorfiano collationem vide in Praefatione.

**Inde cantando magnos (*illos*) flexit reges,
ut Agriopa mollis vitæ recipere spiritum.**

At neque Lunæ filius inhonoratam præstitit
Musæus, Gratiarum custos, Antio pam;
quæ multis procis ambi a quondam, juxta Eleusinis extremitatem, (h. e.
in Eleusinis suburbio)
faustas acclamati ones occul torum efferebat effatorum,
Rhariæ sacerdos incassum ministrans
Cereri: nota vero est etiam in Orco.

Dico autem et Bœotum, relicta domo,
Hesiodum, omnis custodem scientiae,
Ascræorum sponte sua venisse in Heliconidem vicum :
unde ille, Eceam ambiens Ascraicam,
multa passus est, omnesque sermonum (*i. e.* commentariorum) suorum
conscriptis libros,
carminum a puella primo auspicio capto. 25

Ipse vero ille cantor, quem Fors ex Jove custodit
suavissimum omnium deum poetarum,
tenuem in Ithacam contendit divinus **HOMERUS**
suis cum carminibus, prudentis Penelopæ causa : 30
quam propter multa passus, exiguum insulam habitatum concessit,
longe a lata remotus patria :
deslevitque Icari genus, et populum Amycli
Spartamque, propria secum meditans mala.

MIMNERMUS vero, suavem qui reperit, multa percessus,
sonum, et a molli pentametro flamen,
ardebat Nannonem ; et saepe cum adunca tibia
capistratus comissatum ibat una cum ea viam conficiens.
Inimicum autem Hermobium, semper infensum, et Phereclem
inimicum odio habens, talia edidit carmina.

Lydæ vero ANTIMACHUS Lyseidis amore
perculsus Pactoli amnis adiit fluentum :
in Pergamo autem mortuam sub arida posuit terra,
et næniam cantans, ea relicta, venit
altam Colophonem ; et sermonibus (*h. e. commentariis*) suis implevit
libros
45
sacros, ab omni labore requiescens.

*Lesbius vero Alcaeus quot suscepit comissiones,
Sapphonis cithara canens amabile desiderium,*

nosti. Amabat nempe lusciniam cantor, carminum suorum
Teium virum urens solertia.

50

Namque cum illa consuevit mellifluus ANACREON,
psallentem (*ipsum*) auscultante multas inter Lesbias :
ventitabatque, modo Samum relinquens, modo ipsam
vini feracem jam armis subjugatam patriam,
in Lesbum vino excellentem : et profecto promontorium prospexit Lec-
tum
sæpius in opposito Æolici fluctus litore.

55

Attica autem (*nosti*) qualia apis, columbis abundantem Colonum
linquens, in tragicis cecinerit choreis,
Bacchum et Amorem narrans : etenim ætherius
Archippam seni Jupiter dedit SOPHOCLEI.

60

Dico vero et illum semper carentem virum,
et omnium odium incurrentem a teneris unguiculis
omnes circa mulieres, lunato percussum
arcu, nocturnos non deposuisse dolores.
Sed Macedoniae omnes circumiyit vicos,
et Æginonem sectatus est Archelai cellariam ;
donec tibi deus, EURIPIDES, reperit exitium,
diris occurrenti canibus, ut de vita tua ageretur.

65

Virum vero, quem e Cytheris oriundum aluere nutrices,
Bacchi tibieque fidissimum custodem,
Musæ (*ab ipsis*) educatum PHILOXENUM, quo pacto perculsus
acclamatione (*civium*) per hanc venerit urbem,
nosti, cum audieris ingens desiderium Galateæ, quod
ipsis ovium subdidit primogenitis.

70

Nostri vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives
Coi æneum posuerunt sub platano,
Bittidem canentem celarem, PHILITRAM tota sua
carmina et omnem loquacitatem (*illi*) circumfundentem.

75

Nec vero quicunque hominum duram vitam
nacti sunt, tortuosam anquirentes sapientiam,
quos ipsa circa prudentia ratiocinationibus constrinxit solertia,
et valida disputationum, gloriam secum ferens, vis ;
ne hi quidem dirum amoris aversati sunt tumultum
sese ostendentem, sed gravis aurigæ jugo colla submiserunt.

80

Qualis quidem (*nosti*) Samium furor devinxerit Theanonis
PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum elegantias

85

invenit, et orbem, (*cæli*) quantum cingit æther,
exigua in sphæra totum digessit.

Quali autem **SOCRATÈM** calefecerit, quem principem oraculo edidit
Apollo hominum esse in sapientia, 90
Venus irata ignis violentia. Egessit vero
ex profundo animo leviores solicitudines,
in domo Aspasiae versans; nec vero exitum
reperit is, qui quæstionum multos exitus noverat.

Porro virum Cyrenæum intra Isthmum amor traxit 95
gravis, quando delicatam Laidem amavit
acer **ARISTIPPUS**, fugitque et omnes repudiavit disputationes philoso-
phicas,
nec (*domi*) manendo ab Ephyra semotus vixit.

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Such was the nymph, whom **ORPHEUS** led
From the dark regions of the dead,
Where Charon with his lazy boat
Ferries o'er Lethe's sedgy moat;
Th' undaunted minstrel smites the strings, 5
His strain thro' hell's vast concave rings:
Cocytus hears the plaintive theme,
And refluent turns his pitying stream:
Three-headed Cerberus, by fate
Posted at Pluto's iron gate, 10
Low-crouching rolls his haggard eyes
Ecstatic, and foregoes his prize.
With ears erect at hell's wide doors
Lies list'ning, as the songster soars;
Thus music charm'd the realms beneath, 15
And beauty triumph'd over death.

The bard, whom night's pale regent bore,
In secret, on the Athenian shore,
MUSÆUS, felt the sacred flame,
And burnt for the fair Theban dame
Antiope, whom mighty Love 20
Made pregnant by imperial Jove;

The poet plied his amorous strain,
Press'd the fond fair, nor press'd in vain,
For Ceres, who the veil undrew,
That screen'd her mysteries from his view,
Propitious this kind truth reveal'd,
That woman close besieg'd will yield.

25

Old HESIOD too his native shade
Made vocal to th' Ascrean maid ;
The bard his heav'n-directed lore
Forsook, and hymn'd the gods no more :
Soft love-sick ditties now he sung,
Love touch'd his harp, love tun'd his tongue,
Silent his Heliconian lyre,

30

And love's put out religion's fire.

35

HOMER, of all past bards the prime,
And wonder of all future time,
Whom Jove with wit sublimely blest,
And touch'd with purest fire his breast,
From gods and heroes turn'd away
To warble the domestic lay,
And wand'ring to the desert isle,
On whose parch'd sands no seasons smile,
In distant Ithaca was seen
Chanting the suit-repelling Queen.

40

MIMNERMUS tun'd his amorous lay,
When time had turn'd his temples grey ;
Love revell'd in his aged veins,
Soft was his lyre, and sweet his strains ;
Frequenter of the wanton feast,
Nanno his theme, and youth his guest.

45

ANTIMACHUS with tender art
Pour'd forth the sorrows of his heart ;
In her Dardanian grave he laid
Chryseis his beloved maid ;
And thence returning sad beside
Pactolus' melancholy tide,
To Colophon the minstrel came,
Still sighing forth the mournful name,
Till lenient time his grief appeas'd,
And tears by long indulgence ceas'd.

50

ALCAEVUS strung his sounding lyre,
And smote it with a hand of fire,

55

60

To Sappho, fondest of the fair, Chanting the loud and lofty air.	65
Whilst old ANACREON, wet with wine, And crown'd with wreaths of Lesbian vine,	
* * * *	70
Ev'n SOPHOCLES, whose honey'd lore Rivals the bee's delicious store, Chorus'd the praise of wine and love, Choicest of all the gifts of Jove.	
EURIPIDES, whose tragic breast No yielding fair one ever press'd, At length in his obdurate heart Felt love's <u>revengeful rankling dart</u> ,	75
* * * *	
'Till vengeance met him in the way, And blood-hounds made the bard their prey.	80
PHILOXENUS, by wood-nymphs bred On fam'd Cythaeron's sacred head, And train'd to music, wine and song, 'Midst orgies of the frantic throng,	85
When beauteous Galatea died, His flute and thyrsus cast aside ; And wand'ring to thy pensive coast, Sad Melos ! where his love was lost,	
Each night through the responsive air Thy echoes witness'd his despair : Still, still his plaintive harp was heard, Soft as the nightly-singing bird.	90
PHILETAS too in Battis' praise Sung his long-winded roundelay's ; His statue in the Coan grove Now breathes in brass perpetual love.	95
The mortified abstemious sage, Deep read in learning's crabbed page,	
PYTHAGORAS, whose boundless soul Scal'd the wide globe from pole to pole,	100
Earth, planets, seas and heav'n above, Yet found no spot secure from love ; With love declines unequal war,	
And trembling drags his conqueror's car ;	105

Theano clasp'd him in her arms,
And wisdom stoop'd to beauty's charms.

E'en Socrates, whose moral mind
With truth enlighten'd all mankind,
When at Aspasia's side he sate,
Still found no end to love's debate;
For strong indeed must be that heart,
Where love finds no unguarded part.

Sage Aristippus by right rule
Of logic purg'd the Sophist's school,
Check'd folly in its headlong course,
And swept it down by reason's force;
'Till Venus aim'd the heart-felt blow,
And laid the mighty victor low.

110

115

120

CUMBERLAND.

To Leontium.

I.

ORPHEUS,—Œagrus' son,—thou know'st full well,—

The Thracian harper,—how with magic skill,
Inspir'd by love, he struck the chorded shell,
And made the shades obedient to his will,

4

As from the nether gloom to light he led
His lov'd Agriope. He to Pluto's land,
Baleful and cheerless, region of the dead,
Sail'd far away,—and sought th' infernal strand,

8

Where Charon, gaunt and grim, his hollow bark
(Fraught with departed souls, an airy crowd)
Steers o'er the Stygian billow dun and dark,
And with a voice of thunder bellows loud

12

O'er the slow pool, that scarcely creeps along
Through sedge, and weedy ooze: but nathless he,
On the lone margent, pour'd his lovesick song,
And charm'd Hell's monsters with his minstrelsy.

16

Cocytus scowl'd,—but grinn'd a ghastly smile,
Albeit unus'd to the relenting mood:
Cerb'rus, three-mouth'd, stopp'd short,—and paus'd the while,
Low-crouching, list'ning, (for the sounds were good)

20

Silent his throat of flame, his eyes of fire
 Quench'd in ecstatic slumber, as he lay.
 Thus Hell's stern rulers hearken'd to his lyre,
 And gave the fair one back to upper day. 24

II.

Nor did **Musæus**, Luna's heav'nly child,
 And high-priest of the Graces, leave unsung
 The fair **Antiope**, in accents wild,
 As fell th' impulsion'd language from his tongue : 28

Who, woo'd of many suitors, at the shrine
 Of mystic Ceres, by Eleusis' brow,
 Chanted the high response in strains divine,—
 And op'd the secret springs,—and taught to know 32

The heav'n-drawn truths, in holy rapture lost.
 But naught avail'd her zeal ;—in evil hour,
 Theme of the lyre below, her hopes were cross'd :
 Death cropp'd the stalk, that bore so fair a flow'r. 36

III.

I tell thee too, that the Bœotian bard,
 Sage **Hesiod**, quitted the Cumæan shore,
 A wand'rer not unwilling,—afterward
 In Heliconian Ascra seen to soar, 40

Deathless upon the mighty wings of fame.
 'Twas there he woo'd **Ecta**, peerless maid,—
 And strove to achieve her love,—and with her name
 Prefac'd his verse, with hallow'd lore inlaid. 44

IV.

Enravish'd **Homer**, ward of Fate from Jove,
 Prince of melodious numbers, toil'd his way
 To barren Ithaca,—and tun'd, for love
 Of chaste **Penelope**, the am'rous lay ; 48

Forgot his native land, and bade adieu
 To wide Iomia, for the island drear,
 And wail'd Icarius' house, and Sparta too,
 And dropp'd himself the sympathetic tear. 52

V.

MIMNERMUS, school'd in hardship, who first taught
 To breathe soft airs of elegiac song,
 Fair NANNO ask'd, and had ; and often sought,
 As by her side he blithly trudg'd along,

56

The merry wake,—a ready piper arm'd
 With mouth-piece aptly fitted : and, with worse
 Than deadly hate and indignation warm'd,
 Hermobius and Pherecles lash'd in verse.

60

VI.

ANTIMACHUS, for beauteous LYDA's love,
 Hied him to rich Pactolus' golden tide :
 But, welladay ! his bliss stern Fate unwove ;
 Short was her doom,—in Pergamus she died,—

64

And in her grave was laid in prime of age.
 He, full of lamentation, journey'd on
 To Colophon,—and on the sacred page
 Enter'd his tale, and ceas'd, his mission done.

68

VII.

And well thou know'st, how fam'd ALCAUS smote
 Of his high harp the love-enliven'd strings,
 And rais'd to SAPPHO's praise th' enamour'd note,
 Midst noise of mirth and jocund revellings :

72

Ay, he did love that nightingale of song
 With all a lover's fervour,—and, as he
 Deftly attun'd the lyre, to madness stung
 The Teian bard with envious jealousy.

76

For her ANACREON, charming lyrist, woo'd,
 And fain would win, with sweet mellifluous chime,
 Encircled by her Lesbian sisterhood ;—
 Would often Samos leave, and many a time,

80

From vanquish'd Teos' viny orchards, hie
 To viny Lesbos' isle,—and from the shore,
 O'er the blue wave, on Lectum cast his eye,
 And think on by-gone days, and times no more.

84

VIII.

And how, from steep Colonus' rocky height,
 On lightsome pinions borne, the Attic bee*
 Sail'd through the air, and wing'd her honied flight,
 And sang of love and wine melodiously 88

In choric numbers : for ethereal Jove
 Bestow'd on SOPHOCLES ARCHIPPE's charms,
 Albeit in eve of life,—and gave to love
 And fold the yielding fair one in his arms. 92

IX.

Nay, I aver, in very sooth, that he,
 Dead from his birth to love, to beauty blind, /
 Who, by quaint rules of cold philosophy,
 Contemn'd the sex, and hated womankind,— 96

That he,—e'en he,—with all his stoic craft,
 Gave to imperial Love unwilling way,
 And, sore empierc'd with Cupid's tyrant shaft,
 Could neither sleep by night, nor rest by day.: 100

What time, in Archelaus' regal hall;
 ÆGINO, graceful handmaid, viands brought
 Of choicest savour, to her master's call
 Obsequious, or wine's impurled draught: 104

Nor didst thou cease, through streets and highways broad,
 EURIPIDES! to chase the royal slave,
 Till vengeance met thee, in his angry mood,
 And deep-mouth'd bloodhounds tore thee to the grave. 108

X.

And him too of Cythera,—fosterchild
 Of all the Muses, train'd to love and song,—
 PHILOXENUS,—thou knowest,—how with wild
 And loud acclaim, (as late he pass'd along 112

Through Colophon) and shouts of joyfulness,
 The air was riv'n : for thou didst hear the tale
 Of GALATEA lost, fair shepherdess,
 Whom e'en the firstlings of her flock bewail. 116

* A name given to Sophocles from the harmoniousness of his verse.

XI.

- Nor is PHILETAS' name to thee unknown,
 Than whom a sweeter minstrel never was;
 Whose statue lives in his own native town,
 Hallow'd to fame, and breathes in deathless brass, 120

 Under a platane,—seeming still to praise
 The nimble BIRTRIS, in the Coan grove,
 With am'rous ditties, and harmonious lays,
 And all the art, and all the warmth of love. 124

XII.

- And they of humankind, (to crown my song)
 Who, in th' austerity of their life, purs'd
 Knowledge abstruse, her mazy paths among,—
 And sought for hidden lore,—and ceaseless woo'd 128

 The Muse severe, couching her doctrines sage
 In cogent language, marring ev'ry clog
 To intellectual sense, on reason's page;—
 Or, in the philosophic dialogue, 132

 Moulded th' important truths, they meant to prove,
 In milder form, and pleas'd and reason'd too;—
 E'en these confess'd the mighty pow'r of Love,
 And bow'd the neck, nor could his yoke eschew. 136

XIII.

- Pythagoras, the Samian sage, who taught
 To solve the knots, perplex and intricate,
 Of fair geometry, and whilom brought
 Into a narrow sphere's brief compass strait 140

 The stars of heav'n, in order absolute;
 With frantic passion woo'd THEANO's charms,
 Infuriate,—nor ceas'd his am'rous suit,
 Till he had clasp'd the damsel in his arms. 144

XIV.

- And what a flame of love the Paphian queen
 Lit, in her wrath, in the enamour'd breast
 Of SOCRATES,—whom of the sons of men
 Apollo nam'd the wisest, and the best! 148

He in Aspasia's house each lighter care
 Chas'd from his breast, when at her side he sate
 In am'rous parley,—and, still ling'ring there,
 Could find no end to love, or love's debate. 152

XV.

Shrewd Aristippus, Cyrenean sage,
 To the Corinthian Isthmus' double shore
 Wended his way, his passion to assuage,—
 And shun'd the calm retreats, he lov'd before; 156

Forsook the far-fam'd Athens,—inly mov'd
 By Lais' charms, by Lais lur'd astray,—
 And in voluptuous Eph'rā liv'd,—and lov'd,—
 From Academic bowers far away. 160

J. B.

APPENDIX.

ARCHILOCHUS¹.

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθυ,
 *** ὡν οὔτε τίμον * * εἰσήγεκας *²
 οὔτε μὴν κληθεὶς * * * ἥλθες, οἷα δὴ φίλος·
 ἀλλά σ' ή γαστὴρ³ νόον τε καὶ φρένας⁴ παρήγαγεν
 εἰς ἀναιδήνη⁵. 5

Apud ATHEN. I. p. 8. A.

NOTÆ IN ARCHILOCHUM.

¹ Hujus Fragmenti lacunas ad hunc modum supplevit, versusque
 emendatos divisit, Porsonus Advers. p. 45. [Ἐσθίων] ὡν οὔτε τίμον
 n 2

[οὐτιν'] εἰσενήνοχας, | οὗτε μὴν κληθεὶς ἐσ ἡμᾶς ἥλθες, οὐτα δὴ φίλος· | ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ νόου τε καὶ φρένας παρῆγαν | eis dñαιδεῖαν. Idem tamen in secundo versu ἐφ' ἡμᾶς habet *Tracts* p. 232. Est Fragm. LXXXVIII.

² “Nimis Atticum est, quod Archilochus restituere voluit Porsonus, εἰσενήνοχας: neque satis bene Græcum οὗτε μὴν; debuit enim οὐδὲ μὴν. Lege igitur: Ἐσθίων θ' ὧν οὗτε τίμον εἰσένεγκας πάκοτε, Οὐδὲ μὴν”. BURGES.

³ Hom. Od. H. 216. οὐ γάρ τι στυγερῷ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἀλλα | ἔπλετο, κ. τ. λ.

⁴ Hesiod. Scut. Herc. 149. σχετλίνη, η̄ ρα νόου τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῶν. Id. Theog. 554. χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμόν. Hom. Il. A. 193. ἔως ὁ ταῦθ' ὦρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Adde O. 163. Similiter Δ. 309. τόνδε νόου καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες. Aristoph. Ran. 535. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας. Imitati sunt Latini. Plaut. Trin. II. 4. 53. *Satin' tu sanus mentis, aut animi tui, | qui conditionem hanc repudies?* Lucret. III. 399. *Nam sine mente animoque nequit residere per artus | temporis exiguam partem pars ulla anima.* Cic. de Senect. c. 11. *Nec corpori solum subveniendum est, sed menti atque animo multo magis.* Adde Virg. Æn. VI. 11. Horat. Epist. I. 14. 8.

⁵ Hom. Il. O. 128. μαινόμενε, φρένας ἥλε, διέφθορας· η̄ νύ τοι αὔτως | οὐαρ' ἀκονέμεν ἔστι, νόος δὲ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς; Hesiod. Op. et D. 321. οἴλα τε πολλὰ | γίνεται, εὐτ' ἀν δὴ κέρδος νόου ἔξαπατήσῃ | ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδίη κατοπάζῃ.

GLOSSARIUM IN ARCHILOCHUM.

V. 1. Πολλὸν καὶ χαλίκρητον. Formulam illustrat Blomfieldius ad Æsch. Pers. 249. Vide et quæ nos ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. *29. Stowius nostras, *The Annales of England* p. 562. de Henrico quinto: *Receiving on his helmet and on the residue of his armour, many and great strokes.*

Ibid. χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος, *merus, meracus, purus.* Æschyli Frigm. apud Eustath. ad Od. Γ. 332. p. 132. 10. Bas. σπονδαὶ χαλίκρητοι. Apoll. Rhod. I. 473. πίνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ: qui χαλίκρητον μέθυ paulo post ζωρὸν μέθυ appellat. Hesychius: Χαλίκρατον. εὔκρατον, ἄκρατον. Suidas: Χαλίκρητος πότος. ὁ χαλῶν τὰς φρένας. η̄ κατὰ στέρησιν τοῦ χά, (lege χ') ίν' η̄ ἄλις ἄκρατον ἔχων τόντεστιν, οἰνον. καὶ χαλικρήτῳ, μὴ κεκραμένῳ, ἐν Ἐπιγράμματι. Κείτο χαλικρήτῳ νάματι

βριθομένη. Sic χαλίκρατον μέθυ non tantum ἄκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας exponit Schol. ad Apoll. l. c. qui protinus subjungit Atheniensibus χάλιν dici τὸν ἄκρατον, additque, Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμίας (χαλίδας Schæferus: debuit Χαλιμάδας) φησὶ λέγεσθαι. Est autem χαλίκρατος α Χάλις, (mitto enim ceteras derivationes ut plane ineptas) et κεράννυμι. Fuit Χάλις Bacchi nomen, ab Αἴγυπτο fortasse oriundum, et exinde, usu tralatatio satis obvio, vinum meracum, merum, significabat. Eustath. l. c. Χάλις γάρ φασιν, ὁ Διονύσιος. ἔξ ἐκείνου δὲ, καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος. θεεν καὶ Χαλιμάδας γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σώμα. Hesychius: Χάλις. ὁ ἄκρατος οἶνος. καὶ ὁ μεμηνός καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. Hippopax apud Schol. Lycophr. 579. ὅλιγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες. Etymol. Mag. χαλίφρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων' χάλις γάρ ὁ ἄκρατος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀφαρνίας τὰς φρένας· ἡ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλᾶσθαι τὰς φρένας· καὶ τὰς Βάκχας Χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν ἔλεγον, τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι· καὶ καγχαλίζειν, ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάλις ὁ οἶνος. Etymol. Gud. Χαλίφρων, κυρίως ὁ μέθυσος λέγεται· χάμις γάρ ἄκρος οἶνος, παρὰτὸ χαλᾶν τὰς φρένας. ubi χάλις γάρ ὁ ἄκρατος quinis ex Etymologo Magno facile reponet. Orion Thebanus: Χαλίφρων. κυρίως ὁ μέθης ἀφραίνων. χάλις γάρ ὁ ἄκρατος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀφαρνίας φρένας.

Ibid. μέθυ, temetum, vinum. Hom. Od. H. 179. Ποντόνες, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον | πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ | σπείσομεν, ὅσθ' ικέτρουν ἀμ' αἰδοῖοισιν ὀπῆδεῖ. | Φὼς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα Φοῖνον ἐκίρνα. Eustath. ad Od. Γ. 380. p. 135. 31. Bas. παρὰ τὸ μεθίσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς εὑφροσύνην καὶ ἀνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον, τὸ μὲν ποτὸν ἐκαλεῖτο μέθυ. Hesychius: Μέθυ. οἶνος. θεεν τὸ, Μεθύσκεσθαι. Etymol. Mag. Μεθύω, γίνεται ἐκ τοῦ μέθυ, δ σημαίνει τὸν οἶνον· μέθυ δὲ ὁ οἶνος, ἀπὸ τοῦ μεθίειν καὶ ἀμελεῖν τὸν πίνοντας αὐτόν. Idem: Μεθύω, παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μὴ θεῖν ἥγουν τρέχειν· οἱ γάρ μεθίοντες ἀκίνητοι εἰσὶ, μέχρις ἣν ἀπομεθυσθῶσιν. Etymol. Gud. Μέθυσο, παρὰ τὸ μέθης, (lege μέθυ) δ σημαίνει τὸν οἶνον· καὶ "Ομηρος, (Il. H. 471.) Καὶ μέθυ, χίλια μέτρα· τοῦτο παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μεθίω, τὸ ἀμελῶ· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐμὲ θύειν. (an μὴ θεῖν;) Vides de derivatione Grammaticos prorsus nugari. Vox est originis peregrinæ, cuius vestigia etiam apud Cambro-Britannos hodie apparent: scribunt enim *methw*, ejusdem significationis. Vocabulum, ut credibile est, a Phœnicibus olim in Cambriam invectum est; et nescio annon ad rem sit Αἴγυπτιαcum Μεθυὴρ, quod cognomen Isidis fuit, teste Plutarcho de Is. et Os. p. 374. B. Forma autem, quæ

Æolibus inolevit, rēmēthv, vel potius rēmēterv, fuisse videtur, unde Latinum *temetum*, (a quo fiunt *temulentus*, et *abstemius*) quam et ipsam priscam vocem fuisse notant Festus in v. Gell. X. 23. et Plin. XIV. 13.

V. 2. *τῖμος, pretium.* Æsch. Choeph. 903. ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, δητιν' ἀντεξάμην; ubi vide notam Blomfieldii, et Glossarium in l. Hic autem valet *symbola*, Angl. *a shot*, vel *a reckoning*; et τῖμος εἰσήγεκας vertendum *symbolam contulisti*, vel *dedisti*, collato Terent. Andr. I. 1. 61. Cf. Timoclem Athenæi VI. p. 237. F. οὐ γὰρ μὴ τίθενται συμβόλα, | πρυτανεῖα ταῦτα προσαγορένεται.

V. 3. *κληθεῖς, vocatus*, de conviva, Angl. *bidden, invited*. Machon Athen. VI. p. 244. B. *κληθεῖς* ἐπὶ δεῖπνον ὁ παράσιτος Ἀρχεφῶν | ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, κ. τ. λ. Eubulus ibid. I. p. 8. B. *εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο* | ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι. Plaut. Men. III. 1. 11. *Qui esum neque vocantur, neque vocant.* Terent. Eun. II. 2. 28. *Salutant; ad cœnam vocant.*

Ibid. oīa, ceu, ut, sicut. Vide infra Glossar. in Pratin. v. 6.

V. 4. *παράγω. præter rectam viam duco, in transversum ago*, Angl. *I lead astray.* Pind. Pyth. XI. 38. ή ἔτερό λέχει δαμαλιζομένην | ἐννύ-χιοι παράγον κοῖται; Eurip. Iph. T. 479. ή γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές. Hesychius: *Παρήγαγεν. ἦνεγκεν. ή ἡπάρησεν.* Similis est vis præpositionis in illo Archilochi, πάτερ Δυκάμβα, ποίον ἐφράσω τόδε; | τις σὺς παρήγει φρένας; Est Fragm. LXXXIV. Hesychius: *Παρη-έρθη. παρηνέχθη.* Unde patet in priore Hesychii loco, pro ἦνεγκεν, reponendum esse παρήγεκεν. Nam quod a Wesselingio notatum est, eum morem esse Glossatorum, ut præpositiones in talibus saepè prætermittant, id in Hesychio nequaquam ferendum est. Vide Kœn. ad Gre-gor. p. 501.

V. 5. *ἀναιδίη, Ionicum pro ἀναιδεία, impudentia.* Audiendus Elmsleius ad Eurip. Med. 608, 9. “*Αναιδείη, et similia ab adjectivis in ἡς derivata substantiva, quæ passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi.* Nunquam fuerunt nisi duas horum substantivorum formæ. Prior est *ἀναιδία* sive *ἀναιδίη*, ut *φιλία* sive *φιλίη*. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est *ἀναιδεία*, ut *βασιλεία, regina*, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura *ἀναιδείην* ἐπιειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, *ἀναιδεία*, ut *βασιλεία, regnum*, quæ non magis legitima est quam *φιλεία*. Scribendum igitur *ἀναιδίην* ἐπιειμένε apud Homerum, *ἀναιδίη* κατοπάζῃ apud Hesiodum, *ἀναιδίη* δὲ καὶ *ὑβρίς* apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de *ἡς ὑπεροπλίρσι* aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis.” Ceterum ad locu-

tionem παρήγαγεν εἰς ἀναιδίην conferendum est illud Eurip. Iph. A. 378. μὴ λιαν ἄνω | βλέφαρα πρὸς τάναδες ἀγαγών.

VERSIONES LATINÆ.

Multum vero bibens et purum merum,
quorum nec pretium contulisti, nec vero
vocabus venisti, veluti amicus: sed tibi
gula mentem sensumque ademit,
impudentemque efficit.

SCHWEIGHÄUSER.*

5

Multumque potans et meraculum merum,
Et comedens, quorum nec ullum contulisti hilum preti,
Non vocatus introisti ad nos, amicus ut solet;
Sed tuus te mentem animumque venter ad impudentiam
Impulit transvorsum agens.

5

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Glutton, we ask thee not to be our guest,
It is thy belly bids thee to our feast.

CUMBERLAND.

Faith ! but you quaff
The grape's pure juice to a most merry tune,
And cram your hungry maw most rav'ously,
And pay for 't—not a doit. But mark me, Sirrah !
You come not here invited, as a friend.
Your appetite is gross ;—your god 's your belly ;—
Your mind, your very soul, incorps'd with gluttony,
Till you have lost all shame.

5

J. B.

* Textum Schweighäuseranum vide in Addendis.

PRATINAS¹.

Tís ὁ θόρυβος ὕδε²; τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίσ ὑβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέ-
λαν³;

ἔμὸς, ἔμὸς ὁ Βρόμος·
ἔμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἔμὲ δεῖ παταγεῖν
ἀν' ὅρεα θύμενον⁴ μετὰ Ναιάδων⁵,
οἵα τε κύκνου⁶ ἄγοντα⁷
ποικιλόπτερον μέλος.

τᾶν ἀοιδᾶν κατέστας σὺ Πιερὶς⁸ βασίλει· ὁ δ' αὐλὸς⁹
ὕστερον χορευέτω.

καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον,
θυραμάχοις τε¹⁰ πυγμαχίαισι νέων θέλει¹¹ παρ' οἴνον
ἔμμεναι στρατηλάτας¹².

παῖς τὸν Φρυνναίου ποικίλου προανέχοντα¹³,
φλέγε τὸν ὀλεσιανλοκάλαμον¹⁴,

λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν
θυπατρυπάνω¹⁵ δέμας πεπλασμένον.

ἢν ίδοὺ ἄδε σοι δεξιὰ
καὶ ποδὸς διαρριφὰ, θριαμβοδιθύραμβε
κισσόχαιτ' ἄναξ¹⁶, ἄκουε

τὰν ἔμὰν Δώριον χορείαν.
Apud ΑΘΗΝΑ. XIV. p. 617. C.

NOTÆ IN PRATINAM.

¹ Ut recte intelligatur hoc Fragmentum, sciendum est, ex veterum instituto chorum canentium præire solitum esse, tibicines vero succinere; non versa vice, quod postea factum est, de quo queritur Pratinas. Exscribenda sunt ipsius Athenæi verba, sic præfantis: Πρατίνας δὲ (sub-

intellige φησὶν) ὁ Φλιάσιος, αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὄρχηστρας, δγανακτεῖν τινας ἐπὶ τῷ τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνέδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦτο τοῦ ὑπορχήματος Τίς ὁ θύρυβος κ. τ. λ*. De quo carminum genere sic Athen. XIV. p. 628. D. καὶ γὰρ ἐν ὄρχησει καὶ πορεἴᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνην καὶ κόσμος, αἰσχρὸν δὲ ἀταξία καὶ τὸ φορτικόν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἔξι ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὄρχησεις, καὶ ἔχρωντο τοῖς σχήμασι σημείους μόνον τῶν φδορμένων, τηρούντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τουατὰ προσηγόρευον. Cf. Lucian. de Saltatione c. 16. ἐν Δῆλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὄρχησεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἔχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἔξι αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Plutarch. de Musica p. 1134. C. ἀλλοι δὲ Ξενόδαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγονέναι φασὶ καὶ οὐ παιάνων, καθάπερ Πρατίνας. Ad rem etiam Athen. I. p. 22. A. δτὶ οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ Θέσπις, Πρατίνας, Κρατίνος, Φρύνιχος ὄρχησται † ἐκαλοῦντο διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξι τῶν ἴδιων ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους ὄρχησθαι‡. De Pratina autem omnino audiendum est Suidas: Πρατί-

* Commentarii vice fungentur Cumberlandii dicta, *Observer* LI. *Pratinas* struck out a considerable improvement in the orchestral part of his drama, by revoking the custom of allowing the minstrels to join in the chaunt or strain with the chorus, and suffering them only to accompany with their pipes: the recitative was by this alteration given more distinctly to the audience, and the clamorous confusion of voices avoided: the people however, not yet weaned from their old prejudice for the noisy bacchanalian songs of their village masques, opposed themselves violently against this refined innovation, and the whole theatre was thrown into confusion, when in the midst of the tumult *Pratinas* appeared on the stage in person, and in a kind of Salian song, accompanied with dancing, addressed his audience to the following effect: What means this tumult? &c. Vide et Weston. *Hermesian*. p. 51.

† Ita Dindorius, auctoritate fretus MS. C. Vulgo ὄρχηστικοι, prout citat Bentleius in notes sequenti; quod nec temere, ut opinor, solicitandum est. Vix enim ὄρχηστής, *saltator*, vel ὄρχηστοδιδάσκαλος generatim audierit, cum neque omnes ὄρχηστοδιδάσκαλοι necessario ὄρχησται fuerint, ut nec versa vice; multo minus carminum ὑπορχηματικῶν scriptor, qui et alteram artem exercebat.

‡ Bentleius, *Dissertation upon Phalaris* p. 264. *The ancient Poets* (says *Athenaeus*), Thespis, Pratinas, Carcinus, and Phrynicus, were called ὄρχηστικοι, Dancers: because they not only used much dancing in the Chorus's of their Plays, but they were common Dancing-Masters, teaching any body that had a mind to learn. Idem ibid. p. 234. *The ancient Poets*, Thespis, Pratinas, Cratinus, and Phrynicus, were called ὄρχηστικοι, Dancers; because they used dancing so much in their Chorus's. Itidem ex *Athenaeo*; ubi tamen diserte notat, cum Comici nomen loco parum conveniat, Καρκίνος vice Κρατίνος reponendum esse.

*νας, Πυρόωνιδον, ἢ Ἐγκωμίου. Φλιάσιος. ποιητὴς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ πρώτος ἔγραψε σατύρους. ἐπιδεικνυμένον δὲ τούτου, συνέβη τὰ ίκρια, ἐφ' ᾧ ἐστήκεσαν οἱ θεαταὶ, πεσεῖν. καὶ ἐκ τούτου θέατρον φύκοδομήθη Ἀθηναῖος. καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ν'. ἣν σατυρικά λέγεται. ἐνίκησε δὲ ἄπαξ. Quem locum tetigit Blomfieldius Praef. ad *Æsch.* Pers. p. V. "Hujus autem Phrynichi præ ceteris ἀντιδιδασκάλοις æmulus fuisse videtur *Æschylus*, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragediarum novarum ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso; quod quum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum *Æschylus* contendisse narratur, ullas tragedias, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinæ *τραγῳδίας* memorat." Respexit, ut credibile est, Cumberlandii locum, *Observer* LI. *Pratinas succeeded Thespis, and wrote fifty tragedies, if they may be so called, when two-and-thirty of the number were satiric, or allusive to the Satyrs.* Recte autem, opinor, Pratinæ *τραγῳδίας* commemoravit Suidas; quæ, quanquam antiquioris generis* fuissent, quales, antequam ad fabulas et historias deflexerant *Æschylus* et Phrynicus, docebant poetæ, non tamen ideo minus recte hoc nomine appellari potuissent. Ceterum hoc Pratinæ carmen ἴντορχηματικὸν citat Julius Cæsar Scaliger Poet. I. 47. notatque pyrrhichiis refertum esse ob celeritatem.*

* Horat. Epod. V. 3. *Quid iste fert tumultus?* Et totidem verbis reddit Westonus Hermesian. p. 52. Plaut. Pœn. I. 1. 79. *Quid istuc tumultus?* Pomponius apud Non. c. 8. n. 7. *Quid hoc est tumulti?* Mox rīva pro rī H. Stephanus, in Lyricorum Fragmentis; quod verum censeo. Est senarius ferme volatilis.

* πολυπαταγαθυμέλαν H. Steph. uno verbo. Saltem πολυπαταγοθυμέλαν. Altera forma analogiae repugnat, sive ad πολυπάταγος referatur, sive ad πολυπάταξ. Cf. vocabula παταγοδρόμος, παταγοειδῆς et contracte παταγώδης. Vide Etymol. Mag. in Διχόμηνος, et notam Sylburgii.

* θύμενον primus Schweighæuserus ex MS. Ven. et Epitomes cod. Paris. Edd. Ald. et Casaubon. cum MS. Pal. ἀν' ὄρεα ἐσσύμενον. Unus Laurent. σύμενον, quod prætulerim. Vide Glossarium.

* Ald. Ναΐδων, quam formam exhibet Eurip. Hel. 187. Νύμφα τις οἰα Ναΐσ | ὄρεσι φυγάδα νόμον ιεῖσα γοερόν.

* Eurip. Elect. 151. οἰα δέ τις κύκνος ἀχέτας | ποταμίοις παρὰ χεύμασι κ. τ. λ. Pseud-Anacr. Frigm. I. 8. p. 327. Fischer. ἄτε τις κύκνος Καῦστρον, | πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων | ἀνέμου σύναυλον ἡχήν.

* Vide Bentleium, *Dissertation upon Phalaris*, pp. 234, 264, 274, 278, 287.

⁷ “κύκνον ḥδοντα Casaubon. legit, quia cygni non ἄγονοι μέλος, sed ḥδονοι. Pace tamen magni viri Apollonium de hac specie cantus cygni laudabo l. IV. 1302. Κύκνοι κινήσωσιν ἐδὺν μέλος.” WESTON. Casaubono suffragratur Heringa. ἄγω et ḥδω confusa Achill. Tat. l. c. in Glossario in Hermesian. v. 36. itemque Hesych. in Φάλλικα, ubi, pro ḥδομένου, recte Jablonskius ἄγομένου. “Pratinas, cum ἄγοντα μέλος dixit, in mente habuisse videtur vulgatissimam dictionem ἄγειν χορόν.” SCHWEIGHAUSER. Vide Glossarium.

⁸ Malim Πιερὶ β. quod et numerosius est. Metrum est antispasticum tetrametrum acatalecticum. Horat. Od. IV. 3. 17. *O! testudinis aureæ | dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.*

⁹ οὐδὲ αὐλὸς edd. Ald. et Casaub. ὁ δὲ αὐλὸς Epitomes cod. Par. et Epitome Hœschelii, itemque Dalecampiūs, probante Westono.

¹⁰ Epitomes codex Parisinus θῆρα μάχοις τε habet. θηροαμάχαισι τε Epitome Hœschelii. Ex quibus liquet, θυρομάχοις in quibusdam MSS. olim lectum esse.

¹¹ Vulgo θέα corrupte. Primus Dobræus θέλει.

¹² Versiculi ad hunc modum, cum Dobræo, distinguendi sunt: καὶ γάρ ἐσθ' ὑπνέρας κώ- | μων μόνον, θυραμάχοις τε | πνυμαχίαισι νέων | θέλει παρ' οἴνον ἔμμεναι στρατηλάρας. Duo priores sunt trochaici dimetri acatalecti; tertius dactylicus dimeter hypercatalecticus; quartus iambicus senarius.

¹³ Versus corruptus. “Inveniendi veri viam fortasse monstrabit Jacobii conjectura p. 331. παῦε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν τροχέοντα—.” DINDORF. Fortasse legendum: παῦε τὸν Φρυγίαν ιὰν ποικιλοβόάν προχέοντα, ut referatur ad κάλαμον. Vide notam sequentem. Ad Φρυγίαν ιὰν conferendus est Auctor Rhesi 553. νυκτιβρόμον | σύριγγος ιὰν κατακοινώ. Quod autem conjeci, ποικιλοβόάν προχέοντα, cum corruptis ποικίλον προανέχοντα ad literam ferme convenit, si modo in memoria teneamus, ν cum β in MSS. sæpius confusum esse. De qua confusione consulendi sunt Valckenærius ad Eurip. Phœn. p. 548. Schäfer. ad Gregor. pp. 218, 354, 505.

¹⁴ ὀλεσιανλοκάλαμον. Ita H. Steph. et Casaub. In Aldina ὀλοσιαλοκάλαμον impressum. Et sic Eustath. ad Il. Σ. 576. p. 1224. 47. Bas. itemque MS. Pal. nisi quod δλ. MS. Ven. ὀλοσιάλον κάλαμον, quod verum videtur. Vide Glossarium.

¹⁵ “Possis χύπδ τ. Sed potius dele θυπα ε v. l. orta.” DOBR. Literas θυπα omittit Epitomes cod. Paris.

¹⁶ Cratinus apud Hephaest. p. 96. Gaisford. Εὗτε κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης. Ceterum in fine Fragmenti verba sic dispescuerim: καὶ ποδὸς διαρρόφα, | θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαῖτ' ἄναξ· | ἄκονε τὰν ἐμάν Δωρίαν χορείαν. ut primus versus sit trochaicus dimeter cata-

lecticus; secundus, iambicus senarius; tertius, antispasticus trimeter acatalecticus. Scripsi autem Δωρίαν, ut Δωρίαν φόρμιγγα dixit Pindarus Ol. I. 27. et κισσοχαῖτ', ut in loco Cratini. Sic Hom. Il. O. 174. Γατήσης κυανοχαῖτα.

GLOSSARIUM IN PRATINAM.

V. 1. θόρυβος, *tumultus, turba*. Hesychius: Θόρυβος. (lege Θόρυβος, cum Salmasio) ζάλη, ταραχή. Idem: Ὄρυγμάδες. θόρυβοι. ubi Albertius corrigit: Ὄρυγμαδός. θόρυβος. Idem: Ὄρυγμαδός. ταραχή, ψύφος, θόρυβος, κτύπος. Etymol. Mag. Ὄρυγμαδός. θόρυβος, κραυγή· ὁ ἐν ὅρει γινόμενος. παρὰ τὸ ὄρος καὶ τὸ ὄμαδος. οἱ δέ φαι ταρὰ τὸ θορυβάκω θορυβάσσω· καὶ Δωρικῶς, θορυβάκω· ὁ μέσος παρακείμενος, τεθορύβαγα, θορυβαγός· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὄρυγμαδός. ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς θορύβον. Etymol. Gud. Ὄρυγμαδός, ὁ ἐκ τοῦ πλήθους γινόμενος ἀσημός ήχος. Quanquam suspicor formam Ὄρυγμαδός (quam exhibet etiam Orion Thebanus) furca expellendam esse, quicquid obloquatur Toupius ad Hesych. IV. p. 156. et Ὄρυγμαδός apud Grammaticos passim reponendum. Prae oculis habuisse videtur Hesychius Hom. Il. B. 810. ut patet ex Scholiasta ad locum, cuius verba ipsissima sunt hæc: Ὄρυγμαδός. θόρυβος. Et notandum, si probum sit ὄρυγμαδός, alteram formam neque apud Hesychium, neque apud Etymologos Magnum et Gudianum, neque apud Orionem, comparere. Fuit autem ὄρυγμαδός ab ὄρνω, unde ὄρνω, de qua voce vide Glossar. in Hermesian. v. 72. Vocis θόρυβος significationem illustrabit etiam illud Hesychii: Ὄμαδος. ἄθροιστις. θόρυβος. ὄχλος. τάραχος. De derivatione alii alia. Etymol. Mag. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω καὶ τὸ βοή. ή παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, γίνεται θέρυβος καὶ θόρυβος. ubi de vocabulo βοηδρομέω somniasset videtur Grammaticus. Etymol. Gud. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω γέγονε θέρυβος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο θόρυβος. Eustath. ad Il. Δ. 2. p. 332. 14. Bas. ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοή, ὁ θόρυβος. Eustathio adstipulatur Dammius. A θορῶ deducit H. Stephanus. Nungantur plane, qui ad βοή configunt, cum radix sit ΘΟΡΥΒ, et ΟΣ mera terminatio. Ejusdem originis esse vocabulum τύρβη, notavit Schneiderus; et recte proculdubio. Idem tamen minus bene notavit, τύρβη pro σύρβη Attice positum esse, ab Eustathio deceptus ad Od. I. 225. p. 51. 14. Namque ex Latino *turba* satis liquet, etiam Αἴολες, ante natam dialectum Atticam, τύρβη dixisse, perinde ac τὺ, pro σὺ recentiore, unde Latinum *tu*. Hesychius: Τύρβη. θόρυβος, ἄγωγή, τάραχος. (Ad vocem ἄγωγή cf. Hesych. in Τύρβασία) Affine est etiam vocabulum σκαλαθάρβα, de quo Hesychius: Σκαλαθάρβα. τύρβη. ἀπὸ

τοῦ σκαλεύειν. Fuit autem, ut videtur, vetus verbum *τορίφω*, *turbo*, *agito*, (unde recentiora *τορυνάω* et *τορύνω*) cui affinia fuere *τάρω* et *ταράφω* antiqua, unde *ταράσσω* descendit. Cf. et Latinum *taratantara*, quo vocabulo usus est Ennius. A *τορίφω* autem fluxerit *τόρνβος*, (namque aspirationem neglexisse *Æoles* testis est Grammaticus Leidensis de Dialecto *Æolicu* p. 637. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήνετος ψιλῶς ἐκφέρουσι, λέγοντες ἐσπέραν, δέον δασύνειν τὴν προφοράν) et recentius *θόρνβος*, ut a *ταράσσω* fit *θράσσω*. Formam autem contractiorem *τύρβη* (*θορυβὴ* habet Soph. Aj. 164.) satis bene illustrabit tum *θράσσω* vocabulum, tum etiam illa, *τάρχη* a *ταραχῇ*, et *τάρβη*, *τάρβος*, a *ταραβῇ*, *τάραβος*, obsoletis. Quod ad *σύρβη* attinet, formam illam a Stephano et Schneidero ad *σύρω* perperam relata esse nullus dubito. Crediderim potius a Doribus primitus fluxisse sibilantem literam, qui *σύρβα* eadem fere ratione scripsisse videntur, qua *σίδος*, et *σίδρη*, vice *θεὸς* scripsero. Vide Gregor. p. 299. et 633, 4. Quæ literarum mutatio aribus nostris minus offendet, si modo meminerimus quemlibet balbutientem literam S pro TH non posse non accipere. Eustath. ad Il. Λ. 638. p. 819. 38. καὶ ἡ τύρβη ἡ καὶ διὰ τῆς σύρβης. Hesychius: Σύρβα. μετὰ θορύβου. Ad quem locum prorsus nugantur Guyetus et Valesius. Est plane adverbium, cujus alteram formam exhibet *Æschylus* apud Athen. IX. p. 375. Ε. θύσας δὲ χοίρον τόνδε τῆς αὐτῆς ιὸς, | ή πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἰργασται κακὰ, | δονοῦσα καὶ τρέποντα τύρβῃ ἄνω κάτω. Angl. *turning everything topsy-turvy*. Quem locum illustrabit Sophoclis Fragm. apud Plutarch. de Aud. poetis p. 23. C. τυφλὸς γάρ, ὁ γυναικεῖς, οὐδὲ ὁρῶν "Ἄρης | σὺν τροσώπῳ πάγτα τυρβάζει κακά. Photius: Συρβάνττα: καὶ τὸν τάραχον τύρβῃ· ὡς Ἀριστοφάνης. Qui locus ex Etymologo Magno sic restituendus est: Συρβάνττα: τὸν τάραχον καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Lex. Rhet. Bekker. p. 303. Στυρβάσαι: ταράξαι, ἀφ' οὐ καὶ τύρβη ἡ ταραχή. Corrige: Συρβάσαι.

Ibid. *χόρευμα*, *saltatio*, *tripudium*. Eurip. Phœn. 664. Βάκχιον χόρευμα. Id. Herc. F. 886. κατάρχεται χορεύματ' ἀτερ τυπάνων. Aristoph. Av. 745. Πανὶ νόμους ἱερὸς ἀναφαίνων | σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὄρετα.

V. 2. *Διονυσίας*, a Διόνυσος, *Dionysiaca*, *Bacchica*, *Baccho sacra*. Eurip. Herc. F. 889. πρὸς αἴματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας | σὺν βορύνων ἐπιχεύμασι λοιβάς. Sic Βρομίας adjectivo, a Βρόμιος, usus est Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Βακχίας, a Βάκχος, est Brunck. Anal. II. p. 271. Substantive Simon. Fragm. LXXII. 1. πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὁραι | ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις | αἱ Διονυσιάδες.

Ibid. πολυτάταξ, a πατάσσω, *multum strepitum edens*, *strepitu plenus*, *multisonus*. Vide n. 3.

Ibid. θυμέλη, thymela, a θύω. Proprie est *altare*, et inde ab ejus similitudine locus editus in orchestra, sive pulpitum, in quo chorus tragiciarum, et comediarum, quamdui comediae chororum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabula subscriptebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant, et oblectabant. Eurip. Ion. 114. ἀ τὰν Φοίβου θυμέλαν | στρεψι. Id. Suppl. 64. προσαιτοῦσ' | ἔμολον δεξι- πύρους θεῶν | θυμέλας. Quem ad locum vide Barnesium. Id. Elect. 713. θυμέλαι δέ ἐπίτναντο (ἐπίκλαντο) Seidler. probante Burgesio ad Aesch. Suppl. 662, 3.) χρυσήλατοι, | σελαγεῖτο δέ ἀν' ἄστυ | πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων. Sidon. Apoll. II. 13. 19. *Bimari remittat urbe | thymelen.* ubi tamen unice verum videtur *Thymelen*, respectu habitu ad celebrem saltaticem, de qua Juvenal. Sat. I. 36. VIII. 197. Martial. Epigr. I. 5. 5. Hesychius: Θυμέλαι. οἱ βωμοὶ. καὶ τὰ ἄλφιτα τὰ ἐπιθυμόμενα. Idem: Θυμέλη. οὗτας ἔλεγον ἀπὸ τῆς θυηλῆς, τὸν βωμόν. οἱ δὲ, τὸ ἐπιπυρον, ἐφ' οὐδὲ ἐπιθύνουσιν, η̄ ἔδαφος ιερόν. Photius: Θυμέλον: τὸν βωμόν. Lege Θυμέλην. Suidas: Θυμέλη. ὁ βωμός, ἀπὸ τοῦ θύειν. Idem: Θυμέλη, η̄ αὐλητική. Πολλάκις ἐν θυμέλησι, καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλῶς Βλαστὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην. Quod citatur distichon, Epigrammatis in Sophoclem particula est Anth. Gr. III. p. 398. Brod. Etymol. Mag. in Σκηνή: μετὰ τὴν ὄρχηστραν βωμὸς ἡν τοῦ Διονύσου, τεργάγωνον οἰκοδόμημα κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου, δὲ καλεῖται θυμέλη, πρὸς τὸ θύειν. Idem: Θυμέλη, η̄ τοῦ θεάτρου μέχρι τοῦ, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὡνόμασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μεριζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ιερεῖα. τραπέζα δὲ ἡν, ἐφ' η̄ ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ὥδον, μήπου τάξιν λαβύρισης τραγῳδίας. Pollux IV. 19. η̄ δὲ ὀρχήστρα, τοῦ χοροῦ, ἐν η̄ καὶ η̄ θυμέλη, εἴτε βῆμά τι οὖσα, εἴτε βωμός. Vide Musgrav. ad Eurip. Elect. I. c. qui θυμέλην in loco Pratinæ de atrio amplio in Bacchi templo intellexisse videtur. Intelligendum, ni fallor, de tota scena in theatro, collato Etymol. Mag. in Παρασκήνια: σκηνὴ δέ ἐστιν, η̄ νῦν θυμέλη λεγομένη.

V. 3. *Βρόμιος, Bromius*, unum ex Bacchi nominibus. Eurip. Bacch. 411. ἕκεισ' ἄγε με, Βρόμιε, Βρόμιε, | προβακχήσει δαῖμον. Matron parodus apud Athen. IV. p. 137. B. ροιαί τε σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίοι τιθῆναι. Ovid. Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiisque, Lyseumque, | ignigenamque, &c.* Athen. XI. p. 465. A. ἡσθέντες οὖν τῷ κράσει ἐν φόδαις ἔμελπον τὸν Διόνυσον, χορεύοντες καὶ ἀνακαλούντες Εὔανθη καὶ Διθύραμβον καὶ Βακχευτὰν καὶ Βρόμιον. Hesychius: Βρόμιος. παρὰ Τηλεκλείδη, ὁ Σάτυρος, η̄ ὁ Διόνυσος. Etymol. Mag. Ἀβρόμιος, ὁ ἄοινος, χωρὶς οἶνον. βρόμιος γάρ ὁ Διόνυσος. ubi, pro βρόμιος, reponendum Βρόμιος. De vocis derivatione nugatur Suidas: Βρόμιος. ὁ Διόνυσος. ὁ γενεσιονργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ βορᾶ, βόριμος, καὶ ὑπερθέσει, βρόμιος. Recte Etymol. Mag. Βρόμιος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸν βρόμιον. καὶ γὰρ τῆς Σεμέλης κεραυνωθείσης, ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Ἐφροῦ, κατὰ βοσδησιν τοῦ Διὸς,

ἐκ μέσου τοῦ πυρός. Corrupte Etymol. Gud. Βρόμος, ὁ Διόνυσος, ὁ γενεσιονγὸς τῶν καρπῶν, παρὰ τὸ βορὰ βόριμος καὶ βρόμιος, ὃ ἔστιν ἡχὴ τοῦ πύρος. Lege omnino: Βρόμος, ὁ Δ., ὁ γ. τ. κ., π. τ. β. β. κ. βρόμιος· ἡ παρὰ τὸν βρόμον, ὃ ἔστιν κ. τ. λ. Cf. Eustath. ad Il. N. 41. p. 885. 15. Bas. βρόμος μὲν ἐπὶ φλογός. Et paulo inferius: καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἐφ' ὅν καὶ βρέμειν. Sic Hom. Il. Σ. 396. οὐτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένῳ, | οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὄπερο καιέμεν ὑλην. A Brome nympha, quae una cum sorore Bacche ipsum Bacchum nutritivit, ductum vult Servius ad Virg. Ecl. VI. 15. Vide Hygin. fab. 182. Adjective Eurip. Hel. 1328. κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον | ιέντα κέλαδον ἀνεβόα. Id. Herc. F. 887. οὐν Βρομίφ κεχαρισμένα θύρσφ. Varro apud Non. c. 2. n. 22. Cape hanc cadiam Liberi mollem dapem | de fronde Bromiae autumnitatis uvidam.

V. 4. κελαδεῖν, tumultuari, personare. Hom. Il. Θ. 542. Φῶς "Εκτῷρ ἀγόρευ": ἐπὶ δὲ Τρῷες κελάδησαν. h. e. ἔθορύζησαν, exponente Eustathio. De fluviis, fluctibusque marinis, Aristoph. Nub. 284. καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα, | καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον. Cf. Hom. Il. Σ. 576. Hesychius: Κηλάδησαν. ἡχησαν, ἐβόησαν. ubi rescribendum plane est Κελαδῆσαν, et glossa in suum locum protinus retro ferenda. (Vide Glossar. in Hermesian. v. 18.) Sæpius autem de musicis sonis usurpatur. Eurip. Phœn. 1118. παιάν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὅμοι. Id. Elect. 720. λωτὸς δὲ φθόγγον κελαδεῖ | καλλιστον, Μουσᾶν θεράτων. Id. Iph. T. 1100. ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς. Hesychius: Κέλαδος. ἡχος μουσικὸς, κρανγὴ, βοὴ, θύρυβος. Idem: Κελαδῶν. ἡχῶν, μέλπων. De Baccharum vociferatione Eurip. Bacch. 578. τίς ὁδε; τίς, πόθεν ὁ κέλαδος | ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εἴτον;

Ibid. παταγεῖν, strepere, perstrepare. Aristoph. Nub. 388. χῶστερ βροτὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν. Hesychius: Παταγεῖ. ψοφεῖ, κτυπεῖ. Est autem a πάταγος, quod a πατάσσω. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Sept. c. Theb. 100. Ad rem Dionys. Perieg. 570. de Ammitarum uxoribus sacra Baccho peragentibus: ἄγχι δὲ νησιάδων ἔτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες | ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγανῶν Ἀμνιτάων | ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἵερα Βάκχῳ, | στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις, | ἔννύχιαι· παταγῆς δὲ λιγύθρος ὄρνυται ἡχή. Ritus hujus colendi morem e Græcia illuc advectum esse, suadet vel insularum nomen, (de Cassiteribus loquitur geographus) ex Græco κασσίτερος, quod metallum toties commemoravit Homerus, plane derivatum. Insularum Cassiteridum meminit Herod. III. 115.

V. 5. θύμενον. "Possit per syncopen dictum esse pro θύμενον, a verbo θύω, i. q. θύνω, quod valet ὄρμω, φέρομαι, cum impetu feror, curro, discurro. A θύω potuit etiam formari verbum in μι, θῦμι, passiva forma θῦμαι: unde legitime derivaretur θύμενος." SCHWEIGHAUSER. Equi-

dem σύμενον (quod dixi) prætulerim; quanquam alteram formam probam esse non negarim. Est autem σύμενον tanquam a σῦμι. *Aesch.* Eumen. 1004. ἵτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν | κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν | χώρας κατέχειν. ubi corrupte Turnebus δύμεναι, memori forte Homerici χθόνα δύμεναι Il. Z. 411. Id. Agam. 723. δύσεδρος καὶ δυσόμιλος | συμένει Πριαμίδαισιν, | πομπᾶ Διὸς ζεύσιν, | νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. Eurip. Hel. 1321. ὄρεία ποτὲ δρομάδι κώλω | Μάτηρ θεῶν ἐσύνθη | ἀν' ἴλαίνεται νάπῃ. Et 1146. ἀλίμεν' ἀν' ὄρεα μέλεα βαρβάρου στολᾶς, | ὅτε σύντο πατρίδος ἀποπτὸ χειμάρτων πνοφ. (Cf. Aristoph. Thesm. 992.) Id. Hec. 1073. ἐπὶ τάνδε συθεῖς, | τέκνων ἐμῶν φύλαξ, | ὀλέθριον κοίταν. Ita Porsonus, ubi τάνδ' ἐσσυθεῖς Aldus. Vide n. 4. Id. Alc. 862. ἐξ ἔδρας συθεῖς. Hesychius: Σύντο. ὄρμησεν, ὄρμα. ἀνήλθεν. Respxit Hom. Il. Φ. 167. Idem: Σύνθι. (sic) ἐλθέ. Suidas: Σύντο. ὄρμάτο. ἔτρεχε. Σύντο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοις. (Pind. Ol. I. 32.) Idem: Ἀπύσσοντος καὶ ἀπέσσοντο. σεύω τὸ ὄρμῳ. καὶ σύω ἀφ' οὐ τὸ σῦμι. δθεν καὶ τὸ ἐσσυντο. καὶ ἀπύσσοντος. Etymol. Mag. in Ἐκεσσεύοντο: ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὄρμῳ, παράγωγον σύω· ἐξ αὐτοῦ σῦμι· ὁ μέλλων, σύσω· ὁ παρακείμενος, σέσυκα· ὁ παθητικός, σέσυμαι. τὸ τρίτον, σέσυται· καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε., ἐσσυται. Cf. et in Ἐσσενα. Si vero Thierschio auscultemus Gr. Gr. §. CCXXXII: 129. σύμενος erit perfect. pro ἐσσύμενος, (retracto accentu) et σύντο plusquamperfect. pro ἐσσυτο, ad σύω referenda, ut χύμενος et χύτο, ait ille, ad χύω. Sed obstat imperativus σῦθι, cuius meminit (quod vidimus) Hesychius, eadem ratione a σῦμι obsoleto natus, qua κλῦθι a κλῦμι, δῦθι a δῦμι, πῖθι a πῖμι, τλῆθι a τλῆμι, βῆθι a βῆμι, &c.

V. 6. οἴά τε, i. q. οἴσα, nihil ad sensum addente particula, *ceu*, *sicut*. Hom. Od. Λ. 364. ἡπεροπῆτα τ' ἴμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἴά τε πολλοὺς | βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους. Et Ζ. 62. ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπισσεν, | οἴά τε Φῷ Φοικῇ Φύναξ εὑθυμος ἔδωκεν. Cf. quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 158.

Ibid. ἄγοντα μέλος, carmina peragentem, cantantem. Sic ἄγειν κτύπον, strepitum facere, strepere, dixit Eurip. Orest. 180.

V.7. ποικιλόπτερος, proprie varias sive pictas pennas habens, varia pluma decorus, versicolores habens pennas. Eurip. Hipp. 1265. σὸν δὲ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλῶν | ὥκυτάτῳ πτερῷ. Simile est epitheton πτεροποικιλος. Aristoph. Av. 248. ὄρνις δὲ πτεροποικιλος | ἀτταγᾶς, ἀτταγᾶς. Et 1410. ὄρνιθες τίνες οἰδ', οὐδὲν ἔχοντες πτεροποικιλοι, | τανυσίπτερε ποικιλοι χελιδοῖ; Sic dispescendi sunt hi versus; quod non viderunt Brunckius et Bekkerus. Prior est Asclepiadeus majusculus, ut patet ex Alcæi Fragmento apud Scholiastam ad l. ὄρνιθες τίνες οἰδ' ὥκεανω; γᾶς ἀπὸ πειράτων | ἥνθον, πανέλοπτες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι. Ita correxit Blomfieldius: quanquam vide, annon post ἥνθον potius ponenda sit interrogationis nota, ut sensus sit Angl. *What marine birds*

are these that are come from the remote parts of the earth? They are, &c. Vim autem locutionis ποικιλόπτερον μέλος, varium et volucre carmen, optime illustrabit locus Aristoph. Av. 1372. ubi de seipso loquitur Cinesias διθυραμβοκούσ: ἀναπέτομαι δὴ πρὸς "Ολυμπον | πτερύγεσσι κούφαις πέτομαι δ' ὁδὸν | ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων. Et paulo post: ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος | ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν | ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Et mox: τὸν διθυράμβων γάρ τὰ λαμπτὰ γίγνεται | δέρια καὶ σκότια καὶ κνανυγέα | καὶ πτεροδόνητα. ubi metro satisfacit Brunckius legendo καὶ σκότια γε. Dindorfius áeria τινα κ. σ. conjicit. Dobræus in Auctario ad Porson. *Tracts* p. 390. áeria καὶ σκότι' ἄττα. Evidem Brunckianum prætulerim. Nempe vocula γε, sic posita, in plurimum rerum enumeratione ab Atticis inferri solet. Cf. Platonis Gorg. p. 450. D. οὐλον ἡ δριθμητική, καὶ ἡ λογιστική, καὶ ἡ γεωμετρική, καὶ ἡ πετεντική γε, καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. Id. Theat. p. 156. B. ὅψεις τε καὶ ἀκοὰ, καὶ ὀσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδοναῖς γε δὴ, καὶ λύται κ. τ. λ. Timocles Athen. XIII. p. 570. F. τὸ μὴ σφόδρα εἶναι τάσθ' ἔτοιμα, δεῖν δὲ τι | ἀγωνιάσαι, καὶ ῥάπισθῆναι τε καὶ | πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσίν. Ita Dindorfius, præcipiente Jacobsio, ante quem legebatur καὶ ῥάπισθῆναι γε, et recte legebatur. Vide Porson. Suppl. Praef. ad Hec. p. LVIII. Ceterum ad Pratinæ locum confer etiam Horat. Od. II. ult. et IV. 2. 25.

V. 8. τῶν δοιδᾶν βασιλεια, carminum regina. Cowleius nostras, *Pindarique Odes* I. init. itidem de Musa: *Queen of all harmonious things!* Similiter δοιδᾶν πατήρ dicitur Orpheus Pind. Pyth. IV. 314. et ἀγήτωρ μελέων Apollo Eurip. Med. 426. unde Horatianum illud *Ductor argutæ fidicen Thalia* Od. IV. 6. 25. ex certissima Bentleii emendatione, probante Porsono ad Euripidis l. c.

Ibid. "κατέστας—Dorice pro κατέστης, constituta es, aut simpliciter, es." SCHWEIGENHUSERE. Sophoclis Hippodamiæ Fragm. apud Stob. T. 27. 6. δρκου δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα | ψυχὴ κατέστη. fit, esse solet, est. Thucyd. I. 97. ἄμα δὲ καὶ τῆς δρχῆς ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἷς τρόπῳ κατέστη. Schol. ad l. κατέστη. ἔγένετο.

Ibid. Πιερὶς, *Pieris, Musa*. Auctor Rhesi 344. ἐπει σε χρόνῳ | Πιερὶς μάτηρ δ τε καλλιγέφν- | ρος ποταμὸς πορεύει | Στρυμών. Pind. Ol. X. 116. κόραι Πιερίδες Διός. Solon apud Stob. T. 9. 25. Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὁλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα, | Μοῦσαι Πιερίδες. Ovid. Fast. IV. 222. *Ut tacui, Pieris orsa loqui.* Vide n. 8. Adjective ἐν δέλτοις Πιερίσι Eurip. Iph. A. 798. Hesychius, Photius, et Suidas: Πιερίδες. αἱ Μοῦσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Hesych. et Phot. Πιερία. ὄρος. ubi legendum fortasse ὄρος Μακεδονίας, prout exstat apud Suidam. Hesychius: Πιερίη. η ἀκρώρεια τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὄρους.

Ibid. ὁ δ' αὐλὸς ὑστερον χορεύετω, tibia vero post te partes suas agat,

vertente Schweighæusero. Sensus est: *oi δὲ αἰλυγαὶ, sive χοραῖλαι, ὅστερον τῷ χορῷ αἰλεῖτωσαν.*

V. 10. ὑπηρέτης κώμων, de tibia, *comissionum ministra*, sive *famula*. Cf. mox ad v. 11. Sic ὑπηρέται κακῶν dixit Eurip. Hel. 561. Cic. de Fin. II. 12. *Virtutes voluptatum satellites et ministras esse voluisti*. Id. de Orat. I. 17. *Artes comites et ministrae oratoris*. Id. Tusc. I. 31. *Res familiaris ministra et famula corporis*.

Ibid. κῶμος. Vide Glossar. in Hermesian. v. 38.

V. 11. θυραμάχος, idem fere quod θυροκόπος, de qua voce consulendus Blomfieldius Glossar. in *Æsch. Agam.* 1166. Formatur ut θυρηβόλος et θυρηβόλιον Ionica. In hoc autem Pratinæ loco alluditur ad lascivam petulantiam temulentorum juvenum, qui iteratis ictibus puellarum sibi dilectarum fores pulsando admitti cupiebant, easque præ moræ impatientia non raro effringebant. Huc pertinet, ut videtur, Antiphonis Fragn. apud Stob. T. 116. 26. ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδὲ ἐλύσατο | ✓ πορνίδιον, οὐδὲ θυροκόπων ὠφλεν δίκην, ubi recte Grotius θυροκοπῶν, οὐδὲ forces fractas, (uti vertit Blomfieldius) quod Gaisfordium fugit. Aristoph. Vesp. 1253. κακὸν τὸ πίνειν· ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται | καὶ θυροκοπῆσαι καὶ κατάζαι καὶ βαλεῖν | κάπειτ' ἀποτίνειν ἄργυριον ἐκ κραιπάλης. ubi pro κατάζαι, quod tacite scripsit Bekkerus, vulgo legitur πατάζαι, ut in Ran. 38. dicitur: *rīs τὴν θύραν ἐπάταζεν*; Horat. Od. I. 25. init. *Parcius juncta quatiunt fenestras | ictibus crebris juvenes protervi, | nec tibi somnos admunt: amatque | janua limen, | que prius multis facilis movebat | cardines.* Vide et III. 26. 6. seq. Sed et moris fuit horum inverecundorum commissorum, dum fores pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant. Cf. Tryphonis* locum apud Athen. XIV. p. 618. C. qui inter modos tibiales etiam θυροκοπικὸν recenset, additque τὸ δὲ αὐτὸν καὶ κρουσιθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur, ut exponit Blomfieldius. Pergit Trypho: *ταῦτα δὲ πάντα μετ' ἀρχήσεως*

* Eustath. ad II. Ph. 283. p. 1324. 34. Bas. καὶ θὺι αἰλήσεων δυνομασίαι, ὡς δὲ Αθήναις ἔκτιθεται, κῶμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σικιννοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσιθυρον, κνημός, (κνισμὸς Athen.) μόθων. μετ' ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ πῦλειτο, καθὰ ιστορεῖ Τρύφων. Repone ex Athenæo: κῶμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπ. κ. τ. λ. Scribæ fraudi fuit homeoteleuton. Sed et σικιννοτύρβη corrigidendum est tum apud Eustathium, tum apud Athenæum. Athen. XIV. 630. B. καλεῖται δὲ ἡ μὲν σατυρικὴ ὀρχῆσις, ὡς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν ὁγδῷ τῶν περὶ χορῶν, σικιννις, καὶ οἱ σάτυροι σικινισταί. τινὲς δέ φασι Σικιννόν τινα βάρβαρον εὑρετήν αἰτῆν γενέσθαι, ἀλλοι δὲ Κρῆτα λέγουσι τὸ γένος εἶναι Σικιννον. Photius: Σικιννις: Σατυρικὴ ὀρχῆσις ἐμμέλεια δὲ τραγικὴ κάρδαξ (lege κόρδαξ) δὲ κωμικὴ ὡς Ἀριστόδεκνος α' περὶ τραγικῆς ὀρχῆσεως. Etymol. Mag. in Ὁρχησταῖς: τρία γὰρ εἰδη ὀρχῆσεως, πυρρίχη, σικιννις, ήτις ἐστὶν ἱερατικὴ, καὶ ὁ κορδακισμός. Poll. IV. 14. εἰδη δὲ ὀρχημάτων, ἐμμέλεια τραγικὴ, κόρδακες κωμικοί, σικιννιὲς σατυρικὴ. Vide Eurip. Cycl. 37.

ηλλείτο. Ejusdem argumenti sed remissior modus fuit παρακλανοθύμον, de quo consulendus est Cassaubonus ad Athenæi l. c. itemque Lectt. Theocr. c. 5. Plutarch. Amator. p. 753. B. τις οὖν ὁ κωλύων ἐστὶ κωμάζειν; ἐπὶ θύρας ἔδειν τὸ παρακλανοθύμον; Cujusmodi carminis insigne exemplum præbet Aristoph. Eccles. 960. seq. aliud autem Horat. Od. III. 10. et alterius particulam I. 25. 7, 8. aliud denique Ovid. Am. I. 6. Hesychius: Θυροκοπικόν, (Θυροκοπητικὸν Heinsius, a Θυροκοπήτης scilicet) ἡ Θυροκοπικόν. οὗτος ἐκαλεῖτο. Qui locus plane mutillus est. Lege omnino: Θυροκοπητικόν, ἡ Θυροκοπικόν. μέλος τὸ οὗτος ἐκαλεῖτο. Sic idem Lexicographus: Κρουσίθυρος. μέρος τὸ οὗτος ἐκαλεῖτο. ubi malum Κρουσίθυρον, et μέλος reponendum, cum Meursio. Suidas: Θυροκοπῆτης, καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων. Phrynicus Bekker. p. 42.

Θυροκοπεῖν: ἐπικωμάζειν. Ceterum et mendici, sive agyrtæ, θυροκόποι appellabantur. Phrynicus Bekker. l. c. Θυροκόπος: ἀ τοῦ ἐπαιτεῖν ἔνεκα κόπτων τὰς θύρας. Auctor chelidonismatis, ex Theognide, apud Athen. VIII. p. 360. C. ei μέν τι δώσεις εἰ δὲ μή, οὐκ ἔσσομες, | ἢ τὰς θύραν φέρομες, ἢ θύντερον, | ἢ τὰν γυναικα τὰν ἔσω καθημέναν | μικρὰ μέν ἔστι, ἥδης μὲν οἴσσομες. | ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δή τι καὶ φέροις. | ἄνοιγε τὰς θύρας χελεδόνι. Totam cantilenam Anglicis versibus redidit Mitchell. *The Comedies of Aristophanes*, Vol. I. p. 197. Vide, si tanti est, quae nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 159.

Ibid. πυγμαχία, pugilatio, pugilatus. Pind. Nem. VI: 41. σὺν θεοῦ δὲ τύχῃ | ἔτερον οὐτιγα Φοῖκον | ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων | ταμιαν στεφάνων. Et sane potest intelligi haec vox de pugilatione cum puellarum defensoribus commissa, hoc est, cum rivalibus, quotquot forte fortuna intus includerentur, in κωμαστὰς ex ædibus erumpentibus. Cf. Eurip. Cycl. 531. πυγμὰς ὁ κῶμος λοιδόρον τ' ἔριν φιλεῖ. Quanquam de crebris juvenum protervorum ictibus, quibus fores quatiescantur, locum potius intellexerim. Cf. Plaut. Stich. II. 2. 38. Aperite atque appropere, fores | facite ut pateant, removete moram. | Nimis hæc res sine cura geritur. | Vide quam dudum hic adsto et pulso. | Somnōne operam datis? experiar, | fores, an cubiti, an pedes plus valeant. Quem locum in versus anapæsticos digerendum esse primus vidit Hermannus El. Doctr. Metr. II. 32. 23.

Ibid. θέλει, solet, assolet. Eurip. Troad. 27. μοσεῖ τὰ τῶν θεῶν οὐδὲ τριάσθαι θέλει. Soph. Achill. Amat. Fragm. apud Stob. T. 64. 13. τέλος δ' ὁ χυμὸς οὗτ' ἀφεθῆναι πως θέλει. Ita Brunckius: vulgo οὐδὲ ὅπως ἀφῇ θ. Cf. Gregor. p. 135. ibique Kœnium. Sæpius autem hoc sensu usurpatur φιλεῖ. Eurip. Med. 47. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Id. Hipp. 160. φιλεῖ δὲ τῷ δυστρόψῳ γυναικῶν | ἀρμονίᾳ κακὰ δύσ- | τανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν. Imitati sunt Latini. Horat. Od. III. 16. 9. Aurum

per medios ire satellites | et porrumpere amat sara. Quem locum minus recte explicavit Dœringius. Seneca Consol. ad Marc. 16. *Nullum amat frustra cadere telum, quod in confertum agmen immissum est.* Tacit. Ann. IV. 9. *Memoria Drusi eadem, quæ in Germanicum, decernuntur, plerisque additis, ut ferme amat posterior adulatio.* Plin. XIII. 4. *Palma toto anno bibere amat.* Vide Facc. et Forc. Lex. in *Amo* sub fin.

Ibid. παρ' οἴνον, ad vinum, (quod dixit Cic. pro Cœl. 28.) inter scyphos vel pocula. Alexander Ætolus apud Gell. XV. 20. καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἴνον μεμαθήκως. Sic παρὰ κρητῆρα, παρὰ κρητῆρας, et παρὰ κρητῆρι, dixerunt Pind. Nem. IX. 107. Eurip. Polyidi Fragm. apud Stob. T. 91. 8. Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. Apoll. Rhod. II. 158. Theogn. 493. et 643. Quæ loca attulit Valckenærius Epist. ad Röver. p. 60. Quin et παρ' οἶνῳ dixit Soph. Ed. R. 780. Eurip. Troad. 554. Sed, cum vix *inter scyphos* fieri potuerint hæ pugilations, vel, si mavis, θυρομαχίαι, vide annon vera lectio sit πάροινος, temulentus, ut referatur ad στρατηλάτης. Cf. Aristoph. Eccles. 948. Antiphanes Athen. X. p. 445. C. Κολχίς ἀνθρώπος πάροινος. Sic παροίνοις ἄνηρ dixit Aristoph. Acharn. 943. Hesychius: Πάροινος. ἀμαρτωλός. μεθυστής. ὑβριστής, λοίδορος. ἔκλυτος. ubi a Christiano quodam interpolatore profectum fuisse videtur istud ἀμαρτωλός. Ceterum Ἰωνὶκὴν ὄρχησιν παροίνοιν meminit Athen. XIV. p. 629. E. et παροίνια ἄσματα Poll. VI. 19. et παροινίους αὐλοὺς idem Poll. IV. 10. Cf. Lucian. T. II. p. 288. τὸ Φρύγιον τῆς ὄρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνοιν καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γεγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλῆμα γυναικεῖον ὄρχονται σφόδρα καὶ καμαρηὰ πηδήματα.

V. 13. παῦε, fac cessare, tolle, Angl. stop, put down, down with, away with! Eurip. Alc. 353. παύσω δὲ κώμους, ξυμποτῶν θ' ὄμιλας, | στεφάνους τε, μούσαν θ', ή κατεῖχ' ἐμὸν δόμους. Adde Herc. F. 685. Obiter notabo, cognatum vocabulum esse Anglicum *pause*. Cf. nostra *loose*, *kiss*, (Cambro-Brit. *cusan*, Sax. *kuss*, prout exstat apud Chaucerum*, et in ore adhuc Eboracensibus est) cum aoristis Græcis λύσαι, κύσαι, κλύω, κιώ. Notandus est Johnsonus, in Lexico sic scribens: “PAUSE, n. s. pause, Fr. pausa, low Lat. παύω, Gr.” Dele vocabulum *low*; nam probæ notæ est vox Latina. Plaut. Rud. IV. 6. 1. *Aliquando osculandi melius est, uxor, pausam fieri.* Non. c. 2. n. 686. *Pausa est quies aliquujus rei.* Accius Epigono: *Sed jam Amphirochum huc vadere cerno, et nobis datur bona pausa loquendi.* Lucil. Satyr. lib. i. *Hæc ubi dicta dedit, pausam facit ore loquendi.* ubi, pro Epigono, legendum videtur *Epi-*

* Hac forma usus est etiam Jonson. *The Alchemist*, iv. 2. FAC. Good master Kastril! is this your sister? KAS. I, Sir. | Please you to kiss her, and be proud to know her?

gonis. Accii autem locus in dimetrum versum anapæsticum, cum parœmiaco, sic fortasse dissecandus est: *Sed jam Amphilochum huc vadere cerno, | datur et bona pauca loquendi.* Cf. Græcum παῦλα.

Ibid. Φρυγίαν λὰν, *Phrygiam vocem.* Ἀesch. Pers. 931. τὰν | κακοφάτιδα βοὰν, κακομέλετον λὰν | Μαριαννοῦ θρηνητῆρος | πέμψω, πολύδακρυν ἰαχάν. Oraculum apud Herod. I. 85. μὴ βούλευ πολύευκτον ἵην ἀνὰ δώματ' ἀκούειν | παιδὸς φθεγγομένου. Vide et Rhesi l. c. in n. 13. Hesychius: Ἡ. φωνὴ, βοή. Suidas: Ἱα. μία. η φωνὴ, η βία. ubi βοὴ, pro βίᾳ, recte legit Kusterus: nam quod proponit μία Albertius ad Hesych. T. II. p. 1. id vix ferendum videtur, cum ea vox jam antecesserit. Etymol. Mag. in Ἀμφιαχνίᾳ: Ἱα, η ἐκπειπομένη βοή. ἐκ τούτον λάχω καὶ ιαχή. Fuerit autem Φρυγία λὰ idem quod Φρύγιον μέλος. Eurip. Troad. 548. Λίθις τε λωτὸς ἔκτύπει, | Φρύγια τε μέλεα, παρθένοι δ' | ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν | βοάν τ' ἔμελτον εὐφρον'. Id. Bacch. 126. ἀνὰ δὲ βάκχια συντρόνῳ | κέρασαν ἀδυβόδα Φρυγίων | αἰλῶν πνεύματι. Et 158. εὐία τὸν εὗιον ἀγαλλόμεναι θεὸν | ἐν Φρυγίαισι βοᾶις ἐνοπαῖσι τε, | λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἴερὸς ἴερᾳ | παίγματα βρέμη σύνοχα Φοιτάσιν. Id. Iph. A. 576. βάρβαρα συρίζων Φρυγίων | αἰλῶν, Ὁλύμπου καλάμοις | μιμήματα πνέων. Catull. LXI. 19. *Ubi cymbalum sonat vox,* ubi tympana reboant, | *tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.*

Ibid. ποικιλοβόας, (deest Lexicis) varium clamorem sive sonum edens, clamosus, multisonus, pro quo μιξοβόας dixit Ἀschylus apud Plutarch. de EI apud Delph. p. 389. A. μιξοβόαν πρέπει | διθύραμβον ὄμαρεῖν | σύγκωμον Διονύσῳ. ubi σύγκωμον est ex emendatione Porsoni Append. ad Toup. p. 490. Vulgo corrupte σύγκοινον. Conferri possunt epitheta Græca ποικιλόθροος, ποικιλόγηρος, ποικιλόφωνος, ποικιλόγραυλος, ποικιλόφρυμιξ. Simile est epitheton νομοαίολος apud Telestem Athenæi. Locum dedi in Glossario in Hermeian. v. 36. Nec tamen repugnem, si ποικιλοβόας exponas varie *strepens* sive *obstrepens*, *obstreperus*, ut καλαμοβόας quidam dictus per contemptum apud Plutarch. de Garrul. p. 514. D. h. e. calamo sive arundine obstrepens. Quae quidem expositio optime huic loco convenire videtur. Cf. Virg. Ecl. III. 26. *Non tu in trivis, indocte, solebas | stridenti miserum stipula disperdere carmen?*

Ibid. προχέοντα, profundentem, fundentem. Pind. Pyth. X. 85. Ἐφυραιῶν | ὅπ' ἀμφὶ Πηνεῖὸν γλυκεῖ- | αν προχέοντων ἐμάν. Pseud-Anacr. VI. 11. προχέων λίγειαν ὄμφάν. Sic Hom. Od. T. 521. χέει πολυηχέα φωνήν. Melanippides Athen. X. p. 429. C. τοι δὲ παράπληκτον χέον ὄμφαν. Ἀsch. Sept. c. Theb. 72. Ἐλλάδος | φθόγγον χέουσαν. Simonides Fragm. LXXII. 8. ηδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αἰλοῖς. Catull. LXII. 202. Profudit pectore voces. Horat. Epist. II. 1. 146. Versibus alternis opprobria rustica fudit. Virg. En. V. 842. Funditque has ore loquelas.

V. 14. ὀλοσίαλος, *sputio refertus*. Angl. *all spittle*. Est autem ab ὀλος, et σίαλος vel σίαλον, *sputum*, eadem analogia, qua ὀλοσίδηρος, ὀλόπτερος, ὀλόστεος, &c. Sic per contemptum, ut videtur, dictum est ὀλοσίαλος κάλαμος, *tibia sputo referta*. Namque Eustathium nihil moror, qui in loco citato in n. 14. corruptum vocabulum uteunque explicare conatus est. Ejus verba sunt haec: καὶ δύναξ μὲν συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αἰληγταῖς. θέντι καὶ τις φανλῶς αὐλῶν, ὀλοσιαλοκάλαμος ἐσκύφθη. In Pratinæ loco de *tibia* plane agitur, non de *tibicine*.

V. 15. λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτης, (quasi dicas *garruligravitrans-melorhythmigressor*) *garrulus*, *importunus*, *cantici rhythmum prætergre-diens*, exponentes Schweighæusero. Compositum autem est ex λάλος, βαρὺς, μέλος, φυθμὸς, et per timesim scripto παραβάτης.

V. 16. χύτὸς τρυπάνου (ita malim, non τρυπάνω, quod nimis Doricum videtur esse) δέμας πεπλασμένου vertendum erit: et a terebra, quod ad figuram attinet, effictum. Et ὥπὸς τρυπάνου hic loci idem valet atque ὧν' αὐλογρύπου, a tibiarum perforatore, ut τετρόνων πλασθεις ὥπο dixit Eurip. apud Clem. Alex. p. 584. ed. Par. Strattis apud Athen. XIII. p. 592. D. καὶ τὴν Δαγίσκαν τὴν Ἰσοκύρους παλλακὴν | ὥστιν με συκά-ζουσαν εἴναιαν ἔτι, | τὸν τὸν αὐλογρύπην αὐτόν. Poll. IV. 9. ὁ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐργαζόμενος, αὐλοποιός. καὶ ἀπὸ μέρους γλωττοποιός. καὶ αὐλο-τρύπης, ὡς η κωμῳδία. Ad δέμας confer Hesychium: Δέμας. σῶμα. μορφή. ἴδεα. τρύπος. Ad locutionem πεπλασμένου δέμας, subauditio κατὰ, confer Eurip. Alc. 1080. σὺ δ', ὦ γύναι, | ήτις ποτ' εἰ σὺ, ταῦτ' ἔχονσ' Ἀλ-κῆστιδι | μορφῆς μέτρ' ἵσθι, καὶ προσῆιται δέμας. ubi confert Barnesius Homericum δέμας δ' ἤκτο γυναικί Od. Δ. 796. Quid autem sibi voluerit Dobræus desideratissimus, dum τρυπάνω, ceteris deletis, in textu stare posse innuebat, nondum expedio. Fortasse voluit τρυπάνη.

V. 17. ην ίδον, en! ecce! Eurip. Herc. F. 869. ην ίδον, καὶ δὴ τινάσ-σει κράτα βαλβίδων ἄπο. Aristoph. Pac. 327. ην ίδον, καὶ δὴ τέταυμαν. Alciphron, citante Dorvillio ad Charit. p. 656. ἀλλ' ὥπὸ ταῖς μυρόναις ην ίδον (corrige ίδον) τὸ χωρίον ὡς ἐνδροσόν ἔστιν ἐν τύκλῳ καὶ ἀνθεσι ποικίλον.

Ibid. ἀδε σοι δεξιὰ verte Anglice: *here's my right hand for you*. Cf. Matthiæ Gr. Gr. 470. Blomfield. Glossar. in Æsch. Prom. V. 977.

V. 18. διαφρίψῃ, (vox Lexicis adjicienda) in diversas partes jactus sive *jactatio*, a διαφρίπτω, qua voce usus est Aristoph. Theasm. 665. πανταχῇ διάριψον ὅμμα, | καὶ τὰ τρῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Sic πανταχῇ κυκλοῦσαν ὅμμα dictum ibid. 957. Similiter διφρίψῃ occurrit apud Lycophr. 1326. Ad rem Aristoph. Pac. 331. τοντογιλ νὴ τὸν Δία | τὸ σκέλος βίφαντες ἥδη λήγομεν τὸ δεξιόν. Id. Vesp. 1529. βίπτε σκέλος αὐ-ράνιον. Eurip. Troad. 326. πάλλε πόδ' αἰθέριον ἄναγε χορὸν κ. τ. λ. ubi notat Schol. εἰς τὸν αἰθέρα χορεύει. Similiter δέραν εἰς αἰθέρα δρο-

τερὸν βίπτουσα dixit Id. Bacch. 862. et capita jacunt Catull. LXI. 23. de Mænadibus, et comam jactare Varro apud Non. c. 4. n. 251.

Ibid. Θριαμβοδιθύραμβος, Bacchi epitheton, *triumpho-dithyrambus*, vertente Schweighæusero. Est autem a θριαμβος, *triumphus*, et Διθύραμβος, quod Bacchi cognomentum fuit. De voce θριαμβος audiendus Etymol. Mag. Θριαμβος, ἐπίδεξις νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. ἐν τισι πόλεσιν, δταν ἡμθον αἱ συκᾶ, παιδες περιελόντες σύκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις, ἔπαιζον, προσφέροντες (lege προφέροντες) ιαμβεῖα τετράμετρα, η ἡμάμβεια. θρία δὲ εἰσὶ τὰ τῆς συκῆς φύλλα· ἐπεὶ εἰς τρία διέσχισται. ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐν αἰθρίᾳ βάζεσθαι, δ ἐστι λέγεσθαι. γίνεται ἐκ τοῦ τρία, θρία· καὶ γὰρ τριμερές ἐστι τὸ φύλλον τῆς συκῆς. ἐκ τούτου γίνεται θριαμβος, καὶ θριαμβεύω λέγεται γάρ, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐποίησε στέφανον ἀπὸ συκῆς, καὶ οὕτως ἐθριαμβεύεσσεν, ἥγουν ἐπὶ μέσης διέθη. καὶ ἔτι φασὶν ἐν τῷ δῆμῳ τοῦτο γίνεσθαι. λέγεται καὶ θριαμβος ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐπὶ θηρῶν ἐπὶ λεόντων (lege ἐπὶ τῶν θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ τῶν λεόντων, ex Apostolii Collect. et Etymol. Gud.) βέβηκεν, οἷον θηριαμβος· τῷ γάρ ἄρματι αἵτοι λέοντας ὑποζευγγένειν φασὶν. η ὅτι καὶ συκῆς εὑρετής ἐστιν. η ἀπὸ τοῦ θορείν· πηδητικὸς γάρ. λέγεται καὶ θυστήριος, ἀπὸ τοῦ θύειν, δ ἐστιν ὄρμαν· ἀφ' οὐ καὶ τὸ αἰώρούμενον θύσανον. (Vide Hesiod. Scut. Herc. 225.) Θριαμβεύσας, δημοσιεύσας. Ex qua derivationum faragine illud saltem colligi debere videtur, ad θρίον et ιαμβος hanc vocem referendam esse. Hesychius: Θριαμβος. πομπή. ἐπίδεξις νίκης. η Διονυσιακὸς ὑμνος, "Ιαμβος. ubi, pro "Ιαμβος, Θριαμβος absurdē conjectit Darnaud. Photius: Θράμβους: τοὺς λάμβους ἔνοι ἔλεγον. Nempe in Bacchi feato fucus, ut videtur, una cum foliis ficulneis, a pueris, carmina quædam probrosa occidentibus, in honorem dei circumferebantur, qui et ipse inde Θριαμβος cognominatus est, teste etiam Athenæo I. p. 30. B. immo et θριαμβεύειν dicebatur, dum statua ejus in curru quasi triumphali per medium populum ducebatur. Quippe συκῆς εὑρετής, quod ait Etymologus, fuit Bacchus, hoc est, Osiris, (collato Herod. II. 42. et 144.) qui, India devicta, ut credibile est, arborem illam primus Ægyptiis notam fecit. Cf. Plin. VII. 2. In India sub una fico turma conduntur equitum. Vide et XII. 5. ubi mira quædam de Inda fico tradit. Athen. III. p. 78. C. Σωσίβιος δ ὁ Δάκων ἀποδεικνὺς εῦρημα Διωνύσου τὴν συκῆν διὰ τούτο φησι καὶ Λακεδαιμονίους συκίτην Διόνυσον τιμᾶν. Porro θριαμβεύειν dicebantur, qui in Bacchi sacris lætum clamorem tollebant. Hesychius: Θριαμβεῦσαι. θυρνβῆσαι. βοῆσαι. Α θριαμβος autem fit Latinum *triumphus*, olim *triumpus* scriptum, teste Cic. Orat. 48. Quintil. I. 5. Sic *triumphavit triumphos duos* dixit Gell. II. 11. ut δεύτερον θριαμβον ἐθριαμβευσε Plutarch. Vit. Fab. p. 187. E. Venio ad Διθύραμβος. Etymol. Mag. Διθύραμβος, ο Διόνυσος. (Confer Athen. I.

p. 30. B. XI. p. 465. A.) ἐπίθετόν ἔστι τοῦ Διωνύσου. οὗτος ἐν διθύρῳ ἀντρῷ τῆς Νύσσης ἐτράφη, καὶ ὄμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. ἡ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός· ἀπὸ τοῦ δεύτερον τετέχθαι, ἀπὸ τε τῆς μητρὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός· οὐδὲν ἦν ἢ ὁ δις θύρας βεβηκώς. Πλυνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμβον, καὶ γάρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ, ἐπεβόα, Λῦθι ράμμα, Λῦθι ράμμα:— οὐδὲν ἢ λυθίραμβος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Etymol. Gud. Διθύραμβος ὁ Διόνυσος, ὁ δις βεβηκὼς τὴν θύραν, τοῦτον ἔστι τὰ τῆς μητρὸς, καὶ δις (delenda videtur hæc vox) τὸν τοῦ Διὸς μηρὸν καὶ ὕμνος εἰς Διόνυσον. Similia tradit Suidas in v. Sed nihil cum διθύρος* huic vocabulo commune esse, extra omnem aleam dubitationis ponit syllabæ prioris quantitas metrica, quæ semper longa est, cum contra in διθύρος non nisi pro brevi accipi possit. Archilochus Athen. XIV. p. 628. A. ὡς Διωνύσοι' ἀνακτος καλὸν ἔξαρξαι μέλος | Φοῖδα διθύραμβον, οἵνῳ συγκερανωθεὶς φρένας. ubi Διωνύσοιο ἄ. Dindorfius, metro vix salvo. Sed nec Διωνύσον ἀνακτος opus est, cum Hermanno et Kiddio; nam digamma supprimit apostrophe, ut præclare ostendit Thierschius Gr. Gr. §. CLVIII. Epicharmus Athen. ibid. B. οὐκ ἔστι διθύραμβος, ὅκχ' ὑδωρ πίης. ubi ἔντι Bentleius Epist. ad Mill. p. 56. quod Dindorfium fugit. Eurip. Bacch. 526. ιθι, Διθύραμβ, ἐμάν αρ- | σενα τάνδε βάθι νηῆνν. Machon Athen. VIII. p. 341. A. τῶν διθυράμβων τὸν ποιητὴν, γεγονέναι | ὄφοφαγον. Et mox: τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω. Aristoph. Pac. 795. ψυχᾶς δύ' η τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. Tria alia loca vide supra ad vv. 2. 7. 13. Sic et Horat. Od. IV. 2. 10. *Seu per audaces nova dithyrambos | verba devolvit.* Vide omnino Brunck. ad Aristoph. Nub. 984. Porson. ad Eurip. Orest. 5. et Suppl. Præf. Hec. p. LVI. Etenim Διθύραμβος ex Διθύραμβος contractum est, perinde atque Διπολιώδης, Διάσια, Διτύλας, Διφίλος, ex Διπολιώδης, Διδάσια, Διτύλας, Διφίλος. Vide Aristoph. Nub. 971. 407. Ran. 607. Machonem Athen. XIII. p. 579. E. Eustath. ad Il. A. 176. p. 57. 19. Bas. δῆλον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἐκ τοῦ Διὸς γενικῆς αἱ συνθέσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς. οὐν διῆπετης ποταμος· διῆφιλος, ἐξ οὐ κατὰ κράσιν Διφίλος κύριον ὄνομα· Διῆτρέφης κύριον· διῆπετες Παλλάδιον. (De scriptura vocum διῆπετης et διῆτρέφης vide Elmsleium ad Eurip. Bacch. 1266. et ad Med. p. 131.) Etymol. Mag. Διῆφιλος, ὥσπερ παρὰ τὴν "Αρηὶ δοτικὴν γίνεται ἀρηῖφιλος, οὐτω καὶ παρὰ τὸ Διὶ· διῆφιλος· καὶ κράσει τῶν δύο ι ι εἰς ι μακρὸν, Διφίλος. Vide et in Διφίλος. Hactenus de vocabuli Διθύραμβος syllaba priore. De θύρα-

* Ne quis putet in Grammaticorum errorem incidisse Ovidium Metam. IV. 12. qui Bacchum *satumque iterum, solumque bimatrem* ibi appellat, is sciat præ oculis, ut credibile est, poetam habuisse Hymn. Orph. XXIX. ubi διφυής Bacchi epitheton est, et LI. ubi διμάτωρ. Cf. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 526.

βος, quod superest, res non adeo in proclivi est; in quo etiam hæsit Vir acutus Elmsleius ad Bacch. 526. notans διθύραμβος vocabulo similia esse ἰαμβὸς et θρίαμβος. Possis sane putare διθύραμβος, depravata pronunciatione, quasi διθρίαμβος dictum esse, fere atque credibile est ἀναμόλια in ἀνεμόλια degenerasse. Vide Glossar. in Hermesian. v. 19. Perpenso autem Etymologi loco p. 119. l. ult. allato, adductoque altero Juliani Orat. VII. p. 220. ai νύμφαι τὸ διθύραμμα προσεπάδονται κύοντι τῷ Διὶ, vide annon in θύραμβος lateat id, quod, si σύνθραμβος, vel σύραμβος, (collato Aristoph. Thesm. 665. Hesych. in Διαρικνοῦθαι et Διαριτίζεσθαι, poscente literarum serie, Pind. Ol. VI. 143.) a συγγένητῳ scilicet, scriptum fuisset, vix aliquid incommodi in sese habuissest. Tum δισύραμβος valuissest *Jovi consutus*, h. e. Jovis fernori insutus. Namque, ut a κορύτῳ fit κόρυμβος, a κύπτῳ κύμβος, et ab ιθύπτῳ obs. ἴθυμβος, ita a ράπτῳ fieret ράμβος, eadem analogia. Nec multum absimilia sunt θάμβος a θάπτῳ, (cui affine est θάπτω) στρόμβος a στρέψω, τύμβος a τύφω, στόμβος a στέμφω, λίμβος obsoletum Ἀεolicum, unde Latinum *limbus*, a λίμπω et λίμπάνω obs. unde ἀπολιμπάνω, διαλιμπάνω, &c. Quod ad literam θ attinet, nulla ob eam remanere debet difficultas, si modo in memoria teneamus, θ vice σ recentioris ab antiquis Graecis sæpius usurpatum esse. Et nihil certius, quam vocabulum διθύραμβος Graecismi fuisse vel antiquissimi. Vide Bentleium, *Dissertation on Phalaris* p. 295. Sic quod ἴθμα est Homero Il. E. 778. ἴσμα scriptum reperimus apud Lycophr. 731. Vide Eustath. ad Homeri l. c. p. 462. 14. Etymol. Mag. in Ισθμός. Conferenda est etiam vox antiqua ἐλκηθμὸς Hom. Il. Z. 465. pro qua ἐλκενσμὸς usurparunt recentiores. Cf. Etymol. Mag. in Κεύθω, Πνθμὸς, et Κεκορυθμένα χαλκῷ. Affinitas literarum satie patet vel ex Laconicis σὶρ, pro θεὸς, Σίβυλλα, quasi θεοῦ βουλὴ, Τιμόσεορ, pro Τιμόθεος, ἔσαμεν (peι ἔθεωροῦμεν εχρονιτ Hesychius) a σάω, pro θάω, et similibus. Cf. et θάσσω cum supino Latino *sessum*. Affinia esse θόρυβος et σύρβῃ, supra notavi ad v. 1. Ad rem etiam illud Etymol. Mag. Θάλασσα, παρὰ τὸ σάλον, σάλασσα καὶ θάλασσα, μεταθέσει τοῦ σ εἰς θ, ὡς ὄρχησμὸς, ὄρχηθμός. Vide Koen. ad Gregor. p. 300. Qua quidem vocis διθύραμβος posita derivatione, nulla etiam in ἰαμβὸς vocabulo amplius exstabat difficultas, quæ, eadem analogia, ab ἰάπτῳ descendit. Hesychius: Ἰάπτειν. σταράσσειν, αἰκίζεσθαι. βοᾶν. βλάπτειν. Soph. Aj. 500. καὶ τις πικρὸν πρόσφεγμα δεσποτῶν ἔρει, | λόγοις ἰάπτων. Cf. Etymol. Mag. ίαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν.

V. 19. κισσοχαίτης, *hedera comam cinctus*, κισσῷ στεφανωθεὶς, uti dixit Eurip. Bacch. 81. Sic κισσοκόμης audit Bacchus Hymn. Homer. in Bacch. 1. qui et alibi κισσοστεφῆς et κισσοστέφανος appellatur. Eurip. Antiopæ Frigm. apud Clem. Alex. p. 418. ἐνδον δὲ θαλάμοις βου-

άλος | κομῶντα κισσῷ, στύλον Εὐέτον θεοῦ. Cf. Eurip. Phoen. 660. seq. Bacch. 106. 341. Ovid. Metam. VI. 598. *Raptæque insignia Bacchi | induit : et vultus hederarum frondibus abdit.* Id. Trist. I. 6. init. *Demo meis hederas, Bacchica serta, comis.* Nemesian. Ecl. III. 18. *Te cano, qui gravidis hederata fronte corymbis | vitea serta plicas, qui comptos palmitæ tigres | ducis odoratis perfusus colla capillis, | vera Jovis proles.*

Ibid. ἄναξ, rex, vel, si mavis, deus. Eurip. Bacch. 1030. ἄναξ Βρόμε, καὶ γὰρ θεὸς φαίνει μέγας. Hymn. Orph. XXIX. init. κυλήσκω Διόνυσον, ἐρίβρομον εὐνατῆρα, | τροπόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα. De Jove, deorum principe, Hom. Il. Γ. 851. Ζεῦ Φάρα, δὲ τίσασθαι, δι με πρότερος κακός ἔφοργε. Epicarmus apud Macrob. Saturn. V. 20. Ζεῦ Φάρα, ναῖων Γάργαρ' ἀγάννιφα. Adde Aesch. Pers. 768. Sic et Apollo ἄναξ appellatur Hom. Il. A. 36. et alibi, Aesch. Sept. c. Theb. 802. Soph. Ed. R. 80. et 96. Eurip. Androm. 1005. Aristoph. Plut. 438. Neptunus Hom. Il. N. 28. 38. Soph. Ed. Col. 713. Eurip. Hipp. 45. Vulcanus Hom. Il. Σ. 137. Mercurius Il. B. 104. Eurip. Med. 757. Hymenæus Eurip. Troad. 310. 314. Hercules Soph. Ed. R. 155. Aristoph. Acharn. 94. Pollux Pind. Pyth. XI. 94. Pluto denique Hom. Il. Υ. 61. Etymol. Mag. "Αναξ, παρὰ τὸ τὴν ἄνω τάξιν ἔχειν· οὐ ὁ ἄνω αἰσσῶν κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν· οὐ πρὸς δὲν πάντα ἀναφέρομεν. σημαίνει τρία· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, Ἀγρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν:—(Il. B. 434.) καὶ τὸν δεσπότην, Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκου ἄναξ ἐσομ' ἡμετέρῳ:—(Od. A. 397.) σημαίνει δὲ καὶ τὸν θεόν, "Οφρ' ἵλαον (lege ἵλασσώμεθ) ἄνακτα. (Il. A. 444.) Vides de derivatione prorsus nugari Grammaticum. Nec felicius Dammius, qui ab ἄνω, vel ἄνδ, et ἄκος vocabulum dicit. Namque cum ἄνα, vel ἄνω, nihil huic voci commune esse vel exinde manifestum est, quod digammo carent hæc particulae. Nec minus absurde, opinor, notavit Dammius, ab Eustathio deceptus ad Il. B. 102. p. 138. 2. Bas. proprie θείαν λέξιν esse, cum a regibus ad deos, quam a diis ad reges, tralatum fuisse hunc appellandi modum multo sit credibilius, collata Hermapionis Flaminii obelisci Interpretatione apud Ammian. XVII. 4. cuius ea est ratio, ut de deone sit sermo, an de rege, cuius laudes ibi prædicantur, passim fere in dubio relinquuntur. Ab Aegypto autem in Græciā, heroicis temporibus, facile fluxerit hæc ambiguitas, qua nihil istius ævi regulis magis cordi esse poterat. Cum vero Ἄνακτες, et Ἄνακοι, et Ἄνακτες dicti fuerint κατ' ἔσοχην Dioscuri, cognatumque plane vocabulum sit ἄνακως, (Gloss. Herod. ἄνακως ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς) vide annon ἄναξ primitus valuerit qui curam intendit, vel qui sollicite observat, et nihil amplius. Sic Agamemnonem, qui alicubi ἄναξ ἀνδρῶν audit, ποιμένα λαῶν, populi pastorem, h. e. curatorem, ideoque regem, appellat Homerus Il. A. 263. Cf. Virg. Ecl. II. 33.

Pan curat oves, oviumque magistros. Quam locutionem ex *Ægypto* petitam esse tantum non constat, tum quod regum suorum effigies manu dextra pedum, sinistra autem tribular quoddam gennas, tenentes sæpius effingebant *Ægyptiū*, tum etiam quod ex *Ægyptiaco pīmen*, ejusdem significationis, Græcum vocabulum fluxit. Vide que nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. Quo pertinent, ni fallor, utriusque Testamenti loca sequentia, (collato Act. VII. 22.) Ezech. XXXIV. 2. Ὡς ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκουσι ποιμένες ἑαυτούς; οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες; Et 23. καὶ ἀναστήσω ἐκ' αὐτούς ποιμένα ἔνα, καὶ ποιμανεῖ αὐτούς, τὸν δοῦλόν μου Δαυὶδ, καὶ ἔσται αὐτῶν ποιμῆν. Lege totum caput. Matth. II. 6. ἐκ σοῦ γὰρ ἔξελείσεται ἡγούμενος, δοτις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ. Apocal. XIX. 15. καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτούς ἐν ράβδῳ σιδηρῷ.

V. 20. *χορεία, chorea, saltatio cum canti.* Aristoph. Thesm. 953. ὅρμα, χώρει | κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον, | χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ρυθμὸν χορείας | ὑπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν. | ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ | κυκλοῦσαν ὅμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν. | ὅμα δὲ καὶ | γένος Ὄλυμπίων θεῶν | μέλπε καὶ γέραιφε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ. Virg. Æn. VI. 644. *Pars pedibus plaudunt choreas, et carmina dicunt.* Claudian. de Bell. Gild. 448. *Cantatricesque choreas.* Plato de Legg. II. citante H. Stephano: *χορεία γε μὴν ὅρχησις τε καὶ φόδη ξύνολόν ἔστι.* Suidas: *Χορείαν. οἱ παλαιοὶ τὴν μετὰ φόδης ὅρχησιν.*

VERSIONES LATINÆ.

Quisnam tumultus hicce ?	
quinam hi saltantium cantus ?	
quæ contumelia invasit	
Dionysiacum	
strepitu-plenum pulpitum ?	5
Meus, meus est Bromius :	
meum est personare,	
meum est perstrepare,	
per montes discurrentem	
cum Naiadibus,	10
cygni ad instar, peragentem	
varium volucreque carmen.	
Cantuum sane	
tu es, Musa, regina :	
tibia vero post te partes suas agat.	15

Est enim famula comissionum solum
his qui ad fores pugnant, et qui pugnis contendunt.
ut ferox fiat belli dux.
Feri eum qui Phrynae vario eminet,
crema sputo-refertum calatum
garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem 20
triumpho-dithyrambe hedera-comam-cincte Rex,
audi meum Doricum cantum. 25

SCHWEIGHÆUSER*.

*Eadem Versio reformatia, et partim ad textum Dindorfanum, partim etiam
ad emendationes propositas, accommodata.*

Quisnam tumultus hicce ? quænam hæc tripudia ?
quæ contumelia invasit Dionysiacam multisonam thymelam ?
Meus, meus est Bromius :
me oportet personare, me oportet perstrepare,
per montes ruentem cum Naiadibus, 5
ceu cycnum peragente
varium et volucre carmen.
Cantuum tu, Pieri, es regina : tibia vero
post te partes suas agat.
Est enim ministra comissionum solum, 10
et in fores incursantibus juvenum pugilationibus (*h. e.* pugnis in
fores incursantibus juvenibus) solet temulenta
dux fieri.
Tolle Phrygiam vocem clamosam profundentem,
crema sputo-refertum calatum, 15
garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem,
et a terebra, (*h. e.* a tibiarum perforatore) quod ad figuram attinet,
effictum.
En ! ecce ! tibi hæc dextra,
et pedis in diversas partes jactatio, triumpho-dithyrambe
hedera comam cincte rex, audi
meum Doricum cantum choricum. 20

J. B.

* Textum Schweighæuseranum vide in Addendis.

VERSIONES ANGLICÆ.

What means this tumult? Why this rage?
What thunder shakes th' Athenian stage?
'Tis frantic Bromius bids me sing,
He tunes the pipe, he smites the string;
The Dryads with their chief accord,
Submit, and hail the drama's lord.
Be still! and let distraction cease,
Nor thus prophanè the Muse's peace;
By sacred fiat I preside
The minstrel's master and his guide;
He, whilst the chorus strains proceed,
Shall follow with responsive reed;
To measur'd notes whilst they advance,
He in wild maze shall lead the dance.
So generals in the front appear,
Whilst music echoes from the rear.
Now silence each discordant sound!
For see, with ivy chaplet crown'd,
Bacchus appears! He speaks in me—
Hear, and obey the god's decree!

CUMBERLAND.

What revel-rout is this? What noise is here?
What barb'rous discord strikes my ear?
What jarring sounds are these, that rage
Unholy on the Bacchic stage?
'Tis mine to sing in Bromius' praise—
'Tis mine to laud the god in dithyrambic lays—
As o'er the mountain's height,
The woodland Nymphs among,
I wing my rapid flight,
And tune my varied song.
Sweet as the melody of swans,—that lave
Their rustling pennons in the silver wave.
Of the harmonious lay the Muse is sov'reign still:
Then let the minstrel follow, if he will—
. But not precede: whose stricter care should be,
And more appropriate aim,
To fan the lawless flame

Of fiery youths, and lead them on
 To deeds of drunkenness alone,
 The minister of revelry—20
 When doors, with many a sturdy stroke,
 Fly from their bolts, to shivers broke,
 And captive beauty yields, but is not won.
 Down with the Phrygian pipe's discordant sound !
 Crackle ye flames ! and burn the monster foul25
 To very ashes—in whose notes are found
 Naught but what's harsh, and flat,—no music for the soul,—
 The work of some vile handicraft. To thee,
 Great Dithyrambus ! ivy-tressed king !
 I stretch my hand—'tis here—and rapidly30
 My feet in airy mazes fling.
 Listen my Doric lay; to thee, to thee I sing.

J. B.

A D D E N D A.

P. 1. v. 4. Cf. Theocr. Id. I. 130. η γάρ ἐγών νπ' "Ερωτος ἐς"Αιδαν
 ἔλκομαι ηδη.

P. 2. v. 51. καὶ γὰρ τὴν ὁ μελυχὸς κ. τ. λ. Vertit Fawkesius : *For sweet Anacreon lov'd the Lesbian dame; | the Muse-rapt maid inspir'd the brightest flame: | and oft his native land he would resign | for wit more brilliant, and for better wine.*

P. 3. v. 53. Hodie malim : ἀλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἀλλοτε δ' αὐτέ—Hesiod. apud Schol. in Apoll. Rhod. I. 156. ἀλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὄρνιθεσσι φάνεσκεν | ἀFeρός ἀλλοτε δ' αὐτέ πελέσκετο, θαῦμα Φιδέσθαι, | μύρμηξ· ἀλλοτε δ' αὐτέ κ. τ. λ. Id. Theog. 830. ἀλλοτε μὲν γὰρ | φθέγγονθ', ώστε θεοῖσι συνιέμεν, ἀλλοτε δ' αὐτέ | ταύρουν ἐριβρύχεω μένος κ. τ. λ. Et vide annon in fine corrupti αὐτὴν lateat pronomen possessivum, ad proximum versum detrudendum, qui sic tandem fortasse refungi debet : ήν δορὶ οἰνηρῇ κεκλιμένην πατρίδα. Sic Hom. Od. Δ. 521. ήτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴτη, | καὶ κίνει ἀπτόμενος ήν πατρίδα. Cf. et I. 28. 34. Nempe, absorpto vocabulo ήν, voces δορὶ οἰνη-

ρην, quae in initio versus restabant, transposuit male sedulus librarius; et δορὶ in monstrosum δοῦριν (δουρὶ Casaubonus) mutavit, ut metro succurreret. Hiatus ejus generis est, quod ante voculas olim digammo insignitas ssepius servarunt, epicis carminis studiosi, poetae recentiores.

Ibid. l. 3. a fine: Illud Programma nunc reperitur inter Hermanni Opuscula T. IV. p. 240—252.

P. 5. n. 3. Si quid mutandum, malim ἀτερκέα χῶρον. Hom. Od. Λ. 93. τίπτ' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάσις ηλίου | ήλυθες, δῆρα Φίδης νέκυας καὶ ἀτερκέα χῶρον;

Ibid. κακὸν—χῶρον verte: *impian regionem*, Angl. *the bad place*. Sic *impia Tartara*, et *limen sceleratum* dixit Virg. *AEn.* VI. 733. 563. et *sedes scelerata* Ovid. *Metam.* IV. 455.

Ibid. Farewell, fair queen; &c. Locum, uti audio, jam contulit Malone. Liber, quod meum est infortunium, in manibus hypothecarii est.

P. 6. n. 6. fin. Virgil. *AEn.* VI. 285. *Multaque præterea varierum monstra ferarum, | Centauri &c.* Milton. *Par. L.* II. 625. *All monstrous, all prodigious things, | abominable, unutterable, and worse | than fables yet have feign'd, or fear conceiv'd, | Gorgons, and Hydras, and Chimeras dire.*

Ibid. n. 8. Possis sane, collato loco Horatiano, ἀθέλητον. Lex. Seg. Bekker. p. 322. ἀθεύλητον κακόν: ἀθέλητον, δοθέλητον. Eadem verba protulit Suidas. Hesychius: ἀθεύλητον, ἀθέλητον. Putaram ἀγέλαστον ἵπ' ὄφροις μειδήσαντα, h. e. ἀγέλαστον τρόσωπον βιαζόμενον, collato *Aesch.* Agam. 767. Lex. Seg. p. 337. citante Blomfieldio: ἀγέλαστος. δοθήτης γέλωτα ἐπιτίθειος, καὶ δοτυγός. Hodie autem vulgatum ἀθέμιστον unice verum censeo, quod valeat ἀδικον, ἀνομον, παράνομον. Notat G. G. Humphry: “ἀθέμιστον—perhaps lawless—to which the divine government does not extend.” Hesychius: ‘Αθέμιστοι. ἀνομοι, ἀδικοι. Sic Κυκλώπων ἀθεμίστων dixit Homerus Od. I. 106. et Κύκλωψ ἀθεμίστια Φειδὼς *ibid.* 428.

P. 7. l. 8. Βλέμμα κυνὸς pro κύνῳ duriuscum esse censem G. G. Humphry, nec cum φωνὴν τεθωμένον facile conjungendum. Neque ei satis magna videtur esse Hesychii auctoritas, qua sola vulgatum τεθωμένον sollicitetur.

Ibid. n. 10. Hodie πολὺν μύστησιν, cum Blomfieldio, unice verum esse censeo.

Ibid. n. 11. l. 3. Saltem *Æolicum* esset Πάριον, spiritu leni, prout scribi vult Hermannus, ideoque ab Hermesianacte prorsus alienum. Schol. in Dionys. Thrac. p. 693. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ συμφώνου τίθεται ἑνὸς μόνου τοῦ ἡ δασεῖα καὶ ἡ ψιλή. ἐπὶ μὲν τοῦ βάμυτ καὶ βέω τίθεται ἡ δασεῖα, ἐπὶ δὲ τοῦ βάρος, δημιαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς ἀισθεῖς, ἡ ψιλή. Καὶ διὰ τὸ βάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰαλὸς γλώττα, τὸ ψιλοῦν τὰ στοι-

χεῖα φιλεῖ, δοκεῖ καὶ τὸ ὑπάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλούσιν. αὐτίκα τὸ ὕρχας, Αἰολικὸν δὲ, ψιλοῦται. Similia habet MS. Porphyrii περὶ Προσφόρias apud Albertum ad Hesych. T. II. p. 1103. Vide et Koen. ad Gregor. p. 588. Hesychii glossa, ad quam pertinet Albertii nota, hæc est: 'Ράριον. παιδίον. ubi πεδίον certatim corrigunt VV. DD. Sed nec temere aspernandum est illud παιδίον, id quod vel ex loco Scholiastæ in Dionysium Thracem satis manifestum est. Mihi quidem manca videtur esse hæc glossa, tali modo fortasse supplenda, et legenda: 'Ράριον. πεδίον. καὶ ράρος, (vel ράριον) παιδίον. Sic Lex. περὶ Πνευμ. post Ammon. p. 242. 'Ράριον, πεδίον. καὶ 'Ράρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος. Etymol. Mag. 'Ράρος, οἱ μὲν, λέγοντιν ὄνομα τόπουν οἱ δὲ, τὴν γυνοτέρα· ἔξ οὐ καὶ ράριον λέγεται, τὸ βρέφος. οὗτος εὑρον τὸ λεξείδιον. Suidas: 'Ράριον. τὸ βρέφος. Idem: 'Ράρος. ἡ γαστήρ. ἔξ οὐ ράριον τὸ βρέφος. Et nescio annon, collato loco Lex. περὶ Πνευμ. ex ράροις Αἰοlico fluxerit Latinum rarus, (favente etiam quantitate) notione a ράροις, h. e. infantibus abortivis, petita, qui tum corporis exiguitate rariori plerumque nascuntur, tum etiam, siquidem adolescent, in suos artus concreti, rara quadam brevitate corporaturæ fere semper insigniuntur. Donneganus nostras, ex Schneidero fortasse: " 'Ράριον, ov, τὸ, and ράρος, a remarkably small child, or an abortive infant." Similiter ad mel substantivum Latinum referendum est adjec-tivum comparativum melior, ut proprie sit Angl. *sweeter*, h. e. *better in point of sweetness*, et exinde, latiori significatione, *præstantior*, *aptior*, *potior*, &c. prout exponunt Lexicographi. Nec nisi pro cognatis vocalibus sumi debere videntur μανὸς et νάγος; quod meam conjecturam quodammodo firmat.

Ibid. Nescio an accusativus Δῆμητρα defendi possit ex Apoll. Rhod. IV. 1113. ἀμφίπολοι δέσποιναν ἐνν μεταποιηνύονται. Sed verum fortasse est Δῆμητρα, quod vulgato prope abest. Suidas: Δῆμητρα. ὄνομα θεᾶς. Vet. Gloss. Δῆμητρα. Ceres.

P. 8. l. 4. *a fine*: Mussei oracula meminit Herod. VII. 6. VIII. 96. IX. 43. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 5.

P. 9. l. 1. Lectionem ἀπαρχόμενος confirmare videtur Eustathii locus ad II. Σ. 570. de Lino: ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν ποιήτων θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. n. 15. Mosch. Id. III. 72. ἀπώλετο πράν τοι "Ομηρος, | τῆν τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα. Incerti Epigr. Anth. Gr. V. p. 532. Brod. de Homero: Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλάτο, | κηρίον ὄδηνοσα μελισταγές.

Ibid. n. 16. *init.* Sic *ιατρὸν θεῶν*, pro *ιατρὸν θεὸν*, optime reposuit Salmasius apud Hesych. in *Παιήονα*.

P. 11. n. 22. *fin.* κυζέτο μὲν Ναννοῦς Porsonus *Tracts* p. 245. com-

parans Machonis l. c. quod tum me, tum etiam Dindorfium fugit, ob vocabulum "Hermesianax" a Kiddio, ἀνθρώπινόν τι παθόντι, male possum. Quam tamen emendationem, utcunque elegantem, improbare videtur Dobræus ad Aristoph. Plut. 974, 5. et fortasse minus necessariam reddit Charitonis locus ab Heinrichio citatus. Cum vulgato conferendus est Plutarch. Amator. p. 753. A. ἐρᾶται γὰρ αὐτοῦ καὶ κατεραι. ubi ἐρᾶται τε corrigitur videtur.

P. 13. n. 24. Hodie incertus sum, annon totum distichon sic legendum sit: ήκαχε δὲ Εερμόβιον τὸν δέλι βαρὺν, ἡδὲ Φερέκλην | ἔχθρὸν μισήσας οὐλάνεπεμψεν ἐπη. Tunc ήκαχε vertendum Angl. *he galled, vel he lampooned, et oīl ἀνέπεμψεν ἐπη, what picquant verses he published!* Hesychius: "Ηκαχεν. ἔβλαψεν, ἐλύπησεν. Hom. Od. II. 428. ήκαχε Θεοτρωτούς. λεσίτ, malo affectit. Alcæsus Messenius Anth. Gr. III. p. 386. Brod. ήρων τὸν δοιδὸν "Ιψὲνι παιδες "Ομηρον | ήκαχον, ἐκ Μουσέων γρίφον ὑφηνάμενον.

Ibid. n. 24. l. 5. a fin. Formam Φέρεκλος usurpavit Hom. Il. E. 59.

Ibid. n. 26. Quivis videbit Aldinum χρυσῆδος ex librario profectum esse, circa Homerum satagente. Quod genus errorum satis frequens est, et ad ridiculum saepius vergit. Sic διεμήρισαν ἄνδρες δικασταὶ, per scribæ stupiditatem, in Demosthenem intenti, habet Suidæ ed. Mediol. in Διεμήρισαν, satis ridicule, tum sensu, tum metro respuente. Locus est Aristoph. Av. 706. ubi recte legitur δ. ἄνδρες ἐρασταὶ, prout ipse Suidas in Ἀπομώρωκα.

Ibid. n. 26. fin. Lydæ Antimachæs loca nonnulla apud Schol. Apollonii I. 1289. II. 297. III. 409. IV. 259, 1153. Schol. Ven. ad Il. Z. 200. indicavit Blomfieldius in Diatriba de Antimacho. Adde Schol. Eurip. Phœn. 44. ubi plura suppeditabit Valckenærius.

P. 15. l. 7. Vide Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 197. Locus, dum notam scribebam, me fugerat.

P. 16. l. 10. ἐν τινι στασίμῳ. Vide Casaub. ad Athen. p. 555. Hermann. El. Doctr. Metr. III. 22.

Ibid. l. 2. a fin. Reisig. in Enarrat. Soph. CEd. C. p. IV. ita legit: Βάχον καὶ τὸν "Ερωτ· ἀγαγεῖραι εἴαρι εἶδος [Φθέγμα τὸ * * * *] Ζεὺς ἐπορευ Σοφοκλεῖ.

P. 18. n. 41. Ion Anth. Gr. III. p. 394. Brod. εἰ καὶ δακρύσεις, Εὐριπίδη, εἶλέ σε πότμος, | καὶ σε λυκόβράσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες, | τὸν σκηνῆ μελίγηρον ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν, | τὸν σφίη τραγικὴν μιξάμενον χάριτα, | ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἥριον, ως ἀν ὁ λάτρις | Πιερίδων ναΐης ἀγχόθι Πιερίδων. Adde Ovid. Ib. 595. Gell. XV. 20. Val. Max. IX. 12. Pausan. I. p. 3. Quæ loca attulit Auctor Libelli inscripti *The Theatre of the Greeks* p. 138. Camb. 1827.

Ibid. n. 42. Etiam Westonus ἀνεθρέψαντο.

Ibid. n. 43. init. Similiter κάποιος, pro ἀπός, Ald. et plures MSS. Eurip. Phœn. 865. Vide Porson. ad l. *In fine addit.*: Theocr. Id. I. 71. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσσαντο, | τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλαντε θανόντα. Et mox: πολλαὶ Φαι πάρ ποσεῖ βόθες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι, | πολλαὶ δὲ αὐδαμάλαι καὶ πόρτριες ὠδύραντο. Antipater Anth. Gr. III. p. 389. Brod. de Orpheo: ἐπωδύραντο δὲ πέτραι, | καὶ δρόες, ἃς ἐρατὴ τοπρὶν ἔθελγε λύρη. Virg. Ecl. V. 27. *Daphni, tuum Phœnos etiam ingemuisse leones | interitum, montesque feri silvaeque loquuntur.* ubi montesque feros silvasque malim, cum Heynio. Id. ibid. X. 13. *Pinifer illum etiam sola sub rupe jacentem | Menakus, et gelidi fleverunt sara Lycaeī.* | *Stant et oves circum; — Omnes, unde anor iste, rogan, tibi?* Id. Georg. IV. 461. *Flerunt Rhodopeia arces, | altaque Pangæa, et Rhesi Mavortia tellus, &c.* Ovid. Ep. Heroid. XV. 151. *Quin etiam rami positis lugere videntur | frondibus.* Paulo moderatius Euripides tragicus Phœn. 1361. ΑΓ. ὁ δώραρ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπον τάδε, | παλῶν ὄμολαις ξυμφορᾶις ὀλωλότων; | ΧΟ. οὐτ' ἐκδακρύσατ' γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν. Cowleius nostra, Constantia et Philetas p. 6. *And all the senseless walls, which are | now round about me, cannot hear. | For, if they could, they sure would weep, | and with my griefs relent: | unless their willing tears they keep, | till I from earth am sent. | Then, I believe, they'll all deplore | my fate, since I taught them before.*

P. 19. l. 15. "Huc facit Philostratus in vita Herodis Attici: εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακότων καὶ θηρασόντων" τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δὲ ἐπ' ἄγροις· τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς· τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς ΠΛΑΤΑΝΩΝ." WESTON.

P. 20. n. 48. Contra πικρά (assentiente Suida in *Λαμπρὸς*) restituit Porsonus Meleagro Anth. Gr. VII. p. 611. Brod. ubi vulgo legitur: η γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεῖσι, | ηδεται. Vide *Tracts* p. 259.

Ibid. n. 50. Equidem, collato loco Homericō, οὐδὲ οἱ δεινὸν verum esse censeo. Estque οἱ hoc in loco, ni fallor, tum fortius, tum etiam magis epicum, quam οἴδε. Notandum autem Hermesianactem paulo negligentiorem esse in iisdem vocibus, vel locutionibus, repetendis, interdum etiam, quamvis ipsas non diserte repeatat, in earum tamen repetitione tantum non versari. Sic ρεῦμα habemus 6. 42. μεγάλων, μεγάλους, 6. 13. ρνομένης, ρνόμενον, 6. 78. ἀοιδιάνων, ἀοιδός, ἀοιδὸν, 13. 27. 49. 75. μαλακοῦ πνεῦμα, 14. 36. ἥρανος, ἥρανον, 16. 22. ἀποπρολιπόντα, ἀποπρολιπών, 21. 44. πόλλ' ἔπαθεν, πολλὰ παθών, πολλὸν ἀνατλάς, 25. 31. 35. λόγων, λόγοις, 25. 45. 81. 94. λόγων ἀνεγράψατο βίβλους, γόνων (λόγων) ἐνεπλήσσατο βίβλους, 25. 45. ὕμνων, 26. 49. πολλὸν, 32. 35. ἔκλατεν, κλαίων, 33. 44. εὑρέτο, εὑρόμενον, εὑρε, εὑρόμενος, 35. 67. 87. 94. πολιῷ, (σκολιῷ) σκολιοῖο, σκολιὴν, 37. 63. 80. πολλάκι, πολλάκις, 37. 56. λωτῷ,

λωτοῦ, 37. 70. κώμους, 38. 47. πόθον, πόθος, 47. 73. 95. ἡράσατο, 49. 96. ἄνδρα, 50. 61. 69. 95. ταμίην, 66. 70. θήκαν ὑπὸ, θῆκαν ὑπὸ, 74. 76. ἀνθρώπων, 80. 90. σοφίην, σοφίη, 80. 90.

P. 21. l. 2. *Theanoris γαμκὰ παραγγέλματα* quædam meminit Stobæus T. 74. 32. 53. 55. Θεανὼ ἡ Πυθαγόρειος ἐρωτηθεῖσα πῶς ἔνδοξος ἔσται, ἔφη· Ἰστὸν ἐποιχομένη, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσα. — Θεανὼ ἐρωτηθεῖσα ποστατὰ γυνὴ ἀπ' ἄνδρὸς καθαρεύει, Ἀπὸ μὲν τοῦ ἴδιου, εἶπε, παραχρῆμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου, οὐδέποτε. — Θεανὼ ἡ Πυθαγορικὴ φιλόσοφος ἐρωτηθεῖσα τί τρέκον εἴη γυναικί, Τὸ τῷ ἴδιψ, ἔφη, ἀρέσκειν ἄνδρι. Plutarch. Conjug. Praecept. p. 142. C. et apud Stob. T. 74. 49. ἡ Θεανὼ παρέφην τὴν χεῖρα περιβαλλομένη τὸ ἴμάτιον· τινὸς δὲ εἰπάντος, (Stob. εἰπόντος δὲ τινος) Καλὸς ὁ πῆχυς, Ἄλλ' οὐ δημόσιος, ἔφη. δεῖ δὲ μὴ μόνον τὸν πῆχυν, ἀλλὰ μηδὲ τὸν λόγον δημόσιον εἶναι τῆς σώφρονος· ἀλλὰ (καὶ Stob. sed ἀλλὰ Gesneri margo, ex Plutarcho scilicet) τὴν φωνὴν, ὡς ἀπογύμνωσιν αἰδεῖσθαι καὶ φυλάγγεσθαι πρὸς τοὺς ἔκτρος. ἐνορᾶται γὰρ αὐτῇ (Stob. ὄρᾶται γὰρ ἐν αὐτῇ) καὶ πάθος, καὶ ήθος, καὶ διάθεσις λαλούσης. (Stob. τῆς λαλούσης) Plutarchi ἔκδοσιν neglexit Gaisfordius.

Ibid. n. 53. De Porsoni emendatione vide etiam Kidd. ad Dawes. p. 297. Cic. Cat. Maj. 21. *Socrates*—*is, qui esset omnium sapientissimus oraculo Apollinis judicatus.* Milton. Par. R. IV. 272. *To sage philosophy next lend thine ear, | from Heav'n descended to the low-rooft house | of Socrates; see there his tenement, | whom well inspir'd the oracle pronounced' wisest of men.* Quæ loca attulit Kiddius ibid. p. 298. Poetam Anglicum nescio quem citat Poolius, *The English Parnassus* p. 530. de Socrate sic loquentem: *He whom Apollo wisest thought of men.*

P. 22. n. 59. Sic πόθον ἔχειν δεινὸν dixit Xen. Cyrop. II. 1. 13. Dubitari tamen potest, an δεινὸς πόθος proprie expresserit Virgilianum illud *dīra cupido*, qua locutione usus est poeta etiam Aen. VI. 721. Propius fortasse ad Græca accedit Lucretianum IV. 1083. *Tam magis ardescit dīra cuppedine pectus.* Δεινὸς per ὁ φόβου ποιητικὸς exponit Etymologus Magnus, additque, παρὰ τὸ δέος γίνεται δεινὸς, (lege δεινὸς: male Larcherus, δεινὸς) καὶ κράσει δεινός. Eadem analogia δειλη ex δειλῃ per crasin factum est, notante eodem Grammatico, itemque Etymologo Gudiano. Cf. δειελος et εἰδειελος epica. Et nescio annon primitus ad *Deorum metum* pertinuerit hoc epitheton, quod Diis ab Homero toties tributum videmus. Confer Virg. Aen. VIII. 349. *Jam tum religio pavidos terrebant agrestes | dīra loci: jam tum sylvam saxumque tremebant.* Vide omnino Facc. et Forc. Lexicon in *Religio* sub init. A δεινὸς autem ortum vult Vossius Latinum *dīrus*, ut a μονὰ, Aēol. pro μονὴ, fit *mora*, N in R cedente. Quod contra factum videmus in *domum* a δῶρον: nam, qui hanc vocem ad δάνος referunt, conferuntque

cum *domo* a δάμω, ii plane in analogiam peccant, cum pœnultima in δάνος sit brevis, in Latina autem voce longa. In Virgilianis *dira cupidio*, *dira fames*, si loca attente perpendamus, notio epitheto inest primitivo Græcæ vocis usui plane affinis. Inde illud Servii ad Aen. II. 519. *Dira est deorum ira*. Ergo quæ mens dira, infusa ex deorum ira. Sic et Festus: *Dirus, dei ira natus*. Nonius c. l. n. 127. *Dirum est triste, infestum, et quasi deorum ira immissum*. Isid. Orig. X. p. 1073. *Dirus præparcus et teter, quasi divina ira in id actus*. Nam dirum dicitur, quod divina refertur ira. ubi, pro *præparcus*, legendum videtur *tertricus*. Qui tamen derivandi modus analogiæ prorsus repugnat. Ceterum in loco Georgicorum allato *dira* simpliciter per magna et vehemens ipse Servius exponit; quæ saltem Lucretii loco satis apte convenire videtur expositio. Sil. Ital. IV. 284. *Contorquet nodis et obusto robore diram | vel portas quassare trabem*. h. e. potentem quassare, ut exponunt Facciolatus et Forcellinus, collatis Græcis δεινὸς λέγειν, δεινὸς γράφειν. Obiter notabo, (ad rem me quasi manu duxit vocis δάνος consideratio) ex δάνος, quod Macedonibus idem fuit quod θάρατος, teste Plutarcho De aud. Poet. p. 22. C. fluxisse Latinum *damnum*. Quod fugit Etymologos. Forma, ut videtur, quæ Æolibus innotuit, fuit δάμως, et M literam servarunt Latini, qui tamen in re tali eam usitatius sive in G mutarunt, ut in *agnus* ab ἄμυνς, sive literam sequentem extriverunt, ut in *ramus* ab ὅραμνος. Huc pertinet illud Etymologi Magni in Δανάκης: Δαναοὶ γὰρ οἱ νεκροὶ, τοντέστι ξηροὶ. ubi δανοὶ corrigendum est, collatis Hesychio, Suida, Etymologo Gudiano, ipsoque Etymologo Magno, in Δανά. Hesychius: Δαινῶν. κακοποιῶν. κτείνων. Μακεδόνες. Lege Δανῶν, cum Vossio et Kustero, poscente etiam literarum serie. Idem: Δαινεῖν. κακουργεῖν. Lege Δαινεῖν, cum Kustero. Quod si quis paulo difficilior me ideo amentiae inculpabit, quod in re etymologica Latina ad Macedones configurerim, is jam tandem sciat in lingua Macedonica temporum vel antiquissimorum Græcismos passim scatere. Exemplo sit vocabulum ἑέλδω, quod pro ἑθέλω dicebant Macedones, quodque cum Homericis ἑέλδομαι, ἑέλδωρ, ceterisque similis initii vocabulis, protinus conferendum est. Vide Sturzium de Dialecto Macedonica p. 31.

Ibid. l. 7. χ confusum cum α notat Valckenærius ad Theocr. Adoniaz. p. 290. λ autem cum τ Bastius Comment. Palæogr. p. 729 seq.

Ibid. n. 61. Thucyd. V. 10. καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὡς τοπρῶτον οὐ διενοεῖτο μένειν, εὐθὺς φεύγων, καὶ καταληφθεὶς, ὥπερ Μυρκινίου πελταστῶν ἀποθνήσκει.

Ibid. n. 62. l. 8. Vide Kidd. ad Dawes. p. 300, 1.

Ibid. l. 6. a fin. Aristippi cum Diogene disputationem de Laide retulit Athen. XIII. p. 588. E. F.

P. 23. ad v. 1. l. 6. De Hesiodi *'Holois μεγάλαιis*, præter Ruhnkenium

Epist. Crit. I. egerunt ad Eunap. Boissonadius p. 266. et Wyttenbachius p. 133. notante Bergmanno. Vide et Bentl. ad Horat. Sat. I. 3. 7.

Ibid. l. 11. a fin. Ab Eustathio prope abesset: ἡ οἰην Ὑρίη Βοιωτίη τρέφε κούρην. Sic Hesiod. Theog. 454. Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἡρῆν χρυσοπέδιλον. Vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. CXLVIII. 2.

P. 25. *suo loco insere*: V. 1. *vīos*—Οἰάγροιο, *Oeagri filius*. Cf. Phanoclis Fragmenti init. apud Stob. T. 64. 14. ἡ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρητκιος Ὀρφεὺς | ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρκε Βορητάδην, κ. τ. λ. ubi nescio annon verum sit ἡ οἶον, pænultima brevi, ut apud Hom. Il. Σ. 105. Od. Υ. 89. cum satis manifestum sit ad Ἡοίων μεγάλων Hesiodearum normam scriptam fuisse elegiam, unde hanc particulam excerptis Stobæus. Liber, quo pertinebat, Ἔρωτες ἡ Καλοὶ inscriptus est. Apoll. Rhod. IV. 905. citante Ruhnkenio: εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρητκιος Ὀρφεὺς | Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἔαῖς φόρμιγγα τανύσσας. Incerti Epigramma Anth. Gr. III. p. 389. Brod. Καλλιόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θυνόντα | ἔκλανσαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες. Manil. V. 321. *Qua quondam sonitum referens Oeagrius Orpheus*.

Ibid. ad v. 2. Hodie haud scio annon verum fuerit Θρήσση στειλάμενος κιθάρη. h. e. πλεύσας, interpretante Toupio ad Hesych. T. IV. p. 309. Neque aliter Ruhnkenius, nisi quod Θρήσση scriptum voluit, quod Doricum esset. κιθάρη etiam MS. Pal. cum edd. Ald. et Casaub. Sic ἀνετείνετο φόδησιν infra dictum vv. 29, 30. et στείχειν ἐπὶ κώμους λωτῷ vv. 37, 38. στειλάμενος κιθάρη etiam citat Schäfer. ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 8680. D. conferens Virgilianum *fretus cithara* Æn. VI. 120.

Ibid. post l. 26. adde: *Ibid. ἀπειθής, cui persuaderi non potest, qui flecti nequit, ideoque intractabilis.* Confer Sen. Hipp. 227. *Sed posse flecti conjugem iratum puta: | quis hujus animum flectet intractabilem?*

Ibid. l. 7. a fin. Burnsius nostras, *To a Mouse* 29. *Till crash! the cruel coulter past | out through thy cell.* διέκ.

Ibid. l. ult. Notat Schol. Ven. ad Hom. Il. Σ. 576. παρὰ ραδαλὸν δονακῆ Aristophanis Grammatici lectionem esse; ubi vulgo ροδανὸν legitur. Exponit Scholiasta: ραδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δὲ υψος.

P. 26. *ad v. 8.* De Orpheo consulendus est Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 228 seq.

P. 27. l. 2. Virg. Æn. VI. 417. *Cerberus hæc ingens latratu regna tri-fauci | personat, adverso recubans immanis in antro.* — *Ille fame rabida tria guttura pandens &c.* Adde Georg. IV. 483.

Ibid. ad v. 15. Archias Anth. Gr. III. p. 381. Brod. οὐ σε, φίλη πέρδιξ, φθιμένην ἀγέραστον ἔάσω.

Ibid. l. ult. Eurip. Herc. F. 675. οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας | Μούσας συγκαταμιγνὺς | ἀδίσταν συζυγίαν.

P. 28. ad v. 17. l. 1. Vide Porson. ad Toupius. Emend. in Suid. p. 462. et ad Aristoph. Pac. 1302.

P. 29. l. 2. in fine adde: Ceterum locutionem Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν vel amplius illustrabit locus Clem. Alex. Protrept. p. 13. Ἰμμαρος δὲ ὁ Εύμολπον, καὶ Δαιέρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου, τοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει; Vertit Arnob. VI. Dairas et Immarnachus (sic) fratres pessimi in Eleusinis concepto, quod civitati subjectum est. ubi pro pessimi, legendum videtur positi, et Eleusinii, subintellecto templi, reponendum cum Meursio.

Ibid. ad v. 18. circa med. De μ et β confusis vide etiam Porson. ad Eurip. Phœn. 1050, 1. ubi βέλος pro μέλος Eustathius, (cf. Etymol. Mag. in Ἰΐσι) itemque Advers. p. 105. Albert. ad Hesych. T. II. p. 1. Poll. IV. 9. p. 211. ubi, pro Κάβωνος, olim Κάμωνος legebatur.

Ibid. l. 10. a fine: Photius p. 383. Παρασαβάζειν: παραπάνεσθαι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ (sic, pro τῷ Σαβαζίῳ, ὀρε-ραρυν menda, ut videtur) βαγχεύοντας καλοῦσι σαβούς· καὶ τὸ βαγχεῖν σαβάζειν. Eustath. ad Dionys. Perieg. 1069. ἡσαν δὲ καὶ ὅνος Θρη-κικὸν Σάβοι, διπερ τοὺς Βάγχους δηλοῖ Φρυγίᾳ διαλέκτῳ· ἔξ οὐ καὶ ὁ Διό-νυσος ἔους Σαβάζιος λέγεσθαι, διότι καὶ Βάγχος ὁ αὐτός.

P. 30. l. 15. De Celeo vide Virg. Georg. I. 165.

Ibid. l. 8. a fin. Photii locus est: ὁ γ' οὖν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λιδηī. Γενεαὶ Καβάρνοντος θῆκεν ἀγακλέας ὄργειῶνας. ubi Toupius Emend. in Hesych. T. IV. p. 204. (ceteris neglectis) Καβάρνοντος θῆκεν μὲν ἀγά-κλέας Ὄργειῶνας. Voluit, ut videtur, ἀγακλέας Ὄργειῶνας. Blom-fieldius omnino Diatr. de Antimacho p. 232. ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λιδῃ ἐλεγεῖται Καβάρνοντος (vel Καρβάρνοντος) μὲν θῆκεν ἀγακλέας ὄργει-ωνας. Evidem, collato Friedmanno de Med. Syll. Pent. Gr. p. 344. to-tum locum sic legendum puto: ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λιδῃ γ'. "Ενθα Καβάρνοντος θῆκεν ἀγακλέας ὄργειῶνας. Et voces ἐν τῇ Λιδῃ γ' vertendae sunt: in Lyde libro tertio. Sic Anton. Liber. 39. ιστορεῖ Ἐρμησιάναξ Λεοντίῳ β'. in Leontii libro secundo.

P. 32. l. 12. Accedit Photii auctoritas: Πλείμων: διὰ τοῦ λ· καὶ "Ο-μηρος"—πάγη δ' ἐν πλείμονι χαλκός.

Ibid. l. 13. Cf. quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 170.

Ibid. l. 4. a fin. Similem corruptelam exhibet nomen vici Londinen-sis, qui Nightingale Lane dicitur, corrupto nomine ex Anglo-Saxonico Cnihtena-gild land.

P. 33. l. 21. Confert G. G. Humphry Buttmann. Lexilog. Angliee versionis p. 482.

P. 34. l. 6. Suspicer Eustathium scripsisse: καὶ κατὰ τὸ, ἀγά-ω ἀγαστὸς, καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα, ἀγατὸς, καὶ τροπὴ κ. τ. λ. Cf. Theocr. Id. I. 125. αἰπύ τε σάμα | τῆν Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγατόν.

P. 36. l. 13. Formam tamen recentiorem Sophocli tribuit Anti-Att. Bekker. p. 87. Γνωστός : ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφοκλῆς Ἐρμιόνη. Adde Gloss. in OEd. R. 360. apud Fæhsium in Sylloga Lectt. Gr. p. 203. Γνωστὸν. νοούμενον.

Ibid. l. 17. Imitati sunt Latini. Cic. Off. I. 5. *Animi excelsi atque invicti magnitudo ac robur.* Angl. *invincible.* Sallust. B. Jug. 76. *Sed rex nihil jam Metello infectum credens.* Angl. *impracticable.* Tacit. Agr. 18. *Nihil arduum aut invictum.* Angl. *insuperable.* Plin. VIII. 25. *Crocodilus contra omnes ictus cute invicta.* Angl. *impenetrable, invulnerable.* Horat. Sat. I. 6. 5. *Naso suspendis adunco ignotos.* h. e. *ignobiles.* Sic et 24. *Sed fulgente trahit constrictos gloria currū non minus ignotos generosis.* Contra *dissociabilis*, pro *dissociatus*, idem usurpavit Od. I. 3. 21. et *illacrymabilis*, pro *illacrymatus*, Od. IV. 9. 26. Activa significazione Virg. Georg. I. 93. *penetrabile frigus*, et Æn. X. 481. *penetrabile telum*, Angl. *piercing*, et Ovid. Metam. XIII. 857. *penetrabile fulmen*. Angl. *subtile.*

P. 38. l. 7. Burgesio parum satisfacit haec mea emendatio, qui notat: "Vix dici potest ποιεῖν φωνήν. Sic et Angli *to make a noise*, at non iidem *to make a voice.*" Cf. Suid. in *Φωνήν*. Quae si vera sint, nihil promovebo citando ποιεῖν κραυγὴν, quod dixit Xenoph. Cyrop. III. 1. 2. Anab. II. 2. 17. et alibi. Namque nihil moror Etymologi Magni locum, quem tantum cito, ut emendem: Κύμβαλον, παρὰ τὸ κύπελον, κύπαλον καὶ κύμβαλον ἡ παρὰ τὸ πεποιημένη φωνὴν ἔχειν κύμβαλον γὰρ ἐκ πεποιημένης φωνῆς εἴληπται αἱ δὲ πεποιημέναι φωναὶ αὐταὶ, κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα. Quas voculas de sonorum imitatione satis infelicer intellexit Sylburgius. Cum vero ultima sic se habeant in Etymologico Gudiano, κύμα, κάρκεροι, κρύκαι καὶ τὸ τριχθά, ad pellenda monosyllaba ista, Thumbianis *fe*, *fi*, *fo*, *fum*, plane ineptiora, via jam tandem aperitur. Lege omnino: κύμα, κάρκαιρε, κρίκε, τριχθά. Nempe πεποιημέναι φωναὶ, quas vocat Etymologus, sunt voces factitiae, e soni proprietate confictae, qualis est κλαγγὴ vox, de qua sic idem Etymologus: ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ ἥχου ἑδότητος οἱ σοφάτατοι τῶν ποιητῶν τὰ γοιουντότροπα τῶν ὄνομάτων σχηματίζονται. Ejusdem generis est vocabulum ροῖζος, de quo sic Etymol. Mag. 'Ροῖζος, πεποιημένη φωνή. Quod ad κύμα attinet, respexisse videtur Etymologus derivationem sive suam, sive antiquioris cuiusdam Grammatici, Κύμα—παρὰ τὸ κυκῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περιστωμένων καὶ ἡ χρῆσις, (Hom. Il. Φ. 240.) Δεινὸν δὲ ἀμφ' Ἀχλῆα κυκώμενον ἵστατο κύμα. Eustath. ad Il. Φ. 1. c. p. 1320. 25. Bas. τὸ δὲ κυκάσθαι, καφία ἐστὶ λέξις. διὸ καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αὐτῇ χρᾶται. παράγεται δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ κύμα, ὡς ἐν τῷ Κυκώμενον ἵστατο κύμα ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ἐγγὺς τοῦ κυκάσθαι τὸ κύμα θέμενος τρόπῳ ἐτυμολογικῷ. Et p. 1321. 31. τὸ γὰρ κύμα, ἐπει

(ώς ἐβίέθη) ἐκ τοῦ κυκάν λέγεται, τινός ἔστι κύμα ήγουν κύημα. Vide et ad Il. II. 752. p. 1112. 17. Nisi forte in utroque Etymologo κύμβαχος repandum est, de qua voce sic Eustath. ad Il. E. 586. p. 444. 21. ὁ δέ γε κύμβαχος, ἡ ἔχει τι ὄνοματοποίας διὰ τὸ δοκοῦντα ἐγκεῖσθαι αὐτῷ ἥχον, ἡ ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ χ'. Idem ad Il. O. 536. p. 1036. 39. κύμβαχον, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαίας, εἰς ὁ καθίεται ὁ λόφος. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸν ἥχον τῆς κύμβης, ὁ ἔστι τῆς κεφαλῆς. Confer Schol. ad Nicandri Ther. 484. ubi κυμάτων ετ κυμβάλων confusa sunt. In κάρκαιρε allusio facta est ad Il. Y. 157. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν | ὄρυμένων ἀμυδίς. Quem locum citat ipse Etymologus in Σκαρδαμύσσειν. Schol. ad l. Κάρκαιρε. ἐκινέτο, ἥχει. ὄνοματοποία ὁ τρόπος. Onomatopoeticum esse ait, e sono factum. (Cf. Schweighæuser. ad Athen. I. p. 30.F. Similiter Eustath. ad Od. E. 402. p. 230. 25. τὸ δὲ ροχθεῖν, ὄνοματοπεποίηται, καθὰ καὶ τὸ ξερόν, καὶ τὸ ἐρευγόμενον, καὶ τὸ παλιρρόθιον, καὶ τὸ βέβρυχε, καὶ ὁ δοῦπος. Id. ad Od. M. 60. p. 474. 8. τὸ μὲν ροχθεῖν, ὡς τραχὺν ἥχον δηλοῖ κατ' ὄνοματοποίαν. Id. ibid. 104, 5. p. 480. 52. τὸ ροφεῖν εἴ' οὐν ἀναρρόφειν κατὰ ὄνοματοποίαν, ὅποιαν τινα ἔχει καὶ τὸ ροχθεῖν. Etymol. Mag. Φλοῖσθος, τάραχος. ὄνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις.) Eustath. ad l. p. 1275. 15. Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, ὁ ἔστι ποιὸν ἥχον ἀπετέλει Ὁρυμένων ἀμυδίς. Ad κρίκε, conferendus est Hom. Il. II. 470. Schol. ad l. Κρίκε. ἐψόφηκεν, ἥχησε, ποιὸν ἥχον ἀπετέλεσε. Eustath. ad l. p. 1093. 35. τὸ δὲ Κρίκε ζυγὸν ἀντὶ τοῦ ἔτριζε κατὰ ὄνοματοποίαν. Vide et Schol. Ven. ad Homeri l. Etymoll. Mag. et Gud. in Κρίκε. Quod autem dedi τριχθά, est Il. Γ. 363. ad quem locum sic notat Eustathius p. 321. 52. ἐν τῷ Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ (Ξίφος) Τριχθά τε καὶ τετραχθά διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, εἴποις ἀν., σιδήρου θρανούμενον ἀκούειν. τοιούτον γάρ τινα ἥχον ἡ τῶν λέξεων ὑπῆρχε τραχύτης. ἐπίτηδες οὖτω φράζοντος τοῦ ποιητοῦ ὄνοματοποίας τρόπῳ. Idem ad Od. I. 71. p. 336. 27. τὸ δὲ τριχθά καὶ τετραχθά, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, τραχυφωνίαν ἥχον ρήξεως δηλοῖ. Atque hoc illud est, mi lector, quod nos Anglice dicimus *to wed the sound to the sense*; quale genus nuptiarum Poplio nostrati, prout tute scis, in primis cordi fuit. Sed vereor ne Eustathio occinendum sit Terentianum illud, *Quas credis esse has, non sunt veræ nuptiae*. Quod enim addidit ad Il. F. l. c. τὸ δὲ τριχθά καὶ τετραχθά, ἐκ τοῦ τρίχα καὶ τοῦ τέτραχα γίγεται, πλεονασμῷ τοῦ θ διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, id plane φαντασίαληπτος asseveravit, cum nullus hic omnino sit pleonasmus, ideoque neque de industria petita τραχυφωνία. Etenim τριχθά et τετραχθά, perinde atque διχθά, mera adverbia sunt epica, vel potius antiqua, pro quibus τρίχα, τέτραχα, δίχα, recentius dictum est, quæque Doricæ originis fuisse tradit parum sibi constans Archiepiscopus ad Od. A. 23. p. 12. 17. ἔστι δὲ τὸ μὲν διχθά, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ τριχθά καὶ τετραχθά, Δωρικόν·

Δωριέων γάρ, ή τοῦ θῆτα ἐν τούτοις ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ πονῷ πονήσω πεπόνηκα πέπονα καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρός τινα δύοισι τοῦ πέποιθα. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακὸς, καὶ χαμαλὴ χθαμαλή. Ut vero ad Hesychium redeam, si exempla desint, quibus firmetur locutio ποιεῖν φωνὴν, legas omnino per me licet: Κλαυσιφν. ποιὰν φωνὴν ἀποτελεῖν. Eustath. ad Il. P. 56. τονθολυγοῦντες ἥγουν ποιὸν ἥχον ἀποτελοῦντες. Etymol. Mag. in 'Ροΐζος: καὶ φοίζησεν, Ἰλιάδος ε', (502.) ἀντὶ τοῦ ποιὸν ἥχον ἀπετέλεσε, τοντέστι συριγμόν. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις. Confer et Eustathii et Scholiastæ ad Homerum loca duo supra allata.

π λ
Facile exciderit illud ἀποτελεῖν, ατε compendiose scriptum, nec a librario intellectum. Vide Bast. Comment. Palæogr. p. 794. et 845.

Ibid. post l. 34. insere: Ibid. "ἀποπρολείπω (vel etiam ἀποπρὸ λείπω) relinquō longe." H. STEPH. Similia sunt ἀποπροάγω, ἀποπροβαίνω, ἀποπροβάλλω, ἀποπροθέω, ἀποπροσφίζω, &c. Vide infra v. 44.

Ibid. ad v. 22. De Hesiodo, ejusque Fragmentis, egit Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 80. et p. 104—116.

Ibid. post l. 6. a fine insere: Ibid. ιστορίης, scientiæ, doctrinæ. Proprie autem est ιστορία sciscitatio, inquisitio, exploratio, Angl. search, research, enquiry; tum, metonymice, ut in hoc loco, id quod sciscitando, vel inquirendo, cognitum est, Angl. information, knowledge, learning. Namque usus hujus vocabuli, apud sequioris maxime ævi scriptores pervulgati, quo referendum est Latinum historia, unde nostrum history, ab hoc loco plane alienus est. Vide omnino Schweighæuseri Lex. Herod. in Ιστορίῃ. Hesychius: Ιστορία. μαρτυρία, καὶ τὰ δύοια. Est autem ab ιστωρ, quod ab ισημη, unde etiam ἴδμων et ἴδρις ejusdem significationis. Hesychius: Ιστωρ. συνετὸς, σοφὸς, ἔμπειρος. μάρτυρος. οἰκοφίλαξ. ubi legendum, cum Salmasio et Vossio, μάρτυρ, συνθηκοφύλαξ. Idem: Ιστορας. (sic recte Ald. quod in "Ιστορας" mutavit Albert.) ἔμπειρος, μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοφύλακας. ἔρωτας. ubi ἔρωτῶντας Heinsius, vel, quod prætulerim, ὄρώντας, Angl. seeing, observing, collato Horatiano illo, Qui mores hominum multorum vidit et urbes. Sic idem: Ιστορεῖ. μαρτυρεῖ. μυθείει. ἔρωτῷ. ἔρᾳ. πύθεται. ἀνακρίνει. ὄρᾳ. ubi delendum videtur istud ἔρᾳ sive ex ἔρωτῷ, sive ex ὄρᾳ, corruptum. Photius, a Suida exscriptus: Ιστορῆσαι. θεάσασθαι. Suidas: Ιστορία. η θέα. Cf. Schweighæuseri Lex. Herod. in Θεωρίῃ. Jure igitur πάσης ἡρανος ιστορίης audierit Hesiodus, doctrinæ sane, si quis alias poeta antiquus, variæ ac multiplicis, id quod vel ex reliquiis ejus, quæ plenæ sunt rerum aliunde petitarum, satis liquet. Jure illa, quæ de divis puta, divumque parentibus*, vel de agri cultura ac satione, unde unde, etiam ex intimis sacerdotum latebris†, collecta, cecinerit Hesiodus, ιστορίας nomine

* Manil. II. 11.

† Vide Procli Prolegom. init. p. 3. Gaisford.

appellari poterant. Etiam geometriam a Pythagora sic nuncupatam fuisse, testatur Iamblichus Vit. Pythag. 18. Notent autem tirones, ex Latina voce fluxisse alteram *storia*, sequioris ævi, quæ et hodie in ore est Italica, et exinde nostrum *story*, quod olim de vera historia unice usurpatum est, non de narratione fabulosa, prout hodie usurpatur. Sic Milton. *Comus* 513. *I'll tell ye; 'tis not vain or fabulous, | (though so esteem'd by shallow ignorance) | what the sage poets, taught by th' heav'nly Muse, | Story'd of old in high immortal verse, | of dire chimeras and enchanted isles, | and rifted rocks, whose entrance leads to Hell; | for such there be, but disbelief is blind.* Sed et Latinum *historia* de narratione fabulosa aliquoties, etiam apud probæ notæ scriptores, usurpatum est. Loca quædam suppeditabunt Facciolatus et Forcellinus in Lexico. Cum *storia*, cadentis Latinitatis, conferenda sunt *striculus*, *Spanus*, *stera*, *stericus*, ejusdem farinæ, pro *hystriculus*, *Hispanus*, *hystera*, *hystericus*.

P. 39. ad v. 25. De voce ἀναγραφῇ vide omnino doctissimum Doddwellum *De Dicearcho ejusque Fragmentis* p. 20. seq.

Ibid. ad v. 29. l. 3. Respexit Lexicographus Thucyd. I. 2. notante G. G. Humphry.

P. 40. l. 3. In Hom. Il. Σ. 595. λεπτὰς ὁθόνας per διαφανεῖς ἐσθῆτας, λαμπτράς, exponit Scholiasta.

P. 41. l. 7. Hoc Idyllium Theocrito jure abjudicat Burgesius. Alcæti potius videtur esse. Cf. Gaisford. ad Id. XXIX. init.

P. 45. l. 13. *adde*: Cf. Eustath. ad Od. I. 92. p. 339. 36. Bas.

Ibid. ad v. 37. l. 9. a fin. Cf. vocabulum μεσοκάλαμος, quod *arundo plena et solida* exponitur.

P. 46. l. 20. Athen. XIV. p. 621. C. ἄνδρα μεθίοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸς τὴν ἔρωμένην. ubi male Toupius ἐπίκωμον Emend. in Hesych. T. IV. p. 309. Theogn. 934. καὶ γὰρ τὴν προτέρην νῦκτ' ἐπὶ κώμοιν ἔβην. Simile est illud Eurip. Cycl. 423. καὶ δὴ πρὸς φύδας εἰρπ'.

P. 47. suo loco insere: V. 42. ἐπιβῆ, adiit, advenit. Hom. Il. Σ. 226. Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἡμαθίην ἔρατεινήν. ubi citat Schol. Ven. Od. E. 50. Πιερίην δ' ἐπιβᾶσι ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Eustath. ad l. p. 969. ult. Bas. τὸ δὲ Πιερίην ἐπιβᾶσα, ἡ ἀναστροφὴν ἔχει, ἵνα γάρ, ἐπὶ Πιερίαν βᾶσα, ἡ ἀρχαϊκῶς αἰτιατικὴ συντέτακται. Idem ad Odysseas l. p. 206. 10. Σημείωσαι δὲ τὸ ἐπιβᾶσι αἰτιατικὴ συνταχθὲν, ἔτερον δὲ παρὰ τὸ, ἐπιβᾶσι ἵππουν ἡ Ἀρματος. Herod. VII. 50. τῶν δὲ κονικῶν ἐπιβέωμεν γῆν καὶ θένος, τούτων τὸν σῖτον ἔξομεν. Soph. Aj. 143. σὲ τὸν ἱππομανῆ | λειμῶν' ἐπιβάντ', διέσαι κ. τ. λ.

Ibid. suo loco insere: V. 43. θέρο, posuit. Soph. OEd. Col. 1409. μή μ' ἀτιμάσῃ γε, | ἀλλ' ἐν τάφοισι θέρθε κάνει κτερίσμασι. Sic et Latini. Virg. AEn. VI. 507. Te, amice, nequivi | conspicere, et patria decedens ponere terra. Ovid. Triat. V. 480. Qua positis justa feruntur avis. Virg.

*Aen. VI. 653. Quæ gratia currum | armorumque fuit vivis, quæ cura ni-
tentes | pascere equos, eadem sequitur tellure repotos.* Horat. Sat. I. 9.
27. *Haud mihi quisquam : | omnes composui.*

P. 49. l. 5. Sic et Iarχος audiebat canticum Bacchicum, teste Herod.
VIII. 65. Cf. Eurip. Elect. 143. Cycl. 69.

*P. 51. l. 7. Possit etiam : 'Ω Λίνε, πάσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γάρ ἔδω-
καν | ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώπουσιν ἀειδειν | φωνῆσι λιγυρῆσι' κότῳ
δέ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ κ. τ. λ. Quam locum emendandi
rationem etiam Burgesio proposueram, qui eam aliquatenus probavit,
sed et alia adhuc medicina locum egere censuit. Vide Epist. Crit. Post-
script. p. 76. 81.*

*Ibid. l. 21. Ἀχαΐοι apud Homerum scribi jubet Thiersch. Gr. Gr.
§. CLX. 3. Sed Ἀχαΐοι unice verum esse patet ex Eustath. ad II. A.
22. p. 21. 50. Bas. Vide Gregor. p. 596. ibique Koenium et Bastium.*

*P. 52. suo loco insere : V. 45. λόγων δὲ ἐνεπλήσσατο βίβλους, et ser-
monibus implevit libros. Sic Juvenal. Sat. I. 63. Nonne libet medio ce-
ras implere capaces | quadrivio ?*

*Ibid. suo loco insere : V. 48. πόθος (a πάθω obs. ut volunt, unde ἐπα-
θοῦ 2. aor. verbi πάσχω) proprie est molestia, sive dolor, qui sentitur in
carentia rei optatae, desiderium, Angl. a longing for or after any thing.
Hom. Od. Σ. 144. ἀλλὰ Ὁδυσσῆος πόθος αἰνυται οἰχομένοιο. Hesiod.
Scut. Herc. 39. οὐδὲ δέ ἐπὶ δυῶν καὶ ποιμένας ἄγροιώντας | ὥρ' ιέναι,
πρίν γ' ἡς ἀλόχον ἐπιβίμενα εἴνηνται | τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἰνυτο
ποιμένα λαῶν. Terent. Hec. I. 2. 13. Epol te desiderium Athenarum ar-
bitror, | Philotium, cepisse. Et hic reddi potest cupidus, amor, ut Σαπ-
φοῦς πόθος idem fere valeat, quod μανῆ Θεανοῦς infra v. 85. Inter
ποθεῖν et ἐρῆν paulo argutius distinguit Eustath. ad Od. Λ. 202. p. 427.
26. Bas. ποθεῖν μὲν γάρ, ἐπὶ τῶν ἀπόντων ἐρῆν δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν δύνει.
Quanquam plerumque servari hanc distinctionem non inficias iverim.
Aristoph. Eccles. 954. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ | τῶνδε τῶν σῶν βοσ-
τρύχων. | ἀτοπος δὲ ἐγκείται μοι τις πόθος, | δὲ με διακναίσας ἔχει. ubi
notandum, presto fuisse adolescentem, quem perdidit amabat anicula,
de quo supra dixerat ἀλλ' οὐτοὶ γὰρ αὐτὸς, οὐ μεμνήμεθα. Id. Ran.
53, 56. πόθος γυναικός. Et protinus addit: τοιοῦτος ἵμερός με διαλυ-
μαίνεται. Cf. et infra v. 95. Horat. Epod. ult. extr. Desiderique tempe-
rare pocula, h. e. pocula amatoria, φίλτρα, Angl. love-potions, philters.
Hesychius: Πόθος. ἔρως, ζήτησις. ἐπιπόθησις. At infra v. 73. πόθος va-
let Angl. regret for the loss of any thing, quo sensu etiam Latinum
desiderium usurpavit Horat. Od. I. 24. 1. Quis desiderio sit pudor aut
modus | tam cari capit is? Quæ tamen significatio ad primitivam notio-
nem tantum non accedit.*

P. 53. ad v. 50. Eugenes Anth. Gr. IV. p. 507. Brod. τὸν τοῖς μελι-

χροῖς ἴμέροισι σύντροφον | Λναῖος Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον, | ἔσφηλας.
ὑγρῆ νέκταρος μεληδόνι. Incerti Epigr. ibid. Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέ-
πεις ἀκόρεστον ἐρώτων | πρέσβυν, ἵσον κούροις, ἵσον ἀδόντα κόρας.

Ibid. ad v. 50. l. 2. Pseudo-Sapphonis Fragmentum sic vertit Fawkes-
ius : *Ye Muses, ever fair and young, | high-seated on the golden throne ! |*
Anacreon sent to me a song | in sweetest numbers, not his own; | for, by
your sacred raptures fir'd, | the poet warbled what the Muse inspir'd.

P. 55. l. 11. Λεκτὸν, cum gravi accentu, Homerus, Strabo, et Ptole-
maeus. Vide Cellar. Geogr. Ant. III. 3. 57.

Ibid. ad v. 57. l. 3. lege : teste Suida, et Eustath. ad Od. Δ. 298. p.
438. 6. Bas.

Ibid. ad v. 57. Cf. Aristoph. Av. 748. ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα, | Φρύ-
νίχος ἀμβροσίων | μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, δεὶ | φέρων γλυκεῖαν φόδάν.

P. 56. ad v. 59. l. paenult. Virg. Georg. II. 419. *Et jam maturis metu-*
endus Jupiter uvis. h. e. æther, aer. Cf. et IV. 220—227.

P. 57. l. 9. De ἑκεῖνος, δεικτικῶς dicto, vide Heynium ad Hom. Il. E.
604.

Ibid. insere : V. 65. Μακηδονίης. Tum Μακεδῶν, tum Μακηδὼν, Græ-
cos dixisse notat Eustath. ad Dionys. Perieg. 254. 427. Aesch. Pers. 498.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἡδὲ Μακεδόνων. Callim. H. in Del. 167. ἕξεται οὐκ
ἀέκουσα Μακηδόνιοι κοιρανέοσθαι. Vide Malthyrum in Μακηδόνιος, Gais-
ford. ad Hesiodi Fragn. LXXXVIII. ubi vulgo legitur Μακεδόνα, metro
respuente, sed Μακηδόνα correxit Gaisfordius in Indice. Eadem quan-
titatis ratio est apud Latinos. Plaut. Mil. I. 1. 44. *Triginta Sardi, sex-*
aginta Macedones. Horat. Od. III. 16. 13. *Diffidit urbium | portas vir*
Macedo. Ovid. Metam. XII. 466. *Qui clypeo, gladioque, Macedoniae*
sarissa, &c. Arator in Acta Apost. II. 313. *Vir quippe Macēdo | in som-*
nis hæc visus ait.

P. 58. l. 14. Cf. Milton. Sonnets IX. init. *Lady, that in the prime of*
earliest youth | wisely hast shun'd the broad way and the green.

P. 59. l. 12. fin. adde : De λαύρᾳ vocabulo vide Sturzium de Dialecto
Macedonica et Alexandrina p. 78.

Ibid. ad v. 67. l. 9. Istud Ἰσθίεν defendere videtur ΙΔΚΥΣΙΝ, h. e.
εἴλκυσεν, quod in Inscriptione legitur e ruderibus urbis Teni effossa,
hodieque penes Coll. Trin. Cant. quodque sanum censem Kiddius ad
Dawes. p. 339. Quanquam crediderim ex dupli errorre natum esse
illiterati lapicidae. Cave autem ne ex dictatione, minus accurate per-
cepta, ortam putas glossam Hesychianam, "Ηἴθε, (sic Ald.) ὄφελον. ubi
Εἴθε, vel Αἴθε, conjecit Kusterus. Nam, cum "Ηθε, [μακάρι,] ὄφελον,
scriptum reperiatur in codice Marciano, legendum omnino : 'Ηθεῖ'. ὁ
μακάριε, ὁ φίλε. Respexit Lexicographus Hom. Il. Z. 518. Quæ glossa,
præ interpolatorum inconstantia et temeritate, etiam sub Εἴθε reperitur,

ad hunc modum scripta apud Schowium p. 239. Εἴθε, ὄφελον, [μακάρι] In illo tamen Hesychii, Φαλικρόν. ἄκρατον, vide annon, cum Palmerio, χαλικρὸν corrigendum sit, vocabulo, ob scribæ nescio cuius pravam scripturam, de suo loco moto. Quamvis erunt fortasse, qui Φαλερῖνος. ἄκρατος, scribendum esse autument, respectu habito ad vini Falerni vim, quæ tanta fuisse dicitur, ut solum vinorum flammam accenderet, teste Plinio XIV. 6. Vide Athen. I. p. 26. C. et 33. A. Sed alterum magis placet.

P. 60. *suo loco insere*: V. 69. Κυθέρηθεν, ε Cytheris. Athen. VIII. p. 341. A. Περὶ δὲ Φιλοξένου τοῦ Κυθηρίου διθυραμβοτοιοῦ Μάχων ὁ κωμῳδοτοιὸς τάδε γράφει. Vide et Suidam in Φιλόξενος. Eustath. ad II. O. 431. p. 1031. 12. Bas. Κύθηρα δὲ ἐν οὐδετέρῳ γένει, τῆσσος πρὸς τὴν Κρήτην, ὡς φησιν ὁ γράψας τὰ Έθνικά. ἡ ποτὲ καὶ Πορφυροῦσσα, (lege Πορφυροῦσσα) ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἑγράφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. ἐκ ταύτης, ἡς ἡ κλῆσις εἰ καὶ κατὰ παραφθορὰν, δύως μέντοι ἔως καὶ ἅρι φυλάττεται, καὶ ἡ Ἀφροδίτη Κυθέρεια κατὰ τὸν Ἡσιόδον μῦθον (Theog. 198.) λέγεται. διὸ καὶ ζάθεα Κύθηρα ἔφη ὁ ποιητὴς (II. l. c. 432.) διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθεονόμην τῆς Κυθερείας ἔκφανσιν. Idem ad Dionys. Perieg. 499. τὰ Κύθηρα δὲ τῆσσος ἔστι πρὸς τὴν Κρήτην, φυλάττουσα καὶ εἰσάρτη τὴν κλῆσιν· δοκοῦσα αἵτια εἶναι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην καλεῖσθαι Κυθέρειαν, κατὰ τὸν Ἡσιόδον μῦθον, λέγοντος Κυθέρειαν τὴν Ἀφροδίτην λέγεσθαι, διορι προσεπέλασε Κυθήροις. ἐκαλεῖτο δὲ, φασι, καὶ Πορφυροῦσσα (scribe cum duplice σ) ποτε, διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας. ὡνόμασται δὲ, φασιν, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Et notandum, Eustathium, respectu habito ad vocis Κυθέρεια derivationem Hesiodeam, (in qua plane hæret) Κύθερα accuratius, quam Κύθηρα, scribi potuisse innuere videri nomen insulae: quæ tamen forma nusquam comparet. Notandum etiam est, vocabulum Κυθέρεια in Iliade ne semel quidem occurrere, et bis tantum in Odyssea, (Θ. 288. Σ. 192.) quod tamen in Homeri spuriis quinquies ad minimum reperitur. Neque ejus meminit, de templo Veneris Cytheriae loquens, Herod. I. 105. Nec profecto mirum est, Grammaticis antiquis displicuisse derivationem Hesiodeam, quæ analogiæ prorsus repugnat. Hesychius: Κυθέρεια. ἡ Ἀφροδίτη. καθ' "Ομηρον μὲν, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, (Hesiod. Theog. 198.) ἀλλ' ὅτι κευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἔξηρτημένον (τὸν inserit MS. Schow.) κεστὸν ἴμάγτα, ἥγουν τὸν ποικίλον. ἡ ὅτι οἱ ἐρῶντες ἐν αὐτοῖς (lege αὐτοῖς) κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Photius: Κυθέρεια: οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, ὡς 'Ἡσιόδος φησίν· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῇ (lege αὐτῇ) κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἐρωτα, δύν πάσιν ἐφίσηιν· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν. Quæ verba exscripta Suidas. Etymol. Mag. in Κύπρις: Κυθέρεια δὲ καθ' "Ομηρον οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις. οἰδε μὲν (lege οἱ μὲν γάρ) τὰ Κύθηρα· οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ εἰρηται, ἀλλ' ἡ κευθόμενον

ἔχουσα ἐν ἔαυτῇ τὸν κᾶσι (lege πάσης) τῆς ἑρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον ἴμάντα, οἷον τὸν ἔρωτα, δὲν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίησι. διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται· "Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀδιοστὺς, Πάρφασις, οἵτινες ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντα. (Π. Σ. 216.) Vide et in Κυθέρεια. Etymol. Gud. Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ κείθουσα τοὺς ἔρωτας, ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου, διότι προσέκυρσε Κυθήρας· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας· ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἡς ἔθει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα ἀκούει. ἐπεὶ μνιστηριώδης ἡ γένεσις αὐτῆς· τινὲς δὲ καὶ τὴν Κύθηραν ἀπ' αὐτῆς, ὅτι γεννηθεῖσα ἔκει ἐκρύφθη· τὴν δὲ Κυθέρειαν νοοῦσι τινὲς ὡς κρυψίποθον γνῶν· διὸ καὶ σκοτίας Ἀφροδίτης ιερὸν εἶναι ἐν Φαιστῷ· ἐν δὲ καίδῳ καὶ ταλαιφοῦν ἔστιν Ἀφροδίτης ιερόν. ubi legendum videtur: Κυθήραις ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας (ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἡς ἔθει ἀποκεκρύφθαι τὸ ὄνομα) ἀκούει. — κρυψίποθον (κρυψίποθον Etymol. Mag. ed. pr. in Κυθέρεια) οὖσαν——Καίνυφ (Κυλδῷ conjicit Sturzius) καὶ Καλυψοῖ. Orion Thebanus: Κυθέρεια. παρὰ τὸ χέειν τοὺς ἔρωτας· ἡ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυψίαν τινὰ οὖσαν κατὰ τὴν μίζην. Ἡσίοδος δὲ ἀπὸ Κυθήρων. ἀταρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήραις. Schol. ad Hesiod. Theog. 196. Κυθέρεια δὲ, ἀπὸ τοῦ κεύθειν τοὺς ἔρωτας, καὶ λάθρᾳ παραγίνεσθαι· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν ἔρωτα. Schol. Ven. ad Il. E. 458. καὶ ἡ Κυθέρεια δὲ καθ' "Ομηρον, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήραις· ὁδὲ (lege Κυθήραις· οἵ) μὲν γὰρ τὰ Κύθηρα οὐκ ἀπὸ τούδε (lege τούτου δὲ) εἰρηται. Κυθέρεια δὲ, ἡ κενθέμενον (lege κενθόμενον) ἔχουσα ἐν ἔαυτῇ τὸν πάσης τῆς ἑρωτικῆς φιλίας ἐξηρτημένον ἴμάντα, οἷον τὸν ἔρωτα, δὲν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίησι· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται· "Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀδιοστὺς, Πάρφασις, οἵτινες ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντων. Vide autem annon ab amore furtivo, inque primis ab adulterio cum Marte facto, Κυθέρεια audierit Venus, ut alia de causa Ἀφροδίτη, quia e spuma maris orta credebatur, exinde etiam Ἀφρογένεια dicta; quanquam etiam de hujus vocis origine inter Grammaticos disceptatur. Fuerit autem Κυθέρεια a κύθῳ, obsoleto verbo, (vide Od. Γ. 16.) et ἥπας, antiquo et θεοί nomine substantivo, analogia sati facili. Verbi autem obsoleti vestigia etiam in κυθηγενήσι et κυθώνυμοι latere videmus. Hesychius: Κυθηγενέσι. κρυφογενέσιν. Idem: Κυθωνύμου. αἰσχρὸν κλέος ἔχοντος. ἡ τοῦ (lege οὗ, cum Ald.) ἀν τις ἐπικρύψει τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς τὰς πράξεις. ἡ ἀξίον κεκρύφθαι. ubi καὶ τὰς πράξεις Ald. Malim ἡ τ. π. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 821. Sic Ἀφροδίτη Ψεθύρος, Venus Susurratrix, simili appellatione, Athenis olim colebatur. Vide Hesych. in Ἀφροδίτη. ψεθύρος, et Ψεθύρα, Suid. in Ψεθυρίζει, Harpocephal. in Ψεθυριστὴς Ἐρμῆς, itemque Meurs. Att. Lect. IV. 12. Eustath. ad Od. X. 445. p. 795. 33. Καὶ δρα τὸ λάθρη, συντελοῦν εἰς τὸ, Ψεθύρος Ἀφροδίτη, περὶ οὐ προγέγραπται. (ad Od. Y. 8. p. 718. 38.) Sed et ex κύθῳ, et

ηρα, (unde ἐπίηρα, et ἐρίηρες, collato Etymol. Mag. in Ἐρίηρ) descendit, ni fallor, etiam insulae nomen, alteri vocabulo sane affine, quamvis ejus non sit parens, id quod voluisse videtur Hesiodus. Quæ autem Κύθηρα, πων, scriptoribus antiquioribus audiebat insula, eadem et Κύθηρα, πας, recentius audivit. Quod fugit Geographos. Laert. Vit. Chilonis: ἐνδοξόταρος δὲ μάλιστα παρὰ τοῖς "Ελλησιν ἔγένετο, προειπὼν περὶ Κυθήρας τῆς νήσου τῆς Λακωνικῆς. T. Magist. p. 557. Κύθηρα πόλις θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, δὲ καὶ κρείττον. Vide et locum Etymol. Gud. supra citatum. Tacit. Ann. III. 69. Ut Cytheram potius concederet. Etiam formam Κυθέρη Ionibus recentioribus in usu fuisse, patet ex Κυθέρην Hermesianacteo. Ut enim ab Ἰδη fit Ἰδηθεν, α Θρήκη Θρήκηθεν, ab Οἰχαλίῃ Οἰχαλίηθεν, α Σπάρτη Σπάρτηθεν, α Τροίη Τροίηθεν, ita a Κυθέρῃ, eadem analogia, fit Κυθέρηθεν, pro quo Κυθρόθεν dixit Hom. Il. O. 438. Obiter observandum, Κύθηρα, urbem Cypri, quam veteri geographiæ obtrusere nonnulli, v. g. Meurs. de Cypro I. 11. Brod. ad Anth. Gr. IV. p. 471. Nolten. Lex. L. L. Antibarb. T. I. p. 254. ex prava interpretatione Schol. ad Hesiod. Theog. 192. pro nulla habendam esse acriter vidisse Cellar. Geogr. Ant. T. II. p. 238. Ferme oblitus sum dicere, ex Αἰολικῷ Κυθέρην recta descendisse Latinum *Cytherea*. Grammaticus Leidensis p. 637. Καὶ ἀντὶ τῆς εἶ διφθόγγου τὸ η τάσσουσι. Κυθέρην γάρ λέγοντιν ἀντὶ τοῦ Κυθέρειαν. Grammaticus Augustanus p. 670. Τῷ η ἀντὶ τῆς εἶ διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γάρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κιθαίρειος. Lege: καὶ Κυθέρη ἀντὶ τοῦ Κυθέρεια. De Αἴολιbus loquitur uterque Grammaticus. Ita etiam Dores. Alcman apud Apollonium περὶ ἐπιφρήματων, citante et corrigente Bastio ad Gregor. p. 187. πρόσθ' Ἀπόλλωνος Δυκήω, h. e. Δυκείου. Etymol. Mag. p. 32. citante Bastio ibid. τὸ ὄρης καὶ Δύκηος Λακωνικά. Inde Latinum *Lyceum*, non *Lycium*; quamvis alteram formam prætulerit Gell. XX. 5. Nam quæ in linguam Latinam illata sunt vocabula Graeca, et diphthongo in i mutata, v. g. Ιφιγένεια, Νεῖλος, &c. sive Αἴολibus prorsus ignota fuerunt, sive in Latium senioribus temporibus irrepserent. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. XVI. 3. Etiam Homerus vocem Ιφιγένεια ignoravit, pro qua Ιφιάνασσα dixit Il. I. 145. 287. perinde atque Ἐπικάστη Od. A. 270. quod in Ἰσκάστη postea degeneravit. Homer etiam (qui tamen Αἴγυπτον probe novit) ignotum est Νεῖλος vocabulum, quamvis illud agnoscat Hesiodus, vel potius ejus interpolator, Theog. 338. pro quo Λίγυπτος a poetarum principe semper ponitur. Mitto enim sciolorum quorundam sententiam, qui Ὁκέανον Homericum de Nilo intelligendum esse autumarunt. Quasi si de Nilo, vel de ullo alio flumine, accipi possint magnifica illa Il. Ph. 196. ἐξ οὐπερ πάντες ποτα- μοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, | καὶ πᾶσαι κρῆται, καὶ φρείατα μακρὰ νάσουσιν! Vide et Herod. II. 23. Longe meliora vident Eustath. ad l. p. 1316. 26.

qui de Αἰγύπτῳ, h. e. Nilo, consulendus est ad Od. Δ. 351. p. 172. 24. Μ. 257. p. 544. 14. Quod si linguae Ἀεολικae innotuisserent haec vocabula, nullus dubito quin Ιφιγένη, Νῆλος, &c. scripsissent, et ad eorum exemplum Latini *Iphigenea*, *Nelus*, &c. ut protinus ad Ἀεολum consuetudinem revocanda fuisse cantiuncula illa, ex Scotorum tum pronuntiatione, tum etiam scriptura accuratissima, *The battle of the Nele | is the foremost on the fele*, &c. Quanquam de ultima cantiunculae voce res non adeo in proclivi est.

Ibid. l. 20. in fine adde: ἀνεθρέψαντο—παιδευθέντα vertas licet aluerunt et formarunt, collato Horat. A. P. 307. Quid alat, formetque poetam.

P. 62. ad v. 73. Notandum, pœnultimam verbi ἀτω ancipitem esse. Eurip. Hec. 175. ἔξελθ' οἰκων· διε ματέρος | αἰδὰν, ὡς τέκνον, ὡς εἰδῆς, | οἴαν, οἴαν | ἀτω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς. Adde Aristoph. Nub. 1149. Pac. 1029. Vide Maltbyum. Ex ἀτω (ἀτίω) fluxisse Latinum *audio*, fere atque ex γαῖω (γαῖω, unde *gavisus*) *gaudeo*, optime notavit Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5.

P. 63. ad v. 79. Menander apud Stob. T. 16. 10. ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος. Auson. Præf. Cent. Nupt. p. 169. *Quid ipsum Menandrum? quid Comicos omnes, quibus severa vita est et leta materia?*

Ibid. ad v. 81. Voces sic copulat Schweighæuserus in versione, quasi constructio sit πικρὰ μῆτις περιεσφίγκαρο. Sed obstat quantitas metrika: namque ultima in πικρὰ nominativo producatur necesse est. Scilicet copulandum περὶ πικρὰ, vel potius, cum Porsono, περὶ πικρά.

P. 64. ad v. 82. *in fine adde:* Ceterum totum versum de *oratoribus* intellexit Schweighæuserus, quorum neque ulla apud Hermesianactem fit mentio, neque ipsis satis apte convenire videtur vocabuli μίθων usus, sive ad ἀρετὴν referatur, sive ad κῆδος, quod præfert Schweighæuserus.

Ibid. ad v. 84. Xen. Anab. I. init. ἔθαύμαζον, δοῦι Κύρος οὐτε ἄλλον πέμποι σημανοῦντα, δοῦι χρὴ ποιεῖν, οὔτ' αὐτὸς φαίνοιτο. Virg. Æn. V. 550. *Ducat avo turmas, et sese ostendat in armis.*

Ibid. l. 8. a fin. Pseudo-Linus Stob. T. 5. 22. *ηηδὸν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δύτειραν ἀπάγτων, | ην ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργουσι χαλινοῖς.*

P. 65. ad v. 85. *adde:* Ad locutionem μανή Θεανοῦς, conferri potest Sen. Hipp. 538. *Impius lucri furor.*

Ibid. post l. 7. insere: *Ibid. καταδέω, devincio.* Hom. Od. O. 442. δοῦσσαμένος καταδήσῃ | δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ. Et hic de amoris vinculis intelligendum est. Sic Lucret. I. 35. *Æterno devinctus volnere amoris.* ubi *devictus* mavult Burgesius. Permutantur *devinctus* et *devictus* Catull. LXIII. 120. Stat. Theb. IX. 808. *Hærebat juveni devinctus amore pudico | Mænalius Dorceus.*

Ibid. ad v. 87. Virgilii locum paulo impeditiorem simpliciter vertas licet Angl. *Here a more ample sky, and with sheeny light, invests the*

plains, h. e. illumes the plains with its sheeny light. Purpureus hic valet nitidus, splendidus, collato Virg. Æn. I. 593. Ovid. Fast. VI. 251.

Ibid. l. 2. a fin. adde : Ovid. Metam. VI. 490. At rex Odrysius, quamvis secessit, in illa | aestuat.. Adde Virg. Æn. IV. 1. Tibull. IV. 12. 1. Beattius The Minstrel II. 57. But she, who set on fire his infant heart, &c.

P. 67. n. 92. De quantitate nominis ἀνία, vel ἀνίη, vide Porsonum ad Eurip. Phœn. 1334. qui locum Hermesianactis ibi citat.

P. 68. ad v. 95. “Κυρηναῖον. Prima est communis. V. Scaliger. ad Catull. p. 10. Callim. H. Apoll. v. 94.” WESTON.

*Ibid. ad v. 96. l. 4. Similia sunt sequentia. Bion apud Stob. T. 65. 4. μορφὰ θηλυτέρησ τέλει καλὸν, ἀνέρι δὲ ἀλκά. Sall. B. Jug. 85. *Munditas mulieribus, viris laborem convenire.**

P. 77. l. 4. a fin. μάλ' οἴμοι etiam Canterus.

P. 80. l. 8. a fin. Ita etiam Bachius, ex conjectura Heinrichii.

P. 99. n. 1. Totum Fragmentum sic se habet apud Schweighæuserum:

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
ῶν οὐδὲ τιμὴν εἰσένεγκας, οὐτε μὴν
κληθεὶς ἐσῆλθες, οἷα δὴ φίλος· ἀλλά σε
γαστὴρ νόου τε καὶ φρένας παρήγαγεν
ἐς ἀναιδίην. — —

5

*P. 104. n. 1. De hoc Pratinæ Fragmento consulas etiam licet *La pratique du théâtre, par Hédelin, abbé d'Aubignac* IV. 4. Totum sic se habet apud Schweighæuserum :*

Τίς ὁ θύρυβος ὅδε;
τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν
ἐπὶ Διονυσιάδα
πολυπάταγα θυμέλαν;
'Εμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμιος.
ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν·
ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,
ἀν' ὄρεα θύμενον
μετὰ Ναϊδῶν,

5

οἵα τε κύκνον, ἄγοντα
ποικιλόπτερον μέλος.

Τάγ ἀοιδᾶν
κατέστας σὺ Πιερὶς βασιλεῖα·

οὐδὲ αὐλὸς ὑστερον χορευέτω.
καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον
θυραμάχοις τε πυγμαχίαισιν
εων θεα, εἰς πάροινον ἔμμεναι στρατηλάτας.

10

15

Παῖς τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα,
φλέγε τὸν ὄλοσίαλον κάλαμον,
λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν
θυπατρυπάνω δέμας πεπλασμένον ἡνιδον
ἄδε σοι δεξιὰ, καὶ πόλος δάρεφα
θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαλί' ἀναξ,
ἄκονε τὰν ἐμάν Δώριον χορείαν.

20

25

P. 105. nott. l. ult. In Athen. XIII. p. 566. E. κατὰ τὸν καρκίνον habet Ald. ubi κατὰ τὸν Κρατίνον correxit Casaubonus ex MSS. Cum Aldina, ut sæpius, consentit MS. Palatinus. Carcinus autem, ut videtur, Pratinæ erat æqualis, ab Aristophane jam senior, una cum filiis suis, sæpius derisus, etiam ob nomen, quod *cancer* denotabat. Vide Pac. 829. Vesp. 1507, 10. De filiis sic Schol. ad Aristoph. Pac. 761. παῖδες δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, Ξέναρχος. τραγικοὶ δὲ οὐτοι χορευταὶ, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὅρτυγες (Pac. 768.) ἐκαλοῦντο. Ex quibus Xenocles et tragœdiarum scriptor fuit, (Ran. 86. Vesp. 1511.) sed ordinis vilioris; qui tamen cum Euripide certavit, et palmam semel tulit. Vide Schol. ad Nub. 1243. et ad Ran. 86. Ælian. Var. Hist. II. 8. Carcinum etiam meminerunt Aristoteles de Poetica, Suidas, et Photius in Καρκίνου ποιήματα, ejusque Fragmenta nonnulla servarunt Athenæus et Stobæus. Ceterum καρκίνος ubique medium brevem habere notavit Meinekius ad Menand. p. 183. De quantitate minus accurate egit Florens Christianus ad Pac. 763. a Scholiasta deceptus ad ejusdem fabulæ v. 761. itemque Schweighæuserus ad Athen. III. p. 91. C.

P. 108. ad v. 1. Ὁρυγμαδὸς vocem nihil esse ostendit etiam illud, quod in Etymologi Magni loco nulla literarum transpositionis fit mentio.

P. 109. l. 14. De σιρ, et similibus Laconicis, vide quæ nos in Praefatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxxi, ii. ubi, vel in media voce, Æolis inolevisse hunc P literæ usum diserte ostendimus, adducto exemplo futuri Latin *ero*, *eris*, *erit*, &c. ab obsoleto ἔρω, ἔρες, ἔρηται, ἔρομες, ἔρεται, ἔρυνται, prout Æoles scripsisse videntur vice recentioris ἔσομαι, [ἔσεσαι] ἔση, ἔσεται, &c. Ejusdem, in media voce, usus literæ P vestigia cernere licet in infinitivorum præsentium activorum, cujuscumque conjugationis, terminationibus Latinis, ex aoristis primis Græcis recta effluentibus. Sic ab ἀμῆΣΑΙ, Æol. ἀμἈΣΑΙ, (ab ἀμάω, ḁ) fluxit Latinum *amARE*; a μενῆΣΑΙ (cujus præsens fuit μενέω, a μένως, unde Latinum *mens*) *menĒRE*, (ut *Apello*, *memordi*, *peposci*, &c. olim dictum est) et recentius *monĒRE*; a λέγΕΣΑΙ, unde λέξαι, *legĒRE*; et ab

ἀθέσσαι, vel *ανθίσαι*, et contracte *ανθίσαι*, insertoque δὲ euphoniae causa αὐδῖσαι, (ab ἀθίω) *audīRE*. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5. CCXXXI. 103. CCXXXII. 155. et quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. itemque in Præfatione ibid. p. xxiv.

P. 114. l. 3. a fine: *Ad hoc αἰλήσεως genus respexit Athen. XIII. p. 585. A. ἐπὶ δὲ τὴν θυγατέρα τῆς Γναθάνης πτωχῶν ἔραστῶν κωμαζόντων καὶ ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰκίαν, ἐνηνοχέναι γὰρ δικέλλας καὶ ἄμας, “Εἴ ταῦτ’ εἶχεθ’ ὑμεῖς,” εἶπεν ἡ Γνάθανα, “ἐνέχυρα θέντες τὸ μίσθωμα ἣν ἀπεστείλατε.” Ultima veritas licet Anglice: *you should have pledged them with the pawnbroker, and have remitted to me what you owe me.**

P. 116. l. 20. Hesychius: 'Αμαρτωλόν. πανούργον. μοχθηρόν. αιμύλον. Quæ glossa a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine scripta fuisse videtur.

Ibid. l. 10. a fine: Vide Præf. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xii.

P. 117. l. 2. In Accii loco legit Burgesius:—*cerno | ȳc* (i. e. *quocum*) *nobis | dat' erit* (i. e. *data erit*) b. p. l. Evidem vulgatum hodie retinuerim, et sic dispescuerim: *Sed jam Amphiliolum huc vadere cerno, et nobis datur | bona pausa loquendi.* ut senarius sit, cum parte alterius.

Ibid. l. 8. Vulgatum fortasse defendit Etymol. Mag. locus in Bία: δημόφορε παρὰ τὴν ιάν. δ σημαίνει τὴν δύναμιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ β., βία. τὸ δὲ μετὰ δυνάμεως καὶ βιαστικῶς τὶ πράττειν, βία εἴρηται. τὸ δὲ ιά, παρὰ τὸ ίς ινός τὸ θηλυκὸν, ια.

P. 118. ad v. 15. *Hujusmodi λέξεων πολυσυνθέτων, sive γομφοπαγών,* exempla nonnulla suppeditabunt Aristoph. Vesp. 220. Eccles. 1169. seq. Philoxenus Athen. XIV. p. 643. B. C. Hegesander ibid. IV. p. 162. A. Vide Eustath. a Brunckio ad Eccles. l. c. allegatum, Schol. ad Aristoph. Ran. 823. Suid. in *Γομφοπαγή* ρήματα.

*Ibid. ad v. 16. Erunt fortasse, quibus frigidiusculum videbitur illud χύπὸ τρυπάνου δέμας πεπλασμένον, de tibia per contemptum dictum, quanquam credibile est ex generis inferioris artificibus tum αὐλοτρύπας, tum etiam αὐλοτοιοὺς, fuisse. Cf. Pseudo-Plutarch. Vit. Isocr. p. 836. E. qui Theodorum, Isocratis patrem, multos tibiarum artifices aluisse, et inde quæstum fecisse, ibi narrat, ipsumque Isocratem ea de causa ab Aristophane et Stratide *eis* αὐλοὺς κεκωμφδῆσθαι diserte tradit. Et sane fuit ubi suspicatus sum ex corrupto θυποτρυπάνῳ erui debere χύποτρυπάνου. Fuerit autem ὑποτρύπανον, id quod a τρυπάνῳ teritur, et speciatim (de πυρεῖοις, sive instrumentis ligneis, ex quorum collisione ignem antiqui extundebant) lignum illud cavum, alio nomine ἐσχάρα itemque στροφεὺς, quod ab altero solido, quod τρύπανον dicitur, ad flam-*

mam concipiendam atterebatur. Theophrast. Hist. Plant. V. c. ult. δεῖ δὲ τὴν ἐσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, τὸ δὲ τρύπανον ἐκ δάφνης. Schol. Apoll. Rhod. I. 1182. Πυρῆα γὰρ ταῦτα φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἔγγεννῷ· ὃν τὸ μέν ἐστιν ὑπτιον, δὲ καλεῖται στορεύς θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτριβούντες τῷ στορεὶ στρέφουσιν. Vide et Etymol. Mag. in Πυρῆα. In Theophrasti loco τρίβανον, pro τρύπανον, certatim corrigunt VV. DD. Sed vulgatum bene se habere patet vel ex Scholiastæ in Apollonium dictis. Adde Hesychium: Ἀχάλκευτα τρύπανα. τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ. Cf. et eundem in Στορεύς. Quod si in Pratinæ Fragmento vocabulo ἄπαξ λεγομένῳ fuerit locus, crediderim tubi ad instar ὑποτρύπανον instrumentum sæpius effectum fuisse. Cui quidem notioni favere videntur decantata illa de Prometheus ignem ἐν κοιλῷ νάρθηκι furante, et e celo ad homines transferente. Vide Aesch. Prom. V. 109. et Blomfieldii Glossarium in l. Scilicet ὑποτρυπάνων, vel στορέων, ferulaceorum inventor fuit Prometheus; et ferula sane, quæ corticis loco lignum forinsecus habet, ligni autem loco fungosam intus medullam, nihil, medulla inarefacta, ad ignem τρυπάνου ope concipiendum accommodatius esse potuit. Vide Plin. XIII. 22. et VII. 56. Et profecto Pratinæ loco optime convenit similitudo, ex re trita atque viliori, ex instrumento rudi et infabre facto, ipsoque a terebra profecto, contemptim prompta ac petita. Verendum ergo χύτοτρυπάνου δέmas πεπλισμένον, et ad instar ignitabili effectum. Vide Casaubon. Lectt. Theocr. c. 20. qui apte citat Nonn. Dionys. II. 491. ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὥδινα λοχεύων | λαίνον ἡκύντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, | πυρσογενῆς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἀρσένι πέτρῳ. Quod ad locutionem ὑποτρυπάνου δέmas attinet, confer Homericum illud, Φὼς οἱ μὲν μάρναντο πυρὸς δέmas αἰθομένοι. Sed huic conjecturæ non nimium tribuo.

P. 119. ad v. 18. Διθύραμβος vocabulum a Διὶ, θύρσος, et ἄπτω duc-
tum vult Donaldsonus *The new Cratylus* p. 397. Sed displicet literæ
σ e secunda voce abjectio. Evidem hodie suspicor ex Διὶ, θύρα, et
ἄπτω natum esse hoc vocabulum. Fuerit autem θύρα foramen, sive in-
cisura, in Jovis femore, cui, tanquam matrici, insutus est e Semela
raptus infantulus. Sic τῆς Σεμέλης θύραν, Semelæ matricem, dixit Suidas,
hac de voce agens. Cf. et Etymol. Mag. et Gud. ll. ll. Schol. ad
Pind. Ol. XIII. 26. Mirum est Hesychium, in poetis Græcis toties ver-
satum, vocabulum Διθύραμβος prorsus prætervectum esse. Ovid. Metam.
III. 310. *Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo | eripitur, pa-*
trioque tener (si credere dignum) | insuitur femori, maternaque tempora
complet. Ceterum θύρα de oculo usurpavit Philostratus p. 946. citante
Wakefieldio ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4355. Ad rem etiam

Apollodorus apud Stob. T. 46. 15. citante eodem Viro doctissimo ibid. itemque Aristoph. Eccles. 316. 361. Catull. XV. 18. Nec multum ab similiter πύλαι ἄτων, et στόμαρος, dixerunt Græci, itemque πύλαι ἡπάρος, quæ *portæ jecoris* sunt Cic. Nat. Deor. II. 55. "Quam etiam rationem," verba sunt Stephani, "secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus." *Vena porta*, vel *portæ*, est quod nos Anglice dicimus *the gate vein*. Sed et vocem θραμβός ex θρίον et ἄπτω hodie potius duxerim. Ἰάπτω ex ἰὸς et ἄπτω ductum esse vix, ut opinor, dubitari potest; ut neque, ex ἰὸς et ἀλλω Ἀεlico obsoleto, unde Latinum *salio*, (ut ab ἀλλος, φύλλον, fiunt *alius, folium*) natum esse verbum, et ipsum antiquum, iáλλω.

Ibid. l. 4. a fine: Vide Reinold. Hist. Gr. et Lat. Lit. p. 7.

P. 120. l. 5. a fine: Vide Dobræi Advers. T. II. p. 221.

ADDENDA BURGESIANA.

P. 74. Statui vocem αῖλινος esse minime sinceram, neque sententiam muto, quamvis eam ediderit Blomfieldus in Callimach. Epigr. 64. e conjectura Ernesti, hominis, judice Toupio, in literis Græcis plane hospitis. Verba Cyrenæi sunt misere corrupta—Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὁδὲ Μενέκρατες ἔτι πουλὸς Ἡσθα τί σε ζείνων ὥστε κατειργάσαστο: quæ in posterum ita legi possunt emendata—Ἄτ νέ, ἐκεὶ σὲ γὰρ οἶδα, Μενέκρατες, οὐ γ' ὑπ' ἰούλος Ἡλθε· τί σ', ω̄ ζείνων λῷστε, κατειργάσαστο; Inter haec Zedelio, nescio cui, debetur λῷστε: qui conferre poterat Soph. Philoct. 1163. ω̄ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων. Cætera sunt mihi propria. Sermo fuit de juvene, in cuius genas modo ἡλθον ἰούλοι, ut Callimacheum loquar in H. Jov. 56. Hac re perspecta, illico se prodit—Ἄτ νέ, ἐκεὶ—ubi ἐκεὶ est δεικτικῶς dictum ad inferos. Vid. mea in Postscript. Epistol. p. 78. unde emendabis Aesch. Teleph. Fr. 'Οδοὶ δὲ πολλαὶ κάπαγονοσ' ἀμαρτλας legendo—πολλαὶ κεῖσ' ἄγονοσ'—

P. 75. In Soph. Aj. 838. reposui λυγρὸν κωκυτὸν ἐν τ' ἀσῃ πολὺν—vice μέγαν—ἐν πάσῃ πόλει—memor Euripidei καρδίας ἀσην in Med. 247. ita enim veram scripturam conservavit Olympiodorus vice καρδίας χόλον, unde restitui ἀσης—ψυχῆς in Eum. 116.

P. 76. In Epigrammate apud Eustathium olim volui—κορέων δὲ σὲ Φοῖβος ἀναιρεῖ, Ἐν ποδὶ λὰξ ἐτέρψ—memor dictionis in Apoll. Rh. II.

221. ἐπ' ὄφθαλμοῖσιν 'Εριννὺς Λάξ ἐπέβη—necnon Aristophanis in Eccl.
161. οὐκ ἀν προβάίη τὸν πόδα Τὸν ἔτερον : quo resperit Hesych. "Ετε-
ρον πόδα· τὸν ἑνα πόδα· τὸν εὐώνυμον.

P. 80. l. 1. In Aristoph. Lys. 155. vulgo legitur—τὰς Ἐλένας τὰ μᾶλα
πω Γυμνᾶς παρενιδὼν—At nihil est verbum παρενιδὼν—Quod ad σω-
ρῶν depravatum, vid. mea in Poppon. Prolegom. p. 317. ubi erui *eis σκό-
ρον* ex ὅσπερ οὖν in Platon. Cratyl. ss. 50. et allegare debui Eurip.
Hypsipyl. Fr. 6. Θάπτει τε τέκνα, χάτερ' αὐτὸν στείρει νέα : cuius vice
κτάται νέα citat Clemens Alexandr. Str. IV. p. 495. at στείρει tuetur
Cicero versione sua in Tuscul. III. 25. 'Multi sunt humandi liberi,
Rursum creandi.'

P. 80. ad v. 89. Porsoni vestigiis, ut videtur, inscius insistens Sym-
mons in Præfat. Agam. Vers. Angl. p. xiv. legere voluit—δν ἔξοχον ἔχρα
'Απόλλων—advocato Apoll. Rh. II. 456. Τοῖς δ γέρων πάντεσσιν—'Ἐχραεν
ἐνδυκεώς.

P. 100. In Hom. Il. O. 128. Μαινόμενε φρένας ἡλὲ διέφθορας—legi
debet—Μαινόμεν', ἡ φρένα σ', ἡλὲ, διέφθορας—quia διέφθορας est trans-
itivum.

Ibid. In Hesiod. Ery. 322. αἰδὼ δέ τ' ἀναιδίη κατοπάζει—vice inepti
κατοπάζει—lege καταβάζει—Anglice 'talks down'—Et profecto impu-
dici sunt loquaces, taciti vero pudici.

P. 101. In Etymol. v. Χαλίφρων—vice καγχαλίζειν lege παγχαλίζειν,
'in omnia dissolvi.'—Hac occasione te monebo Aeschyle fragmentum
σπονδαὶ χαλικρητοὶ pertinere ad Choephorarum initium, quod ita scrip-
sit Tragicus. 'Ἐρμῆ χθόνιε, πατρῷ ἐποπτεύων κράτη, Σωτὴρ γενοῦ μοι,
ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ' "Ηκω γὰρ εἰς γῆν τὴνδε καὶ κατέρχομαι· Τύμβου
δὲπ' ὄχθῳ τάδ, ἢ γε κηρύσσοις πατρὶ Κλύων, ἀκούσει. Πρῶτα μὲν δέξαι,
πάτερ, Τάσδ, ἂς χέω σοι, τὰς χαλικρήτους λίθας· Τὸ δεύτερον δὲ, τόνδε
πενθητήριον Πλόκαμον δέχον τὸν τ' Ἰνάχφ θρεπτήριον. 'Ἐριούνι' 'Ἐρμῆ,
παῖ Διὸς Μαίας τ' ἄπο, Τί χρῆμα λεύσσω; Unde vero supplementa hau-
serim, quæ Canterus prætermisit, schedæ meæ, cum ipse illuc migra-
vero, indicabunt; nisi forte vivus ipse omnes eas ignibus tradidero;
nam Pantologia, cui totum me dedi, est infesta Musis, quas olim ama-
bam amore, uti nunc fateri cogor, insano.

P. 104. Pratinæ ἴντορχίματος fragmentum, de quo jam desperave-
runt Viri etiam doctissimi, in posterum vel a tironibus sine offensione
legi poterit a me suis numeris restitutum. In hac etenim labyrintho,
sic ut in aliis, Diva Critica mihi filum præbuit, quod et olim Ariadne
Theseo, unde pedem extricare potui facillime, ubi metrorum scilicet
callentes Hermanni sese ambagibus esse circumventos fateantur necesse
est. En! Poetæ ipsius et verba et versus:

Τίς ὁ θόρυβος ὅδ' ἦν;
 τί τόδ' ἄχορον, ἔται;
 τίς ὑβρις ἐμ-
 ολεν ἐπὶ
 Διονυσιάδα πουλ-
 υ-παταγο-θυμέλαν; 5
 ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,
 ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,
 ἀν' ὥρη σύμενον
 μετὰ Ναϊάδων.
 οἴλα τε κύκν-
 ον μ', ἀνάγοντ-
 α παγκαλό-
 τροπον μέλος,
 τᾶν ἀιδᾶν
 ἐγκατέστασ-
 εν Πιερὶς
 ἢ βασιλὶς.
 ὁ Λυδὸς δ'
 δδ' αὐλὸς,
 ὡς πρέπον, γαρυέτω
 καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας
 κώμων μόνον,
 θηρὸς μάχαις δ'
 οὔτε πυγμαχί-
 αις νέων ἐθέλ-
 ει παρ' οίνον ἐμμέν-
 ειν στρατηλάταις τε·
 παῦε τὸν θρόνον, ὁνα,
 καλὸν οὐν τρόπον, Εὔϊ,
 ἔχοντα φλέγε τὸν ὀλεσ-
 λαυλον ἀκάλαμον
 λαλο-βαρυ-παρα-
 μελος-αρυθμο-βάτ-
 αν, τῷ θυγάτηρ Ἐνυῶ,
 δέμας οὔτι πεπλασμένον ἦν.
 ἦν ἰδοῦ,
 ἄδε σοὶ
 δεξιά τε καὶ ποδὸς δι-
 αρριφά· Θριαμβὲ διθρί-
 αμβε, κισσοχαῖτ' ἄναξ, ἄκουε
 τάνδε Δωρίαν ἐμὰν χορείαν. 35
 40

Sentisne, mi Jacobe, me vel pede claudio posse Pratinam saltando imitari, et poetam quasi ex inferis revocare, legem, quam ipse primus detexi, sequendo, cujusque ope carmina tam Lyricorum quam Tragicorum non pauca, quicquid homines inficiet ogganniant, ad modulum pristinum exegi? Tuæ ipsius aures te docebunt versus per paria decurrere, adeo ut primus secundusque sint ejusdem metri, ejusdemque tertius et quartus, et sic deinceps per reliqua versuum paria. Rem plus semel tractavi in Diario Classico, necnon ad *Æsch.* Suppl. 814. et Eum. 768. Fateor tamen in locis nonnullis me novitatis cupidorem fuisse, et præcipue inter Aristophanis carmina monostropha, quæ Hermannus aliique melius digresserunt. Hactenus de mensura cantus. Ad verba ipsa progredior.

V. 1. Vulgo deest *ην*. At loca, quæ citasti, verbum illud satis tumentur, ne quid dicam de metro. Cf. et Iph. A. 317. *Tis δῆτ' ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἀκοσμία;* Ubi Lexicon Bekker. p. 369. exhibet *Tis ποτ' ἐν θύραισι θόρυβος.* At *θύραισι* elegantius dicitur, omisso *ἐν*. Hoc primum. Deinde istud *δῆτα*, non facile quivis dixerit, unde venerit, nisi ex—*Tis ποτ' ην ὁ θρόνος θύραισι χ' ή λόγων ἀκοσμία;* Certe anapæstus in trochaico vix et ne vix quidem stare potest, et *θρόνος* est Atticorum.

V. 2. Vulgo *Tí τάδε τὰ χορεύματα;* Atqui non erant choreæ, verum rixæ, de quibus Pratinas sciscitabatur, uti patet e fragmenti tenore omni: quod et in animo habuit Horatius in Od. I. 27. ‘tollite barbarum Morem, verecundique Bacchum Sanguineis prohibete rixis’—et mox—‘impium Lenite clamorem, sodales’—unde hic erui *τὸδ' ἄχορον, ἔται*—et mox *παῦε τὸν θρόνον, ὡ' να, καλὸν οὐ τρόπον, Εὗϊ', ἔχοντα dedi* in v. 30, l. vice *παῖε τὸν Φρυναίον ποικίλον προανέχοντα.* Quod ad *ἔται* sæpe depravatum, vide mea in *Gentleman's Magazine*, Jun. 1837. et ad Poppon. p. 328.

V. 6. Jure statuisti analogiam *πολυταραγοθυμέλαν*—postulare; jure quoque prætulisti *σύμενον*, repertum in MS. Laurent. pro *θύμενον*: quod est verbum nauci.

V. 11, 12. Vulg. *κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος.* At ineptum est *ποικιλόπτερον μέλος.* Sana ratio postulat *παγκαλότροπον*—De cycni cantibus multus est Jodrellus in suis ‘Illustrations of Euripides’ p. 43. sqq. quæ partim descriptis Hulsemann ad Ion. v. 166. Video tamen te allegare Anacreontea—‘Ατε τις κύκνος Καῦστρον Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων Ἀνέμον σύναυλον ἡχήν—Verum et ibi prætulerim—*κύκνος*—Πολιὸς, πτεροῖσι—άνέμον—memor Ovidiani ‘Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit *albus olor.*’ Canebat igitur avis moribunda carmen alis venti consonum—i. e. voce sumissa, instar venti leniter alas moventis et susurrantis. Quod ad *ἄναγοντα*—*μέλος* satis erit citare Phœn. 1371. *ἄναγε κωκυτόν.* Athen. p. 624. F. *ῦμνον ἄνα-*

γων Αιολίδα καὶ βαρύθρομον ἀρμονίαν: nam plura indices suppeditabunt.

V. 16. Vice κατέστας σὺ reposui—κατέστασεν. Intransitivum est κατέστας: at sententiae nexus postulat transitivum. Ad Pratinæ cygnum plus semel respexit Horatius. Nosti illud ‘Multa Dircæum levat aura cygnum’; necnon ‘album mutor in alitem.’

V. 18. Vulgo βασιλεῖα. Metrum poscit à βασιλίᾳ. Opportune cito tertiæ Horatiana ‘dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.’ Junge τάν—άουδάν—βασιλίς. Similiter Venus audit Θαλάμων ἄνασσα, teste Hesychio in Θαλάμων: qui respexit, ni fallor, ad versum Sapphus non alibi lectum—Αφροδίτα τῶν θαλάμων ἄνασσα—uti monui in *Monthly Magazine* Feb. 1838. p. 197: quomodo respexit iterum ad Lesbiæ poetriæ fragm. in Ὡκέες στρουθοῖ: necnon ad Aeschylum, ut opinor, in Διγύρης στρουθοῖ, ubi tamen legi debet Διγύρης στρουθοῖ—etenim sermo fuit de Jovis alitibus, quibuscum Atridae comparantur in Agam. 109.

V. 19. Vulgo ὁ δ' αὐλὸς—Ipse literas omissas supplevi—Ο ΔΥΔΟC ΔΟΔ ΑΥΛΟC. Similiter annis triginta plus jam elapsis emendavi Soph. Trach. 216. ‘Αείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλὸν ὡς τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός· ίδοι μ' ἀναταράσσει, εἴναι μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἀμιλλαν—legendo ‘Αείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν Λυαῖον· ὡς κοίραν', ἐμᾶς, ἴδε, φρενός, ἀναταράσσεις μ', Εἴναν, ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἀμιλλαν—deleto κισσὸς —e gl. uti patet ex Hesychio. Εἴναν' ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν—unde venit Anglorum—Ivy. Meum vero Λυαῖον proculdubio legebatur Schol. cuius verba sunt—ὡς τύραννε· ὡς αὐλὲ] ὡς Ἡρακλεῖς ὡς Διόνυσε. Verum unde, quæso, venit ὡς Διόνυσε? Nondum Bacchi mentionem Chorus ullam fecerat. Nempe in ΑΥΛΟΝ latet ΛΥΑΙΟΝ, ut monui in Append. Tro. p. 127. B. unde corrigas et intelligas Scholiastæ verba—ὡς τύραννε, ὡς Λυαῖε] ἦγουν, ὡς Διόνυσε ἢ ὡς Ἡρακλεῖς. Quod ad Λυαῖον Bacchi cognomen, bis idem Plutarcho restitui debet, quod acute vidit Wytttenbach. ad p. 68. D. Nempe in Sympos. p. 716. B. οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν ἐλευθέριον καὶ λύσιον ἐκάλουν—manifesto scripsit auctor λυαῖον—uti patet e p. 462. B. ubi probe Xylander λυαῖον pro λυσίον: unde et in Sympos. p. 613. C. εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος λύσιός ἔστι καὶ λύδιος, μάλιστα δὲ τῆς γλώττης ἀφαιρεῖται τὰ χαλινὰ—legi debet—εἰ δὲ καράτων μὲν ὁ Διόνυσος λυαῖος, ἔστι καὶ δέους, μάλιστα—ubi δέους pendet de λυαῖος et sententia—λυαῖος δέους concinit cum Anglorum dicto—potvaliant. Sunt tamen qui tueantur λύσιος ope Etymol. V. Διόνυσος—ἢ παρὰ τὸ πολλὰ διαλύσαι, Διάλυσος, τροπὴ τοῦ ἀ εἰς ὅ καὶ τοῦ λεῖ ν: et Λυαῖος· ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ράμματος· προσέφραψη γὰρ τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Verum nunquam deus ille appellatur Λύσιος, semper Λυαῖος—hinc et Horatius—‘Curam metumque Cæsaris rerum juvat Dulci Lyæo solvere’—dum in animo habuit Pindarica apud Athen. XI. p. 782. D. κα-

μαράδεες σίχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν. Hæc et his plura scribere potui in Cl. Jl. N. XIV. p. 369. ubi Sophoclea restituuntur. Sed nihil adhuc de Pratineo Λυδὸς αὐλὸς dixi, neque multa dici debent; nota enim vel pueris sunt omnia de *Lydis—tibiis* ex Horat. IV. 15. 30. ubi teste Schol. ‘*Lydis tibiis læta cantabantur*’—ideoque Bacchi sacris erant consentaneæ.

V. 21. Vulgatum ὑστερον χορευέτω Athenæo fraudi fuit. Nihil de ordine pompæ cogitabat Pratinas, verum metuebat ne in pugnam commessatio mutaretur. Unde reposui—ώς πρέπον, γαρνέτω: ubi ὡς πρέπον plane Horatius agnoscit suo ‘*verecundique Bacchum sanguineis prohibete rixis*’: unde probe intelligas cur dederim θηρὸς μάχαις—έμμενειν—in θηροαμαχοῖς corrupta; quia nesciebat interpolator esse οὐτε in prioris sententiæ membro, sicut in Eurip. Tro. 485. Οὐδὲ Τρρᾶς οὐθ' Ἐλλῆνις, οὐδὲ Βάρβαρος Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσσειν ἄν ποτε: ubi Musgravius citat Aristoph. Av. 694. Γῆ δ', οὐρ' Ἀηρ, οὐδὲ Οἰρανὸς ἥν.

V. 29—31. Vulgo παῖς τὸν Φρυναίου ποικίλον προανέχοντα. Inde erui παῖς τὸν θρόνον ὡνα καλὸν οὐ τρόπον εὗη ἔχοντα—memor eorum, quæ cecinit Aristophanes in Thesm. 987. ἥγου σὺ δ' αὐτὸς, ὁ Ζεῦ | κιστοφόρε, | βακχεῖε | δέσποτος· ἐγὼ δὲ κώμοις | φιλοχόροις σε μέλψω | Εὔιον, ὁ βρόμιε | καὶ Σεμέλας παῖ, χορ- | οῖς τερπομένοις κατ' ὅρη | Νυμφᾶν ἐρατοῖσιν ἐν ὑμν- | οισιν Εὔιον, Εὐάν | Εὐάν, ὁ να, χορεύων. | Ita enim emendavi in Cl. Jl. N. XXVIII. p. 237. aut emendare debui; ubi Ζεῦ κιστοφόρε de Baccho dicitur, sicut Ζεὺς θαλάσσιος de Neptuno, teste Hesychio—Ζεὺς θαλάσσιος· ἐν Σιδῶνι τιμάται: necnon Eustathio in Il. I. p. 763=668. περὶ τινα Καρικὸν ποταμὸν Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἦν ιερόν: quæ nomina deridebant Comici, uti patet e Suid. Πωγωνιήτης ὁ Ζεὺς καὶ Πωγωνίτης, et Hesych. Διὶ συκασίῳ· παρατεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν: unde Comico suum Ἀλλάντις Ζεῦ, σὸν τὸ νικηφόριον restitui ad Aesch. Suppl. 1. vice inepti Ἐλλάντις Ζεῦ, in Eq. 1262.

V. 32. Meum ἀκάλαμον plane tuentur, quæ scripsi ad Hermesian. de ἄναυλος. Sermo est de Marte, qui graditur δλεσταυλος et ἀκάλαμος. Cum verbis Pratinæ confer Euripidea in Phœn. 796. Ὡ πολύμοχθος Ἀρης—Βρομίον γάρ ἄμουσος ἑορταῖς, Οὐδὲ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι Μιμαλλονίδ' αὔραις Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπεις Μούσαν, ἐν δὲ Χάριτες χοροποιοί—ita enim lego vice—παράμουσος—στεφάνοισι νεανίδος—propter Pseud. Orph. Hymn. 64. Ἀρες—Οι ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον et verba Athenæi V. p. 198. E. ubi in pompa Dionysiaca commemorantur Μιμάλλονες—κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Sed maxime opportunus est Aeschylus locus in Suppl. 675. ἄχορον ἀκίθαριν δακρυόγονον Ἀρην. Quod ad Μιμάλλονίδα—βόστρυχον—vid. mea ad Prom. 2.

V. 33. λαλο-βαρυ-παραμελος-αρνθμο-βάγα—Hujusmodi composita deridet Comicus in Eccl. 1169. et sqq.

V. 35. Ε vulgatis θυπατρυπανω δεμας πεπλασμενον ην—erui θυγάτηρ Ἐννώ δέμας οὐτι πεπλασμένον ήν—memor gl. Hesychianæ, Οὐ πεπλασμένον· ἀπλαστον: unde emendabis Theocrit. Id. VII. 45. Πᾶν ἐπ' ἀλαθείρ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος legendo—, πεπλασμένον οὐ, Διὸς —Cf. Prom. 1066. ὡς δόν οὐ πεπλασμένος Ὁ κόμπος, ἀλλ' εὐ καὶ λίαν εἰρημένος: ubi poteram emendare Platon. Epist. VII. οὐκ ἐκ φιλοσοφίας—φίλω, ἀλλ' ἐκ—ἐταιρείας ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων—legendo—πλαστῶς—propter illud in Sophist. p. 216. E. οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι—et Legg. i. p. 642. D. ἀληθῶς καὶ οὐ τι πλαστῶς —Quod ad Ἐννώ, Martis filiam, id ipsum alicubi me legisse memini; sed locum non in promptu habeo.

V. 37. ίδον, ἀδε δεξιὰ σοι. Ηας satis explicat Comicus in Thesm.

954. χειρὶ σύναπτε χείρα· ρύθμῳ χορείας ἔπαγε πᾶσα.

V. 40. Θριαμβὲ, διθριαμβὲ—Cf. Incert. apud Dionys. de Compos. p. 222. ed. Schæf. "Ιακχε διθύραμβε | σὺ τῶνδε χοραγὲ, ubi Sylburgius voluit δίραμβε—debutit θριαμβὲ—.

V. 42. Optime tu Δωρίαν.

P. 109. In Eurip. Herc. F. 889.—πρὸς αἴματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας σὺν βοτρύων ἐπιχεύμασι λοιβάς—restitui 'Ιώ δόμος πᾶς αἴματ' οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας ἐκ βοτρύων ἐπεκώμασε λοιβάς—in Cl. Jl. N. XXI. p. 28. locisque ibi citatis adde Aristoph. Ach. 980. πόλεμος ἐπὶ πάντ' ἀγάθῃ ἔχοντας ἐπικωμάσας εἰργάσατο πάντα κακά.

P. 110. In Bacch. 411. ἑκεῖσ' ἄγε με Βρόμιε, Βρόμιε, προβακχήσε δαῖμον—νοξ προβακχήσε est parum bene Græca. Lege—τρὶς βάκχ', εὗie δαῖμον—Ter Bacchum Chorus invocat.

Ibid. In Athen. XI. p. 465. Α. ἀνακαλοῦντες Εὐανθῆ καὶ Διθύραμβον—lege Εὐϊον θεὸν καὶ Διθρίαμβον—Certe Bacchus nusquam appellatur εὐανθῆς.

P. 115. l. 18. Lege, μέγα δῆ τι κεν φέροις.

P. 134. Post Friedmannum Gaisfordus Photium emendat legendo—ἐν τῇ Λύδῃ Γ. ἔνθα vice ἐν τῇ Λύδῃ γενεῷ. At omitti debebat τῇ. Cf. Plutarch. Consolat. p. 105. Ἀντίμαχος—ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην: cuius loci indicium debetur Kustero ad Suid. in Ἀντίμαχος. Apud Photium legerim—ἐν τῇ Λύδῃ γε νέᾳ. Fuit enim altera et vetustior Lyda, quam amabat et canebat Lamynthius Milesius, teste Athenæo XIII. p. 597. A.

P. 135. In verbis—κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα, latent κυμ, κάρ, κάρκαρε, κρέκε, τριχθά. Quod ad κάρ, fuit id corvi crocitantis; unde ad Tro. Append. p. 186. emendavi Aristoph. Av. 19. legendo Τὼ δ' οὐδὲν ἥστην ἄλλο πλὴν φέδειν γε “κάρ.” Unde hodie corrigam et Pris-

cian. I. p. 538. 'Aliæ vero sunt, quæ quamvis scribantur, tamen inarticulatae dicuntur, cum nihil significant, ut *coax*, *cra*. Hæ enim voces, quanquam intelligimus de qua sint volucre profectæ'—Ubi legi debet *coax*, *car*. Exstat Salonis Parmensis versus—'Linquo *coax* ranis, *car* corvis, vanaque vanis.' Cætera vocabula sunt Homericæ. At quid de κυμ faciam nescio.

P. 141. l. 25. Hoc pro argumento afferri potest, cur post Homeri ætatem floruisse Hesiodus dicatur.

INDEX IN GLOSSARIA.

Numeri paginas indicant.

A.

- Ἀγέραστος 27. 133.
 ἀγόντα μέλος 112.
 ἀδε σοι δεξιά 118.
 ἀηδῶν 52.
 αἰάζω *ibid.*
 αἰθεροειδής 56.
 αἴλινος 47.
 Ἀλκαῖος—Σαπφοῦς 52.
 ἀμμιγα 54.
 ἀμφὶ βίον 60.
 ἀμφὶ γυναικας, *in re mulierum* 57.
 ἀνάγω 25.
 ἀναδίη 102.
 ἀναξ 122.
 ἀνατρέψω 60.
 ἀνδρας Κυρηναῖον, priore in K. brevi 68.
 ἀνεγράψατο 39.
 ἀνεδέξατο 52.
 ἀνέθιστος 26.
 ἀνεμώλιος 30.
 ἀνετείνετο 40.
 Ἀντίμαχος 47.
 ἀντιτέρας 55.
 ἀουδάω 27.
 ἀπαρχόμενος 39.
 ἀπειδῆς 133.
 ἀπολειπόμενος πατρίδος 41.
 ἀποπρολείπων 137.
 ἀποτασσόμενον 65.
 ἀρετὴ, *virtus, vis* 64.
 Ἀτθίς μέλισσα 55.

B.

- Βαρὸς 46.
 Βρόμιος 110.

Γ.

- γεραιᾶ, ρεπυλτιμα brevi 56.
 γιγνώσκεις, αἴσουσα 62.
 γνωστὸς 33.

Δ.

- διαφύιφη 118.

διέκ 25.

- Διονυσιάς 109.

Ε.

- ἔβιω 69.
 εἴνεκα 40.
 εἰσνάομαι 41.
 εἰσόκε 59.
 ἐκ δὲ βαθεῖης ψυχῆς 67.
 ἐκεῖνον ἄνδρα, δεικτικῶς 57.
 ἐκφορέω 29.
 ἀλίκινων κομψὰ γεωμετρίης 65.
 ἔξαναπείθω 26.
 ἔξ ονύχων, *a teneris unguiculis* 57.
 ἐπεῖη, *cum accusativo* 138.
 ἐπὶ κώμουσ στείχε 46.
 ἐπλευσεν 25.
 ἐπορευ, *dedit* 56.
 ἐτλη 26.
 εὐασμὸς 29.
 εὐνίον 54.
 Εὐρυπύλον πολιηται Κῶοι 63.
 ἐφομιλέω 54.
 Ἐφύρη 68.
 ἐχλίγνευ 65.

Η.

- ἡνήνατο 68.
 ἡν ἵδον 118.
 ἡνίοχος, de Amore 64.
 Ἡοίην 39.
 ἥρανον 38.
 ἥράστο 53. 68.
 Ἡσιόδον 38.
 ἦ τε, vel potius ἦτε 28.

Θ.

- θέλει, *solet* 115.
 θέρτο in re funebri 138.
 θήκαθ' ὑπὸ, h. e. ὑπεθήκατο 62.
 θοήν 63.
 θοός 26.
 θόρυβος 108.
 Θριαμβοδιθύραμβος 119.
 θυμέλη 110.

θύμενον 111.
θυραμάχος 114.

I.

ἰδίων ἀπτόμενος παθέων 41.
ἰκάρου γένος *ibid.*
ἰστορίης 137.

K.

καίετο, *ardebat* 43.
καταδέω 144.
κατενίσατο 57.
κατέστας, Dor. pro κατέστης, es 113.
κεδιμένην πατρίδα 54.

κελαδεῖν III.

κημόν 45.

κισσοχαίτης 121.
κληθεῖς, *vocatus*, de conviva 102.

κονφοτέρας ἐξεπόνησ' ἀνίας 67.
κυνόμον 64.

Κυθέρηθεν 141.

κύκλον, *cæli orbem* 65.

Κύπρις μηνὸνσα 66.

κώμος 114.

A.

λαλίην 63.
λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτης 118.
λαύρα 58.
λέκτον 55.
λεπτός 39.
λέσχη 68.
λόγια 30.
λόγιοι ἐσφίγκατο 64.
λόγιων δ' ἐνετλήσατο βιβλίους 139.
λόγιων πολλὰς εὐρόμενος διόδους 67.
Δλονηδός 47.
λωτρὸς 44.

M.

μαιδεμενοὶ 63.
Μακεδονίης 140.
μακρὸν ἀιτεῖ 25.
μαλακοῦ βιότον 27.
μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου 42.
μανίη, *furor, flagrans amor* 65.
μεγάλαι δόνακες 25.
μέδεπεν 59.
μέθυν 101.
μελιχρὸς 54.
μιῆλειος 62.
μῆτης 64.
Μίμνερμος 42.
μνάομαι 39.
μονόζωστος et μονόζωνος 26.
Μοναῖος 27.
μονίσπολός 39.
μύθων, *disputationum, dialogorum* 64.

O.

ὅγε 38.
ὅ δ' αὐλδες ὑστερον χορευέτω 113.

οῖα, *ceu* 102.

οῖα, et usitatius *olον*, quo *pacto* 60.

οἴα τε, *ceu* 112.

οἴην 23.

οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος 67.

οἰνηρὸς 54.

ὁλσιαλος 118.

ὅμμα σκληρὸν 26.

ὅν ἔσχον ἔχρη Ἀπόλλων 66.

ὅξης, *acutus, acer* 68.

ὅργεων 30.

Ὀρφεὺς 26.

οὐδέ τι τέκμαρ εὑρε 67.

II.

πάντων μῆπος κτώμενος 57.

παράγω 102.

παρ' οἴνον, *ad vinum* 116.

παταγεῖν 111.

πανε, *fac cessare, tolle* 116.

πέζα 28.

πενταμέτρον 43.

περιβάλλεται, *cingit* 65.

περὶ πυκνὰ 63.

περιχευόμενον *ibid.*

περιφλαγμένον, *cautum* 57.

Πιερὶς 113.

πινυτὸς 40.

πόθος 139.

ποικιλοβάσις 117.

ποικιλόπτερος 112.

ποιπνύω 33.

πολλὸν ἀνατλᾶς 42.

πολλὸν καὶ χαλικρητον 100.

πολυμνήστη et πολυμνήστεντος 28.

πολυπάταξ 109.

πολυτρήρων 56.

πολυφραδία 53.

προγόνοις, Angl. *firstlings* 62.

προχέοντα 117.

πυγμαχία 115.

πυρὸς μένει 66.

P.

Πάριος 30.

βίον 54.

Σ.

σκληρὸν βίον 63.

σκολίην σοφίην *ibid.*

σκολιός 43.

στειάμενος κιθάρην 25.

στελλομένην 54.

σύμενον 112.

συνεξαγών 46.

σφάρα 65.

T.

ταμίη, *proma conda* 59.

ταμίην, *custodem* 60.

- τάν** ἀοιδᾶν βασίλεια 113.
ταύτης ἡλθε διὰ πτόλεως 62.
Τήϊον ἄνδρα 53.
τῆν, illam 54.
τίμος 102.
τιναχθεῖς 60.
τοίαδε ἐπη 47.
τριστοιχος 26.
- Υ.**
vīds—Οἰάγροιο 133.
ὑπέμενε 26.
ὑπηρέτης κώμων 114.
ὑπομειδάω 26.
- Φ.**
φαινόμενον, pro ἐλθόντα 64.
φεύγων, οὐδὲ μένων 68.
φῆμι, ἀξιωματικῶς dictum 38. 57.
- Φιλητᾶν** 63.
Φιλόξενον 60.
φοίτα 54.
Φρυγίαν τὰν 117.
- X.**
χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος 100.
χαλκείον θῆκαν 63.
Χαρίτων ἥρανος 27.
χλιδανδεῖς 68.
χρέα 123.
χόρευμα 109.
χοροστασία 56.
χράω, χρῶ, oraculum edo 66.
χυπὸ τρυπάνου 118.
- Ω.**
ώρυγή 61.

INDEX GRÆCUS.

- A.**
α et οι confusa 29. **α et οι** confusa 39.
 46. 48. 143. **α et χ** confusa 132.
ἀ 52.
ἄβρωτος duplicitis potentiae adjectivum
 36.
ἀγαθὸς 34.
ἀγατὸς 134.
ἀγειν μέλος, χορδὴ, κτύπον 107. 112.
ἀγέλαστον μειδήσαντα 127.
ἀγήτωρ μελέων de Apolline 113.
ἀγέκλα ἑρωτήματα 63.
ἀγνωτος, activa significatione 38.
ἀγνωτος, ἀγνωστος 33. 34.
ἀγῶ ετ ἔδω confusa 107.
ἀέρι φέρεσθαι 31.
ἄζω 52.
ἄδων of tibia 44. de Sapphone 52. de
 Palamede ibid. de Euripide 53. de car-
 mine ibid.
ἀθέατος duplicitis potentiae adjectivum
 36.
ἀθέλητος 127.
ἀθέμιστος ibid. **ἀθεμίστια** Φειδῶς ibid.
αι et e permutata 50. 135. 143.
αι 49. 52. solum potius, quam gemina-
 tum, usurpasse videntur veteres 49.
αι ai ibid. 52.
Ἄιγεινώ, Άγινο, ut Θεανώ, Κελαινώ,
 &c. 18.
Ἄιγυπτος apud Homerum pro Nilo 143.

- αἰθέριος** Ζεὺς 56.
αἰθήρ de Jove ibid. **αἰθήρ** et οὐρανὸς At-
 ticas synonyma ibid.
αἴλινα adverbialiter pro θρηνητικῶς 14.
 αἴλινα στοναχεῖν et μύρεσθαι ibid.
αἴλινος 47. seq. non semper de lugubri
 carmine intelligendum 50. **αἴλινον** αἴλ-
 ονιν, προκλάειν, λαχεῖν 14.
ἄτω, ejus penultima anceps 144. ex **ἄτω**
 (**ἀτίω**) fluxit Latinum **audio** ibid. 147.
ἄιοντα et **καιόντα** confusa 18.
ἀκαχήμενος, retracto accentu 61.
ἄκλαντος, ἄκλανστος 36. 37.
ἄκοντια ἐπίκαντα 37.
ἄλαλά 52.
ἄλαλαι ibid.
ἄλη 72.
ἄλλογνώσας 34.
ἄλλόγνυτος, ἄλλογνωστος ibid. 35.
ἄλλοτε μὲν—ἄλλοτε δ' αὐτε 126.
ἄμαρτωλος 116. 147.
ἄμασαι, unde amare 146.
ἄμητα cum dativo, ac genitivo 54.
ἄμφι τινα, in re alicuius 57.
ἄναγραφη 39. 138.
ἀνάγω pro simplici ἀγω 25. **ἀνάγειν** κω-
 κυτὸν, ὑμνον 152.
ἀναδέχεσθαι κώμους, **comissiones sus-**
 ciperē 15.
ἀναδείξια vox nulla 102.
ἀναίνομαι 68.

- 'Ανακες, et 'Ανακοι, et 'Ανακτες, dicti sunt Dioscuri 122.
 'Ανακρειων valde insolenter pænultimam sub ictu versus producit 15.
 ἀνακῶν 57. 122.
 ἀνάλωτος duplicitis potentiae adjectivum 36.
 ἀναμπλίος 32.
 ἀναξ de Jove, Apolline, Neptuno, &c. 122. ejus significatio primaria ibid.
 ἀναξ ἀνδρῶν ibid.
 ἀναρφόφειν vox onomatopoetica 136.
 ἀναρχόμενος vox nauic 9.
 ἀνάτλημι, vel ἀνάτλαύ, vox nulla 42.
 ἀναχρονισμὸς Hermesianacteus 53.
 ἀνεβίω 69.
 ἀνέθιστος 7.
 ἀνέμοις φέρεσθαι παραδιδόναι, μεθιέναι, πέμπειν, &c. 31.
 ἀνεμώλια βάζειν et βάλλειν 30.
 ἀνέπεμψε, edidit 13.
 ἀνθάπτομαι 41.
 ἀνία, de ejus quantitate 145.
 ἀνόστητος χώρος 5.
 ἀνόστιμος κέλενθος ibid.
 ἀντιμόλιος 32.
 ἀντιπέρας adverbium substantivum compositionis 55.
 ἀνωρέσθαι 61.
 ἀοιδᾶν πατήρ de Orpheo 113.
 ἀοιδοπόλος 39.
 ἀοκον, δ, ή 5.
 ἀόρατος duplicitis potentiae adjectivum 36.
 ἀπαξ εἰρημένα xii. λεγόμενον 148.
 ἀπαρχαι 128.
 ἀπάρχεσθαι 39. 128.
 ἀπαρχόμενος ὕμνων 9. 128.
 ἀπέχων ἐξ Ἐφύρου solœcum 22.
 ἀπὸ cum genitivo, Angl. *proceeding from* 10.
 ἀπολείπεσθαι 41.
 ἀποπροάγω, ἀποπροβαίνω, &c. 137.
 ἀπὸς et κάποιο confusa 130.
 ἀποτελεῖν ἥχον, φωνὴν 137. ἀποτελεῖν πλ compendiōse scriptum ατε ibid.
 ἀποτεταγμένως 65.
 ἀπτομαι 41.
 ἀρίγνωτος 35.
 Ἀρίγνωτος 34.
 Ἀρμόδιος scolii nomen 49.
 ἀρόρητος duplicitis potentiae adjectivum, 36.
 Ἀρχίππη Sophoclis amica 16. 17.
 ἄση 75. 149.
 Ἀσκρη, Ἀσκραῖος 8.
 ἄσωτος 35.
 ἀτελεύτητος duplicitis potentiae adjectivum 36.
- 'Ατθις μέλιττα, et nude μέλιττα, audiebat Sophocles 15. 55.
 ἀτρωτος duplicitis potentiae adjectivum 36.
 'Αττικὴ μέλιττα, et 'Αττικὴ Μοῦσα, audiebat Xenophon 55.
 αἰδίσαι, unde audire 147.
 αἰνῆται, sive χοραῦλαι 114.
 αἰλοποιοι 147.
 αἰλὸς πολυκαμπτὸς 44. eis αἰλὸνς κωμωδεῖσθαι 147. Vide et Λιβὺς αἰλὸς.
 αἰλοτρύπης Πλ. 147.
 αἴραι φέρειν διδόναι 31.
 αἴστηρος βίος 63.
 αἴτειν de personis 6. de rebus ibid.
 αἴνεγνωτος 35.
 'Αφροδίτη Ψιθυρος 142.
 'Αχαιοι, non 'Αχαιοι, apud Homerum scribendum 139.
 ἀχθέω vox nulla 13.
 ἄχορος, ὁ, η 5.

B.

- β et μ confusa 29. β et ν confusa 107.
 βᾶ 52.
 βαβάζω ibid.
 βαβαι ibid.
 βάζω ibid.
 βαθεῖα ψυχὴ, anima profunda, vel potius immū pectus 67.
 βαρχίας 109.
 βαρκικὸν ἐπίφθεγμα 29.
 βασιλεία vox nulla 102,
 βαττίς 19.
 βέβρυχε vox onomatopoetica 136.
 βῆ λέγειν 52.
 βῆθι 112.
 βίβλοι λόγων de sacris Commentariis 8. 14.
 βιττίς, Βιττώ, et Βίττειον 19.
 βιώναι, βιων̄ 69.
 βλέμμα κυνὸς pro κύνᾳ 7.
 βλήμενος, retracto accentu 61.
 βοώτιος, pænultima longa 133.
 βοωτὸς dictus Hesiodus a sede postea electa 8.
 βόλβης δόνακα pro Βόλβην δονακώδη 67.
 βουκολισμὸς 50.
 βρομίας 109.
 βρόμος adiective 111.
 βρόμος 110.
 βρόβω, βρώβω 34.
 βρωτὸς ibid.

Γ.

- γ et τ permutata xix. γ et σ confusa ibid.
 γ' in digamma locum a Grammaticis intrusum 38. 39.

- γαῖώ, *gæudeo* 34. 144.
 γαμικὰ παραγγέλματα 131.
 γε in plurium rerum enumeratione 113.
 γεραιός, pœnultima brevi 56.
 γλυκεῖα φροντὶς 62.
 γλύκκα, γλυκόν, *Aëolica* 41.
 γλυκυκάλαμος 45.
 γνό̄ω, γνω̄ω 34.
 γνωστὸς 33. seq. 135.
 γνωτοί, *noti* 33. 34.
 γνωτὸς, γνωτὸς 33. seq.
 γνωτὸς ἐμπὶ, γνωτὸς ἐστὶ, &c. 35.
 γνωτοφόνος ibid.
 γνωτοφόντις ibid.
 γομφοταγὴ ρήματα 147.
 γόος et λογος confusa 14.
 γρὺ 52.
 γρύζω ibid.
 γυναιμανῆς 79.
- Δ
- δάιμων μοροσπόλων de Homero 9.
 δάμνος *Aëolicum* pro δάνος 132.
 δανοί, *mortui, siccī* 132.
 δάνος Macedonibus i. q. θάνατος ibid.
 δέγμενος, retracto accentu 61.
 δεῖλος 131.
 δεῖλη ibid.
 δεινὸς ibid. δεινὸς πόθος 22. 131. δεινὸς λέγειν 132.
 δέμας 118. adv. *instar* 148.
 Δῆμητρα i. q. Δημήτηρ 7. 128.
 Δημοχάρης 66.
 δῆρος adverbium substantivum 55.
 διαφρίπτειν δύμα 118.
 διαφανὴ χιτώνια, διαφανὲς ἔνδυμα 40.
 διαφανὲς ἐσθῆτες 138.
 διέκ., non δὲ, scribendum 25. 133.
 διέφθορας 150.
 διθριάμβος 121. 155.
 διθυραμβοῦς 113.
 Διθύραμβος Bacchi, cognomentum 119.
 120. et cantilena in Bacchi honorem
 49. 120. ejus vocis derivatio 120. 121.
 148. primam producit, utpote ex Δι-
 θύραμβος contractum 120.
 διθύραμψα 121.
 διθύρος primam corripit 120.
 δύπτετη 120.
 δύτρεψης ibid.
 διματωρ Bacchi epitheton ibid.
 Διόγυνωτος 34.
 διόδοι λόγων, διέξοδος τοῦ λόγου 21.
 Διπολώδης, Διάστα, Διτύλας, Διφίλος,
 primam producunt, utpote ex Διπο-
 λώδης, Διάστα, &c. contracta 120.
 διψυῆς Bacchi epitheton ibid.
 διχθά adverbium epicum, vel potius an-
 tiquum 136. Doricæ originis ibid.
 δοῦπος vox onomatopoëtica ibid.
- δοῦριν, δούρει, δόρει, δούρασιν 15. δοῦριν
 vox nulla 127.
 δῦθι 112.
 δύμεναι et σύμεναι confusa ibid.
- E.
- ε et ai permutata 50. 135. 143.
 ἑλδομαι, ἑλδωρ 132.
 ἑλδω, pro ἑλδω, Macedonum fui' ibid.
 εῖα 52.
 εἰάζω ibid.
 εἰαροειδῆ et εἰαρόμαστος 16.
 εἰνέκα Ionicum 40. Atticis poetis abju-
 dicarunt Musgravius et Blomfieldius
 41. apud Pindarum non comparet ibid.
 ex Homericâ imitatione a seriorum
 temporum poetis usurpatum ibid.
 εἰσενήνοχας Atticum 100.
 εἰσόκα Dor. pro εἰσόκῃ 60.
 εἰσόκε subjunctivum regit 59. cum indi-
 cativo usurparunt seriores ibid.
 εἰσότε vox nulla 60.
 ἑκδοσις 51. 131.
 ἑκεῖ, apud ἑισέρω 78.
 ἑκεῖνος, κεῖνος, δεικτικῶς 57. 140.
 ἑκπονεῖν, elaborare, eniti 21. excoquere,
 egere 67.
 ἑλγεῖσον μέτρον 43.
 Ἐλευσίνιον, τὸ, sc. iερὸν 134.
 Ἐλινος 50.
 Ἐλεκηθύδος 121.
 Ἐλεομαι de mortuis 1. de moribundis 126.
 ἔμαθεν et ἔπαθεν confusa 8.
 ἔμπειροβιωμένος, vel ἔμπειροβειωμένος
 12. 45.
 ἔμπτήσασθαι βίβλους 139.
 ἔνα, h. e. ἐν πρώτῃ, et ἔνα confusa xx.
 en ποδὶ δεξιέρῳ, pede dextro, ut ἐν
 παλάμησιν, palmis, manibus 51.
 εἰνέκα *Aëolicum* 41.
 Ἐνυώ, priore brevi 155.
 ἐξ ὀνύχων, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων 18. 57.
 ἔπαθεν et ἔμαθεν confusa 8.
 ἔπειθω 69.
 ἔπιβηναι cum accusativo 138.
 ἔπικάστη Homericum 143.
 ἔπικαντος 37.
 ἔπιμαίνεσθαι in amore 65.
 ἔπιμύλος 50.
 ἔραζω vox nulla 53.
 ἔρατιζω ibid.
 ἔρευγμενον vox onomatopoëtica 136.
 ἔρομι vox nulla 53.
 ἔρω, ἔρει, ἔρητι, &c. unde Latinorum ero,
 eris, erit, &c. 146.
 ἔρωμανῆς, ἔρωμανοῦντες 79.
 ἔρωτες ή Καλοὶ, carmen sic dictum
 scriptit Phanocles 133.
 ἔσσυθεις et συθεις confusa 112.
 ἔσσύμενον et σύμενον confusa 106.
 ἔσχάρα 147.

- ἐτερομόλιος 32.
 εὐάλω, εὐᾱ clamo 29. 52. εὐά̄ειν et σα-
 βάζειν consimilia 29.
 εῦγνωτος 35. 36.
 εὐδείελος 131.
 εῖναι 29. 52. εῖναι σαβοῖ 29.
 εὐρύμενος et εὐρύμενος confusa 20. 22.
 Ἐφύρα, et Ion. Ἐφύρη, vetus nomen
 Corinthi 22. 68. et ipsa olim urbs, Co-
 rintho vicina, quam postea coaliuit
 68.
 ἐχθέω vox nulla 13.
- H**
- ἡγήτωρ μελέων de Apolline 113.
 γῆρας x.
 ἥκαχε 129.
 ἡμίκανυστος 37.
 ἡμιχενός accusativum regit 64. 144.
 ἡμίοχος de Amore 20. 64.
 Ἡοῖαι μεγάλαι, sive Κατάλογος γυναι-
 κῶν, Hesiodei carmen vii. 8. 23. 132. sic
 dicte, quod singulis similitudines a vo-
 cibus ἦσιν inciperent 23. Ἡοῖαι με-
 γάλαι Fragmentum est Scutum Her-
 culis Hesiodeum 24. inter Ἡοῖαι tamen
 et Scutum Herculis distinguunt Suidas
 ibid. Ἡοῖαι Hesiodeas imitatus est
 Sosocrates Phanagorita, itemque Ni-
 cænetus Samius ibid. et Phanocles 133.
 Ἡοῖαι tanquam sublestæ fidei a non-
 nullis citantur 24.
 Ἡοῖαι, Εεῖα, ab Hesiodo adamata, prout
 fixere posteriores poetæ 2. 23.
 ἥπα 27. 143.
 ἥραντος 27. πάστος ἥραντον ιστορίης, de
 Hesiodo ibid. 137. Χαρίτων ἥραντος,
 de Musæo 27.
 ἥρε scriendum, non ἥ τε 28. 134.
 ἥχθες verbum nauci 13. 71.
- O.**
- θ et σ literarum affinitas 109. 121.
 θάλασσα, σάλασσα 121.
 θάμβος ibid.
 θαυματός, θαυματός 33. 34. 35.
 θεῖα λέξις 122.
 θεῖος "Ομηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θειότατος
 9.
 θέλει, solet 115.
 θεωρίς Sophoclis amica 16.
 θήκαθ' ὑπό, non ὑπό, pro ὑπεθήκατο
 62.
 θίσβη et θίσβαι 17.
 θορυβόη 109.
 θράσσω ibid.
 θρίλα 119.
 θριαμβέναι ibid.
 θριαμβόν θριαμβέναι ibid.
 θριαμβός Bacchi nomen ibid. unde duc-
 tum 149.
- θρίαμβος triumphus 149.
 θύμενον et σύμενον confusa 106.
 θύρα de foramine, sive incisura, in Jovis
 femore 148. de matrice, oculo, &c. ibid.
 θυραμάχος secundam producit 107. 114.
 θυρηβόλος et θυρηβόλιον 114.
 θυροκοπικὸν ibid. 115.
 θυροκόποι dicti sunt mendici, sive agyrtae
 115.
 θυροκόπος, θυροκοπέω 114. 115.
- I.**
- ι et ε confusa 143.
 ι adscriptum xi. in Athenæi editione Al-
 dina latitans ibid.
 id 107. 117.
 Ιακχος canticum Bacchicum 139.
 Ιάλεμος filius Calliope; item cantilena
 in Ialemi honorem 49. 50.
 Ιάλλω, unde ductum 149.
 Ιαμβίςειν 121.
 Ιαμβός, unde ductum ibid.
 Ιάλοντες primam corripit, secundam pro-
 ductit 14.
 Ιάπτω 121. unde ductum 149.
 ιερᾶς, ιερεύω, per synizesin 14.
 ιερὸν ἀνακραγασμα Epicureum xiv.
 Ιέμα, ισμα 121.
 Ιενυβός ab ιθύπτω obs. ibid.
 Ικαρος, Ικάρος 9. 41.
 ΙΑΛΚΥΣΙΝ, pro εἰλκυσεν, corrupte legitur
 in Inscriptione e ruderibus urbis Teni
 effossa 140.
 ιον 52.
 ιονλος 50.
 Φις ἀνέμου 66. Φις ποταμοῦ ibid.
 ισόκεν vox nulla 59. 140.
 Ιστητη, penultima longa 133.
 ιστορεῖν 137.
 ιστορία, ejus significations ibid.
 ιστωρ, non ιστωρ ibid.
 ιώζω 52. 61.
 Ιφιάνασσα Homericum 143.
 Ιφιγένεια vox Homero ignota ibid.
 Ιωνικὴ δρχησις 116.
- K**
- καγκαλίζειν 101.
 και et ωs permutata 81.
 καισθαι τίνος, ardere aliquem 10. 43.
 129.
 καιούσα et ἀιούσα confusa 18.
 κακός χῶρος 127.
 καλαμοβόας 117.
 καλλιρόοσι πνοαῖς, mixta metaphora
 42.
 κάμπτειν in re musica 44.
 καπίστριον, capistrum 45.
 κάπος et ἀπος confusa 130.
 κάρο 155.
 κάρκαιρε vox onomatopoetica 135. 136.

- Karkinos et Krapenos permutata** 105.
146.
karkinos, cancer 146. ubique medium
breuem habet ibid.
καστίτερος 111.
κατὰ et περὶ confusa 57.
καταβάλω 150.
Κατάλογος γυναικῶν Hesiodi vii. 8. 23.
seq. Niceneti 24. **Κατάλογος ἑρωών**
eōs 23.
καυστὸς μοχλὸς 37.
καυτὸς, καυστὸς ibid.
κελαδεῖν, κέλαδος, de musicis sonis 111.
de fluvius fluctibusque marinis ibid. de
Baccharum vociferatione ibid.
κέλενυμα 37.
κελλαρία, cellaria 59.
κεύθω transitive 76.
κῆδος et κῆδος confusa 20.
κημός, capistrum, canus 12. 45.
κημοθείς i. e. ἐμπεφορβιωμένος ibid.
ibid.
κήν, κήνων, κήδωκε, &c. apud Theocritum
passim scribendum 38.
Κίου et Χίου confusa xx.
κισσοκόμης, κισσοστεφής, κισσοστέφανος
121.
κλαγγὴ vox onomatopoetica 135.
κλαυτὸς, κλαντὸς 36. 37.
κλῦθι 112.
κνίζεσθαι τίνος 10. 128.
κοῖλος, capax 5.
κολωνὴ 17.
Κολωνὸς ibid.
κομψός 65.
κόρδαξ 114.
κόρυμβος a κορύπτω 121.
κουφοτέραις δίνια de sollicitudinibus, qui-
bus amantes agitantur 21. 67.
Κρατῖνος et Καρκίνος confusa 105. 146.
κρίκη vox onomatopoetica 135. 136.
κρουσθύρον 114. 115.
κρυψίποθος vox Lexicis adjicienda 142.
κτᾶσθαι βίον 20. **κτᾶσθαι vel συνάγειν**
μῆσος 57.
κύδος et κῆδος confusa 20.
Κυθέρεια a Κύθηρα dicit, in analogiam
peccans, Hesiodus 141. ejus vocis de-
rivatio 142. in Iliade non occurrit, et
bis tantum in Odyssea 141. in Homeri
spuriis quinquies ad minimum reperitur
ibid.
Κυθέρη a Εὐοία pro Κυθέρεια 143.
Κυθέρηθεν 141. seq. Homero Κυθηρό-
θεν 143.
κυθηγενῆς 142.
Κύθηρα, τὰ, insula Cretæ vicina 141. re-
centius Κυθῆρα, ἡ, dicta 143. et Ioni-
bus recentioribus Κυθέρη ibid. ejus
vocis derivatio 142. Κύθηρα, urbs Cy-
pri, nulla fuit 143.
κύθω verbum obsoletum 142.
κυθώνυμος ibid.
κύκλος, cœli orbis, cœlum 65.
κύμα, quasi κύκνημα 136. vox onomato-
poetica 135. 136. κυμάτων et κυμβά-
λων confusa 136.
κυμβάλων et κυμάτων confusa ibid.
κυμβάχος vox onomatopoetica ibid.
κύμβος a κύπτω 121.
Κυρήνη, Κυρηναῖος, de quantitate 68.
145.
κωμασταὶ 115.
κωμοδρομέων i. q. κωμάλω 12.
κώμος ibid. 46. κώμος ἀναδέσθαι, co-
missiones επακιπερε 15. επὶ κώμον
βαδίζειν, ἔρπειν, ἔρχεσθαι, παραγε-
νέσθαι, &c. 12. 46. 138.
Kws 63.
- Δ.
- λ et ν confusa 110. λ et π confusa 132.
λ et ρ confusa 115. λ et τ permutata
77.
λαλία, h. e. στωμαλία 19. de sobriis
Grammatici dictatis intelligi nequit 20.
λαλίαν περιχεύεσθαι, loquacem ver-
borum prolixitatem circumfundere ibid.
63.
λατορία et λατορίαι 62.
λαῦρα, sc. ὄδδος, lata via 58. monachorum
cella ibid. λαύρα 140.
λαῦρος, λάξφος, (unde λάξφος) latus
58.
λαῦρος, ρον, et λαυρὼς, ρόσ, ροῦς, laurus
ibid.
λέγεσαι, unde legere 146.
λέκτρον, vel Λεκτρὸν 55. 140.
λέξεις πολυσύνθετοι, sive γομφοπαγεῖς
147.
Λεόντιον Hermesianactis amica xiii. seq.
18. 83.
λεπόντης 40.
λεπτόπηνος 39. 40.
λεπτὸς, λεπτόγανος, λεπτόγειος, λεπτό-
γεως 39. 138.
λέσχη, φλυαρία, item locus, quo con-
venientes philosophabantur 22. 68.
λεωφόρος 58.
Λιθὸς αὐλὸς 44. 45. Λιθὸς λωτὸς 44.
λιμὸς obsoletum Εὐοία, unde Lat.
limbus 121.
λίμπτη et λιμπάνω obs. ibid.
λίνον de chorda musica, vel physica de
causa, intelligi nequit 48. paenultimam
corripit 52.
λίνος, 47. seq. de quantitate 51.
λίτρον antiquum pro νίτρον 32.
λιτνέρσης 50.
λόγος et γόδος confusa 14.
Λινὴ nomen mulieris 13. **Λινὴ nomen**
gentile ibid.

λυθίραμμος 120.

λύκης Doricum pro **λύκειος** 143.

λυστίδος, Τήνου, et similia, an absque diæresis punctis scribenda x.

λύσης nomen proprium 47.

λωτός, αὐλός 44. 45. **λωτός σκολιός** 11.

12. 43. **λωτός στρεφεδός** 45.

M.

μ et **β** confusa 29. 134. **μ** et **ν** confusa 117.

μαίνεσθαι, ἐπιμαίνεσθαι, in amore 65. 79.

Μακεδών et **Μακηδών** 140.

μακρόν ἀντίστη i. q. μέγα ἀντίστη 25.

μαλθακή ἀντίστη 42.

Μανέρος Ἑgyptiis audiebat Linus 48. **μανία** de amore 21. 65. 79. seq. **μανία τινος** 144.

μανὸς et **νάνος** cognata vocabula 128.

μέθη 101.

Μεθυέρ cognomen Isidis apud Ἑgyptios ibid.

μεθύω ibid.

μελίλωρος 45.

Μέλισσαι 8.

μέλιττα audiebat Sophocles 15. 55.

μενῆσαι, unde **menere**, et recentius **μενέρε** 146.

μεστοκάλαμος 138.

μεταμώλια βάζειν 31.

μεταμώλιος ibid.

μεταμώνιος 32.

μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, &c. synizeses Atticæ ibid.

Μῆδεν ἄγαν xvi.

μηνίων, ancipiit pœnultima 66.

μιξόβασις 117.

μόλος, μῶλος 33. **Μόλος nomen proprium** ibid.

μονὰ Αἰολ. unde Lat. **mora** 131.

μονύζωνος 26.

μονόστολος ibid.

μονοτονία xvi.

μονοποιῶν, h. e. **μονοποῶν**, in Hermesiastae vix ferendum 9.

μονοπόλος adjective 39.

μὺν 52.

μύζω ibid.

μυθολογεῖν, *confabulari*, *disputare* 64.

μῦθος, *disputatio*, *dialogus* ibid. **μῦθος** et λόγος sæpius opposita ibid. de oratorio scribendi genere intelligi nequit 144.

μύσται 7. 29. 127.

μυστίκη 8.

μυστικά ἐπιφθέγματα 29.

μῶλος Ἀρος 33.

μῶν ex μὴ et ὁν 32.

μώνος ibid.

μῶρος ibid.

N.

ν et **λ** confusa 110. **ν** et **μ** confusa 117.

Ναὶς 106.

νάνος et **μανὸς** cognata vocabula 128.

νάρθηξ 148.

νᾶν, νάνα 41.

Νεῖλος, vox Homero ignota 143. agnoscit tamen Hesiodus, vel potius ejus interpolator ibid.

νίσσομαι, non **νίσσομαι** 18. 57.

νομοαἰδόλος 117.

νοῦς καὶ φρένες 100. **νοῦς καὶ θυμός** ibid.

Z.

ξερὸν vox onomatopoëtica 136.

ξυγγνωτός, ξυγγνωστός 35. 36.

O.

δ relativum epicum 38.

οἱ et **α** confusa 29. **οἱ** et **ω** confusa 117.

οἱ 52.

οἴα, et **οἴον**, quo pacto 60. **οἴα**, *ceu* 17. 102. **οἴην**, **οἴα**, &c. subintelecto γινώσκειν vel οἴσθα 5. 23. 24. **οἴον**, pœnultima brevi 133.

οἴζω 52.

οἴμοι ibid.

οἴμώλω ibid.

οἴζωνος 26.

ὅκε, pro ὅτε, nemo dixit 59.

ὅλοσταλος κάλαμος, per contemptum 107. 118.

ὅλοστόνδηρος, δλόπτερος, &c. ibid.

ὅλοφυρμός 50.

ον et **ων** confusa 128.

ὅνοματικὸν ἐπιφρόημα 55.

ὅνοματοποία 136.

ὅξὲν et **βραδός** sibi invicem opposita 68.

ὅραμυος 61.

ὅργεων, ὥργεων, et ὥργιων 7. 30.

ὅργεων 61.

ὅργος Laconicum pro **ὅρειος** 143.

ὅρνις Ἄκεανον, **οὐσία marina** 112.

ὅρνυμαδός vox nulla 108. 146.

ὅρνυμενος, retracto accentu 61.

ὅρνυγ ibid.

ὅρνυμαδός 108. unde ductum ibid.

ὅρχηθμός, δρχησμός 121.

ὅρχηστικοί 105.

οἱ et **α** confusa 39. 46. 48. 143.

ὅστε scribendum, non **ὅς τε** 28. 134.

ὅτοτοί 52.

ὅτονύζω ibid. 61.

οὐδάμινος, ὁ, η 22.

οὐδέ γε, interposito vocabulo 14.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ vix aliud valet quam οὐδὲ 20.

ὅψ, **Fōψ**, (**Fōps**) et Αἰολice **Fōκες**, unde

Lat. **vox**, gen. **Fōκος** et **Fōκες**, unde **Fōκω** obs. Αἰολ. et exinde Lat. **voco** 51.

II.

- π et λ confusa 132. π et τ confusa 110.
 π αγκαλότροπος 152.
 π άγκλαντος 37.
 π αγχαλίζω 150.
 Π αιδύ Apollinis epitheton; item cantilena in honorem Apollinis 48. 49. Π αιδύ ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, ἱερὸν ἀνακράγασμα Epicureum xiv.
 π αλίγρωστος activa significatione 38.
 π αλιρόδιον vox onomatopoetica 136.
 π άλλειν πόδα 118.
 π απτάζω 52.
 π αππαι obs. Dor. π απαῖ ibid.
 π αρὰ in compositione 102. π αρὰ κρητῆρα, κρητῆρας, et κρητῆρι 116. π αρ' οἵνον et οἴνῳ ibid.
 π αρακλανσιθυρον 115.
 π αρέι et παρέξ 25.
 π άροινος et παροίνος 116.
 π αταγή de strepitu in Bacchi sacris 111.
 π έζα, *limbris*, *limbus* 28. *terminus*, *ora* ibid. de montis radicibus ibid. π έζαι maris, *ora maritima* ibid.
 π ελειοθέμμων i. q. πολυτρήρων 17.
 π εντάμετρον μέτρον 43.
 π επινυμένος 40.
 π επιοημέναι φωναι 135. π εποημένη λέξαι 137.
 π έραν adverbium substantivum 55.
 π ερατὸς i. q. περάσμος 36.
 Π εργαμίη, subauditio χώρα, pro usitatiore Πέργαμος 14.
 π ερὶ et κατὰ confusa 57.
 π εριβάλλεται, *circumdat* 65
 π εφυλαγμένως, *caute* 57.
 Π ιερία 113.
 Π ιερίς adjective ibid.
 π ιθί 112.
 π ικρὰ et πικνὰ confusa 20. 130.
 π λαγίανος 45.
 π λάτεα (unde Lat. *platea*) Εολιcum pro πλατεῖα 58.
 π λεύμων antiquum (etiam Atticum) pro πνεύμων 32. 134.
 π νεάνιν, πνεῦμα, πνοαι, &c. in re musica 42. de ventis 43. utraque notione copulata ibid.
 π όθος, ejus variae significationes 139. de personis, vel rebus, absentibus plerumque usurpatur ibid.
 π οίειν φωνὴν 38. 135. ψόφον 38. κραυγὴν 135. ποιήσεται l. aor. subj. Ion. pro ποιήσηται 59.
 π οικιλόθροος, ποικιλόγηρν, &c. 117.
 π οικιλόττερον μέλος 113.
 π οικιῇ ex *pimen* Εὔγειaco fluxit 123. ποικιέναι λαῶς 122.
 π οικινύ cum accusativo personæ 7. sse-
- pius sine casu positum ibid. semel cum dativo constructum Homero ibid.
 π ολλάδν ἀνατλᾶς 9.
 Π ολύγνωτος 34.
 π ολύγνωτος 35.
 π ολύλαντος, πολύλαντος 36. 37.
 π ολυμνήστεντος 7. 28.
 π ολυμνῆστος genere feminino 28.
 Π ολυνείκονς βίᾳ pro Πολυνείκῃς 67.
 π ολυπταγαθυμέλαν analogia repugnat 106.
 π ολυπρήνη 17.
 π ολυπρήνων ibid. 56.
 π ολυφράδμων 53.
 π ορεῖν, πιπτεῖν dare, &c. 56.
 Π ορφυροῦσσα 141.
 π ρόγονοι de agnis 18. 62.
 π ρορέειν et προχέειν confusa 6.
 π ροφήτεια, προφητεία, Hesychio a Christianis illata 30.
 π ροχέειν ὄπα, ὅμφιν, &c. 117. προχέειν et προρέειν confusa 6.
 π τεροποίκιλος 112.
 π υκινός per contractionem pro πυκινὸν 63. πικνὰ et πικρὰ confusa 20. 130.
 π ύλαι ὡτῶν, στόματος, et ἥπατος 149.
 π υρέα 147. 148.
 π υρὸς μένος 66.
 π ωλεῖσθαι 67. πωλεύμενος Ion. pro πωλούμενος ibid.

P.

- ρ et λ confusa 115.
 ρ άμνος 61.
 Π άρο vox nulla 30.
 Π άριας Δημήτηρ 7. 30.
 Π άριον, cum spiritu leni 7. 127.
 ρ άριον, ράρος 128.
 Π άριος 7. 'Πάρια γῆ, 'Πάριον πέδιον ibid. 30.
 Π άρός, cum spiritu leni 7. 128.
 Π άρός 30.
 ρ έγεις, et ρῆγες, reges 51.
 ρ έγω 61.
 ρ ένημα ποταμοῦ 6.
 ρ ῆσσα 56.
 ρ ίον poeticum vocabulum 54. 'Πίον loci nomen 55.
 ρ ίπτειν σκέλος, δέραν 118. 119.
 ρ ίψη 118.
 ρ οῖζος vox onomatopoetica 135.
 ρ οφεῖν vox onomatopoetica 136.
 ρ οχθεῖν vox onomatopoetica ibid.
 ρ ύγω 61.
 ρ ύνομαι cum notione liberandi, sive extricandi 6.
 ρ υππαται εἰπεῖν 52.

Σ.

- σ et γ confusa xix. σ et θ literarum affinitas 109. 121.
 Σ αβάζιος Διόνυσος 29. 134.

σαβάζω 29. 52. 134. σαβάζειν et ενά-
 ζειν consimilia 29.
 σάβοι 29. 134.
 σαβοί 29. 52.
 σάλασσα, θάλασσα 121.
 σαξόν 35.
 Σαρδανόν pseñultimam producit 13.
 σάω pro θάω 121.
 σαξώτες 35.
 σι 52.
 Σιβυλλα 121.
 σιζω 52.
 σικινογύρη 114.
 σιδρ 109. 121. 146.
 σκαλαθάρβα 108.
 σκληρὸς βίος 63. 144.
 σκολιὰ ἐνθυμήματα 63.
 σκολίδε, curvus, circa labrum inflexus, de
 tibie ligula 43.
 σόφω, σώφω 35.
 στάσιμον 16. 129.
 στείχειν, βαδίζειν, &c. ἐπὶ κώμους 12. 46.
 138.
 στέλλειν 25. στέλλειν et στέλλεσθαι ἵστια
 ibid. στειλάμενος h. e. πλεύσας 133.
 στόμβος 121.
 στορεὺς 147. 148.
 στρόμβος 121.
 στρόφω, στρώφω 35.
 στρωτὸς ibid.
 συγγνωτὸς, συγγνωστὸς 36.
 συθεῖς et ἐσυθεῖς confusa 112.
 σύθι, σύμενος, tanquam a σύμι ibid.
 συκίτης Διόνυσος 119.
 συμβολὴ, γυμβόλα 102.
 σύμεναι et δύμεναι confusa 112.
 σύμενον et ἐσσύμενον confusa 106. σύ-
 μενον et θύμενον confusa ibid.
 συνάγειν, vel κτᾶσθαι, μῆτος 57.
 συνέξανών, subauditio ὀδὸν, δρόμον,
 πορείαν 12.
 σύρβα adverb. 109.
 συρβάσαι, συρβάζεται ibid.
 σύρβῃ 108. 109.
 σύρομαι de fluiis 6.
 σφαῖρα de sphæra astronomica 65.
 σφῆγγειν λόγους 64.
 σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον 17.
 σωτὸς 35.

T.

τ. et γ̄ permutata xix. τ̄ (έξήκοντα) et
 τ̄ (τῶν) confusa ibid. τ. et λ̄ permutata
 77. τ. et π̄ confusa 110.
 ταρίας, custos 60.
 ταρίη, proma conda, cellaria 59.
 τάρῳ, τάρβος 109.
 τάρχη ibid.
 ταυτοφωνία xvii. xviii.
 τεθωμένος 7.
 τέκμαρ, τέκμωρ 67.

Τελαμών, scolium sic dictum 49.
 τέμεθν, vel potius τέμετν, Αἴolicum 102.
 τεσσαρεσκαιδεκατύλλαβον Σαπφικὸν et
 Αἰολικὸν metrum 43.
 τετραγύθα non onomatopoeticum, sed ad-
 verbium epicum, vel potius antiquum
 136. Doricē originis ibid.
 Τήτιος dictus Anacreon 140.
 Τημόστορ 121.
 τιναχθεῖς, ἐκπληγθεῖς 60.
 τλῆθ 112.
 τὸ δέι ἡπιον, semper lenitas 47.
 τορύνω vetus verbum 109.
 τραγῳδίαι antiquioris generis 106.
 τραχψωνία 136.
 τριχῆδα vox onomatopoetica, ut Gram-
 maticis placet ibid. revera adverbium
 epicūm, vel potius antiquum ibid. Do-
 ricē originis ibid.
 τρόφω, τρώφω 34.
 τρύπανον 118. 147.
 τρωτὸς 34.
 τύμβος 121.
 τύρβα adverb. 109. τυρβάζω ibid.
 τύρβῃ 108.
 τῶν νῦν, nunc hominum 47.
 τῶν πρὶν κακῶν, ante malorum ibid.

Y.

ν et β̄ confusa 107. ν et ῑ confusa 143.
 ύγρὸς βίος 63.
 ύμεναιος 50.
 ύμένειον 40.
 ύμην 39. 40.
 ύμωνπόλος 39.
 ύπὲκ 25.
 ύπνηται κακῶν 114.
 ύπὸ πλατάνῳ et πλατανίστῳ, de statua
 sub platano posita 19. 130. ύπ' ἔρωτι
 minus Græcum 10. ύπ' ὁφρύσι με-
 δῆρ 7.
 ύποκαίεσθαι τίνος 10. ύποκεκαυμένος
 ἔρωτι ibid.
 ύπόρχημα 105.
 ύπορχηματικὸν carmen 106.
 ύποτρύπανον 147. seq.
 ύφῆν 40.

Φ.

φαίνεσθαι pro ἔρχεσθαι 64. 144.
 Φαλερῖνος 141.
 Φέρεκλος 13. 129.
 φεῦ 52.
 φεύγειν et μένειν sibi invicem opposita
 22. 132.
 φεύζω 52.
 φθείρεσθαι, vagari 70.
 φιλεῖ, soleī 115.
 φιλεία vox nulla 102.
 Φιλόξενος 62. 141.
 φορβεῖα 12. 45. 46.
 φροήν καὶ θυμὸς 100.

X.

- x et a confusa* 132.
Халумáðes 101.
Хáлъс Bacchi nomen ibid. tralate *merum significabat* ibid.
χαλίφρων ibid.
χάλκεον τιθέναι, ιστάναι, &c. 18. 19. 63.
Халкóπη 47. 50. 63.
χέεν φωνήν, ὄμφην, &c. 117.
Хiόν et Kίον confusa xx.
χλαιίνω, calefacio, de amore 65. ejus ante pñultima anepsa ibid.
χλιδαι, *deliciae*, vel potius *cincinni delicati* 68. pñultimam produxit Pseudo-Phocylides, que apud probæ notæ scriptores semper brevis est ibid.
χροάνλαι, sive *αὐλητραι* 114.
χορδὴ, chorda musica 47.

χοροσταγία vox meliore Græcæ a vno ignota 56.
χρᾶ 66. 150.

Y.

- ψάλλεσθαι, citharizantem aliquem auscultare* 54.
ψυχοφραγεῖν, ψυχοφράγγης 60.

Ω.

- ω et οι confusa* 117.
ώ 52.
ῶζω ibid.
Ὄκεανον Homericum de Nilo flumine perperam intellexere nonnulli 143.
ων / et ov confusa 128.
ώρνω, ωρόμαι 61. 108. *ώρνεσθαι, letum clamorem tollere* 62.

INDEX LATINUS.

A.

- A, ab*, ejus præpositionis usus quidam 10.
ab unguiculis, a teneris unguiculis 18. 57.
absterni 102.
Accii locus vindicatus 147.
actus ab ἀκτὸς obs. unde ἀκτέος 35.
acutus 68.
ad vinum, παρ' οἴνον 116.
 Adjectiva in *os* terminata, et per tria genera declinata, pro trium terminacionum adjectivis ab editoribus quibusdam pereram accepta 5. 22. Adjectiva verbalia, duplicitis terminationis, qualia sunt *γνωτὸς* et *γνωστὸς*, *κλαυστὸς* et *κλαυστρὸς*, &c. 33. seq. Quæ in *tos* desinunt, alteris antiquiora ibid. et ab Homero, Pindaro, *Æschilo*, itemque Sophocle, unice usurpata 34. seq. et ab Euripide in chorici, non autem in dialogo 36. 37. Adjectiva verbalia passiva, duplicitis potentie, in *tos* 36. quorum pars etiam alteram significationem amisere ibid. Adjectivorum in *tos* terminatorium activa significatio 38.
 Adverbia substantiva 55. Adverbium substantivum compositum ibid.
Ægino, Archelai cellaræ nomen 18.
ælinus, vel celinos 49.
Æoles aspirationem neglexere 109. 127. 128.
Æschili locus illustratus 109. lacuna suppleta 150.
æstuare, in amore 145.
Æther de Jove 56. 140.

- Agni primogeniti, Angl. firstlings* 18. 62.
Ariopatra, que Virgilio Eurydice 1. 6.
ah / ex aī oriundum 49. nusquam geminatum reperitur, ut neque aī apud antiquiores Græcos ibid.
aio αἰσιωματικῶν dictum 38.
Alceus 2. 52. Alcæ loca explicata xx. 112. In Alcaicis versibus, inque ceteris strophicis, eam legem servarunt Græci, et ex eorum imitatione Horatius, (in unicus Sapphicias fortasse taxandus) ut in stropharum fine ssepenumero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapidine, id agerent, ut ex una in alteram stropham incurret xvi.
alias ab ἀλλος 149.
Amnitæ 111.
amo ab ἀμάω, ὡ, 146. amare ab ἀμᾶσαι ibid. *amatus sum, amatus es, &c.* a Latinis periphrastice dictum, ex *Æolum* consuetudine 35. *amat*, solet, φιλεῖ, θέλει 116.
Amor ἥντοχος 20. 64.
Amyclæ populus et Sparta 41.
Anacreontem et Sapphonem contemporaneo esse finxit Hermesianax 2. 53.
Anastrophe 62. 138.
ante mala, τὰ πρὶν κακὰ 47.
Antimachus, poeta Colophonius ibid. 82. ejus carmen Lyda, de amicæ nomine, inscriptum xix. 13. 134. Lyde Antimacheæ loca nonnulla 129. 134. Thebaïs Antimachea xix. Antimachi emendatio Gaisfordiana xviii. 155.

- Antiopa, Cereris sacerdos, a Museo adama-
 ta 7. immatura morte prærepta, a
 qua eam ne pietas quidem sua, officium
 que deæ sedulo præstum, servare po-
 tut ibid. Melissarum una 8.
Apello antiquum pro Apollo 146.
Appia, subauditio *via* 58.
 Archaimus poeticus 34.
 Archelanus 3.
 Archilochi interactor 8. Archilochi lo-
 cus vindicatus 120.
 Archimedes sphæræ astronomicæ inven-
 tor, quam Anglice dicimus *an orrery*, 65.
 Archippa Sophoclis amica 16.
ardere, h. e. amare, cum accusativo 43.
arsit in illa ibid.
 Aristippus philosophus, Cyrenæus 4. Co-
 rhinthum navigavit, ac Laide scorto
 usus est 22. ejus cum Diogene disputa-
 tie de Laide 132.
 Arundinum proceritas 25. 133. Cf. Virg.
Georg. iv. 478.
Ascra, Ascreas 8.
Aspasia. Vide Socrates.
 Athenæus illustratus 105. vindicatus ibid.
 113. Athenæi codex Palatinus cum
 editione Aldina sæpius consentit 146.
 Attica apis audiebat Sophocles 3. 15. 55.
 itemque Xenophon 55.
 Attica dialectus Homeri temporibus non-
 dum nata 37.
 Atticismi Hermesianacti perperam obtrusi
 5. 9.
audio ab dñi w 144. 147. *audire* ab *añdī-*
ou 147.
 Auge, puella Macedonica, cuius in hono-
 rem fortasse scripsit fabulam ὄμώνυ-
 μον Euripides 72.
 Auratus laudatus 24.
- B.
- Bacche nympha 111.
 Bacchus Ægyptiis Osiris 119. Bacchi
 sacra peragebant Annitarum uxores,
 more e Græcia illuc advecto ibid.
 Bachius notatus 13. bis, 21. 22.
 Barkerus laudatus xiii.
 Bastius notatus xx.
 Bekkerus notatus 112. 114.
 Bentleius laudatus xiii. notatus 43. Bent-
 leii locus a Porsono adumbratus 84.
 Bergmannus notatus 82.
 Bion, Vitarum scriptor 80.
 Bittis, Phileta amica, Batis audit Ovidio
 et Propertio 19.
 Blomfieldius laudatus 53. 70.
 Brome nympha 111.
Bromius Bacchi nomen 110. adjective
 usurpatum 111.
 Brunckius laudatus 113. notatus 52. 112.
 Burgesius laudatus xi. xiii.
- Burmannus notatus 31. 83.
 Byronus laudatus xvi.
- C.
- Cabarni xviii. 134.
 Callimachus explicatus 10. 149.
 Callinus pentametri inventor 43.
 Cami fluminis cum Styge comparatio 69.
 Canterus, vel potius Joannes Auratus,
 laudatus 24.
 Cantus cygneus 107.
 Capistro vel camo ora sua muniebant ti-
 bicines, ne nimio flatu labia scinderen-
 tur 12. 45. Marsyæ capistrati figura
 13.
car 156.
 Carcinus 105. Pratinæ æqualis 146. ab
 Aristophane jam senior, cum filii suis,
 sæpius derisus, etiam ob nomen, quod
 cancer denotabat ibid. ejus Fragments
 ibid.
 Carmen ἵπορχηματικὸν 106. Carminum
 generis, quod Græcis παρακλαυσίθυρον
 audiebat, exempla nonnulla 115.
 Casanbonus notatus 10. 14.
Cassii adipem pro Cassium obesum 67.
 Cassiterides insulæ 111.
 Catalogus mulierum, sive Magnæ Eœs.
 Vide Hesiodus. Catalogus meretricum
 18. amatorius 23.
 Celeus 30. 134.
cellaria, κελλαρία, ταμίη 59.
 Cerberus 1. 26. 133.
Cethegi temeritatem pro Cethegum teme-
 rarium 67.
 Chærephon 66.
 Chalciope 47. 50. 63.
 Charontis cymba 1. 5. 6. vociferatio 6.
 Chauncerus a Scottio adumbratus xv.
 Chelidoniana 115. a Mitchellio Anglicis
 versibus redditum ibid.
 Chordæ musicæ Homericæ ex ovium in-
 testinis factæ 47. 48. Chordæ musicæ
 linearis notionis absurditas 48.
 Chorus canentium, ex veterum instituto,
 praere solitus est, tibicines vero succi-
 nere 104. 105.
 Cinesias διθυραβοποιὸς 113.
circumfluentes eloquentia copiae 20.
 Clarkius notatus 53.
coax 156.
 Cocytus 1.
calum, cæli convexa 65.
 Colonus scopulosus 17.
 Colophon urbs Ioniæ maritima 2. 3. 62.
 fecunda bonis poetis edendis 82. a Ly-
 simacho eversa ibid.
 Columbus scopulis innidificantes 17. Co-
 lumbarum sylvestrium non est pro-
 prium gregatim convolare, quæ in ar-
 boribus sepibusque nidificant ibid.

Comissatio 12. 46. 114. 115. 147. Commissatum ire 12. 46. 138. Comissatrum moris fuit, dum forces puellarum sibi dilectorum pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant 114.

Commentarii sacri 8.
componere pro sepelire 139.
contendere, tendere 40.
Corayius notatus 10.
cordatus, catus, πεπνυμένος 40.
Cos 63.

cra vox nulla 156.

Crasis 131.

Cumberlandius notatus xiii. xiv. xv.
custos ac præses fere synonyma 27.

Cyclope 62.

Cynthia inscriptus est Propertii liber primus 23. 83.

Cyrene, de quantitate 68. 145.

Cythera, orum, et Cythera, æ, 143.

Cytherea ab Ælico Κυθέρη recta descendit ibid.

D.

Dammius laudatus 37. notatus 122.

damnum unde ductum 132.

Darnaudius notatus 119.

Dativi casus usus quidam 12. 133.

datuſ a δότος Ἀελ. δάτος 35.

Davyus laudatus 48.

Demochares 66.

desiderium 139.

Deus princeps sui quisque generis dicebatur 2. 9. *deus ille noster* Plato 9. *deus ille Meonius*, de Homero ibid.

devictus et devinctus confusa 144.

devincio, de amoris vinculis ibid. devinctus et devictus confusa ibid.

Dizercas punctis parent nonnulli optimæ note MSS. eaque prorsus ignorarunt veteres Græci x. An η, absque dizeresis punctis, bene scribant hodierni editores Germanici ibid. xi.

Digammi in locum γ' sapientia infersere scriptores librarii 38. 39. Digammon supprimit apostrophe 120. Digammo utebatur Epicharmus 122. Digammo voces olim insignatae hiatus sepius faciunt apud epicis carminis studiosos poetas recentiores 127.

Dii reges ab Ægyptiis dicti, e quibus in Græciam fluxit hic appellandi modus 122.

Dindorius notatus 13. 77. 105. 120. ix. x. xi. xii.

Dioscuri 122.

dirus 22. 131. *dira cupidus, famus, religio, &c.* ibid. ibid.

dissociabilis pro dissociatus 135.

Dithyrambus Bacchi cognomentum 119.

120. item cantilena in Bacchi honorem
49. 120. primam producit 120.

Dceringius notatus 116.

donum qui a δάνοις dicunt, in analogiam peccant 131.

Doricam formam Hesiodeo intulit Scholista Pindari 23.

Drydeni locus a Porsono adumbratus 85.
Drydenius notatus xv.

ductor *Thalæ*, ήγήτωρ μελέων 113.
dura vita 63.

E.

Editor Anonymus Hermesianactis notatus

8. Editor notatus 53.

egerere dolorem 67.

Elegia inventor Minnermus 2. 11. 43.

Elegos nec scripsit, nec scripsisse potuit, Hesiodus 8. Elegiacorum versuum Græcorum cum Latinis comparatio xvi.
Elegum metrum 43.

Eleusinum 134.

Eleusis in Atticæ ora sita 28.

Elmœli sententia de adjективis, duplicitis terminacionis, γυνώτος et γυνωστός, κλανώτος et κλανωστός, &c. 35. qui tamen formam in τοῖς desinentem unice Atticam esse prius credebat ibid. a Triclinio, ut videtur, deceptus 37. Elmœlius notatus 76.

Emendatio Wyttenbachio-Porsoniana 21. 85. Vide Kidd. Pref. ad Porson. *Tracts* p. xxvi.

Eœas Hesiodeæ a nonnullis scriptoribus tanquam sublestæ fidei citantur 24. Eœas Hesiodeas imitatus est Socrates Phanagorita ibid. itemque Nicænetus Samius, sive Abderita ibid. et Phanobcles 133. Eœas ob oculos habuisse videtur Propertiū 24. Vide Hesiodus.

Eœam ab Hesiode adamatam fuisse finxerunt posteriores poetæ 2. 23.

Ephyra vetus nomen Corinthi 22. inter Ephyram et Corinthum distinguit Simonides 68. in unum coagulere haec due urbes ibid.

Epigramma apud Eustathium explicatum 51.

Ernestius homo, judice Toupio, in literis Græcis plane hospes 149.

ero, eris, erit, &c. Æolibus ἔρω, ἔρει, ἔρητι, &c. 146.

Erros aliorum rectam aliis viam aliquoties commonstrant 69.

Etymologus Gudianus explicatus 61.

Etymologus Magnus a Christianis interpolatus 55. notatus 66. Etymologi Magni exscriptor Etymologus Gudianus 58. Euphonia 147.

Euripides a canibus discriptus 3. 129.
quam tamen de ejus morte narrationem

refellit Addæus 18. μισογύνης 3. 57. Euripides scriptor gravitatis antique parum studiosus, quique verbis e medio sumtis perpetuo utitur, ut ad humile et abjectum dicendi genus propius nonnunquam accedat 36. Integrum senarium Euripideum in suas partes traxit Diphilus 20. Euripides laudatus 43. explicatus 41. Euryplus, rex Cous 63. Eustathius notatus 52. 136. *evæ clamo* 29.

F.

Fabulæ Ovidianæ de Cyclope et Galatea origo 62. *Æschyleæ* de Prometheo ignem, in ferula inclusum, surripiente 148.

Falerii via tanta fuisse dicitur, ut solum vinorum flammanum accenderet 141.

famula, ministra, satelles 114.

Ferula 148.

fibula de tibicinum capistris dixit Grotius 46.

Ficus, una cum foliis ficolneis, a pueris, carmina quædam probrosa occidentibus, in honorem Bacchi circumferabantur 119. ficus inventor Bacchus ibid. ficus Inda ibid.

Figura σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον appellata 17.

flagelet Anglicum unde ductum 45.

flagrante amor, furor, pavia 65.

flamina, flatus, in re musica 42.

Flaminia, subaudito via 58.

Florens Christianus notatus 146.

flute Anglicum unde ductum 42.

folium a φύλλῳ 149.

Formæ antiquæ apud seniorum temporum poetas servatae 35. 41. Ionicæ in scena Attica latitantes 67. a Grammaticis factæ 102.

fractus a βράκτῃ Æol. pro ῥηκτῷ 35.

Friedmannus laudatus xix.

fugere, nec manere 22.

fundere loquelas 117.

furor, flagrans amor, pavia 65. furor lucri 144.

G.

Galatea a Philoxeno amata 3. 62.

gaudeo a γαῖω, inserto d 34. 144.

Geminivus positus ex more Græcorum solenni, ut in formula ἐργῶν τίνος 10.

Gnathænae meretricis dicerium 147.

Grammaticorum ineptæ derivationes 101. 108. 110. 120. 122.

gravis adversarius, graves inimicitæ 46.

Grayius laudatus xv.

Grotius Vir magnus 85. in vertendis poetarum Græcorum Fragmentis sepe ac multum peccavit 86. laudatus 114.

Guyetus laudatus 49. 61. notatus 109.

H.

Harmodius scolii nomen 49.

Hedera comam cinxit Bacchus 121.

Heinrichius notatus 10.

Hermannus inter γνωρίδες et γνωστίδες distinctio 35. quæ etiam vero sit, γνωστὸν in Soph. (Ed. R. 361. stare non potest ibid. Hermannus, dum inter γνωρίδες et γνωστίδες lata via distinguunt, oblitus fuisse videtur adjectivorum verbaliū passivorum, duplicitis potentiae, in τοῖς 36. Hermannus laudatus 7. 10. 115. 152. notatus 5. 13. 35. 36. 70. bis. 77. 127.

Hermesianax Colophone natus 82. Philætæ disciplina usus est ibid. ad Elegos scribendos ingenium contulit 83. tum styli, tum etiam metri, epicī maxime studiosus 5. 9. ejus amica Leontium xiii. 18. 23. 83. de cuius nomine tres libros Elegiarum Λέοντιον inscripsit 18. 23. 83. quorum ratio ea fuit, quam in Ἡοίαις μεγάλαις consecutus est Hesiodus vii. 23. Leontii Hermesianactæ Fragmentum corruptissimum pronunciat Porsonus 4. 84. variae ejus editiones 4. ejus particula a Fawkesio versa 126. Hermesianactis ætas 5. 21. 82. scripta 83. ἀναχρονισμὸς 53. Locutiones Hermesianactæ 9. 15. 20. 60. Hermesianactis paulo negligenter in iisdem vocibus, vel locutionibus, repetendis 130. Hermesianactis loca vindicata nonnulla 20. bis. 127. bis. 129. 130. Hermesianax alius, athleta, et ipse Colophonius 83.

Hermobius et Pherecles Mimnermi riva-les 2. 13. 129.

Hesiodus, Cumis natus, Boeotus dictus a sede postea electa 8. Ascreus ibid. doctrinæ, si quis aliis poeta antiquus, variae ac multipliciis 137. ex intimis sacerdotum latebris multa collegit ibid. ejus Magnæ Ecœæ vii. 8. 23. 24. 132. 133. sic dictæ, quod singulæ similitudines a vocibus ἡ οἵη inciperent, ut in Homeri Boeotia factum cernimus, et apud Hebreos in Pentateucho 23. Hesiodi Scutum Herculis nihil aliud est nisi Ἡοίων μεγάλων Fragmentum, sicut Græcis in Homero Λιται, et apud Latinos Somnium Scipionis dicitur 24. Hesiodi locus, qui, ut credibile est, Ecœis pertinebat ibid. Hesiodus elegos nec scripsit, nec scripsisse potuit 8. post Homerū etatēm floruit 156. varia ejus opera 24. 137. Hesiodi locus explicatus 24. Hesiodus notatus 141.

Hesione Promethei uxor 70.

Hesychio, contra literarum seriem, obtrusa vocabula corrupta 29. 39. 59. 111. 140. In emendando Hesychio, parvi habendam esse VV. DD. in alphabetico ordine conservando nimis exactam diligentiam 29. 59. Hesychius notatus 31. a Christianis interpolatus 30. 116. 147. Hesychii loca vindicata 119. 137. 140. 142.

Heynius notatus 25. 59. 68.

Hiatus 39. 127.

historia 137. de narratione fabulosa 138. Homeri carminum suavitas 9. 128. Homerus δαίμων μονοπόλων, et θεός "Οὐρανος, et θεοπέτος, et ὁ θεώτατος, et *deus Meonius* dictus 9. Homerum in Ithacam insulam, Penelopes amore, navigasse fixit Hermesianax 2. 23. Homeri Boetia, sive Navium Catalogus 23. ejus *Aitai* 24. Homeri locus vindicatus 68. locus II. B. 317. explicatus 19. spuria 141.

Homoeoteleuton 40. 114.

honeyflower, honeysuckle, &c. Anglicæ vocabula, cum Græco μελιώτος conferranda 45.

Horatius vindicatus 43. culpatus xvii.

I.

Ialemus 49.

Icarus, qui Homero Icarius 9. 41.

Ignituborum ferulaceorum inventor Prometheus 148.

ignotus pro ignobilis 135.

Ilgenius notatus 8.

illacrymabilis pro illacrymatus 135.

impia Tartara 127.

implere ceras 139.

Impudici sunt loquaces 150.

infactus, Angl. *impracticable* 135.

insons i. q. *innocuus* 69.

Instrumenta lignea, ex quorum collisione ignem antiqui extuderunt 147. seq.

Interpunctionis minutorum utilitas ix.

invictus, Angl. *invincible*, *impenetrable*, &c. 135.

Ionismi veteres 32. 34.

Iota adscriptum xi.

Isidorus notatus 132.

Isthmus 4.

Ithaca saxosa 71. Ithacæ solum tenue fuit 2. 39.

ivy Anglicum, unde ductum 153.

J.

jacere caput 119.

jactare comam ibid.

Johnsonus notatus 45. 116.

Jupiter æthereus i. q. æther 17. 56. 140.

Jupiter Olympius 56.

K.

Kiddius notatus 129.

know vocabuli Anglici cum Græco γνῶσω, et Latino *novi*, affinitas 34.

kuss Anglicum, et recentius *kiss*, a κύσας 116.

L.

Lais meretrix Corinthia celeberrima 4. 22. 68. delicata 22. 68. Laide usus est Aristippus 22.

Lamyntius 155.

Larcherus notatus 131.

laurus, λαῦρος et λαυρὼς 58.

Lectum promontorium 55.

lectus a λεκτῷ 35.

legere a λέγεσαι (λέξαι) 146.

Lennepius laudatus 7. notatus 13. 57.

Lentuli somnum pro Lentulum somnolentum 67.

Leontium. Vide Hermesianax. Leontium, Epicuri amica, Hermesianactæa posterior xiv.

Librarii error circa Homerum satagentis 129. in Demosthenem intenti ibid. Librariorū errores, circa alios scriptores satagentium, ad ridiculum saepius vergunt ibid.

limbus unde ductum 121.

Lingue uniuscujusque vocularum antiquiorum vestigia apud poetas potissimum indaganda 34.

linum paenultimam producit, contra Græcorum morem 52.

Linus poeta 47. Calliopes, alias Uranie, filius ibid. 49. 50. diversus ab illo, qui Herculem literas docebat 50. Maneros Αἴγυπτος audiebat 48. Lini tres 47. 50. Linus carmen, quo mortem Lini deplorabant ibid. 48. *Linus* paenultimam producit, more Græcorum 52.

Loca corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulantia 72. Loca tria insignia parallela, a Shakespearii editoribus huc usque pratermissa 5. Loca, quo convenientes philosophabantur 22. 68.

Locutes Hermesianactææ. Vide Hermesianax.

loose Anglicum a λόσαι 116.

Lotos arbor 44. ejus usus varius ibid. pro tibia ibid. lotos solida 45. *lotos adunca* 11. 44. lotos Phrygia 44. 117.

lusciniola de muliere loquaci 53.

Lyceum a Λύκειον Εοlico, et Dorico, recta descendit 143.

Lycium, pro Lyceum, probat Gellius ibid.

Lyda, Lysæ filia, Antimachi amica, 2. 13. Vide Antimachus. Lydam alteram et vetustiorem amatam Lamynthius 155.

Lyra, quam vocant, *Æolica* 43.

Lyses 47.

M.

Macēdo et Macēdo 140.

Macedonica vocabula 132. in lingua *Macedonica* temporum vel antiquissimum Græcismi passim scatent ibid.

Machinæ vapore motæ 73.

Maittairius notatus 40. 60.

Maneros *Ægyptii* audiebat *Linus* 48.

Marsyæ capistrati figura 13.

melior ad *mel* referendum est, ut proprie sit Anglice *sweeter* 128.

Melissa 56.

Melissæ 8.

memori antiquum pro momordi 146.

Menagius notatus xv. 80.

Mendici, aive *arytæ*, *θυροκόποι* dicti 115. *meneo* antiquum pro moneo 146.

mens animusque 100.

Messa urbs *Laconiæ* maritima, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.

methu vocabulum a *Phœnicibus* fortasse in *Cambriam* invectum 101.

Metrum antispasticum 107. 108. *dactylicum* 107. *trochaicum* ibid. *Asclepiadeum* majusculem 112. *τεσσαρεσκαιδεκατύλλαβον* Σαπφίκου et Αιολίκου 43.

Miltoni locutio *the brow of heaven* 28. *Miltoni locus* cum altero *Hermesianactis* mire quadrans 62. *Locutio Miltoniana to build the lofty rhyme* unde ducta 15. 129.

Mimnermus poeta *Colophonius* 2. 42. 43. *Smyrnaeus* dictus a sede postea electa 8. elegiam invenit 2. 11. 43. ejus carmen elegiacum *Nanno*, de amica nomine, inscriptum 11. *Mimnermi Nanno* versus aliquot existant apud *Athenæum*, *Stobæum*, et *Strabonem* ibid.

ministra, satelles, famula 114.

mistus a μικτὸς 35.

Modi tibiales 114. 115.

molles elegi 10. *mollis versus* 42. *mollis vita* 27.

moneo a μενέω obs. 146. *monere a μενῆσαι* ibid.

mora unde ductum 130.

Museus 1. *χαρίτων πράνος*, ob carminum suavitatem, audit *Hermesianacti* ibid. 27. ejus *Oracula* 128. Poema de *Herone* et *Leandro*, quod sub ejus nomine circumfertur, ad tempora Nonni Panoplitanæ sec. V. demittendum 27. *Pseudo-Museum* *Anglicis* versibus reddidit *Christophorus Marlowe*, itemque *Fawkesius* ibid.

Musgravius notatus 110.

N.

Nanno *Mimnermi* amica et *αὐλητρις* 12.

Mimnermi carmen sic inscriptum. Vide *Mimnermus*.

natus a γυναῖς obs. unde *γνήσιος* 35. *nemo ex ne et hemo* 32.

Nightingale Lane ex Anglo-Saxonico *Cnihena-gild land* corruptum 134. *Nilus* olim *Ægyptus* dictus 143.

Nonius notatus 132.

noti, orum, γυνωτοὶ 33.

notus a γυναῖς 35.

nullus ex ne et ullus 32.

nunc hominum, τῶν νῦν 47.

nuptui dare, in matrimonium dare, &c. πορεῖν 57.

O.

Ode Sapphica, auctore *Gul. Edv. Pretyman* Tomline 56.

Œagrius Orpheus 133.

Onomatopoeticum, e sono factum 136.

Oracula a poetis conficta 8. 128. *Oraculorum responsa* etiam antiquioribus temporibus aliquoties metro iambico conscripta 66.

Orpheus 1. 26. 133. antiquissima *Dorica* lingua usus est 26. *Orphica spuria* ibid. *Orphica* edidit *Hermannus* ibid. *Orphicus* usus est *Ovidius* 120.

Osse fossilia 74.

Ovidius vindicatus 120.

P.

pactus a πακτῷ *Æol.* pro *πηκτῷ* 35.

Pæan 48. 49.

Pan αἴγοκέρως et *κριοπρόσωπος* dictus 80.

Pantologia 74. infesta *Musis* 150. *Pantologi* hodierni 51. 66. 73.

Parthenius explicatus 10.

Participia praeterita passiva vetera, retracto accentu 61.

pausa 116.

pause Anglicum a *παῦσαι* ibid.

Penelope. Vide *Homerus*.

penetrabilis activa significazione 135.

Pentateuchus 23.

peposci antiquum pro poposci 146.

Perfectum passivum ignorarunt Græci antiquiores, et ex eorum consuetudine Latini 35. Vide *amo*.

Pergamea, *Pergamia*, vel *Pergamus*, inter urbes *Sardea* metropolim circumacentes 14.

Pergamus *Cretæ* urbs, *Straboni ac Scylaci* *Περγαμία*, *Virgilio Pergamea*, nisi forte *Pergamia* rescribendum sit ibid.

Pherecles et *Hermobius* *Mimnermi* rivales 2. 13. 129.

Philetas poeta *Cous* 3. 19. 63. 82. alias (ut mihi quidem videtur) *Grammaticus* et *glossographus* 19.

- Philoxenus 3. 60. 62. 141. scripsit carmen titulo Κύκλωψ 62. 73.
 Phoenix Colophonius 82.
 Photii verba in Lex. Rhet. Bekker. decurtata 29. Photii locus ab Etymologo Magno exscriptus 40. Photium exscriptis Suidas xviii. 22. 28. 137. 141. *Phryxitibicen* 117. *Phrygiatibia* 44. *Phrygium* carmen 117. *Phrygia* saltatio 116.
 Pieris 107. 113.
 Pindarus explicatus 62.
 Platanus 3. 19. 130.
platea a πλάτεα Ἀελ. pro *πλατεῖα* 58.
 Plato illustratus 64.
 Plauti locus vindicatus 59. illustratus 47.
 Pleonasmus 136.
 Poetæ sacerdotibus olim in magna gratia fuere, quorum in usum multa de die in diem collegerunt, inque Commentarios digresserunt, inde sacri dicti 8. varias urbes, tibicinum more, quos *les troubadoures* vocant Francogalli, antiquitus peragrabant ibid. 14. *δοῦλοι πόπλοι, ἡμένοι πόλοι, et μουσοπόλοι* dicti 39. oracula confingebant 8. 128. Poetæ Colophonii 82.
ponere pro sepelire 134. 138.
porrectus ab *ὑστερός* 35.
 Porsonus laudatus xiii. 22.
portæ jecoris 149.
posterus ab *ὑστερός* 35.
 Präpositiones verborum compositorum a glossatoribus prætermissee 102.
præses et *custos* fere synonyma 27.
 Pratinas 105. 146. *όρχηστρος* dictus 105. tragedias scripsit generis antiquioris 106.
 Primogeniti agni, Angl. *firstlings* 18. 62.
profundere vores 117.
 Propertius librum primum elegiarum *Cynthia* inscripsit 23. 83. Hesiodium, in Magnis Ecclis, ob oculos habuisse videtur 24. ejus locus explanatus 26.
 Prosopeia 18. 52. 72. 130.
 Proverbia Anglicæ xvi. 24. 72.
 Pseud.-Æschylus 56.
 Pseud.-Anacreon 31. 106. 117.
 Pseud.-Hesiodus 76. 143.
 Pseudo-Linus 144.
 Pseudo-Museus 27. 65. Vide Musæus.
 Pseudo-Phocylides notatus 68.
 Pseudo-Sappho 53. a Fawkesio versa 140.
 Pseudo-Theocritus 138.
pulmo Latinum ab Ælico *πλεύμων* 32.
purpureus, h. e. *splendidus*, *nitidus* 145.
- R.
ramus ab *δραμνός* 61.
rarus unde ductum 128.
- Reges pastores populi dicti, petita locutione ex *Egypto* 123.
rego ab *δρέγω* 61.
repostos, h. e. *sepultos* 138.
 RES ANGUSTA DOMI, hominum literaturum laicorum pestis xiii. 58.
 Rharus, Triptolemi pater 30. vel avus, referente Suida ibid. Rharia Ceres, sive Rharias 7. 30. Rharius campus ibid. ibid. 128.
 Rhium 55.
 Rizzi pictura, coram Maria, Scotorum regina, fidibus canentis 54.
rodo, et antiquitus *raudo*, a *βρώμω* 34.
rosa a *βρόδον*, omissa *β*, ibid.
rosus a *βρωτός* 35.
rugia ab *δρύγω* 61.
 Ruhnkenius notatus 9. 19. 133.
- S.
- S pro TH non potest non accipere balbutiens quilibet 109.
 Sabazius Bacchi nomen 29. 134.
sacerdos, antistes, etiam feminini generis 30.
 Salamis insula, cum urbe cognomine, in sinu Saronico, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.
sakio ab *ἀλλω* Ἀελ. obs. 149.
 Samos 3.
 Sappho 2. 52. Sapphonem et Anacreonem contemporaneos esse fixxit Hermesianax 2. 53. Sapphicorum versuum Grecorum cum Latinis comparatio xvii. Sapphicum metrum 43. Sapphonis versiculos apud Hezychium latitans 153.
satelles, ministra, famula 114.
scleratum limen, sclerata sedes 127.
 Schæferus notatus 101.
 Schedæ Pickwickianæ 73.
 Schneiderus landatus 108. notatus ibid. 109.
 Scholiasta Sophoclis notatus 63. Scholiasta Aristophanis a Suida exscriptus 29. ejus antiquitas 66. Scholiasta Thucydidis a Suida exscriptus 55. Scholiastor Homericorum Villoisonianorum ambiguitas, ubi de accentuum minutis, sine accentibus, agitur xi. Scholia Homericæ a Villoisono corrupta xix. Scholiasta a Pindarum, dum Doricum scriptorem tractabat, Hesiodi locum corruptum 23.
 Schweighæuserus laudatus 61. 62. notatus 6. 20. 22. 62. 144. 146.
 Scolia 49.
 Scuti Hesiodei initii vera interpretatio 24.
 Semite ferrea 73.
semper lenitas, τὸ δεῖ ηπιον, τοὐπιεικὲς 47.
 Senarius ferme volatilis 106.

- servatus a σαφώτε* 35.
Servius notatus 132.
servo a σαφώ 35.
sece ostendat, h. e. *accedat*, ἐλθέτω 144.
sessum Latini cum θάσσω affinitas 121.
severa vita 144.
Simonidis Fragmentum a Gaisfordio p̄termissum 32. ejus locus illustratus 68.
Socrates omnium hominum sapientissimus 66. 131. se tamen nihil scire ingenue confessus est 66. Socratem Aspasiam amasse finxit Hermeianax 4. 67.
Solzecismus 22.
Somnium Scipionis 24.
Sonus ἀσημος 61. 108. 137.
Sophocles Attica apis, et κατ' ἔξοχὴν apis, dictus ob carminum suavitatem 3. 15. 55. Amorem et Bacchum celebravit 15. Theoridem amavit 16. et Archippam jam senex ibid. φιλόμηρος 35. Ὁμηρικώταρος 36. Sophoclis locum, memorie vitio, depravavit Etymologus Magnus 66. locus (Ed. R. 361. explicatus 35. 36.
Sophron scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti 38.
Spanus vox cadentis Latinitatis 138.
*sparrowgrass ex Latino *asparagus* corruptum* 32.
Sphæra 65. Sphæra coelestis ibid. astronomica, Anglice dicta *an orrry*, Archimedis inventio ibid.
stare vocabulum solenne de statuis 18.
Statua sub platano posita 19. 130. lapi-dea serpentinis in Aulide, portentis in loco, a sacerdotibus ostentata 19.
staves in fier warm'd, ἀκόντια ἐπίκαυτα 37.
*stavesacre ex Latino *staphisagria* corruptum* 32.
Stephanus H. notatus 30. 40. 44. 51. 52. 55. 109.
steria, stericus, voces cadentis Latinitatis 138.
storia vox cadentis Latinitatis ibid.
story Anglicum, olim de vera historia unice usurpatum 138.
Stowii locus illustratus 100.
stratus a στρώτε 35.
strati a στρόβω, στρώψω ibid.
striculus vox cadentis Latinitatis 138.
Sturzius notatus xx.
Substantiva quedam, primitus participia 52.
Suidas interpolatus 48. a Christianis interpolatus 58. vindicatus 106.
summa opum vi pro summa ope 67.
sweetcane, sweetbriar, &c. Anglica vocabula, cum Graeco μελιλύτως conferenda 45.
Sylburgius notatus 135. 155.
- symbola* 102.
Synizesis 14. *Synizeses Atticæ μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, μὴ δλλὰ, &c.* 32.
- T.
- Taciti sunt pudici* 150.
tango, afficio, animum moveo 41.
tarantara 109.
Taylorus vindicatus 81.
Telamon, scolium sic dictum 49.
temetum vox prisca, i. q. vinum 102. unde ductum ibid.
temulentus ibid.
tendere, contendere 40.
tendo a reīw, inserto d 34.
Teos per Harpagum capta 3. 54. Teius Anacreon 53. 140.
teperē, ex amore 65.
Terentius illustratus 47.
*Tetrastichi (Angl. *quatrains*)* xv. a Dryden dilaudati ibid. qui in eorum fine semper plene punxit ibid. non autem Grayius ac Byronus ibid. xvi.
Theano Pythagora uxor 21. ejus Conjugalia Præcepta 131.
Theoris Sophoclia amica 16.
Thierschius laudatus 120. notatus 112.
Thisibe, vel Thisbæ, urbs Bœotiae, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.
thymele 110.
Thymele celebris saltatrix ibid.
Tibia adunca, vel curva, h. e. ligula adunca instructa 43. seq. nam de ipsis tibiis intelligi nequeunt hæc epitheta, quas rectas fuisse tum ex materia patet, ex qua sepius sunt factæ, tum etiam ex Latino nomine 44. tibia Phrygia ibid. *tibia modulate canentes* ibid. tibiarum artifices 147. multos tibiarum artifices aluit Theodorus, Isocratis pater, et inde quæstum cepit, a comicis (itemque ipse Isocrates) ea de causa derisus ibid.
*Tibicinae a Francogallis *les troubadours* dicti* 14.
Timoclis locus vindicatus 113.
Tmesis 20. 41. 118.
tortuosum genus disputandi 63.
Toupius notatus 39. 46. 108. 138.
Triclinius notatus 37.
tritus a τρόβω, τρωψω 35.
triumphus, olim triumphus 119. *triumphum triumphare* ibid.
trivii a τρόβω, τρωψω 34.
turba, unde ductum 108.
Tyrteus, Atheniensis, Milesius dictus a sede postea electa 8.
Tyrwhittus laudatus 77.
- U.
- ululare, ululatus, de læto clamore* 62.
Ursinus notatus 83.

INDEX AUCTORUM EMENDATORUM. 175

V.

- Valckemærius *landatus* xx.
 Valesius *notatus* 109.
 Vena porta, vel potius portæ 149.
ventis dare, profundere, &c. 31. *in vento scribere* ibid.
ventitare, φοιτᾶν, πωλεῖσθαι 54. 67.
 Venus *Susurratrix* 142.
 Versiones reformatæ 88. 124.
 Versus per paria decurrentes 152.
vestit, περιβάλλεται, Angl. *invests, vests* 65.
 Vie sub fluvios actæ 73.
 Villebrunius *notatus* xx.
 Villocionus *notatus* xix.
vincere verba 64.
 Virgilius *illustratus* 47. 65. 144.
virtus, vis 64.
vis innumerabilis servorum pro servi innumerabiles 67.
 Vocabula Græca inter Latina mista 75.
 Vocabula Anglicæ corrupta, tum forma, tum etiam etymologia, penitus extincta 32. 134. Vocabulum ex dictatione effectum 59. ab illiterato lapicida corruptum 140. absorptum 126. Vocabula a libriis, ut metro utcumque satisfacerent, corrupta 127. In lingua

Latinam illata vocabula Græca, a diphthongo in i mutata, sive Æolibus prorsus ignota fuerunt, sive in Latiū superioribus temporibus irrepserunt 143.
vocatus de conviva 102.
 Voces factitiae, e soni proprietate conflictæ 135. Lexicis adjiciendæ 25. 26. 28. 40. 117. 118. 163. Vocum significations in Lexicis omissoe 10. 29.
voco a Fokū Æolico obsoleto 51.
vox a Fōks Æolico ibid.

W.

- Wakefieldius *laudatus* 72.
 Westonius *laudatus* 85. *notatus* 5. 13. 15.
wife Anglicum, num ex Homericō *Fifis* 78.

X.

- Xenocles, Xenotimus, et Xenarchus, Carchini filii, ex quibus Xenocles tragœdiarum scriptor fuit, cumque Euripide certavit, et palnam semel tulit 146. ὄργυες dicti ob brevitatem corporature ibid.
 Xenophon Attica apis nuncupatus 55. et Attica Musa ibid.

INDEX AUCTORUM EMENDATORUM.

A.

- Accius apud Nonium 116. 117.
 Æschylus 33.
 Alcæus xx. 112.
 Alciphron 118.
 Anthologia Græca 44. 55.
 Antimachus apud Photium xviii. 134.
 Aristophanes 112.
 Arnobius 134. bis.
 Athenæus 114.

C.

- Callimachus 14.
 D.

- Dionysius Periegetes 30.

E.

- Epigramma apud Eustathium et Scholiastam Venetum Homeri 51. 139.
 —— apud Piersonum ad Moerin 28.
 Etymologus Gudianus 46. 61. bis, 101. ter, 108. 111. 120. 142. ter.
 —— Magnus xx. 32. 58. 108. 110. 119. bis, 122. 131. 132. 135. 141. 142.
 Eumelus apud Scholiastam Pindari 59.
 Euripides 37.
 Eustathius 34. 50. 114. bis, 134. 141.

- G.
 Grammaticus Augustanus 143.

H.

- Hermesianax 6. 7. ter, 12. 13. 14. ter, 15. 17. 20. 22. 28. 54. 57. 126. 127. 128. 129. 133.

- Hesiodus 23. bis, 24. 133.
 Hesychius 29. 30. 33. 38. ter, 39. bis, 40. bis, 44. bis, 45. 46. 49. 52. 58. 59. 61. 67. 102. 107. 108. 111. 113. 115. bis, 128. 132. bis, 137. quater, 140. 141. bis, 142. bis.

- Homerus 25. 34. 38. ter, 59. 60. ter.

I.

- Isidorus 132.

L.

- Lexes Rheticæ Bekkeri 109.

M.

- Marius Victorinus 43.

O.

- Orion Thebanus xx. 108.

P.

- Phanocles 133.

176 INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

- Photius xix. 13. 30. 47. 109. 110. 113.
114. 134. 141.
Plutarchus 129.
Pratinas 106. bis, 107. ter, 108. bis, 116.
118. 147.
S.
Scholiasta Apollonii Rhodii 101.
____ Venetus Homeri xix. 48. bis,
142. ter.
- Sidonius Apollinaris 110.
Sophocles 36. bis.
Suidas xviii, xix. 48. bis, 49. 58. 100.
T.
Telestes apud Athenaeum 42.
Theocritus 38.
Thucydides 55.

INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

- A.
Accius apud Nonium 147.
Æschylus 75. 77. 78. bis, 149. bis, 150.
153.
Anacreon 78.
Anthologia Græca 78.
Archilochus 100.
Aristophanes 71. bis, 78. ter, 80. 150.
154. bis, 155.
Athenæus 77. 78. 155.
- B.
Bion 77.
- C.
Callimachus 149.
Comicus ignotus apud Philostratum 71.
Cratinus 72.
- E.
Ecphantides apud Aspantium 71.
Epigramma apud Eustathium 76. seq. 81.
149.
Etymologus Magnus 150.
Euripides 72. 74. 75. bis, 76. 77. bis, 78.
79. bis, 152. 154. 155. bis.
Eustathius 77.
- H.
Hermesianax 69—73. 80.
Hesiodus 150.
Hesychius 77.
Homerus 150.
Horatius 75. 81. bis, 152.
- I.
Incertus apud Dionysium 155.
- L.
Lucretius 144.
- M.
Moschus 80.
- O.
Ovidius 75. 81.
- P.
Philemon 72.
Philostratus 71.
Photius 155.
Pindarus 75.
Plato 77. bis, 150. 153. 155.
Plutarchus 153. bis.
Pratinas 150—155.
Priscianus 156.
Pseud-Anacreon 152.
Pseudo-Plato 78.
- S.
Scholiasta Aristophanis 78. 80.
____ Euripidis 80.
____ Sophoclis 153.
Sophocles 74. 75. ter, 76. bis, 77. 78. ter,
79. 153.
Suidas 74.
- T.
Theocritus 155.
Thucydides 81.

FINIS.

LONDINI EXCUDERUNT RICARDUS ET JOANNES EDWARDUS TAYLOR
RED LION COURT FLEET STREET

MDCCCCXXIX.

